Biblioteca Polirom

Arturo Pérez-Reverte

Regina Sudului

Arturo Pérez-Reverte se numără printre primii zece romancieri cu cele mai mari vînzări din lume

POLIROM

ARTURO PÉREZ-REVERTE

REGINA SUDULUI

Traducere din limba spaniolă de: Dragoş Cojocaru

Editura Polirom

2004

Lui Élmer Mendoza, Julio Bernal şi César Batman Güemes.

Pentru prietenie. Pentru melodie.

Sună telefonul şi ştiu că aveau să o ucidă. Ştiu cu atâta certitudine, încât rămase nemişcată, cu aparatul de ras ridicat, cu părul lipit de faţă, în aburul apei fierbinţi ce picura pe faianţă. Bip-bip. Se opri şi tăcu mâlc, ţinându-şi răsuflarea, ca şi cum nemişcarea sau tăcerea ar fi putut schimba cursul celor deja întâmplate. Bip-bip. Stătea în cadă, depilându-şi piciorul drept, cu apa plină de săpun ajungându-i până la brâu, iar pielea ei goală se înfiora de parcă tocmai ar fi plesnit robinetul cu apă rece. Bip-bip. La combina din dormitor, Los Tigres del Norte cântau istorisiri despre Camelia la Tejana. Trădarea şi contrabanda, spuneau ei, sunt de nedespărţit. Se temuse mereu că aceste cântece erau nişte prevestiri, iar acum, dintr-o dată, deveniseră realitate întunecată şi ameninţare. Blondul o luase peste picior pe chestia asta; dar sunetul acela îi dădea dreptate ei şi i-o refuza Blondului, îi refuza dreptatea şi mai multe alte lucruri. Bip-bip. Puse deoparte aparatul de ras, ieşi încet din cadă şi merse, lăsând urme de apă, până în dormitor. Telefonul era pe cuvertură, mic, negru şi sinistru. ÎI privi fără să-l atingă. Bip-bip. Îngrozită. Bip-bip. Ţârâitul său se amesteca cu cuvintele cântecului, ca şi când ar fi făcut parte din el. Deoarece contrabandiştii, spuneau în continuare Los Tigres, nu iartă nimic. Blondul folosise aceleaşi cuvinte, râzând cum obişnuia el să facă, în timp ce îi mângâia ceafa şi îi arunca telefonul în poală. Dacă vreodată sună, înseamnă că eu voi fi mort. Atunci, fugi. Cât poţi, negruţo. Fugi şi nu te opri, fiindcă eu n-am să fiu acolo să te ajut. Iar dacă ajungi în viaţă oriunde ai ajunge, trage o tequila în amintirea mea. Pentru momentele noastre bune, scumpete. Pentru momentele noastre bune. Atât de iresponsabil şi de curajos era Blondul Dávila. Virtuozul de pe Cessna. Regele pistei scurte, îl numeau prietenii şi, de asemenea, don Epifanio Vargas: în stare să ridice avionete în trei sute de metri, cu pachetele lor de zăpadă şi de mieluşei fără purici[1]

1 „Zăpada” e cocaina, pomenita în alte rânduri şi sub alte nume: praful alb sau Dona Blanca, Alte droguri vor apărea sub denumiri mai mult sau mai puţin metaforizate. Astfel, guma din munţi (goma de la sierra) e un

şi să zboare razant peste apă în nopţi negre, în susul şi în josul frontierei, eludând radarele Poliţiei Federale şi vulturii de la DEA. În stare, de asemenea, să-şi joace propriile cărţi pe la spatele şefilor. Şi în stare să piardă.

Apa care îi cădea de pe trup formase o baltă la picioarele ei. Telefonul continua să sune, şi ştiu că nu era nevoie să răspundă ca să se încredinţeze că norocul Blondului se isprăvise. Acest fapt era suficient ca să-i asculte instrucţiunile şi să plece în goană; însă nu-i uşor să accepţi ca un simplu bip-bip să schimbe dintr-o dată drumul unei vieţi întregi. Aşa încât, în cele din urmă, înşfăcă telefonul şi apăsă butonul, ascultând:

— L-au spart pe Blond, Teresa.

Nu recunoscu vocea. Blondul avea prieteni, iar unii erau credincioşi, obligaţi de codul din vremurile când treceau marijuana şi pungi cu aia fină în jantele maşinilor prin El Paso, îndreptându-se spre Uniunea Americană. Putea fi oricare dintre ei: poate Rotas Adevăratul, sau Ramiro Vásquez. Nu-l recunoscu pe cel care suna, şi nici n-avea nevoie, fiindcă mesajul era clar. L-au spart pe Blond, repetă vocea. L-au omorât, şi pe vărul lui la fel. Acum urmează familia vărului lui, şi tu. Aşa că fugi cât poţi. Fugi şi nu te opri. Apoi convorbirea se întrerupse, iar ea îşi privi picioarele ude pe parchet, îşi dădu seama că tremura de frig şi de frică şi se gândi că, oricine sunase, repetase chiar cuvintele Blondului. Şi-l închipui încuviinţând atent, prin fumul de trabuc şi printre paharele dintr-o cârciumă, cu Blondul în faţa lui, arzând marijuana şi ţinându-şi picioarele încrucişate sub masă, aşa cum obişnuia să se aşeze, cu cizmele de cowboy din piele de şarpe cu vârfuri ascuţite, cu eşarfa sub gulerul cămăşii, cu scurta de pilot pe spătarul scaunului, cu părul blond tuns zero, cu zâmbetul caustic şi sigur. Fă asta pentru mine, camarade, dacă au să mă facă arşice. Să-i spui să fugă şi să nu se oprească, fiindcă or să vrea s-o sece şi pe ea.

Panica apăru pe neaşteptate, foarte deosebită de

---

haşiş de calitate ş.a.m.d.

spaima rece pe care o simţise înainte. Acum fu o explozie de deconcertare şi de nebunie, scurtă, uscată, care o făcu să ţipe, punându-şi mâinile în cap. Picioarele nu erau în stare să o susţină, aşa că se lăsă să cadă pe pat. Privi împrejur: marginile albe şi aurii ale perniţei, tablourile de pe pereţi cu peisaje tare ca lumea şi cu perechi plimbându-se în apusuri de soare, bibelourile din porţelan pe care le colecţionase ca să le alinieze pe consolă, în intenţia ca acest cămin al lor să fie frumos şi confortabil. Ştiu că nu mai era un cămin şi că în câteva minute avea să devină o capcană. Se văzu în oglinda mare a dulapului: goală, udă, cu părul închis la culoare lipit de faţă, iar printre şuviţe ochii ei negri larg deschişi, ieşiţi din orbite de groază. Fugi şi nu te opri, spuseseră Blondul şi vocea care repeta cuvintele Blondului. Atunci o luă la fugă.

1
Căzui din norii peste care-umblam

Întotdeauna crezusem că narcomelodiile mexicane erau nişte cântece şi nimic mai mult, iar *Contele de Monte Cristo* era un roman şi nimic mai mult. I-am comentat acest lucru Teresei Mendoza în ultima zi, când a acceptat să mă primească, înconjurată de bodyguarzi şi de poliţişti, în casa în care locuia, din cartierul Chapultepec, statul Sinaloa. L-am menţionat pe Edmond Dantés, întrebând-o dacă citise cartea, iar ea mi-a adresat o privire tăcută, atât de lungă încât m-am temut că discuţia noastră avea să se termine chiar atunci. Apoi s-a întors către ploaia care lovea în geamuri, şi nu ştiu dacă o umbră a luminii cenuşii de afară ori un zâmbet îngândurat i-a desenat pe gură o trăsătură stranie şi crudă.

— Nu citesc cărţi, a spus.

Am ştiut că minţea, la fel cum, fără îndoială, o făcuse de o infinitate de ori în ultimii doisprezece ani. Însă nu am vrut să par nelalocul meu, aşa încât am schimbat subiectul. Lungul ei drum dus-întors conţinea episoade ce mă interesau mult mai mult decât lecturile femeii pe care, în sfârşit, o aveam în faţă, după ce îi umblasem pe urme pe trei continente în ultimele opt luni. A spune că eram decepţionat ar fi inexact, îndeobşte, realitatea nu se ridică la nivelul legendelor; în meseria mea însă, cuvântul „decepţie” este întotdeauna relativ: realitatea şi legenda sunt simplu material de lucru. Problema rezidă în aceea că e imposibil să trăieşti săptămâni şi luni la rând obsedat din punct de vedere tehnic de cineva fără să-ţi faci o idee proprie, definită şi, desigur, inexactă, asupra subiectului în chestiune. O idee care ţi se instalează în cap cu atâta forţă şi verosimilitate, încât mai apoi e dificil, şi chiar nu e necesar, să o modifici în principiu, în plus, noi, scriitorii, avem privilegiul că aceia care ne citesc preiau cu o uşurinţă surprinzătoare punctul nostru de vedere. Iată de

ce, în acea dimineaţă ploioasă, la Culiacán, ştiam că femeia aflată în faţa mea nu avea să mai fie niciodată adevărata Teresa Mendoza, ci o alta care o înlocuia, în parte creată de mine: aceea a cărei poveste o reconstituisem după ce o recuperasem bucată cu bucată, incompletă şi contradictorie, de la cei care au cunoscut-o, au urât-o sau au iubit-o.

— De ce sunteţi aici? m-a întrebat.

— Îmi lipseşte un episod din viaţa dumneavoastră. Cel mai important.

— Ia te uită. Un episod, zise.

— Întocmai.

Luase un pachet de Faros de pe masă şi aplica unei ţigări flacăra unei brichete din plastic ieftine, după ce făcuse un gest pentru a-l opri pe bărbatul aşezat în celălalt capăt al încăperii, care se ridica grăbit cu mâna stângă în buzunarul hainei: un tip matur, solid, mai curând gras, cu părul foarte negru şi cu o stufoasă mustaţă mexicană.

— Cel mai important?

Puse tutunul şi bricheta pe masă, în perfectă simetrie, fără să-mi ofere. Ceea ce mi-a fost indiferent, pentru că nu fumez. Acolo se mai aflau două pachete, o scrumieră şi un pistol.

— Aşa trebuie să fie într-adevăr, adăugă ea, dacă astăzi vă încumetaţi să veniţi aici.

Am privit pistolul. Un Sig Sauer. Elveţian. Cincisprezece gloanţe de 9 parabellum în încărcător, în king-kong. Și trei încărcătoare pline. Vârfurile aurii ale proiectilelor erau groase ca nişte ghinde.

— Da, am răspuns eu domol. Acum doi ani. Sinaloa.

Din nou privirea tăcută. Ştia de mine, întrucât în lumea ei asta se putea obţine cu bani. Şi, în plus, cu trei săptămâni în urmă făcusem să-i parvină o copie a textului meu neterminat. Era momeala. Cartea de vizită pentru a termina totul.

— De ce ar trebui să vi-l povestesc?

— Pentru că am depus multă muncă în

dumneavoastră.

Rămase privindu-mă prin fumul ţigării, cu ochii uşor mijiţi, precum măştile indiene din Marele Templu. Apoi se ridică şi se duse până la barul mobil pentru a se întoarce cu o sticlă de Herradura Reposado şi cu două pahare mici şi subţiri, din acelea pe care mexicanii le numesc *caballitos*. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni comozi din in închis la culoare, bluză neagră şi sandale, şi am constatat că nu purta bijuterii, nici colier, nici ceas; doar un semanar[2]

de argint la încheietura mâinii drepte. Cu doi ani în urmă – articolele decupate din presă erau în camera mea din hotelul San Marcos – revista *Hola!* o inclusese printre cele mai elegante douăzeci de femei din Spania, în aceeaşi perioadă în care *El Mundo* informa despre ultima investigaţie judiciară asupra afacerilor ei pe Costa del Sol şi a legăturilor ei cu traficul de droguri. În fotografia publicată pe prima pagină, o zăreai îndărătul geamului unui automobil, protejată împotriva reporterilor de mai mulţi bodyguarzi cu ochelari fumurii. Unul dintre ei era grasul mustăcios care acum stătea aşezat în celălalt capăt al încăperii, privindu-mă de departe ca şi cum nu m-ar fi privit.

— Multă muncă, răspunse ea gânditoare, turnând tequila în pahare

— Întocmai.

Trase o înghiţitură scurtă, în picioare, fără să-şi ia ochii de la mine. Era mai scundă decât părea în fotografii sau la televizor, însă mişcările ei erau tot liniştite şi sigure: fiecare gest părea să se înlănţuie cu următorul în mod firesc, eliminând orice improvizaţie sau îndoială. Poate că nu se îndoieşte niciodată, m-am gândit imediat. Am constatat că, la treizeci şi cinci de ani, era oarecum atrăgătoare. Mai puţin, poate, decât în fotografiile recente şi decât în cele în care eu o văzusem, ici şi colo, păstrate

2 Semanar, brăţară care conţine şapte inele, câte zile are săpămâna (semana).

de cei care au cunoscut-o de cealaltă parte a Atlanticului. Printre acestea, fruntea şi profilul ei, în alb-negru, pe o veche fişă a poliţiei de la comisariatul din Algeciras. De asemenea, benzi video, imagini neclare care se terminau mereu cu nişte gorile grosolane intrând în cadru pentru a îndepărta violent obiectivul. Iar în toate, ea, cu distinsul ei aspect actual, aproape întotdeauna îmbrăcată în culori închise şi purtând ochelari fumurii, urca sau cobora din automobile scumpe, se arăta nedesluşit din cauza granulaţiei teleobiectivului, pe o terasă din Marbella, ori lua ceaiul pe puntea unui iaht mare şi alb ca zăpada: Regina Sudului şi legenda ei. Care apărea în paginile de evenimente mondene şi, în acelaşi timp, în cele de fapte diverse, însă mai era o fotografie, despre a cărei existenţă n-aveam habar, şi înainte de a ieşi din acea casă, două ore mai târziu, Teresa Mendoza s-a hotărât să mi-o arate pe neaşteptate: o fotografie foarte mototolită şi lipită pe verso cu bandă adezivă, pe care, în cele din urmă, o aşează pe masă, între scrumiera plină ochi şi sticla de tequila din care ea singură golise două treimi, şi Sig Sauer-ul cu trei încărcătoare care stătea acolo ca o prevestire – de fapt era o acceptare fatalistă – a ceea ce avea să se întâmple chiar în acea noapte. În privinţa ultimei fotografii, în realitate era vorba despre cea mai veche, şi era numai o jumătate de fotografie, întrucât lipsea toată partea stângă: din aceasta se putea vedea braţul unui bărbat, adâncit în mâneca unei scurte de pilot, aşezat pe umerii unei tinere brunete, subţiri, cu păr negru bogat şi ochi mari. Tânăra trebuie că avea douăzeci şi ceva de ani: purta pantaloni foarte strâmţi şi o geacă de blugi urâtă, cu guler din blană de miel, şi privea spre cameră cu o grimasă indecisă, ceva la jumătatea drumului spre un zâmbet, ori poate încercând să nu mai zâmbească. Am observat că, în ciuda machiajului vulgar, excesiv, pupilele întunecate aveau o privire inocentă, sau vulnerabilă; iar acest fapt accentua tinereţea chipului oval, ochii terminaţi uşor în vârf de migdală, gura foarte precisă, vechile şi estompatele picături de sânge indian manifestându-se în nas, în nuanţa mată a pielii, în

aroganţa bărbiei ridicate. Acea tânără nu era frumoasă, dar era ciudată, m-am gândit. Avea o frumuseţe incompletă sau îndepărtată, ca şi cum s-ar fi diluat treptat de-a lungul mai multor generaţii, până ce a lăsat doar câteva trăsături izolate ale unei vechi splendori. Şi acea fragilitate oarecum senină, ori încrezătoare. Dacă n-aş fi fost familiarizat cu personajul, acea fragilitate m-ar fi înduioşat. Presupun.

— Abia vă recunosc.

Era adevărat, şi aşa am spus. Ea nu a părut deranjată de comentariu. Se mărginea să privească fotografia de pe masă, şi a rămas aşa o bună bucată de vreme.

— Nici eu, conchise.

Apoi a introdus-o la loc în poşeta aflată pe sofa, într-un portofel din piele cu iniţialele ei, şi mi-a arătat uşa.

— Cred că e suficient, a spus.

Părea foarte obosită. Discuţia prelungită, tutunul, sticla de tequila. Avea cearcăne întunecate sub ochii care acum nu mai erau ca în vechea fotografie. M-am ridicat, mi-am încheiat nasturii la haină, i-am dat mâna – ea abia a atins-o în treacăt – m-am uitat încă o dată la pistol. Grasul din capătul încăperii stătea lângă mine, indiferent, gata să mă conducă. I-am privit cu interes splendidele cizme din piele de iguană, burta care se revărsa peste centură, silueta ameninţătoare sub sacou. Când a deschis uşa, mi-am dat seama că grăsimea lui era înşelătoare şi că făcea totul cu mâna stângă. Era evident că dreapta o păstra ca unealtă de lucru.

— Sper să iasă bine, am zis.

Ea îmi urmări privirea îndreptată spre pistol, încuviinţa încet, însă nu la cuvintele mele. Era ocupată cu propriile gânduri.

— Fireşte, murmură ea.

Atunci am ieşit. Federalii cu veste antiglonţ şi puşti de asalt care mă perchiziţionaseră minuţios la sosire făceau în continuare de gardă în vestibul şi în grădină, iar o furgonetă militară şi două motociclete Harley Davidson ale poliţiei se aflau lângă fântâna rotundă de la intrare. De

partea cealaltă a zidurilor înalte, în stradă, cinci sau şase ziarişti şi o cameră de televiziune, sub umbrele, erau ţinuţi la distanţă de soldaţii în uniformă de luptă dispuşi de jur-împrejurul domeniului.

M-am întors spre dreapta şi am mers prin ploaie în căutarea taxiului care mă aştepta la un cvartal mai încolo, la colţul străzii General Anaya. Acum ştiam atât cât îmi trebuia să ştiu, ungherele întunecate se luminaseră, şi fiecare piesă din istoria Teresei Mendoza, reală sau imaginară, intra la locul potrivit: de la acea primă fotografie, sau jumătate de fotografie, şi până la femeia care mă primise cu un pistol automat pe masă. Lipsea deznodământul; însă aveam să-l aflu şi pe acesta în următoarele ore. La fel ca ea, nu trebuia decât să mă aşez şi să aştept.

Trecuseră doisprezece ani de la după-amiaza când Teresa Mendoza o luase la fugă în oraşul Culiacán. În acea zi, început al unei atât de lungi călătorii dus-întors, lumea rezonabilă pe care o credea construită în umbra Blondului Dávila căzu în jurul său – putu auzi huruitul bucăţilor în prăbuşire – şi dintr-o dată se văzu pierdută şi în pericol. Lăsă telefonul şi umblă încoace şi încolo deschizând sertare pe bâjbâite, orbită de panică, căutând orice geantă în care să vâre strictul necesar înainte de a fugi de acolo. Voia să-şi plângă bărbatul, ori să strige până să-şi sfâşie gâtlejul; însă groaza care o asalta lovind-o parcă în valuri îi amorţea mişcările şi sentimentele. Era ca şi cum ar fi mâncat o ciupercă de Huautla sau ar fi fumat o iarbă densă, dureroasă, care ar fi introdus-o într-un trup îndepărtat, asupra căruia nu avea nici un control. Şi astfel, după ce-şi puse în graba mare, stângace, nişte blugi, un tricou şi nişte pantofi, coborî scara clătinându-se, încă udă pe sub îmbrăcăminte, cu părul jilav, cu o mică geantă de voiaj conţinând cele câteva lucruri pe care le băgase înăuntru la nimereală, mototolite unele peste altele: mai multe tricouri, o canadiană din doc, chiloţi de damă,

ciorapi, poşeta ei cu două sute de pesos şi actele personale. Vor veni acasă imediat, o avertizase Blondul. Vor veni să vadă ce pot găsi. Şi mai bine să nu te găsească.

Când ajunse în stradă se opri, nehotărâtă, cu precauţia instinctivă a prăzii care adulmecă în preajma vânătorului şi a câinilor săi. Dinaintea ei se întindea complexa topografie urbană a unui teritoriu ostil. Cartierul Las Quintas: bulevarde largi, case discrete şi confortabile, cu flori bugan-vilea şi maşini bune parcate în faţă. Mare deosebire faţă de cvartalul mizerabil Las Siete Gotas, se gândi. Şi dintr-o dată, doamna de la farmacia de peste drum, angajatul de la băcănia din colţ unde îşi făcuse cumpărăturile în ultimii doi ani, paznicul de la bancă, cu uniforma lui albastră şi cu pistolul lui cu repetiţie, de calibrul 12, în bandulieră – acelaşi care obişnuia să-i facă avansuri cu un zâmbet ori de câte ori trecea prin faţă – pe toţi şi-i închipuia periculoşi, stând la pândă. Nu vei mai avea prieteni, încheiase Blondul cu un râs indolent pe care ea uneori îl adora, iar alteori îl ura din tot sufletul, în ziua când va suna telefonul şi o vei lua la fugă vei fi singură, negruţo. Iar eu nu te voi putea ajuta.

Strânse geanta ca pentru a-şi proteja abdomenul şi înaintă pe trotuar cu capul plecat, acum fără a privi nimic şi pe nimeni, încercând la început să nu grăbească pasul. Soarele începea să coboare departe, deasupra Pacificului, aflat la patruzeci de kilometri spre apus, către Altata, iar palmierii, arborii de *pingüica* şi *mango* de pe bulevard se conturau pe fundalul unui cer care în curând avea să se coloreze în portocaliul tipic serilor de la Culiacán. Simţea lovituri în timpane: o pulsaţie surdă, monotonă, suprapunându-se peste larma traficului şi peste zgomotul făcut de tocurile pantofilor ei. Dacă cineva ar fi strigat-o în acea clipă, n-ar fi fost în stare să-şi audă numele; probabil nici sunetul unei împuşcături. Al împuşcăturii sale. Atât de mult o aştepta, cu muşchii încordaţi şi cu capul plecat, încât o dureau spatele şi rinichii. Situaţia. De prea multe ori auzise repetându-se teoria dezastrului, printre glume, adevăruri, pahare şi fum de ţigări, şi o păstra întipărită în

minte cu litere de foc, asemenea unui fier roşu aplicat pe pielea unei vite. În afacerea asta, spusese Blondul, trebuie să ştii să recunoşti Situaţia. Adică, cineva poate să vină şi să-ţi spună bună ziua. Poate că îl cunoşti, iar el îţi zâmbeşte. Blând. Frumuşel. Dar ai să observi ceva ciudat: o senzaţie nelămurită, ca şi când ceva n-ar fi la locul lui. Iar o clipă mai târziu vei fi mort – vorbind, Blondul o privea pe Teresa, îndreptând către ea un deget în formă de revolver, în râsetele prietenilor. Sau moartă. Deşi, oricând, asta e de preferat decât să te ducă vie în deşert şi să-ţi pună întrebări, cu o lampă de sudură şi cu multă răbdare. Fiindcă partea proastă cu întrebările nu e că ai şti răspunsurile – în cazul ăsta, alinarea vine repede – ci că nu le ştii. Aici e detaliul, cum spunea Cantinflas. Problema. E tare greu să-l convingi pe cel cu lampa de sudură că nu ştii lucruri pe care el presupune că le ştii şi pe care, la rândul lui, i-ar plăcea să le ştie.

Hai, hai. Îşi dori ca Blondul să fi murit repede. Să-l fi doborât cu tot cu Cessna, hrană la rechini, decât să-l ducă în deşert ca să-i pună întrebări. Cu poliţia federală sau cu DEA, întrebările sfârşeau de obicei în închisoarea de la Almoloya sau în cea de la Tucson. Puteai pactiza, puteai ajunge la nişte acorduri. Puteai deveni martor protejat, ori deţinut cu privilegii, dacă ştiai să-ţi joci bine cărţile, însă învârtelile Blondului nu ajunseseră niciodată până acolo. Nu era turnător, nici ciripitoare. Trădase numai un picuţ, nu atât pentru bani, cât pentru plăcerea de a trăi pe muchie de cuţit. Nouă, celor din San Antonio, se făcea el, ne place să ne punem pielea la bătaie. Să rişti cu tipii ăia era distractiv, după el; şi se amuza în sinea lui când îi spuneau urcă pe cutare şi coboară pe cutare, tinere, să nu cumva să-ntârzii, şi îl luau drept un asasin ordinar de o mie de pesos atunci când îi aruncau pe masă, cu prea puţin respect, teancuri de dolari foşnitori la întoarcerea din fiecare zbor unde şefii puneau deoparte o grămadă de lovele, iar el îşi juca libertatea şi viaţa. Problema era că Blondului nu-i ajungea să facă anumite lucruri, ci simţea nevoia să le şi povestească. Se număra printre palavragii.

La ce bun să cucereşti cea mai mişto gagică, spunea, dacă mai apoi nu poţi să povesteşti lumii întregi. Iar dacă apar glume, apoi să te pună în narcomelodii Los Tigres sau Los Tucanes de Tijuana, şi să le cânte prin cârciumi şi la radiourile din maşini. Da' de unde. Pură legendă, camarazi. Şi de multe ori, ghemuită pe umărul lui, bând într-un bar, la o petrecere, între două dansuri în salonul Morocco, el cu o bere Pacifico în mână şi ea cu nasul prăfuit de suspine albe, se înfiorase ascultându-l cum le încredinţa prietenilor lucruri pe care orice om cu scaun la cap le-ar fi ţinut sub tăcere. Teresa nu avea studii, şi nimic altceva decât pe Blond; ştia însă că prietenii se dovedeau numai atunci când te vizitau la spital, la închisoare sau la cimitir. Ceea ce însemna, mai mult sau mai puţin, că prietenii erau prieteni până când încetau să mai fie.

Străbătu trei cvartale fără să privească în urmă. Tocurile pe care le purta erau prea înalte, şi înţelese că avea să-şi sucească o gleznă dacă o zbughea dintr-o dată la fugă. Îşi scoase pantofii, punându-i în geantă, şi, desculţă, o luă la dreapta după primul colţ, până dădu în strada Juárez. Acolo se opri în faţa unui restaurant ca să verifice dacă era urmărită. Nu văzu nimic care să indice vreun pericol; aşa încât, ca să-şi acorde puţin timp de gândire şi să-şi liniştească bătăile pulsului, împinse uşa şi se duse să se aşeze la masa cea mai din fund, cu spatele la perete şi cu ochii spre stradă. Cum ar fi spus Blondul pontos, studiind Situaţia. Sau încercând s-o facă. Părul umed îi aluneca pe faţă: îl dădu deoparte o singură dată, căci mai apoi hotărî că era mai bine aşa, ascunzând-o un pic. I se aduse suc de nopal şi rămase nemişcată un răstimp, incapabilă să însăileze două idei coerente, până când îi veni poftă să fumeze şi îşi dădu seama că, în fugă, uitase tutunul. Îi ceru o ţigară chelneriţei, acceptă focul de la bricheta ei în timp ce ignora privirea uimită pe care aceasta o îndrepta spre picioarele ei goale şi rămase în tăcere, fumând, pe când încerca să-şi pună ordine în idei. Acum da. Acum fumul din plămâni îi înapoie o oarecare seninătate: suficientă ca să analizeze Situaţia cu un anumit

simţ practic. Trebuia să ajungă la cealaltă casă, cea sigură, înainte de a o găsi coioţii şi de a sfârşi ea însăşi ca personaj secundar, şi forţat, al acelor narcomelodii pe care Blondul visa să i le compună Los Tigres ori Los Tucanes. Acolo erau banii şi documentele; iar fără astea, oricât ar fi fugit, n-avea să ajungă niciodată nicăieri. Mai era şi agenda Blondului: telefoane, adrese, note, contacte, piste clandestine în Baja California, Sonora, Chihuahua şi Cohahuila, prieteni şi duşmani – nu era uşor să-i deosebeşti pe unii de ceilalţi – în Columbia, în Guatemala, în Honduras şi de ambele părţi ale liniei trasate de Río Bravo: El Paso, Juárez, San Antonio. Pe asta o arzi sau o ascunzi, îi spusese el. Spre binele tău, nici să nu te uiţi în ea, negruţo. Nici să nu te uiţi. Şi numai dacă te pomeneşti în mare încurcătură sau pierdută de-a binelea, schimb-o la don Epifanio pe propria ta piele. E clar? Jură-mi că n-ai să deschizi agenda pentru nimic în lume. Jură pe Dumnezeu şi pe Sfânta Fecioară. Vino-ncoace. Jură pe ce ţii acuma în mână.

Nu dispunea de prea mult timp. Îşi uitase şi ceasul, însă văzu că se lăsa seara. Strada părea liniştită: trafic regulat, pietoni în trecere, nimeni oprit în apropiere. Îşi puse pantofii. Lăsă zece pesos pe masă şi se ridică încet, apucând geanta. Nu îndrăzni să-şi privească faţa în oglindă când ieşi în stradă. La colţ, un copilaş vindea răcoritoare, ţigări şi ziare aşezate pe o cutie de carton pe care se putea citi cuvântul Samsung. Cumpără un pachet de Faros şi o cutie de chibrituri, uitându-se îndărăt cu coada ochiului, şi îşi continuă drumul cu o lentoare deliberată. Situaţia. O maşină staţionată, un poliţist, un bărbat care mătura trotuarul o făcură să tresară, începeau să o doară din nou muşchii spatelui şi simţea un gust acru în gură. Iar o stinghereau tocurile. Dacă ar fi văzut-o aşa, se gândi, Blondul ar fi râs de ea. Şi îl blestemă pentru asta, în sinea ei. Unde s-or fi ducând râsetele tale acum, afurisitule, după ce te-ai căpătuit? Unde s-or fi ducând aroganţa ta de mascul feroce şi cumplitele tale mârşăvii? Simţi un miros

de carne arsă când trecu prin dreptul unei *taqueria*[3]

iar gustul acru din gură i se înteţi dintr-o dată. Trebui să se oprească şi să intre în graba mare într-un portic ca să vomite un şuvoi de suc de nopal.

Cunoşteam Culiacán-ul. Înainte de interviul cu Teresa Mendoza fusesem deja acolo, chiar la început, când mă apucam să-i investigez istoria, iar ea nu era decât o vagă provocare personală sub forma câtorva fotografii şi decupaje din presă. De asemenea, m-am întors mai târziu, când totul s-a terminat si, în sfârşit, m-am aflat în posesia a ceea ce aveam nevoie să ştiu: fapte, nume, locuri. Astfel, acum pot pune ordine în toate acestea fără alte lacune decât cele inevitabile sau cele cuvenite. Voi mai spune că totul s-a pus la cale cu ceva vreme în urmă, în timpul unei mese cu René Delgado, directorul ziarului *Reforma*, în Districtul Federal. Păstrez o veche prietenie cu René, din perioada când, tineri reporteri fiind, împărţeam o cameră în hotelul Intercontinental din Managua, pe vremea războiului cu Somoza. Acum ne întâlnim atunci când călătoresc în Mexic, ca să ne numărăm unul celuilalt nostalgiile, ridurile şi firele de păr alb. Iar de acea dată, mâncând *escamoles* şi *tacos* de pui la San Angel Inn, mi-a propus subiectul.

— Eşti spaniol, ai contacte bune acolo. Scrie-ne un reportaj mare despre ea.

Am tăgăduit în timp ce încercam să împiedic conţinutul unui *taco* să mi se verse pe bărbie.

— Nu mai sunt reporter. Acum inventez totul şi nu cobor sub patru sute de pagini.

— Păi fă-o în felul tău, insistă René. Un afurisit de reportaj literar.

Am lichidat acel taco şi am discutat împreună

3 Taqueria, loc unde se vând tacos, nişte turte de porumb cu carne, fasole etc Aşa cum se va vedea, autorul aminteşte diferite feluri de mâncare pentru a reda specificul local şi exotismul.

argumentele pro şi contra. Am ezitat până la cafea şi la Don Julián-ul numărul unu, când René a sfârşit prin a mă ameninţa că îi cheamă pe *mariachi*. Însă i-a ieşit pe dos: reportajul pentru *Reforma* s-a transformat în cele din urmă într-un proiect literar privat, cu toate că prietenul meu nu s-a supărat din această pricină. Dimpotrivă: a doua zi mi-a pus la dispoziţie cele mai bune contacte ale lui de pe coasta Pacificului şi din Poliţia Federală, pentru ca eu să pot completa anii obscuri. Acea etapă din viaţa Teresei Mendoza care era necunoscută în Spania şi care nici măcar în Mexic nu se ştia prea bine.

— Măcar îţi vom face recenzia, mi-a spus. Parşivule.

Până atunci lumea ştia doar că ea trăise în Las Siete Gotas, un cartier foarte umil din Culiacán, şi că era născută dintr-un tată spaniol şi o mamă mexicană. De asemenea, că şi-a abandonat studiile în clasele primare şi că, angajată într-un magazin de pălării din piaţa Buelna şi mai apoi schimbătoare de dolari pe strada Juárez, într-o după-amiază de Ziua Morţilor – ironic semn – viaţa a scos-o în calea lui Raimundo Dávila Parra, pilot aflat în slujba cartelului din Juárez, cunoscut în mediul respectiv ca Blondul Dávila datorită părului bălai, ochilor albaştri şi aerului său de *gringo*. Toate acestea se ştiau mai mult din legenda ţesută în jurul Teresei Mendoza decât din date precise; aşa încât, pentru a lumina acea parte din biografia ei, am călătorit în capitala statului Sinaloa, pe coasta occidentală, în dreptul gurii golfului California, şi am umblat pe drumurile şi prin cârciumile sale. Chiar am făcut traseul exact, sau aproape exact, pe care în acea ultimă după-amiază – sau prima, după cum privim lucrurile – l-a făcut ea după ce a primit telefonul şi a părăsit casa pe care o împărţise cu Blondul Dávila. Astfel, m-am găsit dinaintea cuibului în care au locuit cei doi vreme de doi ani: o cabană mică, confortabilă şi discretă, cu două niveluri, cu o curte interioară în spate, cu tufe de mirt şi buganvilea la poartă, situată în partea de sud-est din Las Quintas, un cartier frecventat de traficanţi de clasă mijlocie; din aceia cărora le merge bine, însă nu într-atât încât să-şi permită o

locuinţă luxoasă în exclusivistul cartier Chapultepec. Apoi am mers pe sub palmierii regali şi pe sub arborii de mango până la strada Juárez, iar în faţa pieţucii m-am oprit să le observ pe tinerele care, cu telefonul celular într-o mână şi cu calculatorul în cealaltă, schimbă bani în plină stradă; sau, altfel spus, spală în pesos mexicani banii automobiliştilor care opresc lângă ele, cu teancurile lor de dolari cu aromă de gumă din munţi sau de praf alb. În acel oraş, unde adesea faptele ilegale sunt convenţie socială şi fel de a trăi – e moştenire de familie, spune o zicală faimoasă, să lucrezi împotriva legii – Teresa Mendoza s-a numărat o vreme printre aceste tinere, până când un jeep Bronco negru s-a oprit în dreptul ei, iar Raimundo Dávila Parra a coborât geamul fumuriu şi a rămas uitându-se la ea de pe locul şoferului. Atunci viaţa ei s-a schimbat pentru totdeauna.

Acum ea străbătea acelaşi trotuar, din care cunoştea fiecare dală, cu gura uscată şi cu frica în ochi. Le ocolea pe fetele care discutau în grupuri sau se plimbau în aşteptarea clienţilor prin faţa fructăriei El Canario, şi o făcea privind neîncrezătoare spre staţia de camioane şi tramvaie şi spre toate acele taquerias din pieţucă, forfotind de femei încărcate cu coşuri şi de bărbaţi mustăcioşi, cu şepci şi pălării de panama. Din prăvălia de muzică compusă de formaţii situată dincolo de magazinul de bijuterii de la colţ ajunseră până la ea melodia şi cuvintele la *Pungi de-un kil*: cântau Los Dinámicos, ori poate Los Tigres. De la distanţa aceea nu-şi putea da seama, însă cunoştea cântecul. Sigur ca da. Îl cunoştea prea bine, fiindcă era preferatul Blondului; şi ticălosul obişnuia să-l cânte atunci când se bărbierea, cu fereastra deschisă, pentru a-i scandaliza pe vecini, ori să i-l spună ei în şoaptă, la ureche, când se amuza s-o înfurie:

Toţi prietenii lui tata mă admiră cu respecte şi-n două-trei su’ de metri eu ridic avionete.

De calibre diferite, trag cu puşca pe-ndelete.

Afurisit de Blond parşiv, se gândi ea din nou, şi mai că o spuse cu voce tare, ca să-şi stăpânească sughiţul de plâns ce îi urca spre gură. Apoi se uită în dreapta şi-n stângă. Căuta în continuare un chip, o prezenţă care să însemne ameninţare. Fără îndoială, aveau să trimită pe cineva care o cunoştea, se gândea. Care să o poată identifica. De aceea, spera să-l identifice mai întâi ea pe el. Sau pe ei. Întrucât obişnuiau să umble câte doi, ca să se ajute unul pe celălalt. Şi, de asemenea, ca să se supravegheze, într-o afacere unde nimeni nu se încredea nici în propria umbră. Să-l recunoască la vreme, desluşind primejdia în privirea lui. Sau în zâmbetul lui. Cineva îţi va zâmbi, îşi aminti ea. Iar în clipa următoare vei fi moartă. Dacă voi avea noroc, adăugă în sinea ei. Dacă voi avea mult noroc, voi fi moartă, în Sinaloa, îşi spuse imaginându-şi desertul şi lampa de sudură menţionate de Blond, a avea sau a nu avea noroc era doar o chestiune de rapiditate, de adunări şi scăderi. Cu cât mori mai târziu, cu atât mai puţin noroc ai.

În Juárez, traficul îi venea din spate. Îşi dădu seama de asta când lăsă în urmă cimitirul San Juan, aşa că o coti la stânga, căutând strada General Escobedo. Blondul îi explicase că, dacă vreodată va fi urmărită, trebuia să încerce să o ia pe străzi unde traficul vine din faţă, ca să vadă la timp maşinile apropiindu-se. Merse de-a lungul străzii, întorcându-se din când în când să privească în urmă. În felul acesta ajunse în centrul oraşului, trecu pe lingă clădirea albă a palatului municipal şi se amestecă în mulţimea care ticsea staţiile de autobuz şi împrejurimile pieţei Garmendia. Abia acolo se simţi ceva mai în siguranţă. Cerul era în plin amurg, portocaliu intens deasupra clădirilor, spre apus, iar vitrinele începeau să lumineze trotuarele. Aproape niciodată nu te omoară în astfel de locuri, se gândi. Şi nici nu te răpesc. Erau două trafice, doi poliţişti cu uniformele lor maronii stăteau la un colţ de stradă. Chipul unuia îi păru vag familiar, aşa încât şi-l întoarse pe al ei şi îşi schimbă direcţia. Mulţi agenţi

locali erau în slujba traficanţilor de stupefiante, cei de la Poliţia Judiciară, federalii şi atâţia alţii, cu şperţul lor de zăpadă în geantă şi cu paharul primit pe de-a moaca în cârciumi, care prestau servicii de protecţie pentru principalii mahări ai mafiei ori practicau sănătosul principiu de viaţă încasează-ţi şpaga şi lasă-i pe alţii să trăiască dacă vrei să trăieşti şi tu. Cu trei luni în urmă, un şef al poliţiei sosit recent din afară voise să schimbe regulile jocului. Îi băgaseră şaptezeci de focuri bine ţintite de corn de cârlan – numele dat acolo automatelor AK47 – la uşa casei şi în propria sa maşină. Ra-ta-ta-ta-ta. În prăvălii deja se vindeau CD-uri cu cântece pe tema asta. *Şaptezeci de plumbi de şapte* era titlul celui mai faimos. L-au omorât pe comandantul Ordóñez – preciza textul – la ora şase dimineaţa. Au fost multe împuşcături pentru o oră atât de matinală. Pură Sinaloa. Cântăreţi populari precum El As de la Sierra se fotografiau pe afişele discografice cu o avionetă pe fundal şi cu un automat de calibru 45 în mână, iar pe Chalino Sánchez, idolul local al cântecelor, care fusese pistolar al mafioţilor înainte de a deveni compozitor şi interpret, îl arseseră în împuşcături pentru o femeie, ori pentru cine mai ştie ce. Dacă narcomelodiile nu duceau lipsă de ceva, acest ceva era imaginaţia.

La colţul cu cofetăria La Michoacana, Teresa lăsă în urmă piaţa, magazinele de încălţăminte şi îmbrăcăminte, şi o porni în josul străzii. Locuinţa conspirativă a Blondului, refugiul său în caz de urgenţă, se afla la câţiva metri, la etajul al doilea al unui bloc discret, cu intrarea vizavi de o dugheană unde ziua se vindeau fructe de mare, iar noaptea *tacos* cu carne friptă. În principiu, nimeni în afara lor nu ştia de existenţa acelui loc: Teresa fusese o singură dată, iar Blondul însuşi îl frecventa puţin, ca să nu-l dea de gol. Urcă scara încercând să nu facă zgomot, vârî cheia în broască şi o învârti cu grijă. Ştia că acolo nu putea fi nimeni, însă, chiar şi aşa, controla neliniştită apartamentul, atentă ca nu cumva ceva să fie în neregulă. Nici colţişorul ăsta nu-i cu totul sigur, spusese Blondul. Se poate ca cineva să mă fi văzut, ori să ştie ceva, ori cine mai

ştie, pe pământul ăsta *culichi*[4] unde totul se ştie. Şi chiar de n-ar fi asta, dacă pun într-adevăr mâna pe mine, în cazul în care cad viu, voi putea să tac numai o clipă, înainte să-mi scoată borşul în pocneli şi să încep să le torn vrute şi nevrute, şi toată beleaua. Aşa încât încearcă să nu dormi în poiată ca găinile, scumpete. Sper să rezist destul cât să apuci să-ţi împachetezi mălaiul şi să dispari, înainte să pice şi ei pe-acolo. Însă nu-ţi promit nimic, negruţo – continua să zâmbească atunci când spunea asta, parşivul. Nu-ţi promit nimic.

Colţişorul lor avea pereţii goi, fără alte decoraţiuni sau mobile decât o masă, patru scaune și o sofa, precum şi un pat mare în dormitor, cu o noptieră şi un telefon. Fereastra dormitorului dădea în spate, către un loc cu copaci şi arbuşti utilizat ca parcare, la capătul căruia se desluşeau cupolele galbene ale bisericii Santuario. Un dulap băgat în zid avea fund dublu, şi când îl demontă Teresa găsi două pachete groase cu teancuri de o sută de dolari. Vreo douăzeci de mii, calculă cu vechea ei experienţă de schimbătoare de pe strada Juárez. Mai era şi agenda Blondului: un caiet mare cu coperte din piele maro – să nu-l deschizi, îşi aminti – un pachet de praf la vreo trei sute de grame şi un enorm Colt din metal cromat cu mâner de sidef. Blondului nu-i plăceau armele şi nu purta niciodată la el automat sau revolver – mi se fâlfâie, spunea el, când te caută, te găsesc – însă pe acesta îl păstra ca o precauţie în caz de urgenţă. De ce să-ţi spun că nu, dacă da. Nici Teresei nu-i plăceau; însă, ca orice om, ori femeie, ori copil din Sinaloa, ştia să le mânuiască. Şi dacă e să ne închipuim o urgenţă, acum chiar era cazul. Aşa încât descoperi că respectivul Colt avea încărcătorul plin, trase înapoi căruciorul și, când îi dădu drumul, un glonţ de calibrul 45 pătrunse pe ţeavă cu un ţăcănit sonor şi sinistru, îi tremurau mâinile de tulburare când puse totul în geanta pe care o adusese cu ea. În toiul acestei operaţiuni, o făcu să tresară ţeava de eşapament a unei

4 Din Culiacán (mex., arg.)

maşini care răsună în josul străzii. Rămase nemişcată o vreme, ascultând, înainte de a continua. Lângă dolari se aflau două paşapoarte, al ei şi al Blondului: cu părul ras, cu ochii lui de *gringo* privind senini spre fotograf, cu zâmbetul etern schiţat în colţul gurii. După ce ezită un moment, îl puse în geantă numai pe al ei, iar când îşi aplecă faţa şi simţi lacrimile picurându-i de pe bărbie pe mâini, îşi dădu seama că plângea de ceva vreme.

Privi în jur cu ochii înceţoşaţi, încercând să se gândească dacă nu cumva uita ceva. Inima îi bătea atât de puternic, încât părea gata-gata să-i spargă pieptul. Merse la fereastră, privi strada care începea să se întunece cu umbrele înserării, dugheana de *tacos* iluminată cu un bec şi flăcările cuptorului. Apoi aprinse un Faros şi făcu câţiva paşi nehotărâţi prin apartament, trăgând fumul nervoasă. Trebuia să plece de-acolo, însă nu ştia încotro. Singurul lucru limpede era că trebuia să plece. Stătea în uşa dormitorului, când privirile îi căzură pe telefon şi un gând îi trecu prin minte: don Epifanio Vargas. Era un tip valabil, don Epifanio. Lucrase cu Amado Carrillo în anii de aur ai punţilor aeriene între Columbia, Sinaloa şi Uniunea Americană, şi întotdeauna a fost un naş bun pentru Blond, bărbat dintr-o bucată şi om de cuvânt, până când a început să investească în alte afaceri şi a intrat în politică, nu a mai avut nevoie de avionete, iar pilotul şi-a schimbat patronii. Îi oferise să rămână cu el, însă Blondului îi plăcea să zboare, fie şi pentru alţii. Acolo sus eşti cineva, spunea, iar aici jos simplu catârgiu. Don Epifanio nu i-a luat-o în nume de rău, şi chiar i-a împrumutat ceva parale pentru noua Cessna, după ce cea veche s-a prăpădit în urma unei aterizări violente pe o pistă de la munte, cu trei sute de kilograme de Doña Blanca înăuntru, bine împachetate cu *masking-tape*, şi două avioane federale zburând de jur-împrejur, şoselele înverzite de soldaţi şi automatele R-15 împrăştiind gloanţe printre sirene şi megafoane, o harababură de nu se mai termina. Din asta Blondul a scăpat ca prin urechile acului, cu un braţ rupt, mai întâi de dulăii legii şi mai apoi de stăpânii încărcăturii, cărora a

trebuit să le demonstreze cu decupaje din ziar că fusese confiscată în întregime de guvern, că trei din cei opt camarazi din echipa de primire muriseră apărând pista şi că de ciripit ciripise unul din Badiraguato care dădea cu ciocul pentru federali. Guralivul sfârşise cu mâinile legate la spate şi cu o sacoşă de plastic peste faţă, la fel ca taică-său, maică-sa şi soră-sa – mafia obişnuia să belească în stânga şi-n dreapta – iar Blondul, exonerat de bănuieli, şi-a putut cumpăra o Cessna nouă mulţumită împrumutului lui don Epifanio Vargas.

Stinse ţigara, lăsă geanta deschisă pe podea, lângă căpătâiul patului, şi scoase agenda. Rămase o vreme contemplând-o pe pernă. Nici să n-o priveşti, îşi amintea. Iată agenda afurisită a parşivului de cocoş care la ora aceea dansa cu Doamna cu coasa, iar ea, ascultătoare, fără s-o deschidă, închipuiţi-vă ce meserie. Nici să n-o faci, parcă îi spunea un glas lăuntric. Pişc-o olecuţă, o îmboldea altul. Dacă valorează cât viaţa ta, apoi ghici cât valorează. Ca să-şi facă curaj, scoase pachetul de praf, înfipse o unghie în plastic şi duse un *sniff* la nas, aspirând adânc. O clipă mai apoi, cu o altă luciditate şi cu simţurile ascuţite, privi din nou agenda şi, în cele din urmă, o deschise. Numele lui don Epifanio era acolo, alături de altele, care îi dădură frisoane când le parcurse: Guzmán Rotofeiul, Cesar *Batman* Güemes, Héctor Palma… Erau numere de telefon, puncte de contact, intermediari, cifruri şi chei al căror sens îi scăpa. Continuă să citească şi, încetul cu încetul, pulsul îi deveni mai lent, până când rămase îngheţată. Nici să n-o priveşti, îşi aminti înfiorându-se. Drace. Acum înţelegea de ce. Totul era cu mult mai rău decât crezuse.

Atunci auzi deschizându-se uşa.

— Ia te uită pe cine avem aici, Pote. Ce mai ala-bala.

Zâmbetul lui Fierros Motanul strălucea ca lama unui cuţit, întrucât era un zâmbet umed şi periculos, tipic pentru asasinul din filmele americane, din acelea unde

traficanţii sunt întotdeauna bruneţi, latini şi răi, gen Pedro Navaja şi Juanito Alimaña. Fierros Motanul era brunet, latin şi rău, de parcă tocmai ar fi coborât dintr-un cântec al lui Rubén Blades sau Willy Colón; doar că nu era limpede dacă el cultiva acest stereotip în mod deliberat ori dacă Ruben Blades, Willy Colón şi filmele americane obişnuiau să se inspire după oameni ca el.

— Gagicuţa Blondului.

Pistolarul stătea în picioare, rezemat în cadrul uşii, cu mâinile în buzunare. Ochii felini, cărora le datora porecla, nu se desprindeau de Teresa în timp ce îi vorbea însoţitorului său strâmbându-şi gura într-o parte, cu o băşcălie răutăcioasă.

— Nu ştiu nimic, spuse Teresa.

Era atât de îngrozită, încât abia îşi recunoscu propriul glas. Fierros Motanul dădu din cap înţelegător, de două ori.

— Desigur, spuse.

Zâmbetul i se lăţea. Pierduse socoteala bărbaţilor şi a femeilor care îl asiguraseră că nu ştiau nimic înainte de a-i omorî repede sau lent, după împrejurări, într-un ţinut unde să mori violent însemna să mori de moarte naturală – douăzeci de mii de pesos un mort obişnuit, o sută de mii un poliţist sau un judecător, gratis dacă era vorba să ajute un camarad. Iar Teresa era la curent cu amănuntele: îl cunoştea pe Fierros Motanul şi, de asemenea, pe însoţitorul său, Potemkin Gálvez, care era strigat Pote Gálvez sau Bălţatul. Amândoi purtau sacouri, cămăşi Versace din mătase, pantaloni din doc şi cizme de iguană aproape identice, ca şi cum se îmbrăcau la acelaşi magazin. Erau asasini ai lui Cesar *Batman* Güemes şi îl frecventaseră mult pe Blondul Dávila: colegi de muncă, escorte pentru încărcături aerotransportate spre munţi şi, de asemenea, de băute şi de petreceri din acelea care începeau la Don Quijote în toiul după-amiezei, cu bani proaspeţi ce miroseau a ce miroseau, şi continuau la nu se ştie ce ore, în oraş, cu *table-dance* la Lord Black şi la

Osiris, cu femei dansând goale la o sută de pesos cinci minute, două sute treizeci dacă lucrurile se petreceau în separeuri, înainte de a întâmpina zorii cu whisky Buchanan’s şi cu muzică din nord, rezolvând mahmureala cu cocaină pură, în timp ce Los Huracanes, Los Pumas, Los Broncos sau orice altă formaţie, plătite cu bancnote de o sută de dolari, îi acompaniau cântând romanţe – *Nasuri de-un gram, Pumnul de praf, Moartea unui federal* – despre oameni morţi sau despre oameni care urmau să moară.

— Unde-i? întrebă Teresa.

Fierros Motanul slobozi un râs răutăcios, grosolan.

— O auzi, Pote?… Întreabă de Blond. Care-i piesa?

Stătea în continuare rezemat de uşă. Celălalt asasin mişcă din cap. Era mare şi gras, solid la înfăţişare, cu o mustaţă neagră şi deasă şi cu pete întunecate pe piele, asemenea cailor bălţaţi. Nu părea la fel de nonşalant ca tovarăşul lui, şi făcu gestul de a se uita la ceas, nerăbdător. Sau poate stingherit. Când îşi mişcă braţul descoperi mânerul unui revolver la curea, sub sacoul de in.

— Blondul, repetă Fierros Motanul, gânditor.

Îşi scosese mâinile din buzunare şi se apropia încet de Teresa, care rămăsese nemişcată la căpătâiul patului. Ajungând în dreptul ei, se opri din nou tăcut, privind-o.

— Vezi tu, gâgâliceo – spuse în cele din urmă. Bărbatul tău şi-a dat în petic.

Teresa simţea frica încolăcindu-i-se în măruntaie ca un şarpe cu clopoţei. Situaţia. O frică albă, rece, asemenea suprafeţei unei lespezi funerare.

— Unde e? insistă.

Nu era ea cea care vorbea, ci o necunoscută ale cărei cuvinte imprevizibile o speriau. O necunoscută imprudentă care ignora urgenţa tăcerii. Probabil că Fierros Motanul intui câte ceva din toate acestea, fiindcă o privi, surprins că putea pune întrebări, în loc să rămână paralizată ori să ţipe de groază.

— Nu mai e. A murit.

Necunoscuta continua să evolueze pe cont propriu, iar Teresa se sperie când o auzi spunând: lepădături. Asta spusese, ori asta se auzise: lepădături, deja căindu-se când ultima silabă încă nu îi apăruse pe buze. Fierros Motanul o studia cu multă curiozitate şi cu multă atenţie. Ia te uită numai ce cioculeţ a ridicat, spuse el gânditor. Să ne mai şi mintă Mauser-ul.

— Guriţa aia, conchise suav.

Apoi îi arse o palmă, care o întinse îndărăt pe pat cât era de lungă, şi rămase observând-o o bucată de vreme, ca şi cum ar fi estimat peisajul. Cu Sangele vuindu-i în tâmple şi cu obrazul arzând, năucită de lovitură, Teresa îl văzu uitându-se la pachetul de praf de pe noptieră, înşfăcând puţintel şi ducând la nas. Ducă-s-ar, spuse asasinul. Are ceva, ceva, dar nu-i chiar bună de tot. Apoi, în timp ce se freca cu degetul mare şi cu arătătorul, îi oferi şi însoţitorului; însă acesta refuză din cap şi se uită din nou la ceas. Nu-i grabă, vere, rosti Fierros Motanul. Nici o grabă, mi se bălăngăne cât e ceasul. Din nou o privea pe Teresa.

— E o bomboană de fetiţă, preciză el. Şi, în plus, văduvioară.

Din uşă, Pote Gálvez rosti numele camaradului său. Motane, zise foarte serios. Să terminăm. Cel strigat ridică o mână, cerând calm, şi se aşeză pe marginea patului. Nu mai pierde vremea, insistă celălalt. Instrucţiunile sunt aşa cum sunt. Au zis să o răpunem, nu să i-o punem. Aşa că dă-i drumul, zmeule, şi nu fi parşiv. Însă Fierros Motanul clătină din cap ca unul care ascultă cum plouă.

— Care-i piesa, spuse. Mereu am vrut să i-o trag la buci gagicii ăsteia.

Teresa mai fusese violată înainte de a deveni femeia Blondului Dávila: la cincisprezece ani, mai mulţi băieţi din Las Siete Gotas, iar apoi bărbatul care o pusese să lucreze ca schimbătoare pe strada Juárez. Aşa încât ştiu ce o aşteaptă când pistolarul îşi umezi şi mai mult zâmbetul tăios şi îi descheie nasturele de la jeanşi. Dintr-o dată nu

se mai temea. Fiindcă nu se întâmplă nimic, se gândi în pripă. Acum dorm şi e doar un coşmar ca atâtea altele, pe care, în plus, l-am mai văzut şi înainte: ceva ce i se întâmplă altei femei pe care mi-o închipui în vise şi care seamănă cu mine, dar nu sunt eu. Pot să mă trezesc când vreau, să simt răsuflarea bărbatului meu pe pernă, să mă îmbrăţişez cu el, să-mi îngrop faţa în pieptul lui şi să descopăr că nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată. Pot să şi mor în timp ce visez, de un infarct, de un stop cardiac, de ce-o fi. Pot să mor deodată şi nici somnul, nici viaţa nu vor avea importanţă. Să dorm mult şi bine, fără închipuiri şi fără coşmaruri. Să mă odihnesc pentru totdeauna după ceea ce nu s-a întâmplat niciodată.

— Motane, stărui celălalt.

Se urnise în sfârşit, făcând câţiva paşi prin încăpere. Alo, zise. Blondul era de-ai noştri. Tare de gaşcă. Aminteşte-ţi: munţii, El Paso, linia de pe Rio Bravo. Băutele. Iar asta era femeia lui. În timp ce spunea toate acestea, scotea un revolver Python de la curea şi îl îndrepta spre fruntea Teresei. Dă-te deoparte să nu te stropească, vere, şi s-o tăiem, însă Fierros Motanul avea alt gând şi îl înfrunta, periculos şi brav, cu un ochi la Teresa şi cu celalalt la camarad.

— O să moară oricum, spuse, şi ar fi o risipă.

Îndepărtă Python-ul cu o mişcare a mâinii, iar Pote Gálvez rămase privind când la Teresa, când la el, nehotărât, gras, cu ochii întunecaţi de neîncredere indiană şi de motănaş din nord, cu picături de sudoare alunecându-i printre firele mustăţii dese, cu degetul în afara revolverului şi cu ţeava îndreptată în sus, de parcă urma să se scarpine cu el în cap. Atunci Motanul îşi scoase automatul, un Beretta mare şi argintat, şi i-l puse celuilalt dinainte, îndreptându-i-l spre faţă, şi îi zise râzând că ori se încălţa şi el cu feţişoara aceea, ca să fie chit, ori, dacă cumva se număra printre cei care preferau s-o ia la buci, atunci să se dea la o parte, ticălosul, că de nu acolo pe loc se încingeau la plumbi ca nişte cocoşi în arenă. Pote Gálvez o privi pe Teresa cu resemnare şi cu ruşine; rămase

astfel câteva clipe şi deschise gura să spună ceva; însă nu spuse nimic şi, în schimb, îşi vârî încetişor Python-ul la brâu, se îndepărtă încetişor de pat şi merse încetişor până la uşă, fără să se întoarcă, pe când celălalt asasin continua să-l ţintească în glumă şi îi spunea după aia te invit la un Buchanan, camarade, ca să te consolezi că te-ai muierit. Iar când dispăru în cealaltă cameră, Teresa auzi trosnetul unei lovituri, ceva ce se sfărâma în arşice, probabil uşa dulapului în timp ce Pote Gálvez o perfora cu un pumn în acelaşi timp puternic şi neputincios, pentru care, din cine ştie ce motiv straniu, ea se bucură în sinea ei. Însă nu avu vreme să se mai gândească la asta, căci Fierros Motanul deja îi scotea jeanşii, sau mai degrabă îi trăgea şi-i smulgea şi, ridicându-i pe jumătate tricoul, îi mângâia violent sânii, şi îi vâra ţeava pistolului între coapse ca şi cum ar fi urmat să-i scoată sufletul cu ea, iar ea se lăsa fără nici un ţipăt şi fără nici un geamăt, cu ochii larg deschişi privind tavanul alb al încăperii, rugându-se lui Dumnezeu ca totul să se întâmple repede, iar apoi Fierros Motanul să o ucidă grabnic, înainte ca totul să înceteze a mai părea un coşmar în toiul somnului spre a se preschimba în groaza goală a vieţii mizerabile.

Era vechea poveste, cea dintotdeauna. Să sfârşească aşa. Nu se putea altcumva, deşi Teresa Mendoza nu-şi imaginase niciodată că Situaţia avea să miroasă a sudoare, a mascul în călduri, a paharele pe care Fierros Motanul le băuse înainte de a urca în căutarea prăzii. De-ar termina, gândea în momentele de luciditate. De-ar termina odată, să mă pot odihni. Gândea asta o clipă, după care se scufunda iar în vidul ei lipsit de sentimente şi de teamă. Era prea târziu pentru frică, fiindcă pe aceasta o încerci înainte ca lucrurile să se petreacă, iar consolarea, atunci când ele sosesc, este că totul are un sfârşit. Singura teamă autentică e ca finalul să nu întârzie prea mult. Însă cu Fierros Motanul nu avea să fie cazul, împingea violent, grăbit să isprăvească şi să se golească. Tăcut. Scurt.

Împingea crud, fără menajamente, purtând-o puţin câte puţin până la marginea patului. Resemnată, cu ochii aţintiţi în albul tavanului, lucidă doar în străfulgerări, cu mintea goală în timp ce suporta asalturile, Teresa lăsă să-i cadă un braţ şi dădu peste geanta deschisă de cealaltă parte, pe jos.

Situaţia poate avea două direcţii, descoperi ea deodată. Poate fi A Ta sau A Altora. Atât de mare îi fu surpriza când înţelese acest lucru, încât, dacă bărbatul care o ţinea i-ar fi îngăduit, s-ar fi ridicat în picioare pe pat, cu un deget în sus, serioasă şi reflexivă, pentru a dobândi certitudinea. Să vedem. Să considerăm această variantă a subiectului. Însă nu se putea ridica în picioare deoarece libere îi erau doar braţul şi mâna care, după ce căzuse accidental în interiorul genţii, atingea acum metalul rece al Coltului aflat acolo, printre teancurile de bancnote şi haine.

Asta nu mi se întâmplă mie, gândi. Sau poate că nu apucă să gândească nimic, ci se mărgini să o observe, pasivă, pe cealaltă Teresa Mendoza, care gândea în locul ei. Fapt este că, atunci când îşi dădu seama, ea sau cealaltă femeie pe care o privea îşi strânsese degetele pe mânerul pistolului. Piedica era la stânga, lângă trăgaci şi lângă butonul de evacuare a încărcătorului. O atinse cu degetul mare şi simţi cum alunecă în jos, pe verticală, eliberând percutorul. E un glonţ pe ţeava, îşi aminti. Este un glonţ disponibil fiindcă eu l-am pus acolo – îşi amintea un clic-clac metalic – ori poate numai cred că am făcut asta, şi n-am făcut-o, iar glonţul nu-i. Examina toate acestea socotind la rece: piedică, trăgaci, percutor. Glonţ. Aceasta era succesiunea tipică a evenimentelor, dacă într-adevăr acel clic-clac anterior fusese real, şi nu un produs al imaginaţiei sale. În caz contrar, percutorul avea să lovească în gol, iar Fierros Motanul avea să dispună de timp suficient ca să se supere. Oricum, mai rău nu avea să fie. Poate ceva violenţă în plus, sau ceva ferocitate, în ultimele clipe. Nimic care să nu se isprăvească o jumătate de oră mai târziu: pentru ea, pentru acea femeie pe care o

observa, sau pentru amândouă deodată. Nimic care, la scurt timp, să nu mai doară. Acestea îi erau gândurile când încetă să mai privească tavanul alb şi îşi dădu seama că Fierros Motanul nu se mai mişca şi o privea. Atunci Teresa ridică pistolul şi îi trase un foc în faţă.

Mirosea acru, a fum de pulbere, iar detunătura încă mai vuia între pereţii dormitorului când Teresa apăsă a doua oară pe trăgaci; însă Coltul se ridicase de la primul foc, săltând atât de mult când trăsese încât noul glonţ ridică o palmă de ghips din perete, în clipa aceea Fierros Motanul stătea aruncat peste noptieră ca şi cum s-ar fi asfixiat, acoperindu-şi gura cu mâinile, iar printre degete îi săltau şuvoaie de sânge, care îi ţâşneau şi din ochii ieşiţi din orbite de surprindere, năuciţi de flama care îi pârlise părul, sprâncenele şi genele. Teresa nu putu şti dacă striga sau nu, deoarece zgomotul focului atât de apropiat îi lovise timpanele, asurzind-o. Se ridica în genunchi pe pat, cu bluza mototolită pe sâni, goală de la brâu în jos, împreunându-şi mâna stânga şi cea dreaptă pe culata pistolului ca să ochească mai bine al treilea glonţ, când îl văzu apărând în uşă pe Pote Gálvez, zgâindu-se stupefiat. Se întoarse să-l privească parcă în toiul unui vis lent: iar el, care purta revolverul la centură, îşi ridică ambele mâini în faţă ca pentru a se feri, privind înfricoşat Coltul pe care Teresa îl îndrepta acum spre el, iar sub mustaţa neagră gura i se deschise pentru a rosti un „nu” silenţios aducând a implorare; cu toate că, poate, ceea ce s-a întâmplat a fost că Pote Gálvez a spus într-adevăr „nu” cu voce tare, iar ea nu l-a putut auzi din pricina surzeniei provocate de bubuitura împuşcăturilor. În cele din urmă, deduse că de asta trebuia să fie vorba, fiindcă celălalt continua să-şi mişte repede buzele, ţinându-şi mâinile întinse în faţă, împăciuitor, rostind nişte cuvinte al căror sunet ea tot nu-l putea auzi. Iar Teresa era gata să apese pe trăgaci când îşi aminti lovitura pumnului în dulap, Python-ul ţintindu-i fruntea, Blondul era de-ai noştri, Motane, nu fi parşiv. Şi

asta era femeia lui.

Nu trase. Acel zgomot de aşchii îi menţinu arătătorul nemişcat pe trăgaci. Simţea frig în măruntaie şi în picioarele goale când, ţintind în continuare spre Pote Gálvez, se trase îndărăt pe pat, şi cu mâna stângă aruncă hainele, agenda şi coca în geantă. Făcând asta, îl privi cu coada ochiului pe Fierros Motanul, care se zvârcolea pe jos, cu mâinile însângerate pe pat. Preţ de o clipă se gândi să întoarcă spre el pistolul şi să-l dea gata dintr-un foc; însă celălalt asasin stătea tot în uşă, cu mâinile întinse şi cu revolverul la brâu, şi pricepu foarte limpede că, dacă înceta să-l mai ţintească, focul avea să-l încaseze ea. Aşa încât înşfacă geanta si, cu Coltul neclintit în mâna dreaptă, se ridică în picioare, îndepărtându-se de pat. Mai întâi Bălţatul, se hotărî în cele din urmă, şi apoi Fierros Motanul. Aceasta era ordinea corectă, iar zgomotul aşchiilor – pentru care îi era cu adevărat recunoscătoare – nu era îndeajuns pentru a schimba lucrurile. În acel moment, văzu că ochii bărbatului aflat dinaintea ei citeau într-ai săi, gura de sub mustaţă se întrerupse în toiul altei fraze – acum în urechile Teresei ajungea o rumoare nedesluşită – iar când ea trase pentru a treia oară, trecuse deja o secundă de când Potemkin Gálvez, cu o agilitate surprinzătoare la un tip gras ca el, se năpustise spre uşa dinspre stradă şi scări în timp ce-şi ducea mâna la revolver. Iar ea trase un al patrulea şi un al cincilea glonţ înainte să înţeleagă că era inutil şi că putea rămâne fără muniţie, şi nici nu se duse după el, pricepând că asasinul nu putea pleca în felul ăsta; că avea să se întoarcă într-o clipită şi că firavul ei avantaj era pe cale de a se spulbera. Două etaje, se gândi. Şi nu-i mai rău decât ce ştiu deja. Aşa că deschise fereastra dormitorului, se uită spre curtea din spate şi întrezări copaci mici şi arbuşti, undeva jos, în întuneric. Am uitat să-l dau gata pe Motanul ăla parşiv, se gândi prea târziu, în timp ce sărea în gol. Apoi crengile şi arbuştii îi juliră picioarele, muşchii şi faţa în timp ce cădea printre ei, iar gleznele o dureră când se lovi de pământ, de parcă şi-ar fi rupt oasele. Se ridică şchiopătând, surprinsă

că mai era în viaţă, şi alergă, desculţă şi goală de la brâu în jos, printre maşinile parcate şi umbrele din curte. În cele din urmă se opri departe, fără suflare, şi se lăsă încet pe vine, ghemuindu-se lângă un zid din cărămidă cam dărăpănat, în afară de usturimea juliturilor şi a rănilor căpătate la picioare din cauza alergării, simţea o arsură neplăcută în coapse şi în sex: amintirea recentă o făcea să se cutremure în sfârşit, întrucât cealaltă Teresa Mendoza tocmai o părăsise, iar acum rămânea ea singură, fără nimeni pe care să-l observe de departe. Fără nimeni căruia să-i atribuie senzaţii şi sentimente. Simţi o dorinţă violentă să urineze, şi începu s-o facă aşa cum stătea, ghemuită în întuneric, tremurând ca şi cum ar fi avut febră. Farurile unui automobil o luminară o clipă: strângea într-o mâna geanta şi în cealaltă pistolul.

2
L-au zărit dulăii legii, însă i-a cam luat cu frig

Am mai spus că am umblat prin Culiacán, Sinaloa, la începutul investigaţiei mele, înainte de a o cunoaşte personal pe Teresa Mendoza. Acolo, unde de multă vreme traficul de droguri a încetat să fie clandestin, spre a se transforma într-un fapt social obiectiv, pe câţiva dolari bine distribuiţi m-au sprijinit în medii specializate, din acelea unde un străin curios şi pentru care nimeni nu depune chezăşie poate sfârşi, peste noapte, plutind în Humaya sau în Tamazula, cu un glonţ în cap. De asemenea, mi-am făcut doi buni prieteni: Julio Bernal, director la Cultură în cadrul primăriei, şi scriitorul sinaloez Élmer Mendoza, ale cărui splendide romane *Un asasin singuratic* şi *Amantul lui Janis Joplin* le citisem pentru a mă familiariza cu situaţia. Tocmai Élmer şi Julio au fost cei care m-au orientat cel mai bine prin coclaurii locali: niciunul dintre ei nu avusese de-a face personal cu Teresa Mendoza la începuturile acestei istorii – pe atunci ea era un nimeni – însă îl cunoscuseră pe Blondul Dávila şi pe alte personaje care, într-un fel sau altul, au tras sforile în această poveste. Aşa am descoperit o bună parte din ceea ce ştiu acum. În Sinaloa, totul se dovedeşte a fi o chestiune de încredere: într-o lume dură şi complexă ca aceasta, regulile sunt simple şi nu e loc de echivocuri. Eşti prezentat cuiva de un prieten în care cineva are încredere, iar acest cineva are încredere în tine deoarece are încredere în cel ce depune chezăşie pentru tine. Mai apoi, dacă ceva iese anapoda, chezaşul răspunde cu viaţa lui, iar tu cu a ta. Bang, bang. Cimitirele din nord-estul mexican sunt ticsite de lespezi funerare purtând numele unor oameni în care cineva a avut cândva încredere.

Într-o noapte cu muzică şi fum de ţigări la Don Quijote, bând bere şi tequila după ce ascultaserăm glumele porcoase ale comicului Pedro Valdez – îl precedau

ventrilocul Enrique şi Chechito, păpuşa lui dependentă de coca – Élmer Mendoza s-a aplecat peste masă şi a arătat spre un tip corpolent, brunet, cu ochelari, care bea înconjurat de un grup numeros, din aceia care rămân cu sacourile şi scurtele pe ei ca şi cum le-ar fi frig pretutindeni: cizme de şarpe sau de struţ, centuri de o mie de dolari bucata, pălării de panama, şepci de baseball cu stema echipei Tomateros din Culiacán şi mult aur gros la gât şi la încheieturile mâinilor. Îi văzuserăm coborând din două Ram Charger-uri şi intrând ca la ei acasă, fără ca paznicul de la uşă, care a salutat respectuos, să le pretindă procedura obişnuită, de a se lăsa pipăiţi ca restul clienţilor.

— E Cesar *Batman* Güemes, spuse Élmer în şoaptă. Un traficant faimos.

— Are melodii?

— Câteva – prietenul meu râdea, sorbind agale. El l-a omorât pe Blondul Dávila.

Am rămas cu gura căscată, privind spre grup: feţe brune şi trăsături dure, mustăţi dese şi pericol evident. Erau opt, stăteau acolo de cincisprezece minute şi lichidaseră vreo douăzeci şi patru de cutii de bere. Acum tocmai ceruseră două sticle de Buchanan’s şi altele două de Remy Martin, iar dansatoarele, fapt insolit la Don Quijote, coborau să li se alăture după ce părăsiseră scena. Un grup de homosexuali cu părul vopsit blond – localul se umplea de *gay* la ultima oră a nopţii, iar cele două parohii se amestecau fără probleme – aruncau priviri insinuante de la masa alăturată. Numitul Güemes le zâmbea hâtru, foarte *macho*, iar apoi chema ospătarul să le plătească băutura. Pură coexistenţă paşnică.

— De unde ştii?

— Asta-i bună. Tot Culiacán-ul ştie.

Patru zile mai târziu, mulţumită unei prietene a lui Julio Bernal care avea un nepot aflat în legătură cu afacerea, Cesar *Batman* Güemes şi cu mine am avut o conversaţie ciudată şi interesantă. Fusesem invitat la un grătar, la o casă de pe dealurile San Miguel, în partea de

sus a oraşului. Acolo, juniorii *narcos* – din a doua generaţie – mai puţin ostentativi decât părinţii lor, care coborâseră din munţi, mai întâi în cartierul Tierra Blanca iar mai apoi la asaltul spectaculoaselor locuinţe din cartierul Chapultepec, începeau să investească în case cu aspect discret, unde luxul era de obicei rezervat familiei şi invitaţilor, dincolo de porţi. Nepotul prietenei lui Julio, fiul unui traficant celebru din San José de los Hornos, din aceia care în tinereţe ajunseseră la schimburi de focuri cu poliţiştii şi cu bandele rivale – ispăşea acum o condamnare comodă în închisoarea de la Puente Grande, Jalisco – avea douăzeci şi opt de ani şi se numea Ernesto Samuelson. Cinci dintre verii lui şi un frate mai mare fuseseră omorâţi, împuşcaţi de alţi traficanţi, sau de federali, sau de soldaţi, iar el învăţase repede lecţia: studii de drept în Statele Unite, afaceri în străinătate şi niciodată pe teritoriul naţional, bani spălaţi într-o respectabilă companie mexicană de trailere şi în crescătorii de crevete panameze. Locuia într-o casă cu aspect discret, împreună cu nevasta şi cei doi copii, conducea un Audi european sobru şi îşi petrecea trei luni pe an într-un apartament simplu din Miami, cu un Golf în garaj. Aşa trăieşti mai multă vreme, obişnuia să spună. În meseria asta, cea care te omoară e invidia.

Ernesto Samuelson a fost cel care m-a prezentat lui Cesar *Batman* Güemes sub umbrarul de trestie şi palmier din grădina lui, cu o bere într-o mână şi o farfurie cu carne friptă prea tare în cealaltă. Scrie romane şi scenarii de filme, a spus şi ne-a lăsat singuri. *Batman* Güemes vorbea molcom, cu pauze lungi pe care le întrebuinţa spre a te studia din cap până-n picioare. Nu citise în viaţa lui nici o carte, însă cinematograful îl încânta. Am vorbit de Al Pacino – *Preţul puterii*, care în Mexic s-a numit *Faţă tăiată*, era filmul său preferat – de Robert de Niro – *Unul de-ai noştri*, *Casino* – şi de felul în care regizorii şi scenariştii de la Hollywood, lepădăturile alea, nu scoteau niciodată un traficant american şi blond, ci toţi aveau numele Sánchez şi se născuseră la sud de Río Bravo. Chestia cu traficantul

blond mi-a ridicat mingea la fileu, aşa încât am lăsat să cadă numele Blondului Dávila; iar în timp ce el mă privea prin lentilele ochelarilor cu multă atenţie, am sfârşit prin a-l adăuga şi pe al Teresei Mendoza. Îi scriu povestea, am conchis, conştient că, în anumite locuri şi cu o anumită clasă de oameni, minciunile îţi explodează întotdeauna sub pernă. Iar *Batman* Güemes era atât de periculos, fusesem avertizat, încât atunci când urca în munţi coioţii aprindeau făclii ca să nu se apropie de ei.

— A trecut o grămadă de vreme, spuse.

Am calculat că avea mai puţin de cincizeci de ani. Avea pielea foarte arămie şi un chip impenetrabil, cu trăsături nordice apăsate. Mai apoi am aflat că nu era sinaloez, ci din Álamos, Sonora, coprovincial al Mariei Félix, şi că începuse ca ghid şi călăuză, trecând emigranţi, iarbă şi praf de la cartelul din Juárez într-un camion proprietate personală, înainte de a urca în ierarhie: mai întâi ca operator al Stăpânului Cerului, iar în cele din urmă ca proprietar al unei companii de trailere şi al alteia de avionete private cu care făcuse contrabandă între munţi, Nevada şi California, până când nord-americanii au înăsprit condiţiile spaţiului aerian şi au astupat aproape toate golurile din sistemul lor de radar. Acum ducea un trai destul de liniştit, din economiile investite în afaceri sigure şi din controlarea câtorva sate de ţărani strângători de cauciuc de sus de la munte, de prin zona Durango. Avea o fermă bună pe drumul spre El Salado, cu patru mii de suflete: Do Brasil, Angus, Bravo. De asemenea, creştea cai de rasă pentru împerechere şi cocoşi de luptă care îi aduceau o căruţă de bani în fiecare octombrie sau noiembrie, în arenele de la târgul de vite.

— Teresa Mendoza, murmură după o vreme.

Când vorbi îşi scutură capul, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva amuzant. Apoi trase o înghiţitură de bere, mestecă o bucăţică de carne şi bău din nou. Continua să mă privească fix dinapoia lentilelor, un pic hâtru, lăsând să se înţeleagă că nu avea nimic împotrivă să comenteze ceva atât de vechi şi că riscul de a pune întrebări în Sinaloa îmi

aparţinea în exclusivitate. Să vorbeşti despre morţi nu era o problemă – narcomelodiile erau pline de nume şi de poveşti adevărate; pericolul era să ciripeşti despre cei vii, cu riscul ca vreunul să te ia drept guraliv şi turnător. Iar eu, acceptând regulile jocului, am privit ancora de aur – doar cu puţin mai mică decât a Titanicului – atârnată de lanţul gros ce strălucea sub gulerul deschis al cămăşii lui cadrilate şi am pus, fără alte ocolişuri, întrebarea care îmi ardea buzele de când Élmer Mendoza îi pomenise numele, cu patru zile în urmă, la Don Quijote. Am spus ce aveam de spus, apoi mi-am ridicat privirea, iar tipul mă observa la fel ca înainte. Ori îi devin simpatic, m-am gândit, ori voi avea probleme. După câteva secunde, bău încă o înghiţitură de bere, fără a înceta să mă privească. Trebuie că îi devenisem simpatic, fiindcă în cele din urmă zâmbi un picuţ, atât cât trebuie. E pentru un film sau pentru un roman? m-a întrebat. Am răspuns că încă nu ştiam. Că în aceeaşi măsură pentru ambele. Atunci mi-a oferit o bere, căută alta pentru el şi începu să povestească legenda Blondului Dávila.

Nu era băiat rău Blondul. Curajos, conştiincios, prezentabil. Un aer aşa, ca de Luis Miguel, însă ceva mai slab, şi mai dur. Şi foarte ca lumea. Tare simpatic. Raimundo Dávila Parra îşi cheltuia banii pe măsură ce îi câştiga, sau aproape, şi era generos cu prietenii. Pe Cesar *Batman* Güemes şi pe el zorii îi prinseseră de multe ori împreună, cu muzică, alcool şi femei, sărbătorind operaţiuni izbutite. O vreme au fost chiar prieteni intimi: foarte *brothers*, sau *carnales*, cum spuneau sinaloezii. Blondul era *chicano*: se născuse în San Antonio, Texas. Şi a început de foarte tânăr, ducând iarbă ascunsă în automobile spre Uniunea Americană; nu o dată călătoriseră împreună prin Tijuana, Mexicali sau Nagales, până când americanii i-au administrat un sejur într-o închisoare de colo sus. Apoi Blondul s-a ambiţionat în ale zborului: avea studii, şi şi-a plătit lecţiile de aviaţie civilă la

vechea şcoală de pe bulevardul Zapata. Ca pilot era bun – cel mai bun, a recunoscut *Batman* Güemes dând din cap cu convingere – din cei care n-au frică de nimic: bărbat potrivit pentru aterizări şi decolări clandestine pe micile piste ascunse din munţi sau pentru zboruri la joasă înălţime, evitând radarele Sistemului Emisferic care controla rutele aeriene între Columbia şi Statele Unite. Adevărul era că Cessna părea o prelungire a mâinilor sale călite: ateriza în orice loc şi la orice oră, iar asta i-a adus faimă, gologani şi respect. Cei din Culiacán îl numeau, pe bună dreptate, regele pistei scurte, însuşi Chalino Sánchez, care îi fusese şi el prieten, promisese să-i facă un cântec cu titlul acesta: *Regele pistei scurte*, însă lui Chalino i s-a făcut de petrecanie înainte de vreme – Sinaloa era cât se poate de insalubră, în funcţie de medii – iar Blondul a rămas fără cântec. În orice caz, cu sau fără melodie, niciodată nu dusese lipsă de lucru. Naşul lui era don Epifanio Vargas, un mahăr veteran din munţi, cu bune influenţe, dur şi dintr-o bucată, care controla Norteña de Aviación, o companie privată de Cessna şi de Pier Comanche y Navajo. Sub acoperirea acestei companii, Blondul Dávila făcuse zboruri clandestine cu două sau trei sute de kilograme înainte de a participa la marile afaceri din epoca de aur, când Amado Carrillo îşi câştigă porecla de Stăpânul Cerului organizând cea mai mare punte aeriană a traficului de droguri între Columbia, Baja California, Sinaloa, Sonora, Chihuahua şi Jalisco. Multe din misiunile duse la bun sfârşit de Blond în acea perioadă au fost de diversiune, ca momeală pentru ecranele radarului terestru şi pentru avioanele Orion, înţesate de tehnologie şi cu echipaje mixte americane şi mexicane. Iar diversiunea nu era un simplu termen tehnic, întrucât camaradul se distra. A câştigat o avere punându-şi pielea în joc în zboruri la limită, noaptea şi ziua: manevre ciudate, aterizări şi decolări pe două palme de pământ şi în locuri neverosimile. Cu scopul de a devia atenţia departe de marile Boeing, Caravelles şi DC8 care, cumpărate de traficanţi în regim de cooperativă, transportau într-o

singură călătorie între opt şi douăsprezece tone cu complicitatea poliţiei, a Ministerului Apărării şi chiar a preşedinţiei guvernului mexican. Erau vremurile fericite ale lui Carlos Salinas de Gortari, cu traficanţi lucrând în umbra unor Los Pinos, vremuri tare fericite şi pentru Blondul Dávila: avionete goale, fără încărcătură de care să se facă răspunzător, jucându-se de-a şoarecele şi pisica cu adversari ce nu întotdeauna puteau fi cumpăraţi cu totul. Zboruri unde îşi juca viaţa la cap sau pajură, sau o condamnare lungă dacă era prins de partea americană.

Pe vremea aceea, Cesar *Batman* Güemes, care avea literalmente picioarele bine înfipte în pământ, începea să prospere în mafia sinaloeză. Grupurile mexicane deveneau autonome faţă de furnizorii de la Medellín şi din Cali, ridicându-şi ratele, cerând să fie plătite cu cantităţi din ce în ce mai mari de coca şi comercializând ele însele drogurile columbiene pe care înainte vreme doar le transportau. Acest fapt a înlesnit ascensiunea lui *Batman* în ierarhia locală; iar în urma câtorva reglări de conturi sângeroase întru stabilirea pieţei şi a competenţelor – câteva zile au început cu doisprezece sau cincisprezece morţi de o parte şi de cealaltă – şi a trecerii pe statul de plată a cât mai multor poliţişti, militari şi politicieni, inclusiv vameşi şi *migras* americani, pachetele cu marca lui – un mic liliac – au început să traverseze în trailere Río Bravo. Se ocupa în aceeaşi măsură de haşişul de la munte şi de cocaină sau de heroină. Trăiesc din trei animale, spunea textul unei melodii ce fusese comandată, se povestea, unui grup din nord, din strada Francisco Villa: cocaşelul, heroiţa şi haşişapra. Cam în aceeaşi perioadă, don Epifanio Vargas, care până atunci fusese patronul Blondului Dávila, începea să se specializeze în droguri de viitor, precum crystal şi ecstasy: laboratoare proprii în Sinaloa şi Sonora şi, de asemenea, de partea cealaltă a liniei americane. Că dacă vreun *gringo* pofteşte să urce până acolo, spunea, eu însumi îi potcovesc iapa. În câţiva ani, aproape fără împuşcături şi apelând foarte puţin la cimitir, cu mâinile aproape curate, Vargas a izbutit să

devină primul magnat mexican în precursori pentru droguri de proiect precum efedrina, pe care o importa fără probleme din India, China şi Thailanda, şi unul dintre principalii producători de metamfetamine din susul şi din josul frontierei. De asemenea, a început să se bage în politică. Cu afacerile legale la vedere şi cu cele ilegale camuflate sub o societate farmaceutică cu sprijin statal, coca şi Norteña de Aviación erau de prisos. Aşa încât i-a vândut compania aeriană lui *Batman* Güemes, şi o dată cu ea şi-a schimbat şeful şi Blondul Dávila, care voia să zboare în continuare chiar mai mult decât să câştige bani. Pe atunci Blondul îşi cumpărase deja o casă cu două niveluri în cartierul Las Quintas, conducea, în loc de vechiul Bronco negru, un altul cu număr de înmatriculare nou-nouţ şi trăia cu Teresa Mendoza.

Atunci au început să se sucească lucrurile. Raimundo Dávila Parras nu era un tip discret. Să trăiască mult nu i se potrivea, aşa încât prefera să-şi toace timpul foarte repede. Oricum i se bălăngănea, cum spuneau cei de la munte; iar printre altele l-a pierdut gura, care în cele din urmă îi pierde şi pe rechini. Se prostea cum nu se poate mai nasol, grozăvindu-se cu ce făcuse şi cu ce urma să facă. Mai bine, obişnuia el să spună, cinci ani ca un erou decât cincizeci ca un bou. În acest fel, încetişor-încetişor, la urechile lui *Batman* Güemes începură să ajungă zvonuri. Blondul introducea încărcătură de-a lui într-a altora, profitând de drumurile făcute, în interes personal. Cumpărarea i-o înlesnea un fost poliţist pe nume Guadalupe Parra, cunoscut şi ca Lupe Creţul sau Creţul Parra, care era văr primar cu el şi avea contacte. În general, era vorba de coca sechestrată de judiciari care puneau mâna pe douăzeci şi declarau cinci, dând drumul la restul. Asta era cât se poate de rău – nu chestiunea cu judiciarii, ci că Blondul făcea afaceri individuale – întrucât se alegea cu o avere din munca lui, regulile erau reguli, iar să faci mişmaşuri private, în Sinaloa şi pe la spatele patronilor, era felul cel mai eficient de a te pomeni cu probleme.

— Când trăieşti sucit, preciza *Batman* Güemes în

acea după-amiază, cu berea într-o mână şi cu farfuria cu carne friptă în cealaltă, trebuie să lucrezi drept.

Rezumând: Blondul era prea guraliv, iar afurisitul de văru-său nu se dovedea prea talentat. Neîndemânatic, din topor, fricos, Creţul Parra era din acei nerozi cărora le încredinţezi un camion de coca şi îţi aduc înapoi un camion de pepsi. Avea datorii, îi trebuia câte o priză din jumătate în jumătate de oră, se topea după încărcăturile mari, iar pe nevastă şi pe cei trei copii ai săi îi ţinea într-o casă foarte luxoasă, în partea cea mai pompoasă din Las Quintas. Însemna să se întâlnească foamea cu pofta de mâncare: verzişorii se duceau precum soseau. Aşa încât verii s-au hotărât să pună la punct o operaţiune proprie, în stil mare: transportul unei încărcături pe care câţiva judiciari o ţineau pusă deoparte în El Salto, Durango, şi care îşi găsise cumpărători în Obregon. Ca de obicei, Blondul a zburat singur. Profitând de o călătorie la Mexicali cu paisprezece cutii de grăsime de porc umplute fiecare cu câte douăzeci de kilograme de marfă, a făcut o deviere ca să preia cincizeci din aceea fină, toată binişor împachetată în săculeţe de plastic, însă cineva l-a turnat, iar altcineva s-a hotărât să-i reteze Blondului pintenii.

— Care cineva?

— Nu mă frecaţi. Cineva.

Cursa, mi-a povestit în continuare *Batman* Güemes, i-au întins-o chiar pe pista de aterizare, la şase seara – precizia orei se potrivise bine cu acea melodie pe care Blondul şi-o dorea şi pe care răposatul Chalino n-a mai compus-o niciodată – în apropierea unui loc din munţi cunoscut drept Espinazo del Diablo. Pista avea doar trei sute de metri, iar Blondul, care a survolat-o fără să vadă nimic suspect, tocmai se lăsase să cadă cu *flaps*-urile de la Cessna 172R a lui în ultimul picaj, storcând toată benzina din rezervor, aproape la fel de vertical ca şi cum ar fi coborât cu paraşuta, şi parcurgea prima bucată de drum la o viteză de patruzeci de noduri când văzu două camioane şi oameni, care nu trebuiau să fie acolo, camuflaţi pe sub copaci. Aşa încât, în loc să folosească frânele, a băgat gaz,

accelerând, şi a tras de manşă. Poate că ar fi izbutit, iar cineva a spus mai târziu că, atunci când au început să tragă asupra lui încărcătoare întregi de R15 şi de coarne de cârlan, reuşise deja să ridice roţile de pe pământ. Însă tot acel plumb însemna mult balast, şi Cessna s-a izbit la vreo sută de paşi dincolo de capătul pistei. Când au ajuns la el, Blondul era încă viu printre rămăşiţele răsucite ale cabinei: avea faţa plină de sânge, mandibula spartă de un glonţ, iar oasele făcute aşchii i se iveau pe la extremităţi, cu toate că încă respira slab. Nu avea să mai dureze mult, însă indicaţiile erau să fie omorât lent. Aşa că au scos drogurile din avionetă, iar apoi, ca-n filme, i-au aruncat un Zippo aprins în benzina de 100 de octani care şiroia din rezervorul spart. Floşş. Adevărul e că Blondul n-a prea apucat să-şi dea seama de nimic.

Când trăieşti sucit, repetă Cesar *Batman* Giiemes, n-ai altă cale decât să munceşti drept. De astă dată a spus-o în chip de încheiere, pe un ton gânditor, lăsând farfuria goală pe masă. Apoi a plescăit din limbă, a dat seama de restul de bere şi a privit eticheta galbenă pe care scria Cerveceria del Pacifico S. A. Tot timpul vorbise ca şi cum istoria pe care o terminase de povestit nu avea nimic de-a face cu el, ci era ceva auzit pe ici şi colo. Ceva de domeniul public. Şi am presupus că aşa era.

— Ce-i cu Teresa Mendoza? am îndrăznit.

M-a privit bănuitor dinapoia lentilelor, întrebându-mă, fără cuvinte, ce-i cu ce anume. L-am întrebat fără ocolişuri dacă ea era implicată în manevrele Blondului şi a negat fără să stea pe gânduri. Nici vorbă, mi-a spus. Pe vremea aceea era una dintre atâtea altele: tinerică, tăcută. Iubita unui traficant. Cu deosebirea că nu-şi vopsise părul blond şi că nici nu era dintre acele vânzătoare de droguri cărora le place să facă impresie, în cealaltă privinţă, adăugă el, aici muierile obişnuiesc să se ocupe de treburile lor: coafor, telenovele, Juan Gabriel şi muzica din nord,

cumpărături de trei mii de dolari la Sercha's şi la Coppel, unde creditul lor face mai mult decât banii. Ştiţi cum e. Odihna războinicului. Sigur, auzise el câte ceva. Dar nu avea nimic de-a face cu mişmaşurile bărbatului ei.

— Atunci de ce să fie urmărită?

— Ce mă-ntrebaţi pe mine?

Devenise dintr-o dată serios, şi din nou m-am temut că acolo avea să se încheie conversaţia, însă, după o clipă, ridică din umeri. Aici există reguli, comentă el. Nu le alegi, ci le găseşti gata făcute atunci când intri. Totul e chestiune de reputaţie şi de respect. La fel ca la rechini. Dacă lâncezeşti sau sângerezi, ceilalţi sar pe tine. Asta înseamnă să faci un pact cu moartea şi cu viaţa ajungând să trăieşti ca un senior. Zică-se orice s-ar zice, banul murdar alungă foamea la fel ca şi cel curat, în plus, oferă lux, muzică, vin şi femei. Apoi mori repede, şi în pace. Puţini traficanţi ies la pensie, iar ieşirea firească e închisoarea ori cimitirul; cu excepţia celor foarte norocoşi sau foarte isteţi, care ştiu să descalece la timp, ca don Epifanio Vargas, de exemplu, care a sărit peste gard, cumpărând o jumătate din Sinaloa şi omorând cealaltă jumătate, apoi s-a transformat în farmaceut, iar acum intră în politică. Dar asta se întâmplă foarte rar. Pe-aici lumea nu se încrede în cei care, lucrând de multă vreme în afacere, continuă să fie pe activ.

— Pe activ?

— În viaţă.

M-a lăsat să meditez trei secunde. Cei care cunosc şi care se potrivesc în meseria asta spun că – adăugă el apoi, apăsând mult pe *spun* şi pe *cei* – chiar dacă eşti bun în munca ta, foarte serios şi conştiincios, tot rău sfârşeşti. Lumea vine, intră cu uşurinţă, te preferă altora, urci fără să vrei, şi atunci competitorii se iau după tine. De aceea fiecare pas greşit se plăteşte scump. Şi pe deasupra, cu cât mai multă lume iubeşti sau ai în jurul tău, cu atât mai vulnerabil devii.

Avem cazul altui blond faimos, cu melodii, Héctor Palma, căruia un vechi camarad, din cauza unor

neînţelegeri, i-a sechestrat şi torturat familia, cum se povesteşte, iar de ziua lui de naştere i-a trimis prin poştă o cutie cu capul soţiei. *Hepi bărzdei tu iu.* Când se trăieşte pe muchie de cuţit, nimeni nu-şi poate permite să uite regulile. Regulile l-au condamnat pe Blondul Dávila. Şi era un tip cumsecade, vă dau cuvântul meu. Bărbat cum trebuie. Total ca lumea, camaradul. Curajos, din aceia care îşi joacă viaţa şi mor oriunde. Cam guraliv şi ambiţios, cum aţi văzut, însă cu nimic diferit de ce-avem mai bun pe-aici. Nu ştiu dacă mă-nţelegeţi. Cât despre Teresa Mendoza, era femeia lui. Nevinovată sau nu, regulile o includeau şi pe ea.

Sfântă Fecioară. Sfinte Patron. Capela lui Malverde era în întuneric. Doar un mic felinar sclipea deasupra pridvorului, deschis la orice oră din zi şi din noapte, iar prin ferestre se strecura lumina roşiatică a câtorva lumânări aprinse în faţa altarului. Teresa stătea de multă vreme nemişcată în beznă, ascunsă lângă gardul ce despărţea pustia stradă Insurgentes de liniile de cale ferată şi de canal, încerca să se roage şi nu putea; alte lucruri îi ocupau mintea, întârziase mult până se hotărâse să dea telefon. Calculând posibilităţile. Apoi mersese până acolo, observând cu multă grijă împrejurimile, iar acum aştepta, cu jarul unei ţigări ascuns în căuşul palmei. O jumătate de oră, spusese don Epifanio Vargas. Teresa nu avea ceas şi îi era cu neputinţă să socotească timpul scurs. Simţi un gol în stomac şi încercă să stingă ţigara cu mare grabă atunci când o maşină cu judiciari trecu lent, în direcţia bulevardului Zapata: siluetele întunecate a doi oameni dintr-o patrulă pe locurile din faţă, chipul din dreapta abia luminat, văzut şi nevăzut, de pâlpâirea din capelă. Teresa se dădu îndărăt, în căutare de mai mult întuneric. Nu numai fiindcă era în afara legii. În Sinaloa, ca şi în restul Mexicului, de la patrulele ce umblă după şpagă – cu scurtele încheiate, ca să nu le vezi numărul de la insignă – şi până la superiorii care, în fiecare lună,

primeau câte un teanc de dolari din traficul de droguri, să tratezi cu dulăii legii putea însemna să te vâri în gura lupului.

Acea rugăciune neputincioasă nu se mai sfârşea. Sfântă Fecioară. Sfinte Patron. O începuse de şase sau şapte ori, fără s-o isprăvească niciodată. Capela banditului Malverde îi trezea prea multe amintiri legate de Blondul Dávila. Poate că de aceea, atunci când don Epifanio Vargas a consimţit prin telefon să vină la întâlnire, ea spusese numele acestui loc, aproape fără să se gândească. La început, don Epifanio îi propuse să se ducă până în cvartalul Chapultepec, aproape de casa lui; însă asta presupunea să traverseze oraşul şi un pod peste Tamazula. Prea riscant. Şi, cu toate că nu menţiona nici un amănunt din cele întâmplate, doar că fugea şi că Blondul îi spusese să intre în contact cu don Epifanio, acesta înţelese că lucrurile mergeau rău, sau şi mai rău. Voi să o liniştească: n-ai teamă, Teresita, ne vedem, nu te agita şi nu te mişca. Ascunde-te şi spune-mi unde. Întotdeauna îi spunea Teresita când o întâlnea cu Blondul pe dig, în restaurantele de pe plaja din Altata, la o petrecere ori mâncând *callo de hacha*, *ceviche* şi rac umplut duminica, la Los Arcos. O numea Teresita şi îi dădea o sărutare, ba chiar o prezentase soţiei şi copiilor, la un moment dat. Şi, cu toate că don Epifanio era un bărbat inteligent şi avea putere, şi mai mulţi gologani decât adunase Blondul în toată viaţa lui, întotdeauna era amabil cu el şi continua să-l cheme finule, ca pe vremuri; iar odată, de Crăciun, prima dată când Teresa fusese prezentată ca logodnică, don Epifanio chiar îi trimisese flori şi un smarald columbian foarte frumos, cu lanţ de aur, şi un teanc de zece mii de dolari ca să-i dăruiască ceva bărbatului ei, o surpriză, iar cu restul să-şi cumpere ea ce voia. De aceea Teresa îi telefonase, şi păstra pentru el agenda Blondului, care îi frigea mâinile, şi aştepta tăcută în întuneric la câţiva paşi de capela lui Malverde. Sfântă Fecioară. Sfinte Patron. Fiindcă numai în don Epi poţi avea încredere, asigura Blondul. E un om dintr-o bucată şi un cavaler, a fost un şef bun şi, în plus,

este naşul meu. Blond afurisit. Asta spusese înainte ca totul să se ducă naibii şi să sune telefonul acela, de n-ar mai fi sunat, şi ea să se pomenească aşa cum se pomenise. Şi să dea Domnul, şopti, să arzi în iad. Parşivule. Fiindcă mă faci să mă perpelesc în felul ăsta. Acum ştia că nu se putea încrede în nimeni, nici măcar în don Epifanio. De aceea îi dăduse întâlnire acolo, aproape fără să se gândească, deşi, în fond, gândindu-se. Capela era un loc liniştit, unde putea să ajungă ascunzându-se printre liniile trenului care treceau pe lângă marginea canalului, şi să supravegheze strada dintr-o parte şi din cealaltă, ca să vadă dacă cumva bărbatul care o numea Teresita şi îi dăruise de Crăciun zece mii de dolari şi un smarald nu venea singur, ori Blondul îşi greşise socotelile, ori ea îşi ieşea din fire şi – în cel mai bun caz, dacă putea – o lua din nou la fugă.

Luptă cu tentaţia de a-şi aprinde altă ţigară. Sfântă Fecioară. Sfinte Patron. Prin ferestre putea vedea lumânările care luminau în capelă. Sfântul Malverde fusese în viaţa pământească Jesús Malverde, banditul cel bun care fura de la bogaţi, se spunea, ca să-i ajute pe săraci. Preoţii şi autorităţile nu l-au recunoscut niciodată ca sfânt; însă preoţii şi autorităţile nu aveau idee despre aceste lucruri, iar poporul l-a canonizat pe cont propriu. După execuţia lui, guvernul ordonase ca trupul să nu-i fie îngropat, ca învăţătură de minte; însă oamenii care treceau pe lângă locul cu pricina tot aşezau pietre, numai câte una, ca să nu încalce dispoziţia, până când, în felul acesta, a căpătat pământ creştin, iar apoi s-au făcut capela şi restul. Printre băieţii răi din Culiacán şi în toată Sinaloa, Malverde era mai popular şi mai miraculos decât însuşi Dumnezeu cel bun ori Fecioara din Guadalupe. Capela era plină de plăci şi de ofrande mulţumind pentru miracole: păr de copil pentru o naştere fericită, calmari în alcool pentru un pescuit bun, fotografii, desene, însă sfântul Malverde era mai ales patronul traficanţilor sinaloezi, care veneau să i se roage şi să-i mulţumească, cu daruri şi plăci gravate sau scrise de mână după fiecare întoarcere fericită

şi după fiecare afacere profitabilă. *Gracias patronsito por sacarme de presidio*[5]

se putea citi, lipit de perete, lângă imaginea sfântului – brunet, mustăcios, îmbrăcat în alb şi cu o elegantă eşarfă neagră la gât – sau *Gracias por aqueyo que tu sabes*[6]

Tipii cei mai duri, cei mai răi criminali de la câmpie şi de la munte, îi purtau fotografia în centuri, scapulare, şepci de baseball şi maşini, îl pomeneau făcându-şi semnul crucii, şi multe mame veneau să se roage în capelă atunci când fiii lor executau primul transport ori ajungeau în închisoare sau în ceva naşpa. Existau pistolari care lipeau icoana lui Malverde pe plăselele pistoalelor sau pe mânerul cornului de cârlan. Chiar şi Blondul Dávila, care spunea că nu crede în lucrurile astea, ţinea pe tabloul de comandă al avionetei o fotografie a sfântului legată în piele, cu rugăciunea *Dios vendigo mi camino y permita mi regresa*[7]

: chiar aşa, inclusiv cu greşeala de ortografie. Teresa i-o cumpărase de la îngrijitorul capelei după ce, un timp, la început, mersese acolo pe ascuns, să aprindă lumânări atunci când Blondul nu se întorcea acasă mai multe zile la rând. Făcuse asta până când el, aflând, i-a interzis. Superstiţii idioate, negruţo. Hei! Nu-mi place ca femeia mea să se facă de râs. Însă în ziua când ea îi duse fotografia cu rugăciunea, nu spuse nimic, nici nu-şi bătu joc măcar, şi o aşează pe tabloul de comandă din Cessna.

Când farurile se stinseră după ce iluminaseră capela cu două fascicule prelungi, Teresa deja îşi îndreptase Coltul spre maşină. Îi era frică, însă asta n-o împiedica să evalueze avantajele şi dezavantajele, cântărind formele sub care pericolul se putea înfăţişa. Mintea ei,

---

5 „Mulţumesc, ocrotitorule, că m-ai scos din încurcătură” (sp.).

6 „Mulţumesc pentru ştii tu ce” (sp.).

7 „Doamne, binecuvântează-mi drumul şi dă-mi voie să mă întorc” (sp.). Toate formulele de mai sus prezintă anumite „ezitări” ortografice.

descoperiseră cu ceva vreme în urmă cei care o angajaseră ca schimbătoare în faţa pieţei Buelna, era foarte înzestrată pentru socoteli: A plus B egal cu X, plus Z probabilităţi înainte şi înapoi, înmulţiri, împărţiri, adunări şi scăderi. Iar asta o punea încă o dată dinaintea Situaţiei. Trecuseră cel puţin cinci ore de când sunase telefonul în casa din Las Quintas, şi vreo două de la prima împuşcătură în faţa lui Fierros Motanul. O dată plătită cota de groază şi de deconcertare, acum toate resursele instinctului şi inteligenţei sale erau concentrate în a o ţine în viaţă. De aceea nu îi tremura mâna De aceea voia să se roage, fără să izbutească, şi în schimb îşi amintea cu o precizie absolută că trăsese cinci gloanţe, că îi rămăseseră unul pe ţeava şi zece în încărcător, că reculul Coltului era foarte puternic pentru ea şi că data viitoare trebuia să ochească ceva mai jos de ţintă dacă nu voia să rateze; cu mâna stângă nu sub culată, ca în filme, ci peste încheietura dreptei, strângând-o la fiecare foc. Aceea era ultima ocazie, iar ea o ştia. Inima să-i bată lent, sângele să-i circule liniştit, iar simţurile să-i fie treze, toate acestea aveau să facă diferenţa între a fi în viaţă ori a trece pe ceea lume o oră mai târziu. De aceea trăsese două prize rapide din pachetul pe care îl purta în geantă. Şi de aceea, când Suburban-ul alb sosi, îşi îndepărtase instinctiv ochii de la lumină, să nu orbească; iar acum privea din nou pe deasupra armei, cu degetul pe trăgaci, ţinându-şi răsuflarea, atentă la primul semn că ceva ar fi mers nasol. Gata să tragă spre oricine.

Răsunară portierele, îşi ţinu răsuflarea. Una, două, trei. Fir-ar. Trei siluete masculine, în picioare lângă maşină, în contralumina felinarelor din stradă. Să alegi. Crezuse că era scutită de asta, pe margine, în timp ce altcineva o făcea pentru ea. Tu stai liniştită, negruţo – aşa era la început. Mărgineşte-te să mă iubeşti, iar eu mă ocup. Era dulce şi comod. Era o siguranţă înşelătoare, să se trezească noaptea şi să asculte respiraţia liniştită a Bărbatului. Nici măcar frica nu exista pe atunci; fiindcă frica era rodul imaginaţiei, iar acolo nu erau decât ceasuri

fericite, care treceau ca un bolero frumos sau ca o apă liniştită. Iar cursa era simplă: râsul lui când o îmbrăţişa, buzele lui parcurgându-i pielea, gura murmurând cuvinte tandre sau obraznice foarte foarte jos, între coapsele ei, foarte aproape şi mult înăuntru, ca şi cum avea să rămână acolo pentru totdeauna, acea gură avea să fie ultimul lucru pe care-l va uita. Însă nimeni nu rămâne pentru totdeauna. Nimeni nu-i în siguranţă, şi orice siguranţă e periculoasă. Dintr-o dată te trezeşti în faţa evidenţei că e imposibil să te sustragi vieţii înseşi; că existenţa înseamnă drum şi că să umbli înseamnă să alegi incontinuu. Ori una, ori alta. Cu cine trăieşti, pe cine iubeşti, pe cine omori. Cine te omoară. Iubind ori neiubind, fiecare îşi străbate proprii săi paşi. Situaţia. În cele din urmă trebuie să alegi. După ce ezită o clipă, îndreptă pistolul spre cea mai corpolentă şi mai mare dintre cele trei siluete masculine. Se vedea mai bine în alb şi, în plus, era şeful.

— Teresita, spuse don Epifanio Vargas.

Acea voce cunoscută, atât de familiară, urni ceva în firea ei. Simţi că lacrimile – era prea tânără, şi le crezuse de-acum imposibile – îi tulburau vederea. Pe neaşteptate, deveni fragilă; voi să înţeleagă de ce şi, străduindu-se, îi fu prea târziu ca să le evite. Căţea afurisită, îşi spuse. A naibii prostovancă. Dacă ceva nu merge, ai îmbulinat-o. Luminile îndepărtate ale străzii se descompuneau dinaintea ochilor ei, şi totul se preschimbă într-un amestec de reflexe lichide şi de umbre. Dintr-o dată nu mai avu în faţă nimic spre care să ţintească. Aşa încât lăsă pistolul. Pentru o lacrimă, se gândi ea, resemnată. Acum mă pot omorî pentru o afurisită de lacrimă.

— Sunt vremuri grele.

Don Epifanio Vargas trase lung din havană şi rămase privind jarul, gânditor. În penumbra capelei, lumânările şi lămpiţele aprinse îi iluminau profilul cu trăsături indiene, părul foarte negru, des şi pieptănat pe spate, mustaţa de

bărbat din nord, afirmând un fizic care Teresei îi amintea întotdeauna de Emilio Fernández sau de Pedro Armendáriz, din vechile filme mexicane de la televizor. Probabil că mergea pe cincizeci de ani şi era mare şi lat, cu mâini enorme, în stânga ţinea havana, iar în dreapta agenda Blondului.

— Înainte, cel puţin, cruţam femeile şi copiii.

Clătina din cap, evocator şi trist. Teresa ştia că înainte însemna vremea când, fiind un tânăr ţăran din Santiago de los Caballeros sătul să facă foamea, Epifanio Vargas a dat perechea de boi şi lanul de porumb pe tufărişurile de marijuana, pe care le-a muncit de zor, şi-a pus viaţa în joc vânzând şi a luat-o cui a putut, iar în cele din urmă s-a mutat de la munte la câmpie, instalându-se în Tierra Blanca atunci când reţelele de contrabandişti sinaloezi începeau să trimită spre nord, o dată cu pachetele lor de cozi de miel, primele prăfuleţe albe care soseau cu vaporul şi cu avionul din Columbia. Pentru oamenii din generaţia lui don Epifanio care, după ce trecuseră Río Bravo înot cu boccele pe umeri, locuiau acum pe domenii luxoase din cartierul Chapultepec şi îşi ţineau odraslele de bani gata, care mergeau la colegii de lux conducându-şi automobilele proprii ori studiau în universităţi nord-americane, aceea fusese vremea de demult a marilor aventuri, a marilor riscuri şi a marilor averi făcute peste noapte: o operaţiune cu noroc, o recoltă bună, o încărcătură fericită. Ani de pericole şi de bani, jalonând o viaţă care, în munţi, n-ar fi fost decât o existenţă mizerabilă. Viaţă intensă şi adesea scurtă; fiindcă numai cei mai duri dintre acei bărbaţi au izbutit să supravieţuiască, să se stabilească şi să delimiteze teritoriul marilor carteluri ale drogurilor. Ani când totul era pe cale de a se defini. Când nimeni nu ocupa un spaţiu fără să-i împingă pe alţii, iar eroarea şi eşecul se plăteau pe loc. Dar se plăteau chiar cu viaţa. Nici mai mult, nici mai puţin.

— S-au dus şi acasă la Creţul Parra, comentă don Epifanio. Tocmai au spus la ştiri. Nevasta şi trei copii – jarul havanei sclipi din nou când mai trase un fum. Creţul a

fost găsit la poartă, în portbagajul Silverado-ului pe care-l avea.

Stătea aşezat lângă Teresa pe băncuţa aflată la dreapta micului altar. Când clătina din cap, lumânările dădeau reflexe de lac părului său des şi bine pieptănat. Anii scurşi de când coborâse din munţi îi rafinaseră înfăţişarea şi manierele; însă, dedesubtul costumelor pe măsură, al cravatelor care punea să-i fie aduse din Italia şi al mătăsii cămăşilor lui de cinci sute de dolari, continua să palpite ţăranul sinaloez de la munte. Şi nu numai prin impresia neplăcută de ostentaţie din nord – cizme cu vârf ascuţit, curea cu cataramă de argint, brăţară de aur la lanţul pentru chei – ci de asemenea, şi mai cu seamă, prin privirea uneori impasibilă, uneori neîncrezătoare sau răbdătoare, a omului pe care, de-a lungul mai multor secole şi generaţii, când o grindină, când o secetă îl tot obligaseră, iar şi iar, să o ia de la zero.

— Pe cât se pare, pe Creţ au pus mâna dimineaţă şi şi-au petrecut ziua cu el, stând la taclale. După cum au zis la radio, nu s-au grăbit deloc.

Teresa îşi putu imagina fără nici un efort: mâini legate cu sârmă, ţigări, brice de bărbierit. Strigătele Creţului Parra înăbuşite într-o pungă de plastic ori sub o palmă de *masking-tape*, în vreun beci ori în vreo magazie, înainte să termine cu el şi să se ducă să se ocupe de familia lui. Poate că însuşi Creţul sfârşise prin a-l da în gât pe Blondul Dávila. Ori pe propria sa familie. Ea îi cunoştea bine pe Creţ, pe nevasta lui, Brenda, şi pe cei trei copii. Doi băieţi şi o fată. Şi-i aminti jucându-se şi zbenguindu-se pe plaja de la Altata, cu o vară în urmă: micile lor trupuri brunete şi calde sub soare, acoperite cu prosoapele, dormind, la întoarcere, pe bancheta din spate a aceluiaşi Silverado unde acum zăcea cadavrul tatălui lor. Brenda era o fată măruntă, foarte vorbăreaţă, cu ochi căprui frumoşi, purtând la glezna dreaptă un lanţ de aur cu iniţialele bărbatului ei. Merseseră de multe ori împreună la cumpărături prin Culiacán, cu pantaloni de piele foarte strâmţi, unghii vopsite, tocuri foarte înalte, Guess Jeans,

Calvin Klein, Carolina Herrera… Se întrebă dacă după ea fuseseră trimişi Fierros Motanul şi Potemkin Gálvez, ori alţi pistolari, diferiţi de ei. Dacă se întâmplase înainte sau după ce i se întâmplase ei. Dacă Brenda fusese omorâtă înainte sau după copii. Dacă au făcut-o repede sau, la fel, nu se grăbiseră deloc. Afurisiţi porci de bărbaţi. Trase aer şi îl eliberă puţin câte puţin, pentru ca don Epifanio să n-o vadă suspinând. Apoi îl blestemă în tăcere pe Creţul Parra, înainte de a-l blestema încă şi mai mult pe Blond. Creţul era la fel de curajos ca atâţia alţii care ucideau ori făceau trafic: din pură ignoranţă, întrucât nu gândea. Se vâra în încurcături din cauza minţii sale puţine, fără să priceapă că se punea în pericol nu numai pe el, ci întreaga lui familie. Blondul era diferit de vărul lui: el era cu adevărat inteligent, total brici. Cunoştea toate riscurile şi ştiuse dintotdeauna ce urma să i se întâmple ei dacă îl înşfăcau pe el, însă i se fâlfâia. Agenda aia ticăloasă. Nici să n-o citeşti, îi spusese. La-o şi nici să n-o citeşti. Blestematul de Blond parşiv.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

Don Epifanio Vargas ridică din umeri.

— S-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple, spuse.

Privea la body-guardul care stătea în uşă, cu cornul de cârlan în mână, tăcut ca o umbră sau ca o fantomă. Trecerea de la droguri la farmacie şi la politică nu excludea precauţiile dintotdeauna. Cealaltă gorilă stătea afară, tot înarmată. Îi dăduseră două sute de *pesos* supraveghetorului de noapte al capelei ca s-o taie de-acolo. Don Epifanio se uită la geanta pe care Teresa o ţinea pe pământ, între picioare, şi apoi la Coltul aşezat în poală.

— Bărbatul tău îşi riscă pielea de mult. Era doar o chestiune de timp.

— A murit pe bune?

— Păi sigur c-a murit. L-au prins sus în munți… Nu erau soldaţi, nici poliţişti, nici nimic. Erau chiar oamenii lui.

— Care?

— Nu contează care. Tu ştii în ce mişmaşuri se vâra Blondul. Strecura cărţi proprii în pachetele altora. Și până la urmă cineva a ciripit.

Jarul havanei străluci din nou. Don Epifanio deschise agenda. O apropia de lumina lumânărilor, răsfoind-o la întâmplare.

— Ai citit ce-i pe-aici?

— N-am făcut decât să v-o aduc dumneavoastră, aşa cum a spus el. Eu nu mă pricep la lucrurile astea.

Don Epifanio încuviinţă, gânditor. Se vedea că nu-i în largul lui.

— Bietul Blond a primit ce căuta, conchise el.

Ea privea acum tot înainte, spre umbrele din capelă, unde atârnau ofrandele și florile uscate.

— Bietul pe naiba. Porcanul nu s-a gândit la mine.

Reuşise să nu-i tremure glasul. Fără să se întoarcă, simți cum celălalt se dădea mai într-o parte, ca s-o observe.

— Tu ai noroc, îl auzi spunând. Deocamdată eşti încă în viaţă.

Mai rămase aşa încă puțin. Studiind-o. Aroma havanei se îmbina cu mirosul lumânărilor şi al unui vas de tămâie care ardea lângă bustul sfântului bandit.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el în cele din urmă.

— Nu ştiu – era acum rândul Teresei să ridice din umeri. Blondul mi-a spus că dumneavoastră mă veţi ajuta. Dă-i-o şi cere-i ajutor. Aşa mi-a spus.

— Blondul a fost mereu un optimist.

Golul pe care ea îl simţi în stomac se adânci. Fum înecăcios de lumânare, flăcărui trosnind dinaintea lui Malverde. Căldură umedă. Dintr-o dată simţea o greaţă insuportabilă. Îşi înăbuşi imboldul de a se ridica, de a stinge lumânările dintr-o lovitură, de a pleca în căutare de aer curat. Să fugă din nou, dacă o mai lăsau. Însă când privi din nou tot înainte, văzu cum cealaltă Teresa

Mendoza ședea în fața ei, privind-o. Sau poate că era ea însăşi cea care stătea acolo, în tăcere, privind femeia înfricoşată care se înclina în faţă, pe banca ei, alături de Don Epifanio, cu un pistol inutil în poală.

— El v-a iubit mult pe dumneavoastră, se auzi spunând.

Celălalt se foi pe locul lui. Un bărbat demn, spusese întotdeauna Blondul. Un şef bun şi drept, de cuvânt. Cel mai bun patron pe care l-am avut vreodată.

— Și eu l-am iubitdon Epifanio vorbea foarte încet, ca și cum s-ar fi ferit ca garda de la ușă să-l audă vorbind de sentimente. Și pe tine la fel… Dar, cu prostiile lui, te-a pus într-o situație proastă.

— Am nevoie de ajutor.

— Eu nu mă pot amesteca în treaba asta.

— Dumneavoastră aveţi multă putere…

Îl auzi plescăind din limbă cu descurajare şi nerăbdare. În acea afacere, explică don Epifanio tot în şoaptă şi privind din când în când pe furiş spre bodyguard, puterea era ceva relativ, efemer, supus unor reguli complicate. Iar el şi-o păstra, punctă el, fiindcă nu scormonea mereu pe unde nu trebuia. Blondul nu mai lucra pentru el; era problema şefilor lui de-atunci. Iar oamenii aceia beleau în stânga şi-n dreapta.

— N-au nimic personal cu tine, Teresita. Ştii cum sunt. Dar e felul lor de a proceda… Trebuie să dea exemplu.

— Dumneavoastră aţi putea să vorbiţi cu ei. Să le spuneţi că nu ştiu nimic.

— Ştiu ei prea bine că tu nu ştii nimic. Nu asta-i problema… Iar eu nu mă pot implica. Pe aici, cine azi cere hatâruri, mâine trebuie să le înapoieze.

Acum privea Coltul pe care ea continua să-l ţină în poală, cu o mână sprijinită neglijent pe mâner. Ştia că Blondul o învăţase să tragă cu ceva vreme în urmă, până când reuşise să nimerească şase cutii goale de bere Pacifico, una după alta, de la zece paşi. Blondului îi

plăcuseră întotdeauna berea Pacifico şi femeile pe jumătate curajoase, deşi Teresa nu suporta berea şi se speria la fiecare pocnet al pistolului.

— În plus, continuă don Epifanio, ceea ce mi-ai povestit înrăutăţeşte lucrurile. Ei nu pot lăsa să le fie executat un bărbat, şi cu atât mai puţin să o facă o femeie… Ar fi de râsul întregii Sinaloa.

Teresa privi ochii lui întunecaţi şi impasibili. Ochi duri, de indian din nord. De supravieţuitor.

— Nu mă pot implica, îl auzi repetând.

Şi don Epifanio se ridică. N-am făcut nimic, se gândi ea. Aici se termină totul. Golul din stomac îi creştea până când cuprindea noaptea care pândea afară, inexorabilă. Renunţă, însă femeia care o observa din umbră nu voi s-o facă.

— Blondul mi-a spus că mă veţi ajuta, insistă cu încăpăţânare, ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi. Du-i agenda şi dă-i-o la schimb cu viaţa ta.

— Bărbatului tău îi plăceau prea mult poantele.

— Asta nu ştiu. Dar ştiu ce mi-a spus.

Sunase mai mult a mustrare decât a rugă. O mustrare sinceră şi foarte amară. Sau a reproş. Apoi rămase o clipă în tăcere şi, în cele din urmă, îşi ridică faţa, asemenea inculpatului ostenit care aşteaptă un verdict. Don Epifanio stătea în picioare dinaintea ei, şi părea mai mare şi mai corpolent ca niciodată. Bătea cu degetele în agenda Blondului.

— Teresita…

— Porunciţi.

Continua să bată darabana cu degetele pe agendă, îl văzu privind spre efigia sfântului, din nou spre garda din uşă, şi spre ea. Apoi se fixă iar asupra pistolului.

— Zău că n-ai citit nimic?

— Jur. Spuneţi-mi şi mie ce aveam să citesc.

Tăcere. Îndelungată, se gândi ea, ca o agonie. Auzea sfârâind fitilele lumânărilor din altar.

— Ai o singură posibilitate, spuse el într-un sfârşit.

Teresa se agăţă de aceste cuvinte, cu mintea însufleţită dintr-o dată, ca şi cum tocmai ar fi tras două prize de Doña Blanca. Cealaltă femeie dispăruse în umbră. Şi din nou era ea. Sau dimpotrivă.

— Una mi-ajunge, spuse.

— Ai paşaport?

— Da. Cu viză americană.

— Dar bani?

— Douăzeci de mii de dolari şi câţiva *pesos* – deschidea geanta la picioarele lui, să-i arate, plină de speranţă. Mai am o geantă cu praf de zece sau douăşpe uncii.

— Praful lasă-l. E periculos să umbli cu el… Ştii să conduci?

— Nu – se ridicase în picioare şi îl privea de aproape, atentă, concentrată să rămână în viaţă. Nici măcar n-am permis.

— Mă îndoiesc că poţi ajunge de partea cealaltă. Au să te fileze la graniţă, şi nici între americani n-ai fi în siguranţă… Cel mai bine-ar fi să pleci chiar în noaptea asta. Îţi pot împrumuta maşina cu un şofer de încredere… Pot face asta, şi să te ducă la DF. Direct la aeroport, iar acolo te agăţi de primul avion.

— Încotro?

— Mi se bălăngăne încotro, însă, dacă vrei să te duci în Spania, acolo am prieteni. Oameni care îmi datorează nişte favoruri. Dacă mâine mă suni înainte de-a te urca în avion, pot să-ţi dau un nume şi un număr de telefon. După asta, are să fie treaba ta.

— Altfel nu se poate?

— Nici pomeneală. Aşa, ori îţi pui căpăstru, ori te spânzuri.

Teresa privi în jur, căutând printre umbrele din capelă. Era absolut singură. Acum nimeni nu hotăra în locul ei. Însă era încă în viaţă.

— Trebuie să plec – se impacientă don Epifanio. Hotărăşte-te.

— M-am hotărât deja. O să fac cum spuneţi dumneavoastră.

— Bine.

Don Epifanio observă cum ea punea piedica la pistol şi pe acesta la spate, între blugi şi piele, înainte de a se acoperi cu scurta… Şi ţine minte un lucru: nici măcar acolo nu vei fi în siguranţă. Înţelegi?… Eu am prieteni, dar au şi ei. Aşa încât încearcă să te îngropi destul de adânc încât să nu te găsească.

Teresa încuviinţă din nou. Scosese pachetul de coca din geantă şi îl aşeză pe altar, sub efigia lui Malverde. În schimb, aprinse altă lumânare. Sfânta Fecioară, se rugă preţ de o clipă în tăcere. Sfinte Patron. *Dios vendiga mi camino y permita mi regreso.* Îşi făcu semnul crucii aproape pe ascuns.

— Zău că-mi pare rău de treaba cu Blondul, spuse don Epifanio în spatele ei. Era băiat bun.

Auzind asta, Teresa se întoarse. Acum era atât de lucidă şi de senină, încât îşi simţea gâtlejul uscat şi sângele circulând foarte lent, pulsaţie cu pulsaţie. Îşi aruncă geanta pe umăr, zâmbind pentru prima oară în toată ziua: un zâmbet care îi marcă gura ca un impuls nervos, neaşteptat. Iar acel zâmbet, sau ce-o fi fost, era probabil straniu, căci don Epifanio o privi un pic surprins şi cu gândul la vedere, în sfârşit oglindit pe chip. Teresita Mendoza. Haide! Iubita Blondului. Femeia unui traficant. O fată ca atâtea altele, mai curând tăcută, nici prea deşteaptă, nici prea frumoasă. Şi totuşi o studie în felul acela reflexiv şi precaut, cu multă atenţie, ca şi cum dintr-o dată s-ar fi găsit dinaintea unei necunoscute.

— Nu, zise ea. Blondul nu era băiat bun. Era un ticălos nenorocit.

3
Când anii se vor duce

— Ea era un nimeni, spuse Manolo Céspedes.

— Cum aşa?

— Chiar aşa – interlocutorul meu îşi îndreptase spre mine două degete între care ţinea o ţigară. Nimeni înseamnă nimeni. O paria. A ajuns doar cu ce avea pe ea, ca una care vrea să se îngroape într-o gaură. Totul a fost întâmplător.

— Ba ceva mai mult decât atât. Era o fată isteaţă.

— Şi ce? Cunosc multe fete isteţe care au sfârşit la colţul străzii.

Se uită pe ambele părţi ale străzii, căutând parcă vreun exemplu pe care să mi-l arate. Eram aşezaţi sub copertina terasei de la cofetăria California, în Melilla. Un soare african, la zenit, îngălbenea faţadele moderniste de pe bulevardul Juan Carlos I. Era ora aperitivului, iar trotuarele şi terasele gemeau de trecători, pierde-vară, vânzători de loterie şi papugii. Vestimentaţia europeană se amesteca cu *jihab*-uri şi burnuzuri ţărăneşti, accentuând atmosfera de pământ de graniţă, situat la hotarul dintre două continente şi dintre mai multe culturi, în fund, unde se află Plaza de España şi monumentul închinat celor căzuţi în războiul colonial din 1921 – un tânăr soldat din bronz cu chipul îndreptat spre Maroc – coroanele palmierilor vesteau apropierea Mediteranei.

— Eu nu am cunoscut-o atunci, continuă Céspedes. În realitate, nici nu-mi amintesc de ea. O fată din spatele tejghelei de la Yamila, eventual. Sau nici măcar atât. Abia mult mai târziu, după ce am auzit felurite lucruri încoace şi-ncolo, am asociat-o, în cele din urmă, cu cealaltă Teresa Mendoza. Ţi-am mai spus. În perioada aceea era un nimeni.

Fost comisar de poliţie, fost şef al Siguranţei din Moncloa, fost delegat al guvernului la Melilla: hazardul şi

viaţa făcuseră din Manolo Céspedes toate aceste lucruri; însă, în aceeaşi măsură, ar fi putut fi un toreador cumpănit şi înţelept, un gitan mucalit, un pirat berber ori un şiret diplomat din Rif. Era vulpe bătrână, brunet, tras la faţă ca un legionar fumător de marijuana, foarte experimentat şi foarte îndemânatic. Ne cunoscuserăm cu două decade în urmă, într-o epocă a incidentelor violente dintre comunităţile europeană şi musulmană, care au adus Melilla pe prima pagină a ziarelor, pe vremea când eu îmi câştigam existenţa scriind pentru ele. Iar în acea perioadă, născut la Melilla şi investit cu maxima autoritate civilă în enclava nord-africană, Céspedes cunoştea deja pe toată lumea: mergea la băut în barul ofiţerilor din regiment, controla o eficientă reţea de informatori de ambele părţi ale graniţei, cina cu guvernatorul Nadorului şi avea pe lista de angajaţi atât cerşetori de stradă, cât şi membri ai Jandarmeriei Regale marocane. Prietenia noastră data de atunci: convorbiri îndelungate, miel cu condimente arăbeşti, gin tonic până la ceasurile dimineţii. Azi tu, mâine eu. Acum, pensionat din funcţia sa oficială, Céspedes îmbătrînea, plictisit şi paşnic, dedicat politicii locale, soţiei, copiilor şi aperitivului de la ora douăsprezece. Vizita mea îi modifica în chip fericit rutina zilnică.

— Îţi spun că totul a fost întâmplător, insistă. Iar în cazul ei, întâmplarea se numea Santiago Fisterra.

Am rămas cu paharul la jumătatea drumului, ţinându-mi răsuflarea.

— Santiago López Fisterra?

— Sigur – Céspedes trăgea din ţigară, apreciindu-mi interesul. Galicianul.

Am dat drumul aerului încet, am băut puţin şi m-am rezemat de spătar, satisfăcut ca omul care regăseşte o urmă pierdută, pe când Céspedes zâmbea socotind în ce poziţie se găsea acum balanţa vechii noastre asociaţii de favoruri reciproce. Numele acela mă adusese până acolo, în căutarea unei anumite perioade obscure din biografia

Teresei Mendoza. Până în acea zi, pe terasa cofetăriei, nu dispuneam decât de nişte mărturii îndoielnice şi de câteva conjecturi. S-ar fi putut întâmpla aşa. Se spune că s-a petrecut aşa. I s-a spus cuiva sau cineva credea că ştie. Zvonuri. Altminteri, concret, în arhivele de imigraţie ale Ministerului de Interne figura doar o dată de intrare – par avion, Iberia, aeroportul Barajas, Madrid – cu numele autentic de Teresa Mendoza Chávez. Ulterior, urma oficială părea să se piardă timp de doi ani, până când fişa de la poliţie cu numărul 8653690FA/42, care includea amprentele, o fotografie din faţă şi una din profil, încheia această etapă din viaţa ei pe care eu aveam intenţia să o reconstitui şi permitea să i se urmărească mai bine paşii începând de la acea dată. Fişa era dintre cele vechi, care se făceau pe hârtie bristol, până când poliţia spaniolă şi-a informatizat documentele. O avusesem în faţă cu o săptămână în urmă, la comisariatul din Algeciras, mulţumită intervenţiei altui vechi prieten: comisarul-şef din Torremolinos, Pepe Cabrera. În scurta informare consemnată pe verso figurau două nume: al unui individ şi al unui oraş. Individul se numea Santiago López Fisterra. Oraşul era Melilla.

În acea după-amiază am făcut două vizite. Una a fost scurtă, tristă şi prea puţin utilă, cu toate că ne-a folosit să adăugăm un nume şi un chip printre personajele acestei istorii. Vizavi de clubul nautic, la baza zidurilor medievale ale oraşului vechi, Céspedes mi-a arătat un bărbat slăbănog, cu părul cenuşiu şi rar, care păzea maşinile în schimbul câtorva monede. Stătea pe jos lângă o bintă, privind apa murdară de sub chei. De departe l-am luat drept cineva mai vârstnic, maltratat de vreme şi de viaţă; însă când ne-am apropiat am înţeles că probabil nu avea nici patruzeci de ani. Purta nişte pantaloni peticiţi şi vechi, o bluză albă neobişnuit de curată şi nişte pantofi de sport jegoşi. Soarele şi cerul liber nu erau îndeajuns ca să-i ascundă nuanţa pământie, mată, a pielii îmbătrânite,

acoperite de pete şi având nişte scobituri adânci la tâmple. Jumătate din dinţi îi lipseau, şi m-am gândit că semăna cu acele rămăşiţe azvârlite de valurile mării pe plaje şi prin porturi.

— Îl cheamă Veiga, mi-a spus Céspedes când ne-am apropiat. Şi a cunoscut-o pe Teresa Mendoza.

Fără a se opri să-mi observe reacţia, a spus salut, Veiga, cum îţi merge, iar apoi i-a dat o ţigară şi foc. Nu s-au făcut prezentări şi nici alte comentarii, şi am rămas pe loc o vreme, în tăcere, privind apa, vasele de pescuit trase la chei, vechea rampă de încărcare a minereului de pe cealaltă parte a docului şi înspăimântătoarele turnuri gemene construite pentru a sărbători cinci sute de ani de la cucerirea oraşului de către spanioli. Am văzut zgaibe şi cicatrice pe braţele şi pe mâinile omului. Se ridicase să-şi aprindă ţigara, alene, bâiguind cuvinte confuze de mulţumire. Mirosea a vin rânced şi a mizerie râncedă. Şchiopăta.

— Întreabă-l, dacă vrei, zise într-un sfârşit Céspedes.

Am ezitat o clipă, iar apoi am rostit numele Teresei Mendoza. Însă nu am detectat pe chipul lui nici recunoaştere, nici amintire. N-am avut mai mult noroc nici atunci când l-am menţionat pe Santiago Fisterra. Veiga, sau ce mai rămăsese din el, se întorsese din nou spre apa unsuroasă de lângă chei. Aminteşte-ţi, omule, i-a spus Céspedes. Prietenul ăsta al meu a venit ca să vorbească cu tine. Să nu spui că nu-ţi aminteşti de Teresa şi de partenerul ei. Să nu-mi faci măgăria asta. Ne-am înţeles?… Dar omul continua să tacă; iar când Céspedes mai insistă o dată, izbuti cel mult să-şi scarpine braţele, înainte de a ne privi deconcertat şi indiferent. Iar acea privire tulbure, îndepărtată, cu nişte pupile atât de dilatate încât ocupau irisul în întregime, părea să alunece, peste oameni şi lucruri, dintr-un loc fără drum de întoarcere.

— Era celălalt galician, spuse Céspedes când ne-am îndepărtat. Marinarul lui Santiago Fisterra. Nouă ani într-o închisoare marocană l-au adus în halul ăsta.

Se lăsa seara când am făcut cea de-a doua vizită. Céspedes l-a prezentat ca fiind Dris Larbi – prietenul meu Dris, a spus el, în timp ce-l bătea pe umăr – şi m-am pomenit dinaintea unui rifan de naţionalitate spaniolă care vorbea o castiliană perfectă. L-am întâlnit în cartierul Hipodromului, în faţă la Yamila, unul dintre cele trei baruri de noapte pe care le conducea în oraş – mai târziu am aflat asta şi alte câteva lucruri – în timp ce cobora dintr-un Mercedes luxos cu două locuri: statură mijlocie, păr foarte creţ şi negru, barbă tunsă cu minuţiozitate. Mâini care ţi-o strâng pe a ta cu precauţie, ca să descopere ce ai într-însa. Prietenul meu Dris, a repetat Céspedes; şi, după felul în care celălalt îl privea, atent şi respectuos în acelaşi timp, m-am întrebat ce detalii biografice ale rifanului justificau acel respect prudent faţă de fostul delegat guvernamental. Prietenul meu Cutare – era rândul meu. Investighează viaţa Teresei Mendoza. Céspedes a spus-o aşa, pe nepusă masă, pe când celălalt îmi întindea mâna dreaptă şi îşi ţinea stânga cu cheile electronice îndreptate spre maşină, iar intermitenţele acesteia, tiu, tiu, tiu, clipeau la activarea alarmei. Atunci Dris Larbi m-a studiat, foarte pe-ndelete şi foarte tăcut, până când Céspedes a izbucnit în râs.

— N-ai grijă, zise el. Nu-i poliţist.

Zgomotul sticlei sparte o făcu pe Teresa Mendoza să-şi încrunte sprâncenele. Era al doilea pahar pe care cei de la masa patru îl spărgeau în acea seară. Schimbă o privire cu Ahmed, ospătarul, iar acesta se îndreptă într-acolo cu un făraş şi o mătură, taciturn ca întotdeauna, cu papionul negru dansându-i nestingherit pe sub mărul lui Adam. Luminile care se roteau peste mica scenă pustie strecurau romburi luminoase pe vesta lui reiată. Teresa verifică nota unui client care stătea la capătul tejghelei, foarte însufleţit, cu două dintre fete. Individul se afla acolo de două ore, iar cifra era respectabilă: cinci White Label cu gheaţă şi apă pentru el, opt benjamine pentru fete – pe cele mai multe dintre benjamine Ahmed le făcuse să dispară discret, sub pretextul că schimba paharele. Mai erau douăzeci de minute până la ora închiderii, iar Teresa asculta, fără să

vrea, dialogul obişnuit. Vă aştept afară. Pe una sau pe amândouă. Mai bine pe amândouă. Etcetera. Dris Larbi, şeful, era inflexibil în privinţa moralei oficiale a problemei. Acela era un bar pentru băut, şi gata. În afara orelor de lucru, fetele erau libere. Sau erau în principiu, căci controlul se dovedea a fi strict: cincizeci la sută pentru firmă, cincizeci la sută pentru cea implicată. Călătorii şi petreceri organizate aparte, unde normele se modificau în funcţie de cine, cum şi unde. Eu sunt impresar, obişnuia să spună Dris. Nu un simplu peşte de târfe.

O marţi din mai, spre sfârşitul lunii. Nu era o seară prea animată. Pe scena goală, Julio Iglesias cânta pentru nimeni în mod deosebit. Un domn de croială fină, spunea textul. Teresa îşi mişca buzele în tăcere, urmărind cântecul, atentă la hârtia şi la pixul ei, în lumina lămpii care ilumina casa de marcat. O seară naşparlie, constată. Aproape proastă. Foarte diferită de zilele de vineri şi de sâmbătă, când era nevoie să fie aduse fete din alte localuri, deoarece Yamila se umplea: funcţionari, comercianţi, marocani chivernisiţi de cealaltă parte a graniţei, militari din garnizoană. Nivel aproape rezonabil, puţini dintre băieţii răi, cu excepţia celor inevitabili. Fete curate şi tinere, arătoase, schimbate din şase în şase luni, recrutate de Dris în Maroc, în cartierele mărginaşe din Melilla, şi câte o europeană din peninsulă. Plată punctuală – delicateţea detaliului – faţă de legi şi de autorităţi, trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Băute gratis pentru subcomisarul de poliţie şi pentru inspectorii în civil. Local exemplar, permise guvernamentale în regulă. Puţine probleme. Nimic din ceea ce Teresa nu cunoscuse prea bine, repetându-se la infinit, în încă recentele ei amintiri mexicane. Deosebirea era că, aici, oamenii, deşi mai neciopliţi şi mai puţin eleganţi, nu se certau cu împuşcături, iar totul se făcea cu multă îndemânare. Ba chiar – lucru cu care i-a luat ceva vreme să se obişnuiască – existau oameni care nu se lăsau mituiţi cu nici un chip. Vă înşelaţi, domnişoară. Sau, în versiunea aspră, atât de spaniolă: faceţi-mi plăcerea să vi-i vârâţi în cur. Adevărul e

că acest fapt făcea viaţa grea uneori, însă adesea o înlesnea. Era foarte relaxant să nu te temi de un poliţist. Ori să nu te temi de el tot timpul.

Ahmed se întoarse cu făraşul şi cu mătura lui, trecu de partea asta a tejghelei şi se puse pe vorbit cu cele trei fete care erau libere. Cling. De la masa cu paharele sparte se auzeau râsete şi închinări, pahare ciocnite. Ahmed o linişti pe Teresa făcându-i cu ochiul. Totul era în regulă pe acolo. Socoteala aia avea să fie grea, încuviinţă ea, aruncând o privire peste notele pe care le ţinea lângă casa de marcat. Oameni de afaceri spanioli şi marocani, sărbătorind vreun acord: sacouri pe spătarele scaunelor, gulere descheiate la cămăşi, cravate în buzunare. Patru bărbaţi în toată firea şi patru fete. Presupusul Moët Chandon dispărea repede în cubuleţele de gheaţă: cinci sticle, şi avea să mai pice încă una înainte de ora închiderii. Fetele – două arăboaice, o evreică şi o spaniolă – erau tinere şi profesioniste. Dris nu se culca niciodată cu angajatele – unde ţii căciula, spunea el, să nu-ţi bagi sula – însă uneori îşi trimitea prietenii în calitate de inspectori de lucru. Calitatea întâi, se făLea el mai apoi. În localurile mele, numai calitatea întâi. Dacă evaluarea se dovedea negativă, nu le maltrata niciodată. Se mărginea să le dea afară şi gata. Reziliere. Nu de fete se ducea lipsă la Melilla, cu imigrarea ilegală, cu criza şi toate celelalte. Unele visau să călătorească în peninsulă, să devină modele şi să cunoască succesul în televiziune; însă majoritatea se mulţumeau cu un permis de muncă şi cu o rezidenţă legală.

Trecuseră ceva mai mult de şase luni de la conversaţia pe care Teresa o avusese cu don Epifanio Vargas în capela sfântului Malverde, la Culiacán, Sinaloa, în seara zilei când sunase telefonul iar ea o luase la fugă, şi tot fugise până când ajunsese într-un oraş ciudat de al cărui nume nu auzise niciodată înainte vreme, însă de asta îşi dădea seama numai atunci când consulta calendarul. Privind în urmă, cea mai mare parte a timpului petrecut la Melilla părea că stătuse în loc. La fel de bine puteau fi şase

luni ori şase ani. Aceea fusese destinaţia ei, la fel cum ar fi putut fi oricare alta atunci când, abia sosită la Madrid, după ce trăsese la o pensiune din piaţa Atocha având doar o geantă în mână drept bagaj, se întâlnise cu persoana de contact pe care i-o recomandase don Epifanio Vargas. Spre decepţia ei, acolo nu i se putea oferi nimic. Dacă dorea un loc discret, departe de întâlniri neplăcute, şi de asemenea o muncă pentru a-şi justifica rezidenţa până la reglementarea actelor de dublă naţionalitate – tatăl ei spaniol, pe care abia dacă îl cunoscuse, avea să-i fie pentru prima dată de vreun folos – Teresa trebuia să călătorească din nou. Persoana de contact, un bărbat tânăr, grăbit şi scump la vorbă, cu care se întâlni în cafeneaua Nebraska de pe Gran Via, nu-i avansa decât două opţiuni: Galicia sau sudul Spaniei. Cap sau pajură, dacă vrei bine, dacă nu la revedere. Teresa întrebă dacă în Galicia plouă mult, iar celălalt zâmbi puţin, atât cât trebuie – făcu asta pentru prima dată în toată conversaţia – şi răspunse că da. Plouă baban, spuse. Atunci Teresa hotărî că va merge în sud; iar bărbatul scoase un telefon mobil şi se duse la altă masă să vorbească un timp. După puţină vreme, se întoarse ca să noteze pe un şerveţel de hârtie un nume, un număr de telefon şi un oraş. Aveţi zboruri directe de la Madrid, îi explică dându-i hârtia. Sau din Malaga. Până acolo, trenuri şi autobuze. Din Malaga şi din Almeria pleacă şi vapoare. Iar când îşi dădu seama că ea îl privea deconcertată din cauza vapoarelor şi avioanelor, zâmbi pentru a doua oară, înainte de a o lămuri că locul unde se ducea era Spania, dar se găsea în nordul Africii, la şaizeci sau şaptezeci de kilometri de litoralul andaluz, aproape de Strâmtoarea Gibraltar. Ceuta şi Melilla, explică, sunt oraşe spaniole de pe coasta marocană. Apoi îi lăsă pe masă un plic cu bani, plăti nota, se ridică şi îi ură mult noroc. Spuse asta, mult noroc, şi era deja pe picior de plecare atunci când Teresa, recunoscătoare, voi să-i spună cum se numeşte, iar bărbatul o întrerupse spunându-i că nu voia să ştie cum se numeşte, şi nici nu-i păsa defel. Că el nu-şi făcea decât datoria faţă de nişte prieteni mexicani înlesnindu-i toate

astea. Că să cheltuiască bine banii pe care tocmai i-i dăduse. Şi că, atunci când îi va termina şi va mai avea nevoie, adăugă el pe un ton obiectiv şi fără evidentă intenţie de a jigni, întotdeauna îşi putea folosi pizda. Ăsta, spuse el în semn de rămas-bun – părea că regretă că nu dispunea şi el de una – este avantajul pe care îl aveţi voi, femeile.

— Nu era cu nimic ieşită din comun, spuse Dris Larbi. Nici frumoasă, nici urâtă. Nici foarte isteaţă, nici foarte toantă. Dar s-a dovedit bună la cifre… Mi-am dat seama imediat, aşa încât am pus-o să ţină casa – îşi aminti o întrebare pe care i-o pusesem înainte şi clătină din cap a tăgăduire, înainte de a continua. Şi nu, adevărul e că niciodată nu a fost târfă. Cel puţin cu mine nu a fost. Venea recomandată de nişte prieteni, aşa că i-am dat să aleagă. De o parte sau de cealaltă a tejghelei, cum vrei tu, i-am zis. A ales să rămână în spate, la început ca ospătăriţă. Fireşte, câştiga mai puţin. Dar îi convenea aşa.

Ne plimbam la limita dintre cartierele Hipodromului şi Regal, pe lângă casele cu arhitectură colonială, pe nişte străzi drepte ce duceau spre mare. Seara era blândă, iar la ferestre glastrele miroseau bine.

— Doar de câteva ori, poate. De două ori, sau mai mult. Nu ştiu – Dris Larbi ridică din umeri. Ea era cea care hotăra. Mă înţelegeţi?… De câteva ori s-a dus cu cine voia să se ducă, dar nu pentru bani.

— Dar petrecerile? întrebă Céspedes.

Rifanul se uită în altă parte, suspicios. Apoi se întoarse spre mine înainte de a-l privi din nou pe Céspedes, ca unul care regretă un inconvenient dinaintea unor străini, însă celuilalt îi era totuna.

— Petrecerile, insistă el.

Dris Larbi mă privi încă o dată, scărpinându-şi barba.

— Asta era altceva, recunoscu după ce se gândi puţin. Uneori eu organizam întruniri de cealaltă parte a

graniţei…

Acum Céspedes râdea răutăcios.

— Faimoasele tale petreceri, spuse.

— Da, bine. Ştiţi cum e – rifanul îl observa ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceea ce ştia într-adevăr, iar apoi se uită din nou în altă parte, stingherit. Oameni de pe-acolo.

— Acolo înseamnă Maroc, observă Céspedes de dragul meu. Se referă la oameni importanţi: politicieni sau şefi din poliţie – îşi accentua zâmbetul vulpesc. Prietenul meu Dris a avut întotdeauna parteneri buni.

Rifanul zâmbi fără chef în timp ce-şi aprindea o ţigară cu conţinut slab de nicotină. Iar eu m-am întrebat câte lucruri despre el şi despre partenerii lui figurau în arhivele secrete ale lui Céspedes. Suficiente, am presupus, ca să ne acorde acum privilegiul acestei conversaţii.

— Ea venea la aceste reuniuni? am întrebat. Larbi făcu un gest ambiguu.

— Nu ştiu. Poate că a fost la câteva. Dar bine… O fi ştiind ea – păru să reflecteze puţin, studiindu-l pe Céspedes cu coada ochiului, iar în cele din urmă încuviinţă fără nici un chef. Adevărul e că, până la urmă, a fost de două ori. Eu acolo nu mă băgăm, fiindcă asta nu era pentru câştigat bani cu tipele, ci pentru alt soi de afaceri. Fetele veneau ca o completare. Un cadou. Însă niciodată nu i-am spus Teresei să vină… Ea mi-a cerut.

— De ce?

— Habar n-am. V-am spus că o fi ştiind ea.

— Pe atunci ieşea deja cu galicianul? a întrebat Céspedes.

— Da.

— Se spune că ea ar fi intervenit pentru el.

Dris Larbi îl privi. Mă privi şi pe mine. Se întoarse din nou spre el. De ce-mi faceţi asta, spuneau ochii lui.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, don Manuel.

Fostul delegat al guvernului râdea maliţios, cu

sprâncenele arcuite. Cu aerul că se distra de minune.

— Abdelkader Chaib, sugeră el. Colonel. Jandarmeria Regală... Nu-ţi spune nimic?

— Vă jur că nu pricep.

— Nu pricepi?... Nu mă enerva, Dris. Ţi-am spus că domnul de faţă e un prieten.

Am făcut câţiva paşi în tăcere, în timp ce eu puneam ordine în toată chestiunea. Rifanul fuma tăcut, ca şi cum n-ar fi fost mulţumit de felul în care povestise lucrurile.

— Câtă vreme a fost cu mine nu s-a băgat în nimic, spuse el dintr-o dată. Şi nici n-am avut de-a face cu ea. Vreau să zic că nu i-am pus-o.

Apoi l-a arătat pe Céspedes cu bărbia, luându-l drept martor. Toată lumea ştia că nu se lega cu angajatele lui. Şi mai spusese deja că Teresa era perfectă ca să ţină socotelile. Celelalte o respectau. Mexicana, o numeau. Mexicana încoace, Mexicana încolo. Părea să aibă o fire bună; şi, cu toate că nu avea studii, accentul o făcea să pară educată, cu vocabularul acela bogat pe care-l au hispano-americanii, atât de plin de „dumneavoastră" şi de „vă rog", care îi face pe toţi să pară nişte lingvişti academicieni. Foarte rezervată într-ale ei. Dris Larbi ştia că a avut probleme în ţara ei, însă n-a întrebat-o niciodată. De ce? Nici Teresa nu vorbea despre Mexic; atunci când cineva deschidea discuţia, spunea orice altceva şi schimba subiectul. Era serioasă la muncă, trăia singură şi nu lăsa niciodată clienţii să confunde rolurile. Nici prietene nu avea. Îşi vedea de treburile ei.

— Totul a mers bine vreme de, nu ştiu... Şase sau opt luni. Până în seara când doi galicieni au apărut pe aici – se întoarse către Céspedes, arătând spre mine. L-aţi văzut pe Veiga?.. Ei bine, ăla n-a prea avut noroc. Dar şi mai puţin a avut celălalt.

— Santiago Fisterra, am zis eu.

— Chiar el. Parcă îl văd: un ins brunet, cu un tatuaj mare aici – clătina din cap, dezaprobator. Cam meschin, ca toţi galicienii. Cu ăştia nu se ştie niciodată unde ajungi...

Plecau şi veneau pe Strâmtoare cu un Phantom, domnul Céspedes ştie despre ce vorbesc, nu?... Winston din Gibraltar şi ciocolată marocană... Pe atunci încă nu se făcea trafic cu coca, deşi era pe punctul... Mda – îşi scarpină încă o dată barba şi scuipă drept în jos, cu ciudă. Fapt e că, într-o seară, ăştia doi au intrat în Yamila, iar eu am început să rămân fără Mexicană.

Doi clienţi noi. Teresa consultă ceasul de lângă casa de marcat. Mai era mai puţin de un sfert de oră până la închidere. Ştiu că Ahmed o privea întrebător şi, fără să-şi ridice capul, încuviinţă printr-un gest. Un pahar rapid înainte de a aprinde luminile şi de a-i da pe toţi afară, îşi văzu de lucru, terminând calculele pentru seara respectivă. Nu ştia că nou-veniţii aveau să schimbe mult socotelile. Două whisky-uri, se gândi, apreciindu-i după înfăţişare. Un pic de prosteală cu fetele, care deja îşi înăbuşeau un căscat pe cinste, şi poate o întâlnire afară, ceva mai târziu. Pensiunea Agadir, la o jumătate de stradă mai încolo. Sau, poate, dacă aveau maşini, o vizită-fulger la pădurea de pini, lângă îngrăditura din piatră a cazărmii Regimentului. În orice caz, nu era treaba ei. Ahmed ţinea socoteala întâlnirilor într-un caiet.

Se rezemară în coate pe tejghea, lângă dozatoarele de bere, iar Fátima şi Sheila, două dintre fetele care stăteau de vorbă cu Ahmed, merseră să li se alăture, în vreme ce ospătarul servea două presupuse Chivas de doisprezece ani cu multă gheaţă şi fără apă. Ele cerură benjamine, fără vreo obiecţie din partea clienţilor. În spate, cei cu paharele sparte îşi continuau toasturile şi râsetele, după ce achitaseră nota fără să clipească. În ce-l privea, tipul de la capătul tejghelei nu ajungea la o înţelegere cu însoţitorii lui; îl auzeai discutând în şoaptă, prin sunetul muzicii. Acum Abigail era cea care cânta pentru nimeni pe scena goală, însufleţită doar de monotona lumină giratorie din tavan. Vreau să-ţi ling rănile, spunea textul. Vreau să-ţi ascult tăcerile. Teresa aşteptă finalul ultimei strofe – ştia pe de rost toate cântecele din repertoriul muzical de la Yamila – şi privi din nou ceasul de lângă casa de marcat,

încă o zi dată la spate. Identică cu lunea de ieri şi cu miercurea de mâine.

— E ora închiderii, spuse.

Când îşi ridică faţa, întâlni dinaintea ei un zâmbet liniştit. Şi nişte ochi deschişi la culoare – verzi sau albaştri, îşi imagină în clipa următoare – care o priveau amuzaţi.

— Aşa de repede? întrebă bărbatul.

— Închidem, repetă.

Se întoarse la socotelile ei. Nu era niciodată simpatică cu clienţii, şi cu atât mai puţin la ora închiderii, în şase luni, învăţase că aceasta era o metodă bună pentru a păstra lucrurile la locul lor şi pentru a evita echivocurile. Ahmed aprindea luminile, şi vagul farmec pe care penumbra îl dădea localului dispăru dintr-o dată: catifea falsă şi roasă pe scaune, pete pe pereţi, arsuri de ţigară pe jos. Până şi mirosul de aer închis păru mai intens. Cei cu paharele sparte îşi luară sacourile de pe spătare şi, după ce se puseră repede de acord cu însoţitoarele lor, ieşiră să le aştepte afară. Celălalt client plecase deja, singur, bodogănind pe seama preţului pe care i-l cereau pentru un duplex. Prefer să fac o labă, bâiguia el ieşind. Fetele se retrăgeau. Fátima şi Sheila, fără să se atingă de benjamine, trândăveau pe lângă nou-veniţi; însă aceştia nu păreau interesaţi să meargă mai departe. O privire a Teresei le trimise să se retragă alături de celelalte. Puse socoteala pe tejghea, în faţa brunetului. Acesta purta o cămaşă kaki, de serviciu, suflecată până la coate; iar când îşi întinse braţul să plătească, ea văzu că avea un tatuaj care îi acoperea în întregime antebraţul drept: un Crist crucificat între alte motive marinăreşti. Prietenul lui era blond şi mai slab, cu pielea deschisă la culoare. Aproape un copil. Douăzeci şi ceva de ani, poate. Vreo treizeci şi ceva, cel brunet

— Ne putem termina paharul?

Teresa dădu din nou ochi în ochi cu bărbatul. Pe lumină, văzu că erau verzi. Tare mişto. Observă că, pe lângă că păreau liniştiţi, zâmbeau, inclusiv atunci când

gura nu o mai făcea. Braţele lui erau puternice, o barbă întunecată începea să-i răsară pe bărbie, şi avea părul dezordonat. Aproape frumos, încuviinţă. Sau fără aproape. Se mai gândi şi că mirosea a sudoare curată şi a sare, deşi era prea departe ca să-şi poată da seama de asta. Se gândi numai.

— Fireşte, spuse.

Ochi verzi, un tatuaj pe braţul drept, un amic slab şi blond. Hazarduri de tejghea de bar. Teresa Mendoza departe de Sinaloa. Singură cu s de la Singurătate. Zile la fel cu altele până când încetează să mai fie. Neaşteptatul care se prezintă dintr-o dată, nu cu tam-tam, nici cu semnale importante care să-l vestească, ci strecurându-se într-un fel imperceptibil, domol, ca şi cum ar fi putut să nu vină. Ca un zâmbet sau ca o privire. Ca viaţa însăşi, şi – aceasta soseşte întotdeauna – ca moartea însăşi. Poate că de aceea, în seara următoare, ea speră să-l revadă; însă bărbatul nu reveni. De fiecare dată când intra un client, îşi ridica privirea cu speranţa că era el. Însă nu era.

Ieşi, după ce închisese, şi se duse pe plaja din apropiere, unde îşi aprinse o ţigară – uneori le umplea cu bobiţe fărâmiţate de haşiş – privind luminile digului şi portul marocan Nador de pe cealaltă parte a mânecii întunecate a apelor, întotdeauna făcea asta când vremea era bună, pentru a-şi continua mai apoi plimbarea maritimă până ce găsea un taxi care s-o aducă mai aproape de casa ei din Poligon: un mic apartament cu dormitor, sufragerie, bucătărie şi baie, pe care i-l închiria însuşi Dris Larbi, scăzându-i-l din leafă. Iar Dris nu era un om rău, se gândi. Le trata pe fete într-un mod rezonabil, încerca să se poarte bine cu toată lumea şi era violent numai atunci când circumstanţele nu-i lăsau altă cale. Eu nu sunt târfă, îi spusese ea în prima zi, fără ocolişuri, când o primise la Yamila pentru a-i explica tipul de ofertă de lucru posibilă în afacerea lui. Mă bucur, se mărginise să

spună rifanul. La început o primi ca pe ceva inevitabil, nici deranjant, nici avantajos: o formalitate la care îl obligau înţelegerile personale – prietenul prietenului unui prieten – care nu aveau nimic de-a face cu ea. O anumită deferenţă, datorată unor garanţii pe care Teresa le ignora, într-un lanţ ce îl unea pe Dris Larbi cu don Epifanio Vargas prin intermediul bărbatului din cafeneaua Nebraska, îl făcu pe rifan să o lase de cealaltă parte a tejghelei, mai întâi cu Ahmed, ca ospătăriţă, iar mai apoi ca responsabilă, începând din ziua când în socoteli intervenise o eroare, iar ea îl avertizase şi reconstituise operaţiunile într-o jumătate de minut, şi Dris voise să ştie dacă avea studii. Teresa îi răspunse că foarte puţine şi numai primare, iar el rămase privind-o gânditor şi spuse ai cifre în minte, Mexicano, pari născută pentru adunări şi scăderi. Cu aşa ceva am lucrat în ţara mea, răspunse ea. Când eram mai tinerică. Atunci Dris îi spuse că în ziua următoare avea să primească salariu de responsabilă, iar Teresa se ocupă de local, şi nu s-a mai vorbit despre asta.

Stătu o vreme pe plajă, până când termină ţigara, cufundată în luminile îndepărtate ce păreau împrăştiate pe apa liniştită şi neagră, în cele din urmă privi împrejur, înfiorându-se ca şi cum frigul dimineţii tocmai ar fi pătruns prin haina pe care o purta cu gulerul ridicat şi cu nasturii încheiaţi până sus. Fir-ar. Acolo, în Culiacán, Blondul Dávila îi spusese de multe ori că nu era bună să trăiască singură. Nici pomeneală, tăgăduia el. Nu eşti genul ăla de fetişcană. Ţie îţi trebuie un bărbat care să ţină hăţurile şi care să te tragă după el. Iar tu, păi chiar aşa cum eşti: dulcică şi moale. Frumuşică foc. Meseriaşă. Pe tine cineva ori te ţine ca o regină, ori nu te ţine. Nici sosuri nu faci; şi de ce să faci, dacă există restaurante. Şi în plus îţi place asta, iubito, îţi place ce-ţi fac acum şi cum îţi fac, şi-o să vezi tu – râdea când îi şoptea asta, afurisit de Blond blestemat – ce dracu', când mie or să-mi dea ce-i al meu şi or să mă coboare fără bilet de-ntors. Bang. Aşa că vino-ncoace, negruţo. Vino-ncoace, coboară până la gura mea şi agaţă-te de mine şi nu mă lăsa să scap, şi-mbrăţişează-mă

tare, fiindcă într-o zi am să fiu mort şi n-o să mă mai îmbrăţişeze nimeni. Ce păcat de tine atunci, scumpete. Atât de singurică. Vreau să spun, când eu n-am să mai fiu şi ai să-ţi aminteşti de mine şi o să-ţi fie dor de asta, şi ai să ştii că nimeni n-o să ţi-o mai facă aşa cum ţi-am făcut-o eu.

Atât de singură. Cât de straniu şi, în acelaşi timp, cât de familiar îi părea acum acest cuvânt: singurătate. Ori de câte ori Teresa îl auzea în gura altora ori îl rostea în sinea ei, imaginea care îi venea în minte nu era a ei, ci a Blondului, într-un loc pitoresc unde îl pândise odată. Sau poate că imaginea era într-adevăr chiar a ei: Teresa însăşi observându-l pe el. Pentru că au existat şi perioade întunecate, uşi negre pe care Blondul le închidea în urma lui, la kilometri întregi depărtare, de parcă nu s-ar fi coborât de-acolo, de sus. Uneori se întorcea dintr-o misiune ori de la o treabă din acelea despre care nu povestea niciodată, însă cu care toată Sinaloa părea să fie la curent, şi rămânea mut, fără fanfaronadele obişnuite, ocolindu-i întrebările de la cinci mii de picioare înălţime, evaziv, mai egoist ca oricând, de parcă ar fi fost foarte ocupat. Iar ea, buimăcită, neştiind ce să spună ori ce să facă, se învârtea în jurul lui ca un animal neajutorat, aşteptând gestul sau cuvântul care să i-l înapoieze din nou. Înspăimântată.

De acele dăţi el pleca de acasă, în centrul oraşului. O vreme, Teresa bănuise că avea altă amantă – avea mai multe, fără îndoială, ca toată lumea, însă ea se temea că avea una în mod deosebit. Asta o făcea să înnebunească de ruşine şi de gelozie; aşa încât, într-o dimineaţă, îl urmări până în apropiere de piaţa Garmendia, ascunzându-se printre oameni, până ce îl văzu intrând în taverna La Ballena: *Intrarea interzisă vânzătorilor, cerşetorilor şi minorilor*. Afişul de pe uşă nu le menţiona şi pe femei, însă oricine ştia că aceasta era una din regulile tacite ale localului: numai bere şi numai bărbaţi. Aşa încât rămase în stradă o bună bucată de vreme, mai bine de o jumătate de oră, în dreptul vitrinei unui magazin de pantofi, fără să

facă altceva decât să vegheze la uşile batante şi să-l aştepte să iasă. Însă el nu ieşea, aşa încât, în cele din urmă, trecu strada şi se duse până la micul restaurant de vizavi, al cărui salon comunica cu taverna. Ceru o băutură răcoritoare, merse până la uşa din capăt, aruncă o privire şi văzu o sală mare, plină de mese, iar în fund un tonomat unde Dos Reales cântau *Pe drumurile vieţii*. Iar faptul neobişnuit pentru acel loc, la acea oră, era că la fiecare masă se afla câte un bărbat doar cu o sticlă de bere. Chiar aşa. Câte unul la fiecare masă. Aproape păreau a fi oameni maturi sau în toată firea, cu pălării de panama şi cu şepci de baseball pe cap, feţe brune, mustăţi mari şi negre ori albite, fiecare bând în tăcere, adânciţi în sinea lor şi fără să vorbească cu nimeni, ca nişte ciudaţi filosofi căzuţi pe gânduri, iar unele sticle de bere încă aveau şerveţelul de hârtie, cu care erau servite, introdus pe jumătate în gura sticlei, ca şi cum la mese aveau garofiţe albe pe care le serveau cu bericile. Cu toţii tăceau, beau şi ascultau muzica pe care, din când în când, câte unul se ridica să o pună introducând monede în tonomat, iar la una din mese stătea Blondul Dávila cu scurta lui de pilot pe umeri, cu capul lui blond nemişcat, complet singur, privind în gol; petrecu aşa minut după minut, întrerupându-şi liniştea numai ca să scoată garofiţa de hârtie din jumătatea de Pacifico de şapte *pesos* şi s-o ducă la buze. Tăcură Dos Reales şi îi înlocui José Alfredo, cântând *Când anii se vor duce*. Atunci Teresa se îndepărtă încet de uşă şi ieşi în stradă, iar pe drumul de întoarcere spre casă plânse multă vreme fără să se poată opri. Plângea şi iar plângea, incapabilă să reziste lacrimilor, fără să ştie prea bine pentru ce. Poate pentru Blond, sau pentru ea însăşi. Pentru când anii se vor duce.

O făcuse. Numai de două ori, în intervalul cât stătuse la Melilla. Iar Blondul avea dreptate. Nici ea nu se aşteptase la mare lucru. Prima oară fusese din curiozitate: voia să afle cum se simţea după atâta vreme, cu amintirea

îndepărtată a bărbatului ei şi cu aceea, mai recentă şi mai dureroasă, a lui Fierros Motanul, cu zâmbetul lui crud şi cu violenţa lui încă bine înfipte în carne şi în memorie. Alesese cu o anumită grijă, nu lipsită de întâmplare, fără probleme şi fără consecinţe. Era un soldăţel, un militar care o aborda la ieşirea din cinematograful Nacional, unde văzuse un film cu Robert de Niro, în ziua ei liberă: unul despre război şi despre prieteni, cu un final destul de anapoda, jucând ruletă rusească aşa cum îi văzuse odată pe Blond şi pe vărul lui, foarte pişcaţi de tequila, făcând-o pe idioţii cu un revolver până când a început să strige la ei, le-a luat arma şi i-a trimis la culcare în timp ce ei râdeau, beţivii nenorociţi şi iresponsabili. Povestea cu ruleta rusească o întrista când şi-o aminti; şi poate că de aceea, la ieşire, când militarul se apropie de ea – în cămaşă cadrilată, ca sinaloezii, înalt, amabil, cu părul deschis la culoare şi scurt, la fel ca Blondul – se lăsă invitată la un suc la Anthony's, ascultă conversaţia lui nesemnificativă şi sfârşi împreună cu el pe zidurile oraşului vechi, goală de la brâu în jos, cu spatele la perete şi cu un motan deasupra împrejmuirii din piatră privindu-i cu interes, cu ochi pe care luna îi făcea să strălucească. Abia dacă simţi ceva, pentru că era prea atentă să se observe pe sine, comparând senzaţii şi amintiri, ca şi cum din nou s-ar fi divizat în două persoane, cealaltă fiind motanul care privea de vizavi, imparţial şi tăcut asemenea unei umbre. Soldăţelul voise să o revadă şi ea îi spusese sigur, iubitule, mâine; însă ştia că nu avea să-l mai vadă niciodată şi chiar că, dacă într-o zi l-ar fi întâlnit pe undeva – Melilla era un oraş mic – nu avea să-l recunoască, ori s-ar fi prefăcut că nu-l recunoaşte. Nici măcar nu îi reţinu numele.

A doua oară fusese o chestiune practică, şi un poliţist. Formalităţile pentru documentele ei provizorii mergeau lent, iar Dris Larbi o sfătui să grăbească demersurile. Tipul se numea Souco. Era un inspector între două vârste, cu înfăţişare rezonabilă, care obţinea favoruri pentru emigranţi. Fusese de două ori la Yamila – Teresa avea instrucţiuni să nu-i taxeze băutura – şi se cunoşteau

vag. Se duse să-l vadă, iar el îi pusese problema fără ocolişuri. Ca în Mexic, spuse, fără ca ea să fie în stare să priceapă ce înţelegea acel ticălos prin obiceiuri mexicane. Opţiunile erau: bani sau cealaltă chestie. În privinţa banilor, Teresa economisea până la ultima centimă, aşa încât înclină pentru cealaltă chestie. Dintr-o curioasă mâncărime masculină, care chiar şi pe ea fu cât pe ce să o facă să râdă, numitul Souco încercă să-şi dea toată silinţa, în camera 106 a hotelului Avenida – Teresa stabilise cât se poate de limpede că avea să fie o întâlnire şi nu mai multe – şi chiar ceru un verdict la momentul ţigării şi al lehamitei, atent la stima de sine şi cu prezervativul încă pus. Mi-a venit, spuse ea îmbrăcându-se, cu trupul îmbibat de sudoare. Mi-a venit înseamnă m-am udat? întrebă el. Sigur, răspunse ea. Apoi, întoarsă acasă, rămase aşezată în camera de baie, spălându-se gânditoare şi foarte lent, multă vreme, înainte de a fuma o ţigară în faţa oglinzii, observând cu teamă fiecare din trăsăturile celor douăzeci şi trei de ani de viaţă ai ei, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu le vadă alterându-se într-o preschimbare stranie. Frică să nu vadă, într-o zi, propria sa imagine singură la masă, ca bărbaţii din taverna aceea din Culiacán; şi să nu plângă, şi să nu se mai recunoască.

Însă Blondul Dávila, la fel de precis în predicţii ca şi în imprudenţe, se înşelase într-un punct al pronosticului său. Începând de la anumite lucruri, ştia ea acum, singurătatea nu era greu de asumat. Nici măcar micile accidente şi concesii nu o tulburau. Ceva murise o dată cu Blondul, cu toate că acel ceva avea de-a face mai puţin cu Blondul decât cu ea însăşi. Poate o anumită inocenţă, ori o siguranţă nejustificată. Teresa scăpase de foarte tânără din frig, lăsând în urmă strada duşmănoasă, mizeria şi aspectele în aparenţă cele mai dure ale vieţii. Crezu că se îndepărtase de toate acelea pentru totdeauna, neştiind că frigul continua să pândească dinapoia uşii închise şi echivoce, aşteptând clipa să alunece prin crăpătură şi să-i

înfioare din nou existenţa. Dintr-o dată crezi că groaza e departe, foarte la distanţă, iar ea ţi se strecoară înăuntru. Încă nu era pregătită, pe atunci. Era o fetişcană: iubita unui traficant bine aşezată în casă, colecţionând casete video, bibelouri şi planşe cu peisaje de atârnat pe pereţi. Una dintre atâtea altele. Întotdeauna gata pentru bărbatul ei, care i-o întorcea regeşte. Nemaipomenit. Cu Blondul, tot timpul râdeai şi făceai dragoste. Mai târziu ea văzuse primele semne de departe, fără să le acorde atenţie. Semne nefaste. Avertismente pe care Blondul le lua în glumă sau, ca să fim mai exacţi, de care i se bălăngănea. I se fâlfâia, fiindcă el era foarte isteţ, în ciuda celor spuse de alţii. Foarte dezgheţat şi foarte tupeist. Pur şi simplu hotărî să sară peste gard şi să nu mai aştepte. Nici măcar pe ea n-ar fi aşteptat-o, parşivul. Iar drept rezultat, într-o zi, dintr-o dată, bip-bip: Teresa văzându-se din nou afară, sub cerul liber, alergând deconcertată cu o geantă şi cu un pistol în mâini. Iar apoi răsuflarea lui Fierros Motanul şi membrul lui întărit înfigându-se în ea, flama împuşcăturilor, faţa surprinsă a lui Potemkin Gálvez, capela lui Malverde şi mirosul havanei lui don Epifanio Vargas. Frica ce i se lipea de piele precum funinginea lumânărilor aprinse, îngreunându-i sudoarea şi cuvintele. Iar în cele din urmă, între uşurarea a ceea ce rămânea în urmă şi incertitudinea viitorului, un avion cu ea însăşi, sau cu cealaltă femeie care uneori îi apărea, privindu-se – privind-o – în reflexul nocturn al geamului, la trei mii de metri deasupra Atlanticului. Madrid. Un tren spre sud. Un vapor legănându-se pe mare, şi noaptea. Melilla. Iar acum, la capătul cestălalt al îndelungatei călătorii, Teresa nu avea să mai poată uita niciodată suflul sinistru care dădea târcoale afară. Nici dacă ar fi avut încă o dată pielea şi pântecele disponibile pentru cei care nu mai erau Blondul. Nici măcar dacă – simpla idee o făcea să zâmbească într-un fel ciudat – ar fi iubit din nou, sau ar fi crezut că iubeşte. Dar poate că succesiunea corectă, se gândea recapitulându-şi povestea, era mai întâi să iubeşti, apoi să crezi că iubeşti şi, în cele din urmă, să încetezi a iubi, ori

să iubeşti o amintire. Acum ştia – iar asta o înfricoşa şi, în mod paradoxal, o liniştea în acelaşi timp – că era posibil, chiar uşor, să se instaleze în singurătate ca într-un oraş necunoscut, într-un apartament cu un televizor vechi şi cu un pat a cărui somieră scârţâie când te întorci pe partea cealaltă, în insomnie. Să se ducă să urineze şi să rămână acolo în tăcere, cu o ţigară între degete. Să se vâre sub duş şi să-şi mângâie sexul cu mâna umezită de apă şi săpun, cu ochii închişi, amintindu-şi de gura unui bărbat. Şi când te gândeşti că asta putea dura toată viaţa, şi că ea ar putea, în mod ciudat, să se obişnuiască cu gândul că aşa era. Să se resemneze să îmbătrânească amărâtă şi singură, blocată în oraşul acela ca în orice alt colţ de lume pierdut, în timp ce lumea asta continua să se învârtă aşa cum a făcut-o întotdeauna, cu toate că înainte nu-şi dădea seama: impasibilă, crudă, indiferentă.

Îl revăzu o săptămână mai târziu, lângă pieţuca de pe coasta Montes Tirado. Ea se dusese să cumpere mirodenii de la prăvălia de coloniale Kif-Kif – în lipsă de ardei mexican, gustul ei pentru picant sfârşise prin a se adapta la condimentele arăbeşti tari – şi mergea în susul străzii, cu câte o geantă în fiecare mână, căutând faţadele cu mai multă umbră pentru a evita căldura dimineţii, care acolo nu era umedă, ca la Culiacán, ci uscată şi aspră: căldură nord-africană de chei fără apă, nopal, maquis şi piatră goală. Îl văzu ieşind dintr-o prăvălie de piese de schimb electrice, cu o cutie sub braţ, şi îl recunoscu pe dată: la Yamila, cu câteva zile în urmă, bărbatul pe care îl lăsase să-şi termine băutura în timp ce Ahmed făcea curat pe jos, iar fetele îşi luau la revedere până dimineaţă. Şi el o recunoscu; căci, atunci când trecu prin dreptul ei, îndepărtându-se puţin ca să n-o deranjeze cu cutia pe care o ducea, zâmbi în acelaşi fel ca atunci când avea whisky-ul pe tejghea şi cerea permisiunea să-l termine, mai mult cu ochii decât cu gura, şi îi spuse bună. Ea îi răspunse bună şi îşi continuă drumul în vreme ce el punea cutia în

portbagajul unei furgonete parcate lângă trotuar: şi, fără să se întoarcă, ştiu că o privea în continuare, până când, în sfârşit, aproape de colţul străzii, îi simţi paşii în spatele ei, sau i se păru că îi simte. Atunci Teresa făcu un lucru straniu, pe care ea însăşi nu era în stare să-l explice: în loc să continue direct spre casă, o coti la dreapta, intrând în piaţă. Umblă la întâmplare, ca şi cum ar fi căutat protecţie printre oameni, deşi n-ar fi ştiut să răspundă dacă cineva ar fi întrebat-o de ce se proteja. Cert este că umblă fără ţintă printre însufleţitele standuri de legume şi fructe, cu glasurile negustorilor şi ale clienţilor răsunând sub hala de sticlă, iar după ce hoinări prin sectorul de pescărie ieşi pe poarta ce dădea spre micuţa cafenea din strada Comisario Valero. Astfel, fără să se uite în urmă nici măcar o dată în lungul său ocol, ajunse acasă. Poarta se afla la capătul unei scări văruite, pe o străduţă care urca prin Poligon, printre gratii cu glastre de muşcate şi jaluzele verzi – era un bun exerciţiu, să urce şi să coboare de două sau de trei ori pe zi – iar de pe scară se zăreau acoperişurile oraşului, minaretul roşu-alb al moscheii centrale, şi în depărtare, în Maroc, umbra întunecată a muntelui Gurugú. În cele din urmă se întoarse să privească îndărăt, în timp ce-şi căuta cheile în buzunarul de la jeanşi. Atunci îl putu vedea la colţul străduţei, tăcut şi liniştit, ca şi cum toată dimineaţa nu s-ar fi urnit din acel loc. Soarele reverbera în pereţii văruiţi şi în cămaşa lui, aurindu-i braţele şi gulerul, proiectând pe pământ o umbră intensă şi bine definită. Un singur gest, un cuvânt, un zâmbet inoportun ar fi făcut-o să se întoarcă pe călcâie şi să deschidă uşa spre a o închide în urma ei, lăsând bărbatul în urmă, afară, departe de casa şi de viaţa ei. Însă, când privirile lor se încrucişară, el se mărgini să rămână aşa cum stătea, nemişcat, la colţul străduţei, în toată acea lumină a pereţilor albi şi a cămăşii lui albe. Iar ochii verzi păreau să zâmbească de departe, ca atunci când ea spusese e ora închiderii de după tejgheaua de la Yamila, şi de asemenea păreau să vadă lucruri pe care Teresa nu le ştia. Lucruri despre prezentul şi despre viitorul ei. Poate că de aceea, în loc să deschidă uşa şi s-o

închidă în urma ei, puse sacoşele jos, se aşează pe o treaptă şi îşi scoase pachetul de ţigări, îl scoase foarte încet şi, fără să-şi ridice privirea, rămase aşa, în timp ce bărbatul urca scara până când ajunse în dreptul ei. Pentru o clipă, umbra lui acoperi lumina soarelui. Apoi se aşează lângă ea, pe aceeaşi treaptă; şi tot privind în jos, ea văzu nişte pantaloni din bumbac albaştri, bine spălaţi. Nişte tenişi gri. Manşetele cămăşii suflecate pe braţele arse de soare, subţiri şi puternice. Un ceas subacvatic Seiko cu curea neagră la încheietura stângă. Tatuajul cu Cristul crucificat pe antebraţul drept.

Teresa aprinse ţigara, aplecându-şi faţa, iar părul lăsat liber îi căzu peste chip. Când făcu asta se apropie puţin de bărbat, fără să vrea; iar acesta se îndepărtă la fel cum făcuse pe stradă când ducea cutia, ca pentru a nu-i deranja mişcarea. Nu îl privi, şi ştiu că nici el nu o privea. Fuma în tăcere, analizând cu calm fiecare dintre sentimentele şi senzaţiile fizice care îi străbăteau trupul. Concluzia era surprinzător de simplă: mai bine aproape decât departe. Dintr-o dată el se mişcă puţin, iar ea se pomeni temându-se că va pleca. De ce să-ţi zic că nu, se gândi. Dacă da. Îşi ridică faţa, îndepărtându-şi părul ca să-l observe. Avea un profil plăcut, cu bărbia osoasă, faţa bronzată, sprâncenele un pic încruntate din cauza luminii care îl făcea să-şi mijească ochii. Totul tare mişto. Privea în depărtare, către Gurugú şi Maroc.

— Unde ai fost? Întrebă ea.

— La drum – vocea lui avea un uşor accent pe care nu îl remarcase prima oară: o modulaţie plăcută şi uşoară, puţin închisă, diferită de spaniola vorbită pe-acolo. M-am întors în dimineaţa asta.

Aşa s-a întâmplat, ca şi cum ar fi reînnodat un dialog întrerupt. Doi vechi cunoscuţi care se întâlnesc, fără a se surprinde unul pe celălalt. Doi prieteni. Poate doi amanţi.

— Mă cheamă Santiago.

În sfârşit se întorsese. Ori eşti foarte isteţ, gândi ea, ori eşti o comoară, în orice caz, era totuna. Ochii verzi

zâmbeau iarăşi, siguri şi liniştiţi, studiind-o.

— Eu sunt Teresa.

El îi repetă numele în şoaptă. Teresa, spuse pe un ton reflexiv, ca şi cum, dintr-o pricină încă necunoscută amândurora, trebuia să se obişnuiască a-l rosti. Continuă să o observe în timp ce ea absorbea fumul ţigării înainte de a-l arunca afară brusc, ca pe o hotărâre; iar când lăsă chiştocul să cadă pe jos şi se ridică, el rămase nemişcat, aşezat pe treaptă. Ştiu că avea să rămână acolo, fără a forţa lucrurile, dacă nu îi înlesnea pasul următor. Nu din nesiguranţă sau din timiditate, fireşte. În mod clar, nu era unul din aceia. Calmul său părea să stabilească faptul că era vorba de o treabă *fifty-fifty* şi că fiecare trebuia să-şi parcurgă partea sa de drum.

— Vino, spuse ea.

Era altfel, constată ea. Mai puţin imaginativ şi amuzant decât Blondul. Nu existau, ca în celălalt caz – tânărul soldat şi poliţistul nu aveau nimic de-a face cu asta – glume, nici râsete, nici obrăznicii, nici grosolănii, spuse ca preludiu ori ca picanterie. În realitate, de acea primă dată abia dacă au existat cuvinte: bărbatul acela tăcea mai tot timpul, în timp ce se mişca foarte serios şi foarte lent. Atât de minuţios. Ochii lui, care chiar şi atunci erau liniştiţi, nu o pierdeau nici o clipă. Nu se îndepărtau şi nu se mijeau niciodată. Iar când o rază de lumină intra printre vergelele jaluzelei, făcând să strălucească minuscule picături de sudoare pe pielea Teresei, scânteierile verzi păreau să se deschidă mai mult, fixe şi mereu pregătite, la fel de senine ca restul trupului subţire şi viguros, care nu o asalta nerăbdător, cum se aşteptase ea, ci pătrundea ferm, sigur. Fără să se grăbească. Atât de atent la senzaţiile pe care femeia le arăta pe chip şi la înfiorările cărnii ei, ca şi la controlul de sine; prelungind până la limită fiecare sărut, fiecare mângâiere, fiecare poziţie. Repetând o dată şi încă o dată aceleaşi gesturi, aceleaşi vibraţii şi reacţii,

toată acea înlănţuire complexă: miros de sex gol şi umed, încordat. Salivă. Căldură, încetineală. Presiune. Pace. Cauze şi efecte ce se preschimbau în noi cauze, succesiuni identice, în aparenţă interminabile. Iar atunci când ea avea vertijuri de luciditate, ca şi cum ar fi stat să cadă dintr-un loc unde zăcea ori plutea abandonată şi, crezând că se deşteaptă, reacţiona într-un fel sau altul, accelerând ritmul, ori purtându-l pe unde ştia ea – credea că ştie – că orice bărbat vrea să fie purtat, el clătina uşor din cap, tăgăduind, şi se accentua zâmbetul senin al ochilor lui, şi rostea în şoaptă vorbe neauzite, iar o dată chiar ridică un deget ca s-o certe cu blândeţe, aşteaptă, şopti el, stai liniştită, nici să nu clipeşti; şi după ce se dădu înapoi şi rămase nemişcat pentru o clipă, cu muşchii feţei înţepeniţi, concentrat pentru a-şi recăpăta controlul – îl simţea între coapse, foarte dur şi udat de ea – dintr-o dată se adânci din nou, încet, încă şi mai lent şi mai adânc, până foarte înăuntru. Iar Teresa îşi înăbuşi un geamăt şi totul reîncepu, de la capăt, în timp ce soarele, prin crăpăturile jaluzelei, o orbea cu rafale de lumină scurte şi călduţe ca nişte lovituri de pumnal. Şi astfel, cu răsuflarea întretăiată, privindu-l cu ochii ieşiţi din orbite, atât de aproape încât părea să-l aibă cu totul, cu faţa şi cu buzele şi cu ochii, înlăuntrul ei, prizonieră între trupul acela şi cearşafurile răvăşite şi ude la spate, îl strânse şi mai tare cu braţele şi cu mâinile şi cu picioarele şi cu gura, în timp ce se gândea dintr-o dată: Dumnezeule, Sfântă Fecioară, Maica Domnului, am uitat să folosim prezervativul.

4
Hai unde nimeni nu ne-o judeca

Lui Dris Larbi nu-i plăcea să se amestece în viaţa privată a fetelor. Sau, cel puţin, aşa mi-a spus. Era un om liniştit, atent la afacere, adeptul concepţiei ca fiecare să-şi facă treaba după cum îi vine mai bine, numai să nu i se pună lui în cârcă nota de plată. Atât de paşnic era, mi-a povestit, încât chiar barba şi-o lăsase pentru a-i face pe plac cumnatului: un molâu care trăia în Nador cu sora lui şi cu şapte nepoţi. Poseda DNI-ul spaniol şi *nequa* marocană, vota la alegeri, tăia mielul în ziua de Aid el Adha şi plătea impozite pe beneficiile declarate din afacerile lui oficiale: nu era o biografie rea pentru cineva care trecuse graniţa la vârsta de zece ani, cu o cutie de curăţat pantofi sub braţ şi mai puţine acte decât un iepure de munte. Tocmai acest punct, al afacerilor, îl obligase pe Dris Larbi să ia în considerare, o dată şi înc-o dată, situaţia Teresei Mendoza. Întrucât Mexicana a sfârşit prin a deveni ceva deosebit. Ţinea contabilitatea la Yamila şi cunoştea unele secrete ale afacerii, în plus, se pricepea la cifre, iar asta era foarte util în altă ordine de idei. La urma urmei, cele trei cluburi de rendez-vous pe care rifanul le deţinea în oraş făceau parte din nişte afaceri mai complexe, care includeau înlesnirea traficului ilegal de emigranţi – el spunea tranzit privat – la Melilla şi în Peninsulă. Acestea cuprindeau treceri prin îngrăditura de hotar, locuinţe conspirative în Cañada de la Muerte sau în case vechi din cartierul Regal, mituirea poliţiştilor de gardă din posturile de control, ori expediţii mai complexe, câte douăzeci sau treizeci de persoane la un drum, cu debarcări clandestine pe plajele andaluze prin intermediul unor vase de pescuit, şalupe sau bărci care plecau de pe coasta marocană. Nu o dată i se propusese lui Dris Larbi să profite de infrastructură pentru a transporta ceva mai rentabil; însă el nu era doar un bun cetăţean şi un bun musulman, ci mai

era şi prudent. Drogurile erau bune şi însemnau bani rapizi, dar să lucrezi în acest domeniu, când erai cunoscut şi cu o anumită poziţie de partea asta a graniţiei, presupunea să compari, mai devreme sau mai târziu, dinaintea unui tribunal. Şi una era să ungi doi poliţişti spanioli ca să nu le ceară prea multe acte fetelor sau emigranţilor, şi cu totul altceva să cumperi un judecător, în demersurile poliţiste, prostituţia şi imigraţia ilegală însemnau condamnări mai mici decât cincizeci de kilograme de haşiş. Mai puţine probleme. Banul ieşea mai încet, dar te bucurai de libertate ca să-l cheltuieşti şi nu ajungeai la avocaţi şi la alte lipitori. Pe cinstea lui că nu.

O urmărise de două ori, fără a se ascunde prea mult. Simulând întâlniri întâmplătoare. De asemenea, făcuse investigaţii în privinţa acelui individ: galician, vizite la Melilla la fiecare opt sau zece zile, o şalupă rapidă Phantom vopsită în negru. Nu trebuia să fii oenolog, sau etnolog, sau cum s-o mai fi spunând, ca să deduci că, lichid şi în tetrabrick, nu putea fi altceva decât vin. Două vizite în locurile potrivite au permis să se afle că insul locuia în Algeciras, că *planeadora*[8]

era înregistrată în Gibraltar şi că se numea, ori era numit – în acel mediu era greu să ştii – Santiago Fisterra. Fără antecedente penale, a povestit în mod confidenţial un şef din Poliţia Naţională, foarte amator, fireşte, ca fetele lui Dris Larbi să i-o ia la cioc, în timpul orelor de serviciu, în maşina de patrulare. Toate acestea au permis ca şeful Teresei să-şi facă o idee aproximativă asupra personajului, considerându-l sub două aspecte: inofensiv, ca client la Yamila, şi incomod, ca intim al Mexicanei. Incomod pentru el, fireşte.

Se gândea la toate acestea în timp ce observa cuplul. Îi văzuse întâmplător din automobilul lui, parcat în apropiere de port, în Mantelete, lângă zidurile oraşului vechi; iar după ce îşi continuă drumul un pic, se întoarse,

8 „Planoarea”, nume generic dat şalupelor rapide pentru capacitatea lor de a „plana” (sp. planear) peste ape. În traducere vom păstra denumirea spaniolă.

parcă maşina şi se duse să bea o sticluţă la colţul de la Hogar del Pescador. În pieţucă, sub un arc străvechi al fortăreţei, Teresa şi galicianul mâncau frigărui arăbeşti, la una din cele trei mese hodorogite din faţa unei dughene. Până la Dris Larbi ajungea aroma cărnii condimentate de pe grătar, şi fu nevoit să se în-frâneze – nu luase încă prânzul – ca să nu se ducă până acolo şi să ceară ceva. Partea lui marocană era înnebunită după frigărui.

În fond, toate sunt la fel, îşi spuse. Oricât de senine ar părea, când li se înfige o sculă zdravănă, îşi pun ştreangul de gât şi nu mai ţin seama de raţiune. Rămase o vreme privind-o de departe, cu Mahou-ul în mână, încercând să stabilească o legătură între tânăra pe care o cunoştea el, mica mexicană eficientă şi discretă din spatele tejghelei, şi cealaltă, îmbrăcată cu blugi, pantofi cu tocuri foarte înalte şi geacă din piele, cu părul cu cărare pe mijloc, lins, dat pe spate şi strâns pe ceafă ca în ţara ei, care stătea de vorbă cu bărbatul aşezat lângă ea, la umbra zidurilor, încă o dată se gândi că nu era frumoasă în mod deosebit, ci cam de duzină; însă dacă se aranja, ori dacă era momentul, putea fi. Ochii mari, părul atât de negru, trupul tânăr pe care stăteau bine pantalonii strânşi pe talie, dinţii albi şi mai ales maniera ei dulce de a vorbi, precum şi felul în care asculta când îi spuneai ceva, tăcută şi serioasă, ca şi cum ar fi stat pe gânduri, aşa încât te simţeai urmărit, şi aproape important. Despre trecutul Teresei, Dris Larbi ştia strictul necesar, şi nici nu voia mai mult: că a avut probleme serioase în ţara ei şi că cineva cu influenţe i-a făcut rost de un loc unde să se ascundă. O văzuse coborând din feribotul dinspre Malaga, cu geanta de voiaj şi cu aerul buimăcit, surghiunită într-o lume stranie ale cărei chei nu le cunoştea. Porumbiţa asta o să fie păpată în două zile, se gândise el. Insă Mexicana demonstrase o deosebită capacitate de a se adapta la teren; ca acei soldaţi tineri de origine ţărănească, obişnuiţi să îndure soarele şi frigul, care mai apoi, în război, rezistă la toate şi sunt în stare să suporte eforturi şi privaţiuni, înfruntând orice situaţie de parcă şi-ar fi petrecut aşa

întreaga viaţă.

De aceea îl surprindea relaţia ei cu galicianul. Nu se număra printre acelea care se încurcau cu un client, sau cu oricine, ci printre cele călite. Printre cele care chibzuiau. Şi totuşi, iat-o mâncând frigărui arăbeşti fără să-şi dezlipească ochii de-un oarecare Fisterra; care poate că avea un viitor în faţă – însuşi Dris Larbi era o dovadă că, în viaţă, te puteai pricopsi – însă, pentru moment, nu avea nici după ce bea apă, iar cel mai probabil îl aşteptau zece ani în oricare închisoare spaniolă sau marocană, ori un pumnal primit la un colţ de stradă. Mai mult: era sigur că galicianul avea de-a face cu recentele şi insolitele cereri ale Teresei de a asista la câteva din petrecerile private pe care Dris Larbi le organiza de o parte şi de alta a graniţei. Vreau să merg, îi servi ea fără alte explicaţii; iar el, surprins, nu putu şi nici nu voi să o refuze. Bine, de acord, de ce nu. Fapt este că acolo fusese efectiv, să vezi şi să nu crezi, aceeaşi care la Yamila trecea drept rigidă şi serioasa dincolo de tejghea, foarte dichisită acum, foarte machiată şi foarte arătoasă, cu aceeaşi pieptănătură cu cărare pe mijloc, cu părul bine tras pe spate şi cu un costum negru cu fustă scurtă, foarte decoltat, din acelea care se lipesc pe un corp care nu era rău, iar deasupra tocurilor înalte nişte picioare – niciodată Dris Larbi nu o văzuse aşa mai înainte – în realitate destul de acceptabile. Îmbrăcată ca să te dea gata, se gândi rifanul prima dată, când o luă, cu două maşini şi cu patru fete europene, pentru a o duce de cealaltă parte a graniţei, dincolo de Mar Chica, la o cabană de lux din apropiere de plaja Kariat Arkeman. Apoi, după ce se puseseră pe chefuit – doi colonei, trei funcţionari de rang înalt, doi politicieni şi un comerciant bogat din Nador – Dris Larbi nu-şi luase ochii de la Teresa, curios să afle ce punea la cale. Pe când cele patru europene, întărite de trei marocane foarte tinere, îi întreţineau pe invitaţi într-un mod convenţional în acel tip de situaţii, Teresa înfiripă conversaţii cu mai toată lumea, în spaniolă şi, de asemenea, într-o engleză elementară despre care până în acel moment Dris Larbi nu ştia că ea ar fi stăpânit-o şi pe

care el o ignora cu totul, cu excepţia cuvintelor *good morning, goodbye, fuck şi money*. De-a lungul întregii seri, observă el deconcertat, Teresa fu tolerantă şi chiar simpatică de ici până colo, parcă tatonând chibzuit terenul; iar după ce evită avansurile unuia dintre politicienii locali, care la acea oră era deja încărcat cu tot ce putea fi ingerat în stare solidă, lichidă şi gazoasă, sfârşi prin a se hotărî pentru un colonel din Jandarmeria Regală numit Chaib. Iar Dris Larbi, care, asemenea acelor eficienţi *maîtres* de hoteluri şi restaurante, se ţinea deoparte discret, o tuşă ici şi alta colo, o indicaţie din cap sau un zâmbet, căutând ca totul să evolueze pe gustul invitaţilor săi – avea un cont bancar, trei cluburi de *rendez-vous* de ţinut şi duzini de emigranţi ilegali aşteptând undă verde pentru a fi transportaţi în Spania – nu putu decât să aprecieze, ca expert în relaţii publice, dezinvoltura cu care Mexicana îl ducea pe jandarm. Care nu era, iar acest lucru îl observă îngrijorat, un militar oarecare. Fiindcă orice traficant care avea de gând să transporte haşiş între Nador şi Alhucemas trebuia să-i plătească un impozit suplimentar, în dolari, colonelului Abdelkader Chaib.

Teresa asistă şi la o altă petrecere, o lună mai târziu, unde se întâlni din nou cu colonelul marocan. Şi, în vreme ce îi observa cum stăteau de vorbă deoparte, în şoaptă, pe o sofa aproape de terasă – de această dată era vorba de un atic luxos într-una din cele mai bune clădiri din Nador – Dris Larbi începu să se teama şi hotărî că nu va mai exista şi o a treia oară. Ajunse chiar să se gândească să o concedieze de la Yamila, dar se vedea legat de anumite înţelegeri, în acel lanţ complex de prieteni ai unui prieten, rifanul nu controla cauzele ultime şi nici verigile intermediare; iar în aceste cazuri era mai bine să fii grijuliu şi să nu stingereşti pe nimeni. Nici nu putea nega o anumită simpatie personală faţă de Mexicană; ea îi era pe plac. Dar asta nu însemna să-i înlesnească demersurile galicianului, şi nici ei prafurile, prin contactele lui marocane. Fără a mai socoti că Dris Larbi încerca să se ţină la distanţă de planta numită canabis, în oricare din

formele şi transformările acesteia. Aşa încât s-a terminat, îşi spuse. Daca ea voia să i-o frece lui Abdelkader Chaib sau oricui altcuiva în folosul lui Santiago Fisterra, nu el era cel care avea să-i facă patul.

O preveni aşa cum obişnuia el să procedeze, fără a se implica prea mult. Aruncând o vorbă, într-o anumită ocazie când ieşeau împreună de la Yamila şi coborâră pe drum până la plajă, în timp ce discutau despre o livrare de sticle de gin ce trebuia făcută în dimineaţa următoare, ajungând la colţul aleii de pe malul mării, Dris Larbi îl văzu pe galician care aştepta, aşezat pe o bancă; şi fără nici o introducere, în toiul discuţiei despre lăzile cu sticle şi plata furnizorului, spuse: ăla e dintre cei care nu rămân. Atât. Apoi păstră tăcerea două secunde, înainte de a-şi relua vorba despre lăzile de gin şi, de asemenea, înainte de a-şi da seama că Teresa îl privea foarte serioasă; nu ca şi cum n-ar fi priceput, ci provocându-l să continue, până ce rifanul se văzu obligat să ridice din umeri şi să adauge ceva: ori pleacă, ori sunt omorâţi.

— Ce-oi fi ştiind tu despre astea, spuse ea.

Şi o spuse cu un ton de superioritate şi cu un anumit dispreţ care îl făcură pe Dris Larbi să se simtă un pic ofensat. Ce-o fi crezut apaşa asta proastă, se gândi în cele din urmă. Deschise gura ca să spună o grosolănie, sau poate – nu se hotărâse – pentru a-i comenta mexicăniţei că ştia el câte ceva despre bărbaţi şi despre femei, după ce-şi petrecuse o treime din viaţă făcând trafic cu fiinţe omeneşti şi cu pizde; şi că, dacă nu îi convenea, avea timp să-şi caute altă slujbă, însă rămase tăcut, deoarece i se păru că înţelege că ea nu se referea la asta, la bărbaţi şi la femei şi la cei care ţi-o pun şi se fac nevăzuţi, ci la ceva mai complicat, cu care el nu era la curent; şi care, din când în când, dacă cineva era capabil să observe asemenea lucruri, se putea deduce din felul de a privi şi din tăcerile acelei femei. Iar în seara aceea, în apropiere de plaja unde aştepta galicianul, Dris Larbi intui că remarca Teresei avea mai puţin de-a face cu bărbaţii care pleacă şi cu bărbaţii care sunt omorâţi. Fiindcă, în lumea de unde venea ea, a fi

omorât era o formă de a pleca la fel de firească precum oricare alta.

Teresa avea o fotografie în poşetă. O purta cu ea în geantă de multă vreme: de când Creţul Parra le-o făcuse, ei şi Blondului Dávila, odată, pe când sărbătoreau ziua lui de naştere. Erau numai ei doi în fotografie, el purta scurta de pilot şi o petrecea cu un braţ pe după umeri. Se vedea foarte mişto râzând în faţa camerei, cu înfăţişarea lui de american slab şi înalt, cu cealaltă mână agăţată cu degetul mare de catarama de la curea. Faţa lui surâzătoare contrasta cu a Teresei, care schiţa numai un zâmbet inocent şi deconcertat. Pe atunci avea doar douăzeci de ani şi părea nu doar foarte tânără, ci şi fragilă, cu ochii larg deschişi dinaintea flash-ului aparatului, iar pe gură cu acea strâmbătură oarecum forţată, ce nu apuca să se molipsească de veselia bărbatului care-o îmbrăţişa. Poate că, aşa cum e cazul cu majoritatea fotografiilor, expresia era întâmplătoare: un moment oarecare, hazardul fixat pe peliculă. Dar cum să nu se aventureze acum, cu lecţia ştiută, să interpreteze. Adesea imaginile, situaţiile şi fotografiile nu sunt cu totul ca atare până când nu sosesc evenimentele ulterioare; ca şi cum ar rămâne în suspensie, provizorii, pentru a se vedea confirmate sau dezminţite mai târziu. Ne facem fotografii nu cu scopul de a ne aminti, ci pentru a le completa mai apoi cu restul vieţilor noastre. De aceea există fotografii nimerite şi fotografii care nu sunt nimerite. Imagini pe care timpul le pune la locul lor, atribuindu-le unora semnificaţia lor reală şi negându-le pe altele care se sting singure, ca şi când culorile s-ar şterge cu timpul. Acea fotografie pe care o păstra în poşetă era din cele care se fac pentru ca mai apoi să dobândească sens, cu toate că nimeni nu ştie asta atunci când o face. Iar în cele din urmă, trecutul mai recent al Teresei dădea acestui vechi instantaneu un viitor inexorabil, în sfârşit consumat. Acum era uşor, de pe acest ţărm de umbre, să citeşti sau să interpretezi. Totul părea

evident în atitudinea Blondului, în expresia Teresei, în zâmbetul confuz motivat de prezenţa aparatului. Ea zâmbea ca să-i fie pe plac bărbatului ei, atât cât trebuie – vino-ncoace, negruţo, uită-te în obiectiv şi gândeşte-te cât mă iubeşti, scumpete – în timp ce prevestirea întunecată i se refugia în ochi. Presentimentul.

Acum, aşezată alături de un alt bărbat la poalele Melillei vechi, Teresa se gândea la fotografia aceea. Se gândea la ea pentru că, de cum ajunseseră acolo, în timp ce însoţitorul ei comanda frigăruile arabului cu plita cu cărbuni, un fotograf de stradă cu un vechi aparat Yashika atârnat de gât se apropiase de ei, iar când ei îi spuneau nu, mulţumesc, ea se întrebă ce viitor ar fi putut citi într-o zi în fotografia pe care nu aveau să şi-o facă, dacă ar fi privit-o după un număr de ani. Ce semne aveau să interpreteze, atunci când totul se va fi săvârşit, în acea scenă din apropiere de ziduri, cu marea vuind la câţiva metri, cu valurile izbind stâncile înapoia arcului din zidul medieval ce lăsa să se zărească o fâşie din cerul de un albastru intens, mirosul de alge, de piatră centenară şi de gunoi de pe plajă amestecându-se cu aroma frigăruilor condimentate rumenindu-se pe jar.

— Plec în seara asta, spuse Santiago.

Era a şasea de când se cunoscuseră. Teresa numără câteva secunde înainte de a-l privi, şi încuviinţă.

— Unde?

— E totuna unde – o privea grav, fiind sigur că pentru ea erau veşti proaste. Am de lucru.

Teresa ştia care era acest lucru. Totul era pregătit de cealaltă parte a graniţei, întrucât ea însăşi avusese grijă să fie pregătit. Aveau cuvântul lui Abdelkader Chaib – contul secret al colonelului din Gibraltar tocmai crescuse un pic – că nu urmau să fie probleme la îmbarcare. Santiago aştepta de opt zile un aviz în camera lui de la hotelul Ánfora, în vreme ce Lalo Veiga păzea şalupa adăpostită într-un golfuleţ de pe coasta marocană, în apropiere de Punta Bermeja. În aşteptarea unei încărcături. Iar acum

avizul sosise.

— Când te întorci?

— Nu ştiu. O săptămână, cel mult.

Teresa clătină puţin din cap, încuviinţând, ca şi cum o săptămână era timpul potrivit. Ar fi făcut acelaşi gest dacă ar fi auzit o zi, sau o lună.

— Se întunecă, observă el.

Poate că de asta mă aflu aici, aşezată lângă tine, se gândea ea. Vine luna nouă şi ai de lucru, şi e ca şi cum eu aş fi condamnată să repet acelaşi rol. Chestiunea e dacă vreau sau nu vreau să-l repet. Dacă îmi convine sau nu-mi convine.

— Să-mi fii credincioasă, o sfătui el, sau zâmbetul lui.

Îl observă de parcă s-ar fi întors de foarte departe, încât făcu un efort ca să priceapă la ce naiba se referea.

— Am să încerc, spuse în cele din urmă, când pricepu.

— Teresa.

— Ce-i?

— Nu-i nevoie să rămâi aici.

O privea drept în ochi, aproape fidel. Toţi priveau drept în ochi, aproape fideli. Inclusiv atunci când minţeau ori când promiteau lucruri pe care nu aveau să le îndeplinească niciodată, chiar dacă nu ştiau că o fac.

— Lasă vrăjeala. Am mai vorbit de asta.

Îşi deschisese poşeta şi îşi căuta pachetul de ţigări şi bricheta. Bisonte. Nişte ţigări groaznice, fără filtru, cu care se obişnuise întâmplător. La Melilla nu existau Faros. Îşi aprinse una, iar Santiago continua să o privească în acelaşi fel.

— Nu-mi place munca ta, spuse el dintr-o dată.

— Eu mă dau în vânt după a ta.

Sună ca reproşul care era, şi includea prea multe lucruri în numai opt cuvinte. El îşi desprinse privirea.

— Voiam să spun că nu ai nevoie de arabul ăsta.

— Dar tu ai nevoie de alţi arabi… Şi ai nevoie de

mine.

Îşi aminti fără să vrea. Colonelul Abdelkader Chaib avea cam cincizeci de ani şi nu era un om rău. Doar ambiţios şi egoist ca orice bărbat, şi la fel de rezonabil ca orice bărbat inteligent. De asemenea, putea fi, atunci când îşi propunea, educat şi amabil. Cu Teresa se purtase curtenitor, fără să pretindă niciodată mai mult decât plănuia ea să-i dea şi fără să o confunde cu femeia care nu era. Atent la afacere şi respectând paravanul. Respectându-l până la un punct.

— S-a isprăvit.

— Sigur.

— Îţi jur. M-am gândit mult. S-a isprăvit.

Era în continuare încruntat, iar ea se întoarse pe jumătate. Dris Larbi se afla de cealaltă parte a pieţucii, la colţul cu Hogar del Pescador, cu o berică în mână, uitându-se pe stradă. Sau la ei doi. ÎI văzu ridicând sticla, ca pentru a o saluta, şi îi răspunse înclinând puţin capul.

— Dris e-un om de treabă, spuse, întorcându-se din nou spre Santiago. Mă respectă şi mă plăteşte.

— E un peşte de târfe şi un arab parşiv.

— Iar eu sunt o indiancă târfă şi parşivă.

Rămase tăcut, iar ea fuma în linişte, supărată, ascultând zgomotul mării dinapoi a arcului din zid. Santiago începu să înfigă distrat ţepuşele de metal în farfuria de plastic. Avea nişte mâini aspre, puternice şi brune, pe care ea le cunoştea bine. Purta acelaşi ceas subacvatic ieftin şi fiabil, şi nici un fel de brăţări sau inele. Reflexele de lumină de pe varul pieţii îi aureau puful pe tatuajul de pe braţ Şi îi deschideau culoarea ochilor.

— Poţi să vii cu mine, sugeră în cele din urmă. La Algeciras se poate sta bine… Ne-am vedea în fiecare zi. Departe de toate astea.

— Nu ştiu dacă vreau să te văd în fiecare zi.

— Eşti o tipă ciudată. Ciudată de nu se mai poate. Nu ştiam că voi, mexicanele, sunteţi aşa.

— Nu ştiu cum sunt mexicanele. Ştiu cum sunt eu –

se gândi o clipă, în unele zile cred că ştiu.

Aruncă ţigara pe jos, stingând-o cu talpa pantofului. Apoi se întoarse ca să verifice dacă Dris Larbi mai era în barul de vizavi. Nu mai era. Se ridică şi spuse că avea chef să facă o plimbare. Încă aşezat, în timp ce-şi căuta banii în buzunarul de la spate al pantalonilor, Santiago continua să o privească, iar expresia lui era alta Zâmbea. Întotdeauna ştia cum să zâmbească pentru ca ei să i se risipească norii negri. Ca să facă una, ori alta. Inclusiv Abdelkader Chaib.

— La dracu', Teresa.

— Ce-i?

— Uneori pari un copil, şi-mi place – se ridică, lăsând câteva monede pe masă. Vreau să spun, când te văd mergând, şi tot tacâmul. Mergi dând din cur, te întorci, şi ţi l-aş mânca tot ca pe-un fruct proaspăt… Şi ţâţele astea.

— Ce-i cu ele?

Santiago îşi pleca pe-o parte capul, căutând o definiţie adecvată.

— Sunt frumoase, conchise, serios. Cele mai bune ţâţe din Melilla.

— Fir-ar. Ăsta-i un compliment spaniol?

— Păi nu ştiu – aşteptă ca ea să termine de râs. Asta îmi trece prin cap.

— Numai asta?

— Nu. Îmi mai place şi cum vorbeşti. Sau cum taci. Mă face, nu ştiu… În multe feluri. Iar pentru unul din felurile astea, poate că cuvântul este „tandru".

— Bine. Îmi place că uneori mai uiţi de rotunjimile mele şi că devii aşa tandru.

— Nu trebuie să uit nimic. Ţâţele tale şi eu tandru suntem compatibili.

Ea îşi scoase pantofii, şi începură să păşească pe nisipul murdar, iar apoi printre stânci, pe malul mării, pe sub zidurile de piatră ocru prin ale căror deschizături se iveau tunurile oxidate. În depărtare se contura silueta albăstrie a capului Tres Forcas. Uneori spuma le stropea

picioarele. Santiago mergea cu mâinile în buzunare, oprindu-se din când în când să verifice dacă Teresa nu risca să alunece pe mătreaţa de pe pietrele ude.

— Alteori – adăugă dintr-o dată, ca şi cum n-ar fi încetat să se gândească la asta – încep să mă uit la tine şi îmi pari dintr-un foc foarte matură… Ca în dimineaţa asta.

— Dar ce s-a întâmplat în dimineaţa asta?

— Păi, m-am trezit şi erai în baie, şi m-am ridicat să te văd, şi te-am văzut în faţa oglinzii, dându-ţi cu apă pe faţă, şi te priveai ca şi cum îţi venea greu să te recunoşti. Cu o faţă de babă.

— Urâtă?

— Tare urâtă. De aceea am vrut să te fac frumoasă la loc, şi te-am ridicat în braţe şi te-am dus în pat şi-am tot tras la odgoane o oră bunicica.

— Nu-mi amintesc.

— Ce-am făcut în pat?

— Să fi fost urâtă.

Îşi amintea foarte bine, firește. Se trezise devreme, o dată cu prima strălucire cenuşie. Cântec de cocoşi în zori. Glasul muezinului în minaretul de la moschee. Tic-tac în ceasul de pe măsuţă. Şi ea incapabilă să-şi reia somnul, privind cum lumina creştea puţin câte puţin pe tavanul dormitorului, iar Santiago adormit, cu faţa în jos, cu părul răvăşit, cu capul pe jumătate adâncit în pernă şi barba aspră pe cale de a se ivi, care îi atingea umărul. Respiraţia lui greoaie şi nemişcarea lui aproape desăvârşită, aidoma morţii. Şi angoasa subită care o făcu să sară din pat, să se ducă în baie, să deschidă robinetul şi să-şi ude faţa o dată şi înc-o dată, în timp ce femeia care se uita la ea din oglindă semăna cu femeia care o privise, cu părul ud, în ziua când telefonul sunase la Culiacán. Iar apoi Santiago reflectat în spatele ei, cu ochii umflaţi de somn, gol ca şi ea, îmbrăţişând-o înainte de a o duce din nou în pat ca să facă dragoste printre cearşafurile boţite care miroseau a ei doi, a spermă şi a căldură de trupuri îmbrăţişate. Iar apoi fantomele dispărând până la noi ordine, încă o dată, cu

penumbra dimineţii murdare – nu exista nimic mai murdar pe lume decât acea indecisă penumbră cenuşie a dimineţilor – pe care lumina zilei, revărsându-se acum năvalnic printre jaluzele, o trimitea din nou la mama dracului.

— Cu tine mi se întâmplă uneori că rămân un pic pe dinafară, înţelegi? Santiago privea marea albastră ondulându-se cu hula care plescăia printre stânci; o privire familiară şi aproape tehnică. Te ţin bine sub control, şi deodată tac. Te duci.

— În Maroc.

— Nu fi proastă. Te rog. Am spus că s-a terminat cu asta.

Iarăşi zâmbetul care ştergea totul. Frumos de nu se mai poate, se gândi ea din nou. Al naibii contrabandist afurisit.

— Uneori şi tu te duci, spuse. Tare departe.

— Cu mine e altceva. Am lucruri care mă preocupă… Vreau să spun, lucruri de acum. Dar cu tine e altceva.

Rămase un pic tăcut. Părea să caute o idee greu de concretizat. Sau de exprimat.

— Cu tine, spuse în cele din urmă, sunt lucruri care erau deja înainte să te cunosc.

Mai făcură câţiva paşi înainte de a se întoarce sub arcul zidurilor. Moşul cu frigăruile curăţa masa. Teresa şi arabul schimbară un zâmbet.

— Niciodată nu-mi povesteşti nimic despre Mexic, spuse Santiago.

Ea se sprijinea de el, punându-şi pantofii.

— Nu sunt multe de povestit, răspunse… Acolo oamenii se omoară între ei pentru droguri sau pentru câţiva pesos, ori sunt omorâţi fiindcă se spune că-s comunişti, sau vine un uragan şi îi omoară pe toţi laolaltă.

— Mă refeream la tine.

— Eu sunt sinaloeză. Niţel atinsă în mândria mea, în ultima vreme. Dar tare de cap cum n-ai mai pomenit.

— Şi mai ce?

— Asta-i tot. Nici eu nu te întreb pe tine despre viaţa ta. Nu ştiu nici măcar dacă eşti căsătorit.

— Nu sunt – îşi mişca degetele pe dinaintea ochilor ei – şi mă irită că nu m-ai întrebat până astăzi.

— Nu te întreb. Spun numai că nu ştiu. Aşa a fost înţelegerea.

— Care înţelegere? Nu-mi aduc aminte de nici o înţelegere.

— Fără întrebări strâmbe. Tu vii, eu stau. Tu te duci, eu rămân.

— Dar viitorul?

— De viitor o să vorbim când are să vină.

— De ce te culci cu mine?

— Şi cu mai cine?

— Cu mine.

Se opri în faţa lui, cu mâinile în şolduri, sprijinite pe curea ca şi cum urma să-i zică vreo două.

— Fiindcă eşti un gagiu bine făcut – spuse, privindu-l din creştet până-n tălpi, agale, foarte apreciativ. Fiindcă ai ochi verzi, un fund criminal de frumos, nişte braţe puternice… Fiindcă eşti un ticălos fără să fii cu totul egoist. Fiindcă poţi să fii dur şi dulce în acelaşi timp… Îţi ajunge? — simţea că trăsăturile chipului i se încordează, fără să vrea… Şi fiindcă semeni cu cineva pe care l-am cunoscut.

Santiago o privea. Urât, fireşte. Expresia măgulită se risipise dintr-o dată, iar ea îi ghici cuvintele înainte ca el să le rostească.

— Nu-mi place chestia asta că-ţi amintesc de altul.

Al naibii galician. Ai naibii bărbaţi de căcat. Aşa de banali cu toţii, şi aşa de mişei. Dintr-o dată simţi nevoia de a termina acea conversaţie.

— Ba nu. Eu n-am zis că-mi aminteşti de altul. Am zis că semeni cu cineva.

— Şi nu vrei să ştii de ce mă culc eu cu tine?

— În afară că-ţi sunt de folos la petrecerile lui Dris Larbi?

— În afară de asta.

— Fiindcă te simţi extrem de bine în burtica mea. Şi pentru că uneori te simţi singur.

Îl văzu trecându-şi o mână prin păr, încurcat. Apoi o înşfacă de braţ.

— Dar dacă m-aş culca cu altele? Ţi-ar păsa? Îşi eliberă braţul, fără violenţă; doar îl îndepărtă cu blândeţe, până când şi-l simţi din nou liber.

— Sunt sigură că te mai culci şi cu altele.

— În Melilla?

— Nu. Ştiu asta. Aici nu.

— Spune-mi că mă iubeşti.

— S-a făcut. Te iubesc.

— Nu-i adevărat.

— Ce-ţi pasă. Te iubesc.

Nu mi-a fost greu să aflu viaţa lui Santiago Fisterra. Înainte de călătoria la Melilla am completat raportul de la poliţia din Algeciras cu un altul de la Poliţia de Frontieră, conţinând date şi locuri, inclusiv naşterea lui în O Grove, un sat de pescari din estuarul Arosa. De aceea ştiam că, atunci când a cunoscut-o pe Teresa, Fisterra tocmai împlinise treizeci şi doi de ani. *Curriculum*-ul său era unul clasic. Fusese îmbarcat pe vase de pescuit de la paisprezece ani, iar după serviciul militar lucrase pentru aşa-numiţii *amos do fume*[9]

şefii reţelelor contrabandiste care operau în estuarele galiciene: Charlines, Sito Miñanco, fraţii Pernas. Cu trei ani înainte de întâlnirea lui cu Teresa, raportul Poliţiei de Frontieră îl plasa în Villagarcia ca pilot al unei

9 „Stăpânii fumului” (amos do fume – port.), conducătorii operaţiunilor de trafic cu tutun. Mai jos vor apărea aşa-numiţii amos da farinha („stăpânii fainei”), care se ocupă cu traficul de droguri.

şalupe uşoare a clanului Pedrusquiño, cunoscuta familie de contrabandişti de tutun care, în acea epocă, îşi extindea activităţile la traficul de haşiş marocan. Pe vremea aceea, Fisterra era plătit cu drumul: munca lui consta în a pilota şalupe rapide care duceau tutun şi droguri de pe vase de alimentare şi de pescuit situate în afara apelor spaniole, profitând de complicata geografie a litoralului galician. Acest fapt prilejuia dueluri periculoase cu serviciile de pază de coastă, Poliţia de Frontieră şi Garda Civilă; iar într-una din aceste incursiuni nocturne, în timp ce evita urmărirea unei turbo-şalupe prin zigzaguri strânse printre limburile de creştere a midiilor de pe insula Cortegada, Fisterra sau copilotul lui – un tânăr pe nume Lalo Veiga – au aprins un reflector pentru a-şi orbi urmăritorii într-o manevră, iar urmăritorii s-au ciocnit de-un limb. Rezultat: un mort. Povestea figura doar schiţată în raporturile poliţiei; aşa încât am format fără nici un rezultat câteva numere de telefon, până când scriitorul Manuel Rivas, galician, prieten de-al meu ce locuia prin zonă – avea o casă lângă Costa de la Muerte – a întreprins câteva demersuri şi a confirmat episodul. După câte mi-a povestit Rivas, nimeni nu a putut dovedi participarea lui Fisterra la incident; însă poliţiştii de frontieră locali, la fel de duri ca şi contrabandiştii înşişi – crescuseră în aceleaşi sate şi navigaseră pe aceleaşi vase – au jurat să-l trimită la fund cu primul prilej. Ochi pentru ochi. A fost de-ajuns pentru ca Fisterra şi Veiga să părăsească Rias Bajas în căutarea unei atmosfere mai sănătoase: Algeciras, la umbra Stâncii Gibraltar, soare mediteranean şi ape albastre. Iar acolo, profitând de permisiva legislaţie britanică, cei doi galicieni au înmatriculat, prin intermediul unor terţi, o puternică şalupă de şapte metri lungime, cu un motor Yamaha PRO cu şase cilindri şi 225 de cai-putere, modificat la 250, cu care se deplasau între colonie, Maroc şi coasta spaniolă.

— Pe vremea aceea – mi-a explicat la Melilla Manolo Céspedes, după ce-l văzusem pe Dris Larbi – cocaina încă era pentru cei bogaţi-bogaţi. Grosul traficului consta în tutun din Gibraltar şi haşiş marocan: două recolte şi două

mii cinci sute de tone de canabis exportate clandestin în Europa în fiecare an. Totul trecea pe aici, fireşte. Şi continuă să treacă.

Dădeam gata o cină în regulă, aşezaţi la o masă din La Amistad: un bar-restaurant mai cunoscut de localnici sub numele de Casa Manolo, vizavi de comandamentul Gărzii Civile pe care însuşi Céspedes îl construise, pe vremea când era la putere. În realitate, proprietarul localului nu se numea Manolo, ci Mohamed, cu toate că era cunoscut şi ca fratele lui Juanito, deţinător, la rândul lui, al restaurantului Casa Juanito, şi care nici el nu se numea Juanito, ci Hassan; labirinturi patronimice, toate acestea, foarte tipice pentru un oraş cu identităţi multiple precum Melilla. Cât despre La Amistad, era un loc popular, cu scaune şi mese din plastic şi o tejghea bună pentru luat ceva la botul calului, frecventată de europeni şi musulmani, unde adesea oamenii prânzeau sau cinau în picioare. Calitatea bucătăriei sale era memorabilă, pe bază de peşte şi fructe de mare proaspete, venite din Maroc, pe care însuşi Manolo – Mohamed – le cumpăra în fiecare dimineaţă din piaţa centrală. În acea seară, Céspedes şi cu mine mâncam *coquinas*, crevete din Mar Chica, *mero* fărâmiţat, cod *a la espalda* şi o sticlă de Barbadillo rece. Savurându-le, fireşte. O dată cu locurile de pescuit spaniole rase de pescadoare, era din ce în ce mai dificil să găseşti aşa ceva în apele Peninsulei.

— Când a venit Santiago Fisterra, continuă Céspedes, aproape tot traficul important se făcea cu şalupe rapide. A venit fiindcă asta era specialitatea lui şi fiindcă mulţi galicieni încercau să se instaleze în Ceuta, Melilla şi pe coasta andaluză… Contactele se făceau aici sau în Maroc. Zona cea mai tranzitată erau cei paisprezece kilometri dintre Punta Carnero şi Punta Cires, în plină Strâmtoare: mici traficanţi pe feriboturile din Ceuta, transporturi mari pe iahturi şi bărci de pescuit, şalupe… Traficul era atât de intens, încât zona era numită Bulevardul Haşişului.

— Dar Gibraltarul?

— Păi acolo, în centrul a toate astea – Céspedes arătă pachetul de Winston pe care îl avea aproape, pe faţa de masă, şi descrise cu furculiţa un cerc în jurul lui. Ca un păianjen pe pânză. Pe vremea aceea era principala bază de contrabandă din Mediterana occidentală... Englezii şi gibral-tarienii, populaţia locală a coloniei, lăsau mână liberă mafiilor. Investeşte aici, stimate domn, încredinţează-ne nouă bişţarii dumitale, facilităţi financiare şi portuare... Descărcarea tutunului se făcea direct de la magaziile din port la plajele din La Linea, o mie de metri mai încolo... Ei bine, în realitate, toate acestea încă se petrec – arătă încă o dată pachetul. Asta e de aici. Fără impozite.

— Şi nu ţi-e ruşine?... Un fost delegat guvernamental să fraudeze Regia de Tutun S. A.

— Nu fi nesuferit. Acum sunt pensionar. Tu ştii cât fumez pe zi?

— Şi ce-i cu Santiago Fisterra?

Céspedes mestecă puţin cod, savurându-l fără grabă. Apoi sorbi o înghiţitură de Barbadillo şi mă privi.

— Ăla nu ştiu dacă fuma ori nu fuma; dar să facă trafic ilegal cu tutun, în nici un caz. O călătorie cu o încărcătură de haşiş echivala cu o sută de Winston sau Marlboro. Haşişul era mai rentabil.

— Şi mai periculos, îmi închipui.

— Cu mult – după ce le supsese minuţios, Céspedes alinia capetele crevetelor pe marginea farfuriei, de parcă urmau să fie trecute în revistă. Dacă nu-i ţineai bine unşi pe marocani, o încurcai. Gândeşte-te la bietul Veiga... Dar cu englezii nu existau probleme: ei acţionau în dubla lor morală obişnuită. Câtă vreme drogurile nu atingeau pământul britanic, ei se spălau pe mâini... Aşa că traficanţii veneau şi plecau cu transporturile lor, cunoscuţi de toată lumea. Iar când erau surprinşi de Garda Civilă sau de vameşii spanioli, fugeau şi se ascundeau în Gibraltar. Singura condiţie era ca mai întâi să arunce încărcătura peste bord.

— Aşa, atât de uşor?

— Aşa. Cu neruşinare – arătă iar pachetul de tutun cu furculiţa, de astă dată lovindu-l uşor deasupra. Uneori, cei de pe şalupe ţineau postaţi în înaltul stâncii nişte complici cu binocluri cu vedere nocturnă şi cu radiotransmiţătoare, curcani îi numeau, ca să fie la acelaşi nivel cu poliţiştii de frontieră… Gibraltarul era axa unei industrii întregi, şi se mişcau milioane. Mehani marocani, poliţişti gibraltarieni şi spanioli… Acolo toţi erau mituiţi. Până şi pe mine au vrut să mă cumpere – râdea printre dinţi când îşi amintea, cu paharul de vin alb în mână. Dar n-au avut noroc. Pe-atunci eu eram cel care îi cumpăra pe alţii.

Céspedes suspină. Acum, spuse el în timp ce lichida ultima crevetă, e altfel. În Gibraltar banul se mişcă în alt fel. Fă o tură să te uiţi pe la cutiile de poştă de pe Main Street şi numără câte societăţi-fantomă sunt pe-acolo. Te prăpădeşti. Au descoperit că un paradis fiscal e mai rentabil decât un cuib de piraţi, deşi fondul e acelaşi. Cât despre clienţi, ia socoteşte: Costa del Sol e o mină de aur, iar mafiile străine se instalează în toate felurile imaginabile, în plus, de la Almeria la Cádiz, apele spaniole sunt acum foarte bine păzite din cauza emigraţiei ilegale. Şi, deşi chestia cu haşişul continuă să meargă din plin, coca prinde şi ea puternic rădăcini, iar metodele sunt diferite… Să zicem că s-au dus vremurile artistice, sau eroice: cravatele şi gulerele albe îi indică pe bătrânii lupi de mare. Totul se descentralizează. Şalupele contrabandiste şi-au schimbat proprietarii, tacticile şi bazele din spatele frontului. E altă mâncare de peşte.

După ce spuse toate astea, Céspedes se lăsă pe spate în scaun, îi ceru o cafea lui Manolo-Mohamed şi îşi aprinse o ţigară fără impozite. Faţa lui de trişor bătrân zâmbea evocatoare, arcuind sprâncenele. Mi-e totuna, părea să spună. Şi am înţeles că, în afară de vremurile de odinioară, îi era dor de-un anumit soi de oameni.

— Fapt e – conchise el – că, atunci când Santiago Fisterra a apărut prin Melilla, Strâmtoarea era în plină glorie. Epoca *golden age*, cum ar spune gibraltarienii. Oho.

Drumuri directe dus-întors, pe bune. Cu coaie. În fiecare noapte era un joc de-a şoarecele şi pisica între traficanţi pe de-o parte şi poliţiştii de frontieră, cei din poliţie şi gărzile civile de cealaltă… Uneori câştigai, alteori pierdeai – trase îndelung din ţigară, iar ochii săi de vulpe se micşorară, amintindu-şi. Şi tocmai acolo, ca să fugă de ploaie şi să dea de noroaie, s-a dus să se amestece şi Teresa Mendoza.

Se spune că Dris Larbi a fost cel care l-a denunţat pe Santiago Fisterra; şi că a făcut-o în ciuda colonelului Abdelkader Chaib, sau poate chiar cu ştiinţa acestuia. Asta se putea face uşor în Maroc, unde veriga cea mai slabă erau contrabandiştii care nu acţionau protejaţi de bani sau de politică: un nume spus ici sau colo, câteva bilete trecute dintr-o mână în alta. Iar poliţiei îi convenea de minune pentru statistici. Oricum ar fi fost, nimeni nu a putut dovedi niciodată intervenţia rifanului. Când am pus problema – o păstrasem pentru ultima noastră întâlnire – acesta s-a închis ca într-o carapace şi n-a mai fost chip să scot vreun cuvânt de la el. A fost o plăcere. Sfârşitul confidenţelor, adio, pentru totdeauna, însă Manolo Céspedes, care atunci când s-au petrecut faptele era încă delegat guvernamental la Melilla, susţine că Dris Larbi a fost cel care, în intenţia de a-l îndepărta pe galician de Teresa, a dat această însărcinare contactelor sale din partea cealaltă, în general, consemnul era plăteşte şi trafichează, după cum îţi vine bine. *Iallah bis-millah*. Cu Dumnezeu. Aceasta includea o vastă reţea de corupţie ce se întindea din munţii unde se recolta canabisul până la graniţa sau coasta marocană. Plăţile se înlănţuiau în proporţia adecvată: poliţişti, militari, înalţi funcţionari şi membri ai guvernului. Spre a se justifica dinaintea opiniei publice – la urma urmei, ministrul de Interne marocan asista ca observator la şedinţele anti-drog ale Uniunii Europene – jandarmii şi militarii organizau capturi periodice; însă întotdeauna la scară mică, reţinându-i pe cei ce nu aparţineau marilor mafii oficiale şi a căror

eliminare nu deranja pe nimeni. Indivizi care adesea erau denunţaţi sau arestaţi chiar de cei care le procurau haşişul.

Comandantul Benamú, din serviciul de pază de coastă al Jandarmeriei Regale a Marocului, nu a avut nimic împotrivă să-mi povestească despre participarea lui în episodul de la Cala Tramontana. A făcut-o pe terasa cafenelei Hafa, la Tanger, după ce un prieten comun, inspectorul de poliţie José Bedmar – veteran al Brigăzii Centrale şi fost agent de Informaţii pe vremea lui Céspedes – şi-a asumat sarcina să-l localizeze şi să cadă de acord asupra unei întâlniri, după ce mă tot recomandase prin fax şi prin telefon. Benamú era un bărbat simpatic, elegant, cu o mustăcioară bine tunsă, care îi dădea aspectul îndrăgostitului latin din anii cincizeci. Se îmbrăca asemenea unui ţăran, cu haină şi cămaşă albă, fără cravată, şi mi-a vorbit o jumătate de oră în franceză, fără să clipească, până când, cu mai multă încredere, a trecut la o spaniolă aproape perfectă. Povestea bine, cu un anumit simţ al umorului negru şi, din când în când, arăta spre marea care se întindea dinaintea ochilor noştri, sub faleză, ca şi cum totul s-ar fi întâmplat chiar acolo, în dreptul terasei unde el îşi bea cafeaua, iar eu ceaiul meu de mentă. Când s-au petrecut faptele eram căpitan, a precizat. Patrulare de rutină cu o şalupă înarmată – asta cu rutina a spus-o privind un punct nedefinit de la orizont – contact radar la vest de Tres Forcas, procedură obişnuită. Din pură întâmplare, exista o altă patrulă pe ţărm, cu care se ţinea legătura prin radio – continua să privească orizontul când a rostit cuvântul „întâmplare” – iar între una şi cealaltă, în Cala Tramontana, asemenea unei păsăruici în cuibul ei, o planeadora intrusă în apele marocane, foarte aproape de coastă, urcând la bord o încărcătură de haşiş, cu o barcă amarată. Strigăt de stai, reflector, rachetă de semnalizare cu paraşută conturând stâncile de pe insula Charranes peste apa lăptoasă, avertismentele regulamentare şi două focuri în aer pontru descurajare. Pe cât se pare, *planeadora* – joasă, lungă,

subţire ca un ac, vopsită în negru, cu motor – avea probleme de demaraj, întrucât a întârziat până să pornească. La lumina reflectorului şi a rachetei de semnalizare, Benamú a văzut două siluete la bord: una pe locul pilotului şi cealaltă alergând la pupa spre a elibera parâma bărcii, unde se aflau alţi doi bărbaţi, care în acel moment aruncau peste bord două colete de droguri pe care *planeadora* nu le îmbarcase. Motorul dădea rateuri, fără a reuşi să demareze; iar Benamú – procedând conform regulamentului, nuanţă el între două sorbituri din cafea – i-a ordonat marinarului său de la prova să execute o rafală cu 12.7, foc de voie. A sunat cum sună chestiile astea, tacataca. Zgomotos, fireşte. După părerea lui Benamú, impresiona, încă o rachetă de semnalizare. Cei din barcă au ridicat mâinile, şi în acel moment şalupa a cabrat ridicând spumă cu elicea, iar bărbatul care stătea în picioare la pupa a căzut în apă. Mitraliera patrulei continua să tragă, taca, taca, taca, iar jandarmii de la ţărm au secondat-o, la început timid, pan, pan, iar apoi cu mai mult entuziasm. Părea că-i război. Ultima rachetă de semnalizare şi reflectorul iluminau ricoşeurile şi urmele gloanţelor de pe apă, şi dintr-o dată *planeadora* a scos un huruit mai puternic şi a pornit-o ca din puşcă în linie dreaptă; aşa încât, atunci când au privit spre nord, se pierduse deja în întuneric. Ca atare, s-au apropiat de barcă, i-au arestat pe cei prezenţi – doi marocani – şi au pescuit din apă trei colete de haşiş şi pe un spaniol care avea un glonţ de 12.7 înfipt într-o coapsă – Benamú arătă circumferinţa ceştii sale de cafea. Un găuroi uite-aşa. Interogat în timp ce i se acorda cuvenita asistenţă medicală, spaniolul a spus că se numea Veiga şi că era marinar pe o şalupă rapidă contrabandistă deţinută de un anume Santiago Fisterra; şi că tocmai acest Fisterra le alunecase printre degete la Cala Tramontana. Lăsându-mă baltă, îşi amintea Benamú că-l auzise plângându-se pe prizonier. De asemenea, comandantul credea că-şi aminteşte cum numitul Veiga, judecat doi ani mai târziu la Alhucemas, a luat cincisprezece ani de închisoare la

Kenitra – când a menţionat acest lucru, m-a privit parcă recomandându-mi să nu includ niciodată locul cu pricina printre reşedinţele mele de vară – şi că a făcut jumătate. Denunţ? Benamú repetă acest cuvânt de două ori, de parcă i s-ar fi părut complet străin; şi, privind din nou întinderea de un albastru-cobalt ce ne despărţea de coastele spaniole, clătină din cap. Nu-şi amintea nimic în acest sens. Şi nici nu auzise vorbindu-se vreodată de cineva pe nume Dris Larbi. Jandarmeria Regală avea un competent serviciu de informaţii propriu, iar paza ei de coastă se dovedea extrem de eficientă. Ca Garda Civilă de la dumneavoastră, sugeră el. Sau şi mai eficientă. La Cala Tramontana fusese o acţiune de rutină, un serviciu strălucitor ca atâtea altele. Lupta împotriva crimei, şi aşa mai departe.

Întârzie aproape o lună până când se întoarse, iar adevărul e că ea nu se aştepta să-l mai vadă niciodată. În fatalismul ei sinaloez, ajunse să-l creadă absent pentru totdeauna – e din cei care nu rămân, spusese Dris Larbi – iar ea acceptă această absenţă în acelaşi fel în care acum îi accepta reapariţia. În ultima vreme, Teresa înţelegea că pământul se învârtea după reguli proprii şi impenetrabile; reguli făcute din poante – în sensul glumeţ ce i se dădea în Mexic acestui cuvânt – şi din hazarduri ce includeau apariţii şi dispariţii, prezenţe şi absenţe, vieţi şi morţi. Iar ce putea face era cel mult să-şi asume aceste reguli, să plutească simţindu-se parte dintr-o nemaipomenită glumă cosmică în timp ce era târâtă de curent, dând din braţe pentru a rămâne la suprafaţă, în loc să se epuizeze căutând să-l remonteze ori să-l priceapă, în acest fel, ajunsese la convingerea că era inutil să dispere sau să lupte pentru orice nu însemna momentul concret, actul de a inspira şi de a expira, cele şaizeci şi cinci de bătăi pe minut – ritmul inimii sale fusese dintotdeauna lent şi regulat – care o ţineau în viaţă. Era absurd să cheltuiască energie în împuşcături trase împotriva unor umbre, scuipând spre cer, deranjând un Dumnezeu ocupat cu treburi mai importante. Cât priveşte credinţele ei religioase – cele pe care le adusese cu sine din ţara ei şi

care supravieţuiau rutinei din noua ei viaţă – Teresa continua să meargă la slujbă duminica, îşi spunea mecanic rugăciunile înainte de a se duce la culcare, Tatăl Nostru, Ave Maria, iar uneori se surprindea pe sine cerându-le lui Isus şi Fecioarei – de două ori l-a invocat şi pe sfântul Malverde – cutare ori cutare lucru. De exemplu, Blondul Dávila odihnească-se în pace, amin. Cu toate că ştia prea bine că, în pofida bunelor sale urări, era improbabil ca afurisitul de Blond să se odihnească în pace. Cu siguranţă ardea în iad, ticălosul naibii, la fel ca în cântecele Paquitei la del Barrio – arzi, netrebnicule? Ca şi pe restul rugăciunilor ei, şi pe aceea o spunea fără convingere, mai mult pentru protocol decât pentru altceva. Din obişnuinţă. Cu toate că, poate, în privinţa Blondului, cuvântul potrivit era „fidelitate”. În orice caz, o făcea în maniera celui care ridică o întâmpinare în faţa unui ministru puternic, cu prea puţine speranţe ca rugămintea să-i fie îndeplinită.

Nu se ruga pentru Santiago Fisterra. Nici măcar o dată. Nici pentru sănătatea, nici pentru întoarcerea lui. Îl ţinea la margine înadins, refuzând să-l lege în mod oficial de esenţa problemei. Fără repetiţii sau dependenţe, îşi jurase. Niciodată. Şi totuşi, în seara când se întoarse acasă şi îl zări aşezat pe trepte de parcă s-ar fi despărţit cu un ceas în urmă, simţi o alinare nesfârşită şi o bucurie intensă care o scutură între coapse, în pântece şi în ochi, şi nevoia să deschidă gura ca să respire mai adânc. A fost un moment scurt, iar apoi se pomeni calculând zilele exacte care trecuseră de la ultima oara, făcând socoteala cât îţi trebuia să mergi de colo până colo şi la întoarcere, kilometri şi ore de drum, orele potrivite pentru a da un telefon, timpul cât întârzie o scrisoare ori o carte poştală mergând de la punctul A până la punctul B. Se gândea la toate acestea, deşi nu făcu nici un reproş, în timp ce el o săruta, şi intrau în casă fără a rosti o vorbă, şi se duceau spre dormitor. Şi se gândea în continuare la aceleaşi lucruri când el rămase tăcut, calm în sfârşit, potolit, întins deasupra ei, iar răsuflarea lui întretăiată se domoli treptat pe gâtul ei.

— L-au găbjit pe Lalo, spuse în cele din urmă.

Teresa rămase încă şi mai tăcută. Lumina din hol contura umărul bărbătesc în faţa gurii ei. ÎI sărută.

— Cât pe ce să mă găbjească şi pe mine.

Rămăsese nemişcat, cu faţa îngropată în scobitura gâtului ei. Vorbea foarte liniştit, iar buzele lui îi atingeau pielea la fiecare cuvânt. Încetişor, ea îi puse braţele pe spate.

— Povesteşte-mi, dacă vrei.

Refuză, clătinând uşor din cap, iar Teresa nu voi să insiste, fiindcă ştia că nu era necesar. Că avea s-o facă atunci când se va simţi mai calm, dacă ea păstra aceeaşi atitudine şi aceeaşi tăcere. Şi aşa a fost. După un scurt răstimp, el începu să povestească. Nu în felul unei relatări, ci în tuşe scurte, asemenea unor imagini sau unor amintiri. În realitate îşi amintea cu voce tare, înţelese ea. Poate că, în tot acel răstimp, era pentru prima oară când vorbea despre asta. Şi astfel află, şi astfel îşi putu imagina. Şi, mai cu seamă, înţelese că viaţa le face oamenilor glume proaste, şi că aceste glume se înlănţuie într-un fel misterios cu altele, care li se întâmplă altor oameni, şi că te puteai pomeni în centrul absurdului urzit, ca o muscă într-o plasă de păianjen. Astfel, ascultă o poveste care îi era cunoscută înainte de a o cunoaşte, în care se modificaseră doar locurile şi personajele, sau chiar şi acestea abia dacă se modificaseră; şi hotărî că Sinaloa nu era atât de departe cum crezuse ea. De asemenea, văzu reflectorul patrulei marocane sfâşiind noaptea ca un frison, racheta de semnalizare albă, în aer, faţa lui Lalo Veiga, cu gura căscată de stupoare şi teamă atunci când striga: potera, potera. Şi, peste duduitul inutil al starterului, silueta lui Lalo în lumina reflectorului în timp ce alerga la pupa să elibereze parâma bărcii, primele focuri, flamele din preajma reflectorului, plescăiturile din apă, şuierat de gloanţe, ziaaang, ziaaang, şi celelalte sclipiri, ale împuşcăturilor dinspre ţărm. Şi dintr-o dată motorul huruind cu toată puterea, prora şalupei ridicându-

se spre stele, şi mai multe gloanţe, şi strigătul lui Lalo căzând peste bord: strigătul şi strigătele, stai, Santiago, stai, nu mă lăsa, Santiago, Santiago, Santiago. Iar apoi tunetul motorului la toată puterea şi ultima privire, aruncată peste umăr, pentru a-l vedea pe Lalo rămânând în urmă, în apă, încadrat de conul de lumină al patrulei, ridicând un braţ pentru a se agăţa, neputincios, de şalupa care aleargă, saltă, se îndepărtează izbind cu gurna valurile în întuneric.

Teresa asculta toate acestea în timp ce bărbatul gol şi nemişcat de deasupra ei continua să-i atingă pielea gâtului când îşi mişca buzele, fără să-şi ridice faţa şi fără s-o privească. Sau fără s-o lase pe ea să-l privească.

Cocoşii. Cântecul muezinului, încă o dată, ora murdară şi cenuşie, indecisă între noapte şi zi. De astă dată nici Santiago nu dormea; după felul cum răsufla, îşi dădu seama că era în continuare treaz. Tot restul nopţii îl simţise foindu-se lângă ea, tresărind când cădea întrun somn scurt, atât de neliniştit încât se trezea imediat. Teresa rămăsese cu faţa în sus, înăbuşindu-şi dorinţa de a se ridica sau de a fuma, cu ochii deschişi, privind mai întâi întunericul tavanului şi mai apoi pata cenuşie care se strecura de afară, ca o năpârcă otrăvitoare.

— Vreau să vii cu mine, şopti el, dintr-o dată. Ea era cufundată în bătăile propriei inimi: fiecare ivire a zorilor îi părea mai lentă ca oricând, asemenea acelor animale care dorm pe vreme de iarnă. Într-o zi am să mor chiar la ora asta, se gândi. Are să mă omoare lumina asta murdară, care niciodată nu lipseşte de la întâlnire.

— Da, spuse.

Chiar în acea zi, Teresa căută în poşetă fotografia pe care o păstra de la Sinaloa: ea sub braţul ocrotitor al Blondului Dávila, privind uimită lumea, fără să ghicească

ce o pândea din interiorul ei. Rămase aşa o bună bucată de vreme, iar în cele din urmă se duse la lavoar şi se privi în oglindă, cu fotografia în mână. Comparându-se. Apoi, cu grijă, foarte încet, o rupse în două, păstră bucata în care era ea şi îşi aprinse o ţigară. Cu acelaşi chibrit, duse flacăra la o extremitate a celeilalte jumătăţi şi rămase nemişcată, cu ţigara între degete, văzând-o cum scotea scântei şi cum se mistuia. Zâmbetul Blondului dispăru ultimul, şi îşi spuse că asta era ceva foarte tipic pentru el: să-şi râdă de toate până la capăt, fâlfâindu-i-se. În flăcările din Cessna, ca şi în flăcările fotografiei afurisite.

5
Ce-am semănat colo-n munţi

Aşteptarea. Marea întunecată şi milioane de stele acoperind cerul, întinderea sumbră, imensă către nord, mărginită la sud de silueta neagră a coastei. De jur-împrejur atât de liniştită, încât părea de untdelemn. Şi o uşoară briză de ţărm abia perceptibilă, intermitentă, mângâia apa cu minuscule scânteieri de o stranie fosforescenţă.

Sinistră frumuseţe, conchise în cele din urmă. Acestea erau cuvintele.

Nu era bună la exprimarea acestui gen de lucruri. Avusese nevoie de patruzeci de minute. În orice caz, aşa era peisajul, frumos şi sinistru; iar Teresa Mendoza îl contempla în tăcere. De la primul din acele patruzeci de minute stătea nemişcată, fără să-şi descleşteze buzele, simţind cum umezeala nopţii îi pătrundea, încetul cu încetul, prin jerseu şi prin cracii jeanşilor. Atentă la sunetele pământului şi ale mării. La zumzetul amortizat al radioului deschis pe canalul 44, cu volumul dat la minim.

— Aruncă o privire, sugeră Santiago.

O spuse într-un susur abia perceptibil. Marea, îi explicase el primele daţi, transmite zgomotele şi vocile într-un fel diferit, în funcţie de moment, poţi auzi lucruri care se spun la o milă depărtare. La fel se întâmplă cu luminile; de aceea Phantom-ul era în beznă, camuflat în noapte şi în mare, cu vopseaua neagră mata ce îi acoperea coca din fibră de sticlă şi carcasa motorului. Şi de aceea ei doi stăteau tăcuţi, iar ea nu fuma, şi abia dacă se mişcau. Aşteptând.

Teresa îşi lipi faţa de conul de cauciuc care ascundea ecranul radarului FURI de 8 mile. La fiecare baleiaj al antenei, linia întunecată a coastei marocane persista cu perfectă acurateţe în partea inferioară a chenarului, arătând ansa arcuită în jos, între capurile Cruces şi Al

Marsa. Restul era curat: nici un semnal pe suprafaţa mării. Apăsă de două ori butonul razei de acţiune, lărgind distanţa de veghe de la una la patru mile. La baleiajul următor, coasta apăru mai mică şi mai prelungă, incluzând spre răsărit pata precisă, adâncită în mare, a insulei Perejil. Şi acolo era curat. Nici o navă. Nici măcar falsul ecou al unui val. Nimic.

— Parşivii ăia, îl auzi spunând pe Santiago.

Aşteptarea. Aceasta făcea parte din munca ei; însă, în timpul scurs de când ieşiseră împreună pe mare, Teresa învăţase că partea proastă nu era aşteptarea, ci lucrurile pe care ţi le imaginai în timpul aşteptării. Nici sunetul apei pe stânci, nici rumoarea vântului ce putea fi confundată cu o patrulă marocană – *mora*[10], în jargonul din Strâmtoare – ori cu elicopterul spaniol de la Poliţia de Frontieră nu erau atât de neliniştitoare ca acel îndelungat calm prealabil unde gândurile se preschimbau în cel mai rău duşman. Până şi ameninţarea concretă, ecoul ostil ce apărea dintr-o dată pe ecranul radarului, huruitul motorului luptând pentru viteză, pentru libertate şi pentru viaţă, goana la cincizeci de noduri cu o patrulă lipită la pupa, izbiturile gurnei peste apă, violentele descărcări alternative de adrenalină şi de teamă în plină acţiune presupuneau pentru ea situaţii preferabile incertitudinii calmului şi imaginaţiei senine. Ce rea era luciditatea. Şi cât de perverse erau posibilităţile cumplite, estimate la rece, pe care necunoscutul le cuprindea. Acea aşteptare interminabilă, pândind un semnal de la ţărm, un contact radio, se dovedea asemănătoare cu ameninţările cenuşii care continuau să o găsească trează în pat în fiecare dimineaţă şi care acum ajungeau şi pe mare, cu noaptea indecisă ivindu-se dinspre răsărit, şi frigul, umezeala care făcea ca puntea să fie alunecoasă şi îi uda veşmintele, mâinile şi faţa. Da’ de unde. Nici o frică nu-i insuportabilă, conchise, dacă nu ai prea multă vreme şi minte ca să te gândeşti la ea.

---

10 „Maura” sau „arăboaica” (sp.).

Cinci luni, mda. Uneori, cealaltă Teresa Mendoza pe care o surprindea din lumea de dincolo a unei oglinzi, la orice colţ de stradă, în lumina murdară a dimineţilor, continua să o pândească atentă, în expectativa schimbărilor pe care, încetul cu încetul, părea să le înregistreze. Aceste schimbări nu erau mare lucru, totuşi. Şi erau legate mai curând de atitudini şi de situaţii externe, decât de întâmplări autentice, înregistrate înlăuntru, modificând cu adevărat perspectivele şi viaţa, însă, într-un fel, şi pe acestea le simţea că sosesc, fără dată sau termen fix, iminente şi remorcate de celelalte, la fel cum se întâmpla atunci când urma să o doară capul vreme de trei sau patru zile la rând ori să i se termine ciclul – pentru ea întotdeauna neregulat şi dureros – al zilelor incomode şi inevitabile. De aceea era interesant, aproape educativ, să intre şi să iasă în acel mod din ea însăşi; să se poată privi din interior la fel ca din afară. Acum Teresa ştia că totul, frica, incertitudinea, pasiunea, plăcerea, amintirile, propriul ei chip, ce părea mai matur decât cu câteva luni în urmă, puteau fi privite din acel punct de vedere dublu. Cu o luciditate matematică ce nu-i corespundea ei, ci celeilalte femei care pulsa în ea. Iar această aptitudine pentru o atât de ciudată dedublare, descoperită, ori mai bine zis intuită, chiar în seara – cu numai un an în urmă – când telefonul sunase la Culiacán, era cea care îi permitea să se observe la rece, la bordul acelei şalupe nemişcate, în bezna unei mări pe care acum începea să o cunoască, dinaintea coastei ameninţătoare a unei ţări a cărei existenţă cu puţin timp în urmă aproape că o ignora, lângă umbra tăcută a unui bărbat pe care nu-l iubea sau pe care, poate, credea că nu-l iubeşte, cu riscul de a putrezi tot restul vieţii într-o închisoare; o idee care – fantoma lui Lalo Veiga era cel de-al treilea membru al echipajului în fiecare călătorie – o făcea să se înfioare de panică atunci când, la fel ca acum, avea timp la dispoziţie pentru a medita asupra acestor lucruri.

Însă era mai bine decât la Melilla şi mai bine decât se aşteptase. Mai personal şi mai curat. Câteodată ajungea

chiar să-i vină în minte că era mai bine decât la Sinaloa; însă atunci imaginea Blondului Dávila îi ieşea în cale ca un reproş, iar ea se căia în sinea ei că trădase în felul acela amintirea. Nimic nu era mai bine decât cu Blondul, şi asta era adevărat în mai multe sensuri. Culiacán, casa drăguţă din Las Quintas, restaurantele de pe faleză, interpretată de *chirrines* şi de formaţii, dansurile, plimbările cu maşina la Mazatlán, plajele de la Altata, tot ceea ce ea crezuse a fi lumea reală care o făcea să se simtă în largul ei în viaţă, se cimentau într-o eroare. Ea nu trăia realmente în această lume, ci în aceea a Blondului. Nu era viaţa ei, ci o alta, unde se instalase comodă şi fericită, până când se văzuse expulzată de un telefon, de teroarea oarbă a fugii, de zâmbetul tăios al lui Fierros Motanul şi de pocnetele Coltului din mâinile ei. Acum, totuşi, exista ceva nou. Ceva indefinibil şi nu cu totul rău, în bezna nopţii şi în teama tăcută, resemnată, pe care o simţea atunci când privea în jur, în ciuda umbrei din apropiere, a unui bărbat care – asta învăţase de la Culiacán – nu o mai putea face niciodată să se amăgească pe sine, crezându-se la adăpost de groază, de durere şi de moarte. Şi, straniu, acea senzaţie, departe de a o intimida, îi dădea ghes. O obliga să se analizeze cu mai multă intensitate; cu o curiozitate reflexivă, nu lipsită de respect. De aceea rămânea uneori privind fotografia unde fuseseră ea şi Blondul, în timp ce, totodată, arunca priviri spre oglindă, punându-şi întrebări despre distanţa din ce în ce mai mare dintre acele trei femei: tânăra cu ochi uimiţi de pe hârtia fotografică, Teresa care trăia acum de partea asta a vieţii şi a trecerii timpului şi necunoscuta care le privea pe amândouă din – tot mai inexactul ei – reflex.

Haide, că era depărtişor bine de Culiacán. Între două continente, cu coasta marocană la cincisprezece kilometri de cea spaniolă: apele Strâmtorii Gibraltar şi hotarul de sud al unei Europe unde în viaţa ei nu visase să călătorească. Acolo, Santiago Fisterra executa transporturi pentru alţii. Avea o căsuţă închiriată pe o plajă din golful Algeciras, pe partea spaniolă, şi şalupa lui rapidă trasă la

Marina Sheppard, protejată de drapelul englez de pe Stâncă: un Phantom de şapte metri lungime, cu autonomie de o sută şaizeci de mile şi cu un motor de 250 de cai-putere – dovleci erau numite aceste motoare în argoul local, pe care Teresa începea să-l combine cu mexicana ei sinaloeză – în stare să accelereze de la zero la cincizeci şi cinci de noduri în douăzeci de secunde. Santiago era un mercenar al mării. Spre deosebire de Blondul Dávila la Sinaloa, el nu avea şefi şi nici nu lucra în exclusivitate pentru vreun cartel. Angajatorii lui erau traficanţi spanioli, englezi, francezi şi italieni instalaţi pe Costa del Sol. În rest era vorba, mai mult sau mai puţin, de acelaşi lucru: de dus încărcături dintr-un loc în altul. Santiago era plătit la fiecare predare, şi răspundea cu viaţa pentru pierderi sau eşecuri, însă asta se întâmpla numai în cazuri extreme. Acea contrabandă – aproape întotdeauna haşiş, iar uneori tutun din magaziile din Gibraltar – nu avea nimic de-a face cu cea pe care Teresa Mendoza o cunoscuse înainte vreme. Lumea acestor ape o alcătuiau nişte oameni aspri, băieţi răi, însă mai puţin ostili decât cei din Mexic. Mai puţină violenţă, mai puţini morţi. Lumea nu se răpunea în împuşcături de la un pahar în plus, şi nici nu încărca coarne de cârlan ca la Sinaloa. Dintre cele două ţărmuri, cel dinspre nord era mai liniştitor, chiar dacă încăpeau pe mâna legii. Existau avocaţi, judecători şi norme care se aplicau în mod egal delincvenţilor şi victimelor. Însă partea marocană era altfel: acolo coşmarul bântuia tot timpul. Corupţie la toate nivelurile, drepturile omului abia luate în seamă, închisori unde puteai putrezi în condiţii cumplite. La care se adăugau circumstanţa agravantă de a fi femeie şi ceea ce însemna să cazi în angrenajul inexorabil al linei societăţi musulmane cum era aceea. La început, Santiago se împotrivise ca ea să ocupe locul lui Lalo Veiga. Prea periculos, spuse, tranşând chestiunea. Sau crezând că o tranşează. Pe de-a-ntregul foarte serios şi făcând-o pe masculul feroce, galicianul, cu accentul acela ciudat care îi ieşea uneori, mai puţin dur decât spaniolii când vorbeau, atât de tăioşi şi de grosolani cu toţii. Însă, după o noapte

pe care Teresa şi-o petrecu cu ochii deschişi, privind mai întâi bezna tavanului şi apoi familiara iluminare cenuşie, tot sucind în minte chestiunea pe toate feţele, îl trezi pe Santiago pentru a-i spune că luase o hotărâre. Şi nici pomeneală. Niciodată nu avea să mai aştepte pe nimeni urmărind telenovele în nici o casă din nici un oraş din lume, iar el putea să aleagă: ori o primea pe şalupă, ori o părăsea chiar în clipa aceea, pe loc, pentru totdeauna şi la revedere. Atunci el, cu bărbia nerasă, cu ochii înroşiţi de somn, îşi scarpină părul dezordonat şi o întrebă dacă era nebună, sau se tâmpise, sau ce. Până când ea se ridică goală din pat şi, aşa cum era, îşi scoase valiza din dulap şi începu să o umple în timp ce încerca să nu se privească în oglindă, şi să nu-l privească nici pe el, şi să nu se gândească la ceea ce făcea. Santiago o lăsă să-şi vadă de lucru, observând-o preţ de un minut şi jumătate fără să deschidă gura; iar în cele din urmă, crezând că într-adevăr pleca – Teresa continua să pună haine în valiză, fără să ştie dacă avea să plece sau nu – spuse bine, în regulă, de acord. Ducă-se toate dracului. Nu mie or să-mi spargă pizda dacă or să pună mâna pe tine. Aşa că încearcă să nu cazi în apă, ca Lalo.

— Iată-i.

Un clic-clac fără cuvinte, repetat de trei ori, la volumul minim al radioului. O mică umbră, lăsând o dâră de fosforescenţe minuscule pe suprafaţa neagră şi liniştită. Nici măcar un motor, ci plescăitul stins al unor vâsle. Santiago se uita prin Baigish-ul 6UM cu vedere nocturnă, intensificator de lumină. Ruşi. Ruşii ticsiseră Gibraltarul în plină lichidare sovietică. Orice vapor, submarin sau vas de pescuit care ajungea în port vindea tot ce se putea demonta la bord.

— Nemernicii ăştia au întârziat o oră, Teresa auzea susurul cu faţa lipită din nou de conul de cauciuc al radarului. Totul curat afară, spuse tot în şoaptă. Nici urmă

de poteră. Ambarcaţiunea se balansa când Santiago se ridică în picioare, ducându-se la pupa cu o parâmă.

— *Salam Aleikum*.

Încărcătura era bine împachetată, în învelitori ermetice din plastic înzestrate cu mânere pentru a fi manevrate mai uşor. Tablete de ulei de haşiş, de şapte ori mai concentrat şi mai valoros decât răşina convenţională. Douăzeci de kilograme de pachet, socoti Teresa pe măsură ce Santiago i le pasa, iar ea le stivuia distribuind încărcătura pe marginile ambarcaţiunii. Santiago o învăţase să îmbine un colet cu altul aşa încât să nu se mişte în largul mării, subliniind importanţa pe care o avea stivuirea în viteza unui Phantom; la fel de multă ca pasul elicei sau înălţimea cozii motorului. Un pachet aşezat bine sau rău putea însemna două noduri în plus sau în minus. Iar în acea meserie, două mile însemnau ceva deloc de neglijat. Adesea reprezentau distanţa dintre închisoare şi libertate.

— Ce spune radarul?

— Totul curat.

Teresa putea distinge două siluete întunecate în barca cu vâsle. Din când în când ajungea câte o remarcă în limba arabă, făcută în şoaptă, ori câte o expresie nerăbdătoare a lui Santiago, care continua să pună colete la bord. Privi conturul sumbru al coastei, pândind vreo lumină. Totul era în beznă, cu excepţia câtorva puncte îndepărtate de pe suprafaţa colosală şi neagră a muntelui Musa şi de pe profilul abrupt care, la răstimpuri, se contura spre apus, sub strălucirea farului de la Punta Cires, unde apucau să se zărească, iluminate, câteva căsuţe de pescari şi contrabandişti. Verifică din nou baleiajele de pe ecran, trecând de la scala de patru mile la cea de două şi amplificând-o apoi la opt. Exista un ecou aproape de margine. Se uită prin binoclul 7x50 fără să zărească nimic, aşa încât recurse la binoclul rusesc: o lumină foarte îndepărtată, mişcându-se lent către est, cu siguranţă un vas mare îndreptându-se spre Atlantic.

Privind în continuare prin binoclu, se întoarse către coastă. Acum fiecare punct luminos apărea limpede în viziunea verde a peisajului, definind pietrele şi arbuştii, ba chiar şi uşoarele ondulaţii ale apei. Focaliză pe aproape ca să-i vadă pe cei doi marocani din barcă: unul tânăr, cu geacă de piele, şi un altul ceva mai în vârstă, cu bonetă de lână şi scurtă închisă la culoare. Santiago stătea în genunchi lângă carcasa mare a motorului, stivuind la pupa ultimele colete: texani – aşa li se spunea acolo pantalonilor de doc – pantofi de sport, bluză neagră, profilul îndârjit, îndreptat când într-o parte, când în cealaltă pentru a arunca o privire grijulie în jur. Prin dispozitivul de vedere nocturnă, Teresa îi putea distinge braţele puternice, muşchii încordaţi când ridica încărcătura. Până şi aici era tare mişto, parşivul.

Problema lucrului ca transportator independent, în afara marilor mafii organizate, era că cineva putea să se supere şi să strecoare vorbe primejdioase în urechi nepotrivite, întocmai ca în Mexic. Poate că aşa se explica prinderea lui Lalo Veiga – Teresa avea anumite idei în această privinţă, idei de care Dris Larbi nu era străin – cu toate că ulterior Santiago a încercat să limiteze evenimentele neprevăzute, cu mai mulţi bani împărţiţi în Maroc printr-un intermediar din Ceuta. Asta reducea câştigurile, însă asigura, în principiu, garanţii mai mari în apele acelea, în orice caz, veteran în respectiva îndeletnicire, trăgând învăţăminte din întâmplarea de la Cala Tramontana şi galician neîncrezător cum era, Santiago nu putea avea, la urma urmei, încredere deplină. Şi bine făcea. Mijloacele lui modeste nu erau suficiente pentru a cumpăra pe toată lumea, în plus, mereu se putea ivi vreun comandant din poteră, un *mehani* sau un jandarm în dezacord cu rolul lui, vreun concurent care să plătească mai mult decât plătea Santiago şi care să ciripească, ori vreun avocat influent în căutare de clienţi pe care să-i stoarcă. Sau se putea întâmpla ca autorităţile marocane să organizeze o captură de peştişori pentru a se justifica în ajunul unei conferinţe internaţionale împotriva traficului

de droguri. Oricum, Teresa căpătase suficientă experienţă ca să ştie că adevăratul pericol, acela mai concret, avea să apară mai târziu, când vor intra în apele spaniole, unde Serviciul Poliţiei de Frontieră şi Heineken-urile Gărzii Civile – erau numite astfel întrucât culorile lor aminteau de cutiile de bere respective – patrulau zi şi noapte în căutare de contrabandişti. Avantajul era că, spre deosebire de marocani, spaniolii nu trăgeau niciodată ca să ucidă, fiindcă atunci săreau pe ei judecătorii şi tribunalele – în Europa, anumite lucruri erau luate mai în serios decât în Mexic sau în Uniunea Americană. Aceasta oferea posibilitatea de a fugi forţând motorul; cu toate că nu era uşor să scapi de puternicele şalupe turbo HJ ale Poliţiei de Frontieră şi de elicopterul – pasărea, spunea Santiago – înzestrat cu sisteme de detectare puternice, cu comandanţi veterani şi cu piloţi în stare să zboare la câteva palme deasupra apei, forţându-te să împingi dovleacul până la limită în manevre primejdioase de eschivare, cu riscul de a te pomeni cu avarii şi de a fi capturat înainte să ajungi la felinarele din Gibraltar. În acest caz, coletele erau azvârlite peste bord: adio pentru totdeauna încărcăturii, şi bun venit altui soi de probleme, mai rele decât cele legate de poliţie. Fiindcă cei care expediau haşişul nu întotdeauna se dovedeau a fi nişte mafioţi înţelegători, şi riscai ca, după încheierea socotelilor, să rămână pălării în plus. Toate astea nemaisocotind şi posibilitatea unei izbituri anapoda cu gurna ambarcaţiunii pe o hulă puternică, a unei găuri de apă, a unei ciocniri cu şalupele urmăritoare, a unei eşuări pe plajă ori a unei stânci scufundate care să distrugă ambarcaţiunea şi pe membrii echipajului.

— Gata. Să mergem.

Ultimul colet fusese stivuit. Trei sute de kilograme în cap. Cei din barcă vâsleau deja spre ţărm; iar Santiago, după ce înfăşurase parâma, sări în carlingă şi se instala pe locul pilotului, pe partea de la tribord. Teresa se dădu deoparte ca să-i facă loc în timp ce îşi punea, ca şi el, o vestă de salvare. Apoi mai aruncă o privire spre ecranul radarului: totul curat la prora, spre nord şi în larg.

Sfârşitul precauţiilor imediate. Santiago aprinse contactul şi slaba lumină roşie a aparatelor ilumina pupitrul de comandă: busolă, tahometru, contor de rotaţii, presiunea uleiului. Pedală sub volan şi trimer de coadă la dreapta pilotului. Rrrrr. Roar. Acele săltară ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o dată. Roaaaaar. Elicea zvârli un jet de spumă la pupa, şi cei şapte metri lungime ai Phantom-ului se puseră în mişcare, din ce în ce mai repede, tăind apa uleioasă cu acurateţea unui cuţit bine ascuţit: 2.500 de rotaţii, douăzeci de noduri. Trepidaţia motorului se transmitea corpului navei, iar Teresa simţea toată forţa care îi împingea la pupa cutremurând structura din fibră de sticlă, care dintr-o dată părea să devină uşoară ca un fulg. 3.500 de rotaţii: treizeci de noduri, planând. Senzaţia de putere, de libertate, era aproape fizică; şi, regăsind-o, inima începu să-i bată ca în prelungirea unei beţii uşoare. Nimic, se gândi ea încă o dată, nu se putea compara cu asta. Sau aproape nimic. Santiago, atent la condus, aplecat uşor peste volanul timonei, cu bărbia roşiatică iluminată de jos, dinspre tabloul de aparate, apăsă încă puţin pedala de viteză: 4.000 de rotaţii şi patruzeci de noduri. Deflectorul nu mai ajungea să-i protejeze de vânt, care venea umed şi tăios. Teresa îşi ridică până la gât fermoarul vestei de salvare şi îşi puse o căciulă de lână, strângându-şi părul care îi biciuia faţa. Apoi mai aruncă o privire spre radar şi execută un baleiaj de canale cu indicatorul de leduri al radioului Kenwood montat la pupitru – poliţiştii de frontieră şi Garda Civilă vorbeau codificat prin secrafoane; dar, deşi conversaţiile lor nu se înţelegeau, intensitatea semnalului captat permitea să se stabilească dacă erau pe aproape. Din când în când îşi ridica ochii, căutând umbra ameninţătoare a elicopterului printre luminile reci ale stelelor. Firmamentul şi cercul întunecat al mării care îi înconjura păreau să alerge în locul lor, ca şi cum *planeadora* se afla în centrul unei sfere ce se deplasa cu repeziciune prin noapte. Acum, în larg, hula uşoară imprima la înaintare uşoare şocuri ale gurnei, iar în depărtare începeau să se distingă luminile de pe coasta

Spaniei.

Cât de asemănători şi cât de deosebiţi erau, se gândea. Cât de mult se asemănau în unele privinţe – intuise asta încă din seara de la Yamila – şi cât de diferit înfruntau viaţa şi viitorul. Ca şi Blondul, Santiago era isteţ, dat naibii şi foarte rece la lucru: din aceia care nu-şi pierd capul niciodată, nici atunci când o încasează straşnic la olane. De asemenea, o bucura în pat, unde era generos şi atent, controlându-se întotdeauna cu mult calm şi urmărindu-i dorinţele. Mai puţin amuzant, poate, însă mai tandru decât celălalt. Mai dulce, uneori. Şi aici se sfârşeau asemănările. Santiago era tăcut, nu foarte risipitor, avea puţini prieteni şi nu avea încredere în nimeni. Sunt celt din Finisterre, spunea – în galiciană, Fisterra înseamnă sfârşit, capăt îndepărtat al pământului. Vreau să apuc bătrâneţea şi să joc domino într-un bar din O Grove şi să am un conac mare cu verandă cu glasvand de unde să se vadă marea, cu un telescop puternic, ca să văd navele venind şi plecând, şi o goeletă a mea de şaizeci de picioare ancorată în estuar. Dacă însă îmi cheltuiesc banii, am prea mulţi prieteni sau am încredere în prea multă lume, niciodată nu voi apuca bătrâneţea şi nici nu voi avea parte de ceva din toate astea: cu cât mai multe verigi are lanţul, cu atât mai puţin te poţi încrede în el. De asemenea, Santiago nu fuma, nici tutun, nici haşiş, nici nimic, şi abia dacă bea câte un pahar din când în când. Când se trezea, alerga o jumătate de oră pe plajă, cu apa ajungându-i până la glezne, iar apoi îşi întărea muşchii făcând flotări care – Teresa le numărase, neîncrezătoare – ajungeau la câte cincizeci odată. Avea un trup subţire şi dur, cu pielea deschisă la culoare, însă foarte bronzată pe braţe şi pe faţă, cu tatuajul lui Cristos crucificat pe antebraţul drept – Cristosul numelui meu, spusese el odată – şi cu alt mic însemn pe umărul stâng, un cerc cu o cruce celtică şi nişte iniţiale, I. A., al căror înţeles, pe care ea îl bănuia a fi un nume de femeie, nu voise să-l spună niciodată. Mai avea o

cicatrice veche, în diagonală, de vreo jumătate de palmă, pe spate, la nivelul rinichilor. O lovitură de cuţit, spusese el, la întrebarea Teresei. Demult. Când vindea tutun blond prin baruri, iar băieţii s-au temut că le lua clientela. Iar în timp ce spunea asta zâmbea uşor, melancolic, ca şi cum îi era dor de vremea acelei lovituri de cuţit.

Mai că l-ar fi putut iubi, reflecta Teresa uneori, dacă nu şi-ar fî trecut totul în locul greşit, în porţiunea de viaţă greşită. Lucrurile se petreceau întotdeauna prea devreme sau prea târziu. Totuşi, se simţea bine cu el, parcă s-ar fi dat peste cap de-atâta bine, uitându-se la televizor rezemată de umărul lui, răsfoind reviste de evenimente mondene, bronzându-se la soare, cu un Bisonte garnisit cu haşiş între degete – ştia că Santiago nu era de acord să fumeze chestia asta, însă niciodată nu auzise vreo vorbă împotrivă din partea lui – ori privindu-l cum lucrează sub portic, la bustul gol, cu marea pe fundal, în clipele pe care le dedica corăbioarelor lui de lemn. Îi plăcea mult să-l vadă construind corăbii deoarece era cu adevărat răbdător şi minuţios, nespus de iscusit în a reproduce vase de pescuit ca acelea adevărate, vopsite în roşu, albastru şi alb, şi veliere cu toate velele şi cu toate parâmele la locul lor. Şi era curioasă chestiunea cu corăbiile, ca şi chestiunea cu şalupa; întrucât, spre surprinderea ei, descoperise că Santiago nu ştia să înoate. Nici măcar bras, ca ea – Blondul o învăţase la Altata: cu prea puţin stil, dar tot înot se chema, până la urmă. O mărturisise odată, în prelungirea altui subiect: niciodată n-am putut să fac pluta, spuse el. Mi se pare bizar. Iar când Teresa îl întrebă de ce risca atunci cu o şalupă rapidă, el se mărgini să ridice din umeri, fatalist, cu acel zâmbet al lui care părea să-i iasă după multe cotituri lăuntrice. O jumătate dintre noi, galicienii, nu ştim să înotăm, spuse în cele din urmă. Ne înecăm resemnaţi, şi gata. Iar la început ea nu ştiu dacă vorbea cu totul în glumă, sau cu totul în serios.

Într-o după-amiază, în timp ce ciuguleau ceva la Kuki – Casa Bernal, o tavernă din Campamente – Santiago îi prezentă un cunoscut: un reporter de la *Diario de Cádiz* pe

nume Óscar Lobato. Vorbăreţ, brunet, de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu o faţă plină de semne şi de cicatrice, care îi conferea înfăţişarea unui tip ameninţător, cum nu era în realitate, Lobato se mişca precum peştele în apă atât printre contrabandişti, cât şi printre poliţiştii de frontieră şi gărzile civile. Citea cărţi şi ştia de toate, de la motoare la geografie sau la muzică. De asemenea, cunoştea pe toată lumea, nu-şi dezvăluia sursele nici cu un 45 la tâmplă şi frecventa mediul de o bună bucată de vreme, cu agenda telefonică burduşită de contacte, întotdeauna întindea o mână de ajutor atunci când putea, fără să-i pese de care parte a legii milita fiecare, parţial pentru relaţiile publice şi parţial fiindcă, în ciuda gustului neplăcut al meseriei sale, se spunea, nu era un om rău. În plus, îi plăcea munca lui. În acele zile dădea târcoale prin Atunara, vechiul cartier pescăresc La Linea, unde şomajul transformase pescarii în contrabandişti. Şalupele din Gibraltar trăgeau pe plajă la lumina zilei şi erau descărcate de femei şi copii, care îşi vopseau propriile treceri de pietoni pe şosea, pentru a traversa comod, cu coletele în spinare. Ţâncii se jucau de-a traficanţii şi gărzile civile pe malul mării, fugărindu-se cu cartuşe goale de Winston pe cap; doar cei mai mici voiau să joace rolul gărzilor. Iar fiecare intervenţie a poliţiei se termina cu gaze lacrimogene şi gloanţe de cauciuc, cu adevărate bătălii în câmp deschis între vecinii din cartier şi forţele de împrăştiere.

— Imaginaţi-vă scena, povestea Lobato: plaja de la Puente Mayorga, noaptea, o *planeadora* din Gibraltar cu doi inşi descărcând tutun. O patrulă din Garda Civilă: şeful bătrân şi gardianul tânăr. Stai, cine-i acolo etcetera. Cei de pe ţărm luându-şi tălpăşiţa. Motorul care nu porneşte, gardianul tânăr băgându-se în apă şi urcând în şalupă. Motorul acela care în sfârşit porneşte, iar *planeadora* o ia din loc spre Gibraltar, cu un traficant la cârmă şi cu celălalt înjurându-se de toţi sfinţii cu sticletele… Imaginaţi-vă acum şalupa cum se opreşte în mijlocul golfului. Conversaţia cu gardianul. Uite, băiatu’, îi spun. Dacă mergi cu noi până la Gibraltar ne-o facem cu mâna

noastră, iar ţie o să-ţi deschidă dosar fiindcă ne urmăreşti pe teritoriul englez. Aşa că hai să ne liniştim, ne-am înţeles?… Deznodământul: *planeadora* se întoarce la mal, gardianul coboară. La revedere, la revedere. Noapte bună. Şi cu asta basta.

Prin dubla sa condiţie, de galician şi de traficant, Santiago nu avea încredere în ziarişti; însă Teresa ştia că pe Lobato îl considera o excepţie: era obiectiv, discret, nu credea în buni şi nici în răi, ştia să se facă tolerat, îşi plătea băutura şi niciodată nu lua notiţe în public. De asemenea, ştia poveşti bune şi glume şi mai bune, şi niciodată nu trăncănea aiurea. Sosise la Bernal cu Toby Parrondi, un pilot de şalupe din Gibraltar, şi cu câţiva colegi ai acestuia. Toţi erau tineri, cu părul lung, pielea bronzată, cercei în urechi, tatuaje, pachete de tutun şi brichete de aur pe masă, maşini de mare litraj şi cu geamuri vopsite, care circulau cu muzica cântată de Los Chunguitos, sau de Javivi, sau de Los Chicos, dată la maxim: cântece care Teresei îi aminteau puţin de narco-melodiile mexicane. Noaptea nu dorm, ziua nu trăiesc, spunea unul din texte, între pereţii ăştia, afurisită temniţă. Cântece făcând parte din folclorul local, ca şi celelalte de la Sinaloa, cu titluri la fel de pitoreşti: *Maura şi legionarul*, *Sunt un câine vagabond, Pumni de oţel, Colegilor*. Contrabandiştii din Gibraltar se deosebeau de cei spanioli doar prin aceea că existau mai mulţi indivizi cu pielea şi părul mai deschise la culoare şi prin aceea că amestecau cuvinte englezeşti cu accentul lor andaluz. În rest, se dovedeau a fi croiţi după acelaşi tipar: la gât lanţuri de aur cu crucifixe, medalii cu Fecioara sau inevitabila efigie a lui Camaron. Tricouri *heavy metal*, treninguri scumpe, pantofi de sport Adidas şi Nike, jeanşi foarte decoloraţi, de mărci bune, cu teancuri de bancnote într-unul din buzunarele de la spate şi conturul unui cuţit în celălalt. Oameni duri, uneori la fel de periculoşi ca aceia din Sinaloa. Nimic de pierdut şi multe de câştigat. Cu fetele acelea, iubitele lor, burduşite în pantaloni strâmţi şi tricouri scurte care le scoteau la iveală şoldurile tatuate şi *piercing*-urile din

buric, cu mult machiaj şi parfum, şi cu tot aurul acela de pe ele. Teresei îi aminteau de gagicile traficanţilor din Culiacán. Într-un anume fel, şi de ea însăşi; iar când îşi dădu seama de asta, se gândi că trecuse prea multă vreme şi se petrecuseră prea multe lucruri. În grupul acela erau câţiva spanioli de la Atunara, însă cea mai mare parte erau gibraltarieni; britanici cu nume de familie spaniole, englezeşti, malteze şi din toate colţurile Mediteranei. Cum spuse Lobato, clipind dintr-un ochi şi incluzându-l şi pe Santiago în gestul lui, ce-i mai bun din fiecare casă.

— Care va să zică, mexicană.

— Aşa-i.

— Păi ai venit depărtişor.

— De-ale vieţii.

Zâmbetul reporterului era pătat de spumă de bere.

— Asta sună a cântec de-al lui José Alfredo.

— Îl ştii pe José Alfredo?

— Un pic.

Şi Lobato începu să fredoneze *Beat criţă sosi beţivul* în timp ce invita la încă un rând. Pentru prietenii mei şi pentru mine, spuse. Inclusiv domnii de la masa aceea şi doamnele lor.

Ceru încă cinci tequila, şi îi zise ospătarul:
isprăvită-i băutura.

Teresa cântă două strofe cu el, şi râseră la urmă. Era simpatic, se gândi ea. Şi nu se dădea şmecher. Să te dai şmecher cu Santiago sau cu oamenii ăia nu făcea bine la sănătate. Lobato o privea cu ochi atenţi, cântărind-o. Ochii unuia care ştie pe ce parte mestecă iguana.

— O mexicană şi un galician. Să vezi şi să nu crezi.

Asta era bine. Să nu pui întrebări, ci să-i laşi pe ceilalţi să vorbească, dacă eşti al treilea în conversaţie. Lăsându-i să depene uşor-uşor.

— Tata era spaniol.

— De unde?

— N-am ştiut niciodată.

Lobato nu o întrebă dacă era adevărat că nu ştiuse niciodată sau dacă nu cumva bătea câmpii. Considerând tranşată chestiunea de familie, sorbi din bere şi i-l arătă pe Santiago.

— Se zice că spargi lemne cu ăsta.

— Cine zice?

— Prin zonă. Aici nu există secrete. Cincisprezece kilometri lăţime înseamnă apă puţină.

— Sfârşitul interviului, spuse Santiago luându-i lui Lobato berea înjumătăţită din mână şi schimbând-o cu alta, din noul rând pe care tocmai îl comandaseră blonzii de la masă.

Reporterul ridică din umeri.

— E drăguţă iubiţica ta. Şi cu accentul ăsta.

— Mie-mi place.

Teresa se lăsa legănată, strânsă în braţele lui Santiago, simţindu-se ca o copiliţă. Kuki, proprietarul de la Bernal, aşeză câteva porţii pe tejghea: gamari cu tocană de usturoi, friptură împănată, chiftele, roşii asezonate cu ulei de măsline. Teresa era încântată să prânzească ori să cineze în felul acela atât de spaniol, pe bază de gustări, în picioare şi cot la cot, la fel de bine cârnaţi şi mâncăruri pregătite la bucătărie. Ciugulind. Dădu gata toată friptura împănată, înmuind pâinea în sos. Nu se temea că se va îngraşă: era din cele slabe şi, câţiva ani, îşi mai putea permite unele excese. Cum se spunea la Culiacán, să se îmbuibe cât cuprinde. Kuki avea pe raft o sticlă de Cuervo, aşa încât ceru o tequila. În Spania nu se foloseau păhărelele lungi şi înguste frecvente în Mexic, iar ea întotdeauna dughea în pahare mici, pentru degustat, întrucât semănau cel mai bine cu acelea. Problema era ca, la fiecare înghiţitură, dublai cantitatea băută.

Intrară mai mulţi clienţi. Santiago şi Lobato, rezemaţi de tejghea, stăteau de vorbă despre avantajele şalupelor din cauciuc de tip Zodiac pentru deplasarea la viteze sporite pe o mare neprielnică, iar Kuki intervenea în conversaţie. Cocile rigide aveau mult de suferit în timpul

urmăririlor şi, de ceva vreme, Santiago cocheta cu ideea unei semirigide cu două sau trei motoare, îndeajuns de masivă ca să reziste pe mare, ajungând până pe coastele orientale andaluze şi până la capul Gata. Problema era că nu dispunea de mijloace: prea mare investiţia şi prea multe riscurile. Presupunând că mai apoi, pe apă, ideile acelea aveau să fie confirmate de fapte.

Dintr-o dată, conversaţia se întrerupse. Gibraltarienii de la masă amuţiră şi ei, şi se uitau spre grupul ce tocmai se instalase la capătul tejghelei, lângă vechiul afiş de la ultima luptă de tauri dinainte de războiul civil – Feria de La Linea, 19, 20 şi 21 iulie 1936. Erau patru bărbaţi tineri, care arătau bine. Unul blonduţ, cu ochelari, şi doi înalţi, atletici, cu cămăşi sport şi cu părul scurt. Al patrulea bărbat era atrăgător, îmbrăcat cu o cămaşă albastră, călcata impecabil, şi cu nişte jeanşi atât de curaţi că păreau noi.

— Iată-mă încă o dată – suspina Lobato, mucalit – între ahei şi troieni.

Se scuză un moment, făcu din ochi spre gibraltarienii de la masă şi se duse să-i salute pe nou-sosiţi, rămânând ceva mai mult cu cel în cămaşă albastră. La întoarcere râdea în surdină.

— Toţi patru sunt de la Poliţia de Frontieră. Santiago îi privea cu interes profesional.

Văzându-se privit, unul dintre cei înalţi înclină puţin capul, ca salut, iar Santiago îşi ridică cu câţiva centimetri paharul cu bere. Putea să fie un răspuns, sau putea să nu fie. Codurile şi regulile jocului pe care îl jucau toţi, vânători şi vânat, pe teren neutru. Kuki servea *manzanilla* şi aperitive fără să se tulbure. Asemenea întâlniri surveneau în fiecare zi.

— Arătosul ăla, continua să detalieze Lobato, e pilot pe pasăre.

Pasărea era un BO-105 de la Poliţia de Frontieră, pregătit pentru operaţiuni de filtrare şi pentru urmărirea pe mare. Teresa îl văzuse zburând, hărţuind şalupe

contrabandiste. Zbura bine, foarte jos. Riscând. Observă omul: în jur de treizeci şi ceva de ani, cu părul negru şi pielea bronzată. Ar fi putut trece drept mexican. Părea valabil, tare mişto. Olecuţă timid.

— Mi-a spus că aseară i-au tras o rachetă de semnalizare care l-a nimerit într-o pală de la elice – Lobato se uita la Santiago. N-oi fi fost chiar tu, nu-i aşa?

— N-am ieşit aseară.

— Oricum, a fost unul din ăştia.

— Oricum.

Lobato îi privi pe gibraltarieni, care acum vorbeau exagerat de tare, râzând. Optzeci de kile am să le bag mâine, se fălea cineva. Să n-am parte. Unul dintre ei, Parrondi, îi spuse lui Kuki să servească un rând domnilor poliţişti. Că-i ziua mea de naştere şi am, spunea cu o băşcălie vădită, o mare plăcere în a vă invita. De la capătul tejghelei, ceilalţi refuzară propunerea, cu toate că unul dintre ei ridică două degete făcând V-ul victoriei în timp ce spunea felicitări. Blondul cu ochelari, informă Lobato, era proprietarul unei şalupe turbo HJ. Galician şi el, desigur. Din La Coruña.

— Cât despre aer, ştii cum e, adăugă Lobato pentru Santiago. Reparaţii şi o săptămână de cer liber, fără vulturi pe cocoaşă.

— N-am nimic zilele astea.

— Nici măcar tutun?

— Nici.

— Păi, ce păcat.

Teresa continua să-l observe pe pilot. Părea tare cumpătat şi timid. Cu cămaşa lui impecabilă, cu părul strălucitor şi bine pieptănat, era greu să-l pui în legătură cu elicopterul care era coşmarul contrabandiştilor. Poate că, îşi spuse, se întâmpla ca într-un film pe care îl văzuseră, Santiago şi cu ea, mâncând seminţe, la cinematograful de vară din La Linea: doctorul Jekyll şi mister Hyde.

Lobato, care îi prinsese privirea, îşi accentua un pic

zâmbetul.

— E băiat bun. Din Cáceres. Şi se aruncă în el cu chestiile cele mai ciudate pe care ţi le-ai putea închipui. Odată au azvârlit spre el cu o vâslă, rupându-i o pală de la elice, şi cât pe ce să moară. Iar când aterizează pe plajă, copiii îl întâmpină aruncând cu pietre... Uneori în Atunara parcă suntem în Vietnam. Sigur că pe mare e altfel.

— Da, încuviinţă Santiago, între două înghiţituri de bere. Acolo ticăloşii ăştia sunt în avantaj.

Aşa îşi umpleau timpul liber. Alteori se duceau la cumpărături sau pentru demersuri la bancă în Gibraltar, ori se plimbau pe plajă în magnificele apusuri de soare ale îndelungatei veri andaluze, cu Stânca aprinzându-şi becurile încetul cu încetul, pe fundal, şi cu golful plin de nave cu diferite drapele – Teresa deja le putea identifica pe cele mai importante – care îşi aprindeau luminile pe măsură ce soarele se stingea la apus. Casa era o cabană mică situată la zece metri de apă, la gura râului Palmones, unde se ridicau câteva locuinţe de pescari, chiar la jumătatea golfului, între Algeciras şi Gibraltar. Îi plăcea zona aceea, care îi amintea un pic de Altata, în Sinaloa, cu plaje nisipoase şi bărci cu vâsle, albastre şi roşii, ancorate lângă apa blândă a râului. Obişnuiau să ia, la micul dejun, cafea cu lapte şi pâine prăjită la El Espigón sau la Estrella de Mar, şi să mănânce, duminica, omletă cu crevete la casa Willy. Din când în când, între o călătorie şi alta cu încărcăturile purtate prin Strâmtoare, luau Cherokee-ul lui Santiago şi se duceau până la Sevilla pe Ruta del Toro, să mănânce la casa Becera ori oprindu-se să ciugulească şuncă şi măduvioară la hanurile de pe şosea. Alteori străbăteau Costa del Sol până la Málaga ori o porneau în direcţia opusă, prin Tarifa şi Cádiz, până la Sanlúcar de Barrameda şi gura Guadalqui-virului: vin Barbadillo, crevete, discoteci, terase de cafenele, restaurante, baruri şi karaoke, până când Santiago îşi deschidea portofelul,

făcea socotelile şi spunea bine, s-a ars rezerva, să ne întoarcem ca să mai câştigăm, că nimeni nu ne dă de pomană. Adesea, petreceau zile întregi pe Stânca, mânjiţi de ulei şi de vaselină, dogoriţi de soare şi pişcaţi de muşte în cala de reparaţii de la Marina Sheppard, demontând şi montând la loc dovleacul Phantom-ului – cuvinte înainte vreme misterioase, precum pistoane americane, capete ovale, cămăşi de rulmenţi, nu mai aveau secrete pentru Teresa – iar apoi încercau şalupa în planări repezi prin golf, observaţi îndeaproape de elicopter, de HJ-uri şi de Heineken-uri, care, poate chiar în acea noapte, aveau să se prindă cu ei în jocul de-a şoarecele şi pisica la sud de Punta Europa. Iar în fiecare după-amiază, în zilele liniştite din port şi din cala de reparaţii, când terminau lucrul, se duceau la Old Rock să comande ceva aşezaţi la masa dintotdeauna, sub un tablo-uaş unde era înfăţişată moartea unui amiral englez pe nume Nelson.

Astfel, în acele timpuri aproape fericite – pentru prima dată în viaţă era conştientă că aşa era – Teresa se deprinse cu meseria. Mica mexicană care, cu ceva mai mult de un an în urmă, o luase la fugă în Culiacán era acum o femeie călită în traversade nocturne şi în spaime bruşte, în chestiuni marinăreşti, în mecanica navală, în vânturi şi curenţi. Cunoştea drumul şi activitatea navelor după numărul, culoarea şi poziţia luminilor. Studie hărţile nautice spaniole şi englezeşti ale Strâmtorii, comparându-le cu propriile ei observaţii, până când învăţă pe de rost sondele şi profilele de coastă, referinţe care mai apoi aveau să marcheze diferenţa dintre succes şi eşec. Încărcă tutun în magaziile din Gibraltar, comercializându-l o milă mai încolo, în Atunara, şi haşiş pe coasta marocană pentru a-l descărca în golfuleţe şi pe plaje, de la Tarifa la Estepona. Verifică, cu cheia franceză şi şurubelniţa în mână, pompe de răcire şi cilindri, schimbă anozi, purifică ulei, demontă bujii şi învăţă lucruri despre care niciodată nu-şi imaginase că ar fi de folos; de exemplu, consumul la oră al unui dovleac trucat, ca al oricărui motor în doi timpi, se calculează înmulţind cu 0,4 puterea maximă, regulă

nespus de utilă atunci când se arde combustibilul în şuvoaie în mijlocul mării, unde nu există benzinării. Tot astfel, se obişnui să-l îndrume pe Santiago cu lovituri pe umăr în cazul unor urmăriri deosebit de critice, pentru ca apropierea turbo-şalupelor sau a elicopterului să nu-l distragă atunci când pilota la viteze periculoase, şi chiar să mânuiască ea însăşi o şalupă la peste 30 de noduri, să bage viteză sau s-o reducă pe mare neprielnică, astfel încât coca să suporte strictul necesar, să ridice coada dovleacului pe mare agitată ori să o regleze în poziţie intermediară pentru planare, să se camufleze în apropierea coastei profitând de nopţile fără lună, să se lipească de un pescador sau de o navă mare pentru a-şi disimula propriul semnal radar. Şi, de asemenea, tacticile de eschivare: să utilizeze scurta rază minimă de viraj a Phantom-ului pentru a evita abordajul mai puternicelor, dar mai puţin manevrabilelor turbo-şalupe, să caute pupa urmăritorului, să-i dubleze prova ori să-i reteze siajul profitând de avantajele benzinei faţă de lenta motorină a adversarului. Şi astfel trecu de la frică la euforie, de la victorie la eşec; şi află, din nou, ceea ce ştia deja: că uneori pierzi, alteori câştigi, iar alteori nu mai câştigi. Azvârli colete în mare, iluminată în plină noapte de reflectorul urmăritorului, ori le transbordă pe vase de pescuit sau către umbre negre ce înaintau dinspre plajele pustii în rumoarea resacului, vârâte în apă până la brâu. Într-o anumită ocazie – singura de până atunci, în cursul unei operaţiuni cu oameni pe care nu te puteai bizui – făcuse asta chiar în timp ce Santiago veghea, aşezat la pupa, în întuneric, cu un Uzi ascuns sub haină; nu ca o precauţie împotriva sosirii unor poliţişti de frontieră ori a unor gardieni civili – era împotriva regulilor jocului – ci ca măsură de prevedere împotriva oamenilor cărora le predau marfa: nişte francezi cu reputaţie proastă şi cu o purtare şi mai proastă. Iar mai apoi, tot în acea dimineaţă, după ce predase încărcătura, navigând spre Stâncă, Teresa însăşi aruncase, cu multă uşurare, Uzi-ul în mare.

Acum era departe de a simţi acea uşurare, cu toate că navigau cu *planeadora* goală, întorcându-se spre Gibraltar. Era ora 4.40 dimineaţa şi trecuseră doar două ore de când îmbarcaseră cele trei sute de kilograme de răşină de haşiş pe coasta marocană timp suficient ca să parcurgă cele nouă mile care separă Al Marsa de Cala Arenas şi să predea acolo fără probleme încărcătura de pe celălalt ţărm. Dar – spunea un proverb spaniol – până când trece şi coada, tot taur e. Şi, ca să se confirme, puţin înainte de Punta Carnero, abia intraţi în sectorul roşu al farului, zărindu-se deja silueta masivă şi iluminată a Stâncii de cealaltă parte a golfului Algeciras, Santiago slobozi o înjurătură, întorcându-se dintr-o dată să privească în sus. Iar o clipă mai târziu, Teresa auzi un duduit diferit care se apropia dintr-o parte iar apoi se plasa la pupa, cu câteva secunde înainte ca un reflector să focalizeze şalupa, orbindu-i de foarte aproape. Pasărea, îngăimă atunci Santiago. Pasărea dracului. Elicea elicopterului revărsa o ploaie torenţială asupra Phantom-ului, ridicând apă şi spumă împrejur, când Santiago mişcă trimerul cârmei, calcă acceleratorul, acul sări de la 2.500 la 4.000 de rotaţii, iar şalupa începu să alerge lovind marea, planând în rapide izbituri de gurnă. Nici pe naiba. Reflectorul îi urmărea, oscilând de pe o latură pe cealaltă şi de aici la pupa, iluminând ca o perdea albă valurile mari, iscate de nu mai puţin de două sute cincizeci de cai-putere. Între şocuri şi spumă, bine agăţată ca să nu cadă peste bord, Teresa făcu ceea ce trebuia să facă: să uite de ameninţarea elicopterului – zbura, socoti ea, la vreo patru metri de apă şi, la fel ca ei, la o viteză de aproape patruzeci de noduri – şi să se ocupe de cealaltă ameninţare care, fără îndoială, pândea prin apropiere, mai periculoasă întrucât alergau prea aproape de ţărm: HJ-ul Poliţiei de Frontieră care, condus de radar şi de fasciculul elicopterului, probabil că naviga acum spre ei cu toată viteza, ca să le taie calea ori să împingă planeadora spre coastă. Către stâncile din La Cabrita, care se aflau pe

undeva în faţă şi un pic spre babord.

Îşi lipi faţa de conul de cauciuc al radarului, rănindu-şi fruntea şi nasul din cauza şocurilor şalupei, şi apăsă tastele ca să coboare raza de acţiune la o jumătate de milă. Doamne Dumnezeule. Dacă în meseria asta nu te ai pe bune cu Dumnezeu, să nu te bagi, se gândi. Baleiajul antenei de pe ecran îi păru incredibil de lung, o eternitate pe care o aşteptă ţinându-şi răsuflarea. Scoate-ne şi din asta, Doamne sfinte. Până şi de sfântul Malverde îşi amintea, în acea noapte neagră a nenorocirii sale. Nu aveau nici o încărcătură care să-i vâre în închisoare; însă vameşii erau băieţi răi, chiar dacă în tavernele din Campamento îţi spuneau la mulţi ani. La ora aceea şi pe traseele acelea, puteau recurge la orice pretext ca să confişte şalupa, ori ca s-o lovească aparent din întâmplare şi s-o scufunde. Lumina orbitoare a reflectorului bătea în ecran, îngreunându-i vederea. Băgă de seamă că Santiago sporea numărul de rotaţii ale motorului, în ciuda faptului că, din cauza mării ridicate de vântul de la apus, se apropiau deja de limită. Galicianul nu se temea şi nici nu era un om înclinat să uşureze treaba justiţiei. Atunci planeadora făcu un salt mai lung decât cele anterioare – să nu se gripeze motorul, se gândi, în timp ce îşi imagina elicea învârtindu-se în gol – iar când coca lovi din nou suprafaţa apei, Teresa, agăţată cum putea mai bine, lovindu-se iar şi iar cu faţa de marginea de cauciuc a radarului, văzu în cele din urmă pe ecran, printre nenumăratele ecouri mici ale valurilor, o altă pată neagră, diferită: un semnal prelung şi sinistru care se apropia rapid de ei dinspre traversul pupei de la tribord, la mai puţin de cinci sute de metri.

— La cinci! Strigă, scuturând umărul stâng al lui Santiago. Trei cabluri!

O spuse lipindu-şi gura de urechea lui ca să se facă auzită peste huruitul motorului. Atunci Santiago aruncă o privire neputincioasă într-acolo, cu ochii mijiţi sub strălucirea reflectorului de pe elicopterul ce continua să se ţină scai de ei, iar apoi smulse cu o mişcare bruscă a

mâinii cauciucul radarului ca să vadă el însuşi ecranul. Sinuoasa linie neagră a coastei se schiţa neliniştitor de aproape la fiecare baleiaj al antenei, la vreo trei sute de metri spre traversul babordului. Teresa privi la prova. Farul de la Punta Carnero continua să-şi trimită scânteierile de culoare roşie. Pe acea direcţie, când se trecea în sectorul de lumină albă, nu mai exista nici o posibilitate de a evita stâncile din La Cabrita. Probabil că Santiago gândi acelaşi lucru, căci, în acea clipă, reduse viteza şi învârti cârma spre dreapta, acceleră iar şi manevră de mai multe ori în zigzag în acelaşi fel, spre larg, uitându-se când la ecranul radarului, când la reflectorul de pe elicopter, care, la fiecare eschivă, o lua înainte, pierzându-i pentru o clipă din vedere, înainte de a se lipi din nou de ei pentru a-i menţine încadraţi în lumină. Gata cu ăla în cămaşă albastră sau cu oricare altul, se gândi Teresa admirativ, tipul acela de sus era dintre cei care n-au frică de nimic. De ce să zic că nu, dacă da. Şi îşi cunoştea meseria. Să zbori pe timp de noapte cu un elicopter la nivelul apei nu era la îndemâna oricui. Pilotul trebuia să fie la fel de bun ca Blondul, la vremea lui şi în meseria lui. Sau şi mai bun. Îşi dori să-i tragă naibii o rachetă de semnalizare, dacă ar fi avut la bord rachete de semnalizare. Să-l vadă căzând în apă printre flăcări. Pleosc.

Acum semnalul HJ-ului era şi mai aproape pe radar, şi continua să se apropie implacabil. Lansată la putere maximă, pe o mare calmă, *planeadora* se dovedea de neajuns; însă pe o mare agitată suferea prea mult, iar avantajul era de partea urmăritorilor. Teresa se uită în urmă şi spre traversul tribordului, ferindu-se de lumină cu palma, aşteptând să o vadă apărând dintr-o clipă în alta. Agăţată cum putea mai bine, aplecându-şi capul ori de câte ori stropii de spumă săreau peste prova, îşi simţea rinichii care o dureau din pricina şocurilor şalupei. Din când în când observa profilul îndârjit al lui Santiago, trăsăturile lui încordate picurând de apă sărată, ochii orbiţi aţintiţi în noapte. Mâinile crispate pe cârma Phantom-ului, dirijând-o

prin scuturări mici şi iscusite, scoţând cât se putea scoate din motorul trucat, din gradul de înclinare a cozii, din chila plană care, în unele salturi prelungite, părea să zboare, ca şi cum elicea ar fi atins apa doar din când în când, iar alteori lovea zgomotos, trosnind, încât coca părea pe punctul de a se face bucăţele.

— Uite-o!

Era acolo; o umbră fantomatică, acum cenuşie, acum albastră şi albă, care pătrundea treptat în câmpul de lumină proiectat de elicopter cu mari rafale de apa, cu coca periculos de aproape. Intra şi ieşea din lumină ca un zid enorm sau ca un cetaceu monstruos alergând peste mare, iar reflectorul care acum îi ilumina şi de pe turbo-şalupă, surmontat de o scânteiere albastră intermitentă, părea un ochi rău. Asurzită de huruitul motorului, agăţându-se de unde nimerea, îmbibată de stropii de apă, neîndrăznind să-şi frece ochii, care o usturau din pricina sării, de frică să nu se pomenească azvârlită în afară, Teresa observă că Santiago deschidea gura ca să strige ceva ce nu-i ajungea la urechi, iar apoi îl văzu ducându-şi mâna dreaptă la maneta de trimer al cozii, ridicând piciorul de pe accelerator pentru a reduce viteza brusc, în timp ce trăgea cârma spre babord, şi apăsând din nou, cu prova spre farul de la Punta Carnero. Tăietura îi făcu să scape de reflectorul de pe elicopter şi de apropierea HJ-ului; însă uşurarea Teresei dură doar scurtul răstimp până când îşi dădu seama că alergau drept spre ţărm, aproape pe limita dintre sectoarele roşu şi alb ale farului, spre cele patru sute de metri de stânci şi recifuri din La Cabrita. Nu mă bate la cap, murmură. Reflectorul de pe turbo-şalupă îi urmărea acum din spate, de la pupa, ajutat de elicopterul care zbura iarăşi pe lângă ei. Şi atunci, pe când Teresa, cu mâinile crispate pe mânerele de susţinere, încă încerca să socotească avantajele şi dezavantajele, văzu farul în faţă, deasupra, prea aproape, trecând de la roşu la alb. N-avea nevoie de radar ca să ştie că se aflau la mai puţin de o sută de metri de stânci şi că sonda scădea rapid. Cum nu se poate mai naşpa. Ori o slăbeşte, ori ne facem praf, îşi

spuse. Şi la viteza asta a naibii nici nu mă pot arunca în mare. Privind în urmă, văzu reflectorul HJ-ului îndepărtându-se puţin câte puţin, pe măsură ce membrii echipajului luau măsuri de evitare a stâncilor. Santiago menţinu direcţia încă puţin, aruncă o privire peste umăr spre HJ, se uită la sondă şi apoi înainte, unde luminozitatea îndepărtată a Gibraltarului contura, în întuneric, La Cabrita. Sper că nu, se gândi Teresa înspăimântată. Sper că nu-i va da prin cap să se vâre prin mijlocul pasei dintre stânci: a mai făcut-o cândva, dar era ziuă şi nu alergam aşa de tare ca azi. În acea clipă, Santiago reduse din nou viteza, învârti timona la tribord şi, trecând pe sub burta elicopterului, pe care pilotul îl ridică rapid ca să evite antena de radar a Phantom-ului, trecu nu prin pasă, ci pe la capătul exterior al stâncilor, atât de aproape de masivitatea neagră a Cabritei, încât Teresa putu să simtă mirosul algelor şi să audă ecoul motorului în pereţii stâncoşi ai falezei. Şi dintr-o dată, cu gura rămasă căscată şi cu ochii ieşiţi din orbite, se pomeni de cealaltă parte de Punta Carnero: marea mult mai liniştită decât afară, iar HJ-ul din nou la două cabluri depărtare, din cauza arcului pe care îl descrisese pentru a-şi deschide drumul. Elicopterul li se lipea din nou la pupa, însă de-acum nu mai era decât o companie incomodă, lipsită de consecinţe, în timp ce Santiago urca motorul la maxim, 6.300 de rotaţii, iar Phantom-ul străbătea golful Algeciras la cincizeci şi cinci de noduri, planând peste marea netedă către gura portului Gibraltar. Total meserie. Patru mile în cinci minute, cu o uşoară manevră pentru a eluda un petrolier ancorat la jumătatea drumului. Iar când HJ-ul abandonă urmărirea şi elicopterul începu să se distanţeze şi să ia înălţime, Teresa se ridică pe jumătate în şalupă şi, încă iluminată de reflector, îi făcu pilotului un gest elocvent cu cotul şi cu antebraţul. La revedere, parşivuleee. De trei ori te-am păcălit, şi ne mai vedem noi, vultur pleşuv. La taverna lui Kuki.

6
Îmi pun la bătaie viaţa, îmi pun la bătaie soarta

L-am localizat pe Óscar Lobato printr-un telefon pe care l-am dat la *Diario de Cádiz*. Teresa Mendoza, am zis. Scriu o carte. Am convenit să luăm masa a doua zi la Venta del Chato, un restaurant vechi din apropiere de plaja de la Cortadura. Tocmai parcasem la poartă, cu marea în faţă şi oraşul în depărtare, însorit şi alb, la capătul peninsulei sale de nisip, când Lobato a coborât dintr-un Ford trecut prin ciur şi prin dârmon, plin de ziare vechi şi cu afişul „Presa" ascuns în spatele parbrizului. Înainte de a-mi veni în întâmpinare, se opri să discute cu paznicul parcării şi îl bătu pe umăr, gest care fu primit cu bucurie, ca un bacşiş. Lobato era simpatic, vorbăreţ, inepuizabil în anecdote şi informaţii. După cincisprezece minute eram deja intimi, iar eu îmi sporisem cunoştinţele despre han – un han autentic de contrabandişti, cu două secole de istorie – despre compoziţia sosului ce ne-a fost servit cu vânatul, despre numele şi utilitatea fiecăruia dintre obiectele centenare care împodobeau pereţii restaurantului şi despre *garum*, sosul de peşte preferat al romanilor de pe vremea când oraşul se numea Gades, iar turiştii călătoreau cu trirema. Înaintea celui de-al doilea fel am mai aflat că eram aproape de Observatorul de Marină San Fernando, pe unde trece meridianul de la Cádiz, şi că în 1812 trupele lui Napoleon care asediau oraşul – n-au ajuns la poarta Tierra, a precizat Lobato – îşi aveau acolo una din tabere.

— Ai văzut filmul *Lola la Piconera*?

Ne tutuiam de ceva vreme. I-am spus că nu, nu-l văzusem; şi atunci mi l-a povestit de la cap la coadă. Juanita Reina, Virgilio Teixeira şi Manuel Luna. Regizat de Luis Lucia în 1951. Iar potrivit legendei – falsă, fireşte – pe Piconera au împuşcat-o franţujii chiar aici. Eroină naţională etc. Şi poezioara aia. Să trăiască bucuria şi să ne

piară durerea, Lola, Lolita la Piconera. Rămase privindumă în timp ce eu exprimam pe chip că eram cât se poate de interesat de toate acestea, îmi făcu din ochi, trase o duşcă din paharul lui de Yllera – tocmai destupaserăm a doua sticlă – şi începu să vorbească despre Teresa Mendoza fără nici o introducere. De bunăvoie.

— Mexicana aceea. Galicianul acela. Haşişul acela în sus şi-n jos, cu tot omul jucând la patru colţuri… Vremuri eroice – suspină, cu stropul lui de nostalgie în cinstea mea. Îşi aveau pericolul lor, sigur. Oameni duri. Însă nu era aşa de aiurea ca acuma.

Era tot reporter, preciza. Ca pe atunci. Un reporter împuţit de infanterie, dacă se poate spune aşa. Şi să ne fie de bine. La urma urmei, nu ştia să facă altceva, îi plăcea meseria, cu toate că era plătit în continuare cu acelaşi căcat ca acum zece ani. La o adică, nevasta aducea în casă un al doilea salariu. Fără copii care să zică ne e foame, tati.

— Asta, conchise, îţi dă mai multă *liberte, egalite* şi *fraternite*.

Făcu o pauză ca să răspundă la salutul unor politicieni locali îmbrăcaţi în culori închise, care s-au aşezat la o masă învecinată – un consilier de cultură şi un altul de urbanism, spuse el în şoaptă. Nu au nici bacalaureatul – iar apoi continuă despre Teresa Mendoza şi galician. Îi întâlnea din când în când prin La Línea şi prin Algeciras, ea cu faţa ei de indiancă aproape frumuşică, foarte brunetă şi cu ochii aceia mari, răzbunători, pe care-i avea în cap. Nu era cine ştie ce, mai degrabă mărunţică, dar când se aranja era arătoasă. Cu nişte ţâţe frumoase, cum să nu. Nu prea mari, dar aşa – Lobato îşi apropia mâinile şi scotea arătătoarele în afară, ca vârfurile coarnelor unui taur. Cam ţopească la straie, în genul gagicuţelor indivizilor ălora cu haşişul şi cu tutunul, deşi mai puţin umflată în pene: pantaloni foarte strâmţi, tricouri, tocuri înalte şi aşa mai departe. Se aranja, dar nu se formaliza. Nu se amesteca prea mult cu celelalte, îşi avea piculeţul ei de clasă, deşi nu puteai preciza în ce

consta el. Poate că atunci când vorbea, fiindcă o făcea delicat, cu accentul ei atât de afectuos şi de educat. Cu arhaismele acelea frumoase pe care le folosesc mexicanii. Uneori, când se pieptăna cu coc, cu cărare pe mijloc şi cu părul bine întins pe spate, chestia cu clasa se observa mai bine. Ca Sara Montiel în Veracruz. Douăzeci şi ceva, trebuia să aibă. De ani. Lui Lobato îi sărea în ochi faptul că niciodată nu folosea aur, ci argint. Cercei, brăţări. Totul de argint, dar puţin. Uneori îşi punea şapte inele la un loc la o încheietură, *semanar* i se părea că se chemau. Cling, cling. Şi le amintea din cauză că zornăiau.

— În mediul respectiv a ajuns să fie respectată puţin câte puţin, în primul rând, fiindcă galicianul avea succes. Şi în al doilea rând, fiindcă era singura femeie care ieşea să rişte acolo afară. La început oamenii mai făceau băşcălie, asta ce-i cu ea şi aşa mai departe. Până şi cei de la Poliţia de Frontieră şi sticleţii făceau haz pe seama ei. Însă când s-a răspândit vestea că scotea la interval aceleaşi coaie ca un mascul, chestiunea s-a modificat.

L-am întrebat de ce Santiago Fisterra avea succes, iar Lobato şi-a alăturat degetul mare şi arătătorul într-un gest de aprobare. Era pe felie, mi-a spus. Tăcut, de încredere. Foarte galician, în sensul bun. Vreau să spun că nu era unul din parşivii ăia înăspriţi şi periculoşi, şi nici neruşinaţii sau fantomele care mişună prin biznisul cu haşiş. Ăsta era discret, fără gâlcevi. Dintr-o bucată. Nu prea se dădea şmecher, ca să mă-nţelegi. Îşi vedea de treaba lui ca unul care se duce la serviciu. Ceilalţi, băieţii din Gibraltar, puteau să-ţi spună mâine la trei, iar la ora aceea ei se puteau regula cu muierea ori puteau sta la dugheală într-un bar, iar tu, rezemat de un felinar, cu pânze de păianjen pe spate, uitându-te la ceas. Dar dacă galicianul îţi spunea mâine ies, nu mai era nevoie de altă vorbărie. Ieşea, cu o pereche, chiar dacă erau valuri de patru metri. Un tip de cuvânt. Un profesionist. Ceea ce nu întotdeauna era bine, fiindcă îi punea în umbră pe mulţi. Aspiraţia lui era să adune destul mălai ca să se dedice altor lucruri. Şi poate că de asta se înţelegeau bine, Teresa

şi cu el. Păreau îndrăgostiţi, fireşte. Mergeau de mână, pupice, ştii cum e. Cât e normal. Ceea ce se întâmplă e că în ea exista ceva ce nu puteai controla niciodată pe de-a-ntregul. Nu ştiu dacă sunt destul de limpede. Ceva ce te obliga să te-ntrebi dacă era sinceră. Atenţie, nu mă refer la ipocrizie şi la nimic de genul ăsta. Aş băga mâna-n foc că era o fată bună… Vorbesc de altceva. Eu aş zice că Santiago o iubea pe ea mai mult decât ea pe el. *Capisci*?… Fiindcă Teresa rămânea întotdeauna un pic departe. Zâmbea, era o femeie discretă şi cumsecade, şi sunt sigur că la pat petreceau tare mişto. Dar punctuleţul acela, ştii? … Uneori, dacă erai atent – şi să fiu atent e meseria mea, nene – era ceva în felul ei de a ne privi pe toţi, inclusiv pe Santiago, care lăsa să se-nţeleagă că nu se încredea pe deplin. De parcă ar fi ţinut mereu pe undeva un sandviş învelit în hârtie albă şi-o geantă cu câteva boarfe şi-un bilet de tren. O vedeai râzând, bându-şi tequila – îi plăcea tequila, fireşte – sărutându-şi bărbatul, şi dintr-o dată îi surprindeai în ochi o expresie ciudată. De parcă se gândea: asta nu poate dura.

Asta nu poate dura, se gândi. Făcuseră dragoste toată după-amiaza, de parcă n-ar mai fi terminat: iar acum treceau pe sub arcul medieval al zidului de la Tarifa. Cucerită de la mauri – citi Teresa pe o placă de faianţă fixată pe buian-drug – în vremea domniei lui Sancho al IV-lea cel Viteaz, la 21 septembrie 1292. O întâlnire de lucru, spuse Santiago. O jumătate de oră cu maşina. Putem profita ca să bem un pahar, să facem o plimbare. Şi apoi să mâncăm la cină un cotlet de porc, la Juan Luis. Şi iată-i, o dată cu înserarea cenuşie spre apus, ce răscolea brizanţi de spumă albă pe mare, dinaintea plajei de la Los Lances cu coasta dinspre Atlantic, Mediterana de partea cealaltă şi Africa ascunsă în văzduhul ceţos pe care seara îl întuneca dinspre est, fără grabă, în acelaşi fel în care mergeau ei înlănţuiţi pe după talie, pătrunzând pe străzile înguste şi văruite ale orăşelului unde vântul sufla mereu, în toate direcţiile şi în aproape toate cele trei sute şaizeci şi cinci de zile ale anului. În seara aceea sufla foarte tare, şi

înainte de a intra în oraş se opriseră să privească marea cum se spărgea de stâncile parcării, sub ziduri, lângă Galeta, unde apa pulverizată stropea parbrizul Cherokee-ului. Şi stând ei acolo comod, ascultând muzică la radio, ea rezemată de umărul lui Santiago, Teresa văzu trecând în larg, în depărtare, un velier mare cu trei catarge, ca-n filmele vechi, care se îndrepta foarte lent spre Atlantic adâncindu-şi prova sub împingerea valurilor mai puternice, estompat prin perdeaua cenuşie a vântului şi a spumei ca şi cum ar fi fost vorba de o fantomă venită din alte vremuri, care nu se oprise din navigat de-a lungul multor ani şi al multor secole. Apoi ieşiră din maşină şi, pe străzile cele mai ferite, merseră către centrul oraşului, uitându-se la vitrine. Sezonul estival se încheiase, însă terasa de sub copertină şi interiorul cafenelei Central erau tot pline de bărbaţi şi femei bronzate, cu aspect atletic, de străini. Mulţi blonduţi, mulţi cercei în urechi, multe tricouri imprimate. Windsurferi, observase Santiago prima dată când fuseseră acolo. Astea da mendre. În viaţă există tot soiul de oameni.

— Să vedem dacă într-o bună zi, din greşeală, n-o să-mi spui că mă iubeşti.

Se întoarse să-l privească atunci când îi auzi cuvintele. El nu era supărat, nici prost dispus. Nici măcar nu era vorba de un reproş.

— Te iubesc, mişelule.

— Sigur.

Întotdeauna îşi râdea de ea aşa. În felul lui delicat, observând-o, incitând-o să vorbească prin mici provocări. Parcă te-ar costa bani, spunea. Aşa de fadă. Egoul meu, s-au cum s-o mai fi spunând, mi l-ai făcut un căcat. Iar atunci Teresa îl îmbrăţişa şi îl săruta pe ochi, şi îi spunea te iubesc, te iubesc, te iubesc, de multe ori. Afurisit de galician supermişel. Iar el glumea ca şi cum nu-i păsa, ca şi cum ar fi fost vorba de un simplu pretext de conversaţie, de un prilej de poante, iar reproşul trebuia să i-l formuleze ea lui. Lasă, lasă. Lasă. Iar în cele din urmă se opreau din

râs şi rămâneau unul în faţa celuilalt, iar Teresa simţea neputinţa a tot ceea ce era cu neputinţă, în timp ce ochii bărbăteşti o priveau fix, resemnaţi ca şi cum ar fi plâns puţin, lăuntric, în tăcere, ca un copilaş alergând înapoia tovarăşilor mai mari, pe când aceştia îl lasă în urmă. O suferinţă uscată, tăcută, care o înduioşa; şi atunci era sigură că, poate, chiar îl iubea pe bărbatul acela cu adevărat. Iar de fiecare dată când se întâmpla asta, Teresa îşi înăbuşea pornirea de a-şi ridica mâna şi de a mângâia chipul lui Santiago într-un fel anume, greu de ştiut, de explicat şi de simţit, ca şi cum i-ar fi datorat ceva ce nu îi va putea plăti niciodată.

— La ce te gândeşti?

— La nimic.

De nu s-ar sfârşi niciodată, îşi dorea ea. De-ar putea existenţa asta intermediară dintre viaţă şi moarte, suspendată în înaltul unui hău straniu, să se prelungească până când într-o zi eu să rostesc vorbe care să fie din nou adevărate. De mi-ar şterge memoria pielea lui şi mâinile lui şi ochii lui şi gura lui, iar eu m-aş naşte din nou, ori aş muri odată, ca să spun ca şi cum ar fi noi nişte vorbe vechi care să nu-mi sune a trădare ori a minciună. De-aş avea – de-ar avea, de-am avea – destul timp pentru asta.

Nu vorbeau niciodată de Blondul Dávila. Santiago nu era dintre aceia cărora li se poate vorbi despre alţi bărbaţi, şi nici ea dintre acelea care o fac. Uneori, când el rămânea răsuflând în întuneric, foarte aproape, Teresa mai că îi putea auzi întrebările. Asta încă se mai întâmpla, însă de multă vreme asemenea întrebări erau doar obişnuinţă, rumoare rutinieră de tăceri. La început, în timpul acelor prime zile când bărbaţii, chiar şi cei aflaţi în trecere, pretind să impună obscure – inexorabile – drepturi ce depăşesc simpla dăruire fizică, Santiago pusese unele din aceste întrebări cu voce tare. În felul său, fireşte. Puţin explicite sau deloc Şi dădea târcoale ca un coiot, atras de foc dar neîndrăznind să înainteze. Auzise câte ceva. Prieteni ai unor prieteni care aveau prieteni. Dar nici pomeneală. Am avut un bărbat, rezumă ea odată, sătulă să-

l tot vadă amuşinând în jurul aceluiaşi lucru atunci când întrebările fără răspuns lăsau locul unor tăceri insuportabile. Am avut un bărbat arătos şi curajos şi prost, spuse. Tare tupeist. Un parşiv afurisit, la fel ca tine – la fel ca toţi – dar el m-a cules de fetiţă, fără experienţă, iar până la urmă mi-a tras clapa rău de tot, şi m-am pomenit fugind din vina lui, şi uită-te dacă n-am fugit departe, că am sărit peste gard şi până aici am venit, unde m-ai găsit. Dar tu poţi să zâmbeşti liniştit dacă am eu bărbat sau nu, fiindcă ăsta de care vorbesc e mort şi îngropat. I-au făcut de petrecanie şi a murit iac-aşa, cum murim cu toţii, dar mai devreme. Iar ce-a fost bărbatul ăsta în viaţa mea e treaba mea, nu a ta. Iar după toate acestea, într-o seară pe când şi-o puneau cu mult spor, agăţaţi tare unul de celălalt, iar Teresa avea mintea delicios de în alb, golită de memorie sau de viitor, numai prezent dens, gros, de o intensitate caldă, căreia i se abandona fără remuşcări, deschise ochii şi văzu că Santiago se oprise şi o privea de foarte aproape în semiîntuneric, şi mai văzu că îşi mişca buzele, iar când, în cele din urmă, se întoarse acolo unde erau şi îşi îndreptă atenţia spre ceea ce spunea el, se gândi mai întâi galician nătâng, prost ca toţi ceilalţi, nerod, nerod, nerod, cu întrebările alea în momentul cel mai nepotrivit: el şi cu mine, mai bun el, mai bun eu, mă iubeşti, îl iubeai. Ca şi cum totul s-ar putea rezuma la asta, iar viaţa ar fi alb şi negru, bun şi rău, mai bun sau mai rău unul decât altul. Şi simţi dintr-o dată o uscăciune în gură şi în suflet şi între coapse, o nouă mânie explodându-i lăuntric, nu pentru că el i-ar fi pus din nou întrebări şi că ar fi ales prost momentul să le pună, ci pentru că era elementar, şi netot, şi căuta o confirmare pentru nişte lucruri care n-aveau nimic de-a face cu ea, răscolind alte lucruri care nu aveau nimic de-a face cu el; şi nici măcar nu era gelozie, ci orgoliu, obişnuinţă, bărbăţie absurdă a masculului care desparte femela de turmă şi îi refuză altă viaţă decât aceea pe care i-o implântă el în pântece. De aceea voi să-l jignească şi să-l rănească, şi îl îndepărtă violent în timp ce scuipa că da, zău aşa, sigur că da, ca să vezi la ce se

gândea idiotul de galician. Poate credea că viaţa începe cu scula lui nenorocită. Sunt cu tine fiindcă n-am alt loc mai bun unde să mă duc, sau fiindcă am aflat că nu pot trăi singură, fără un bărbat care să semene cu altul, şi acuma mi se fâlfâie de ce m-a ales sau l-am ales pe primul. Şi ridicându-se, goală, încă neeliberată de el, îi arse o scatoalcă, o lovitură care-l făcu pe Santiago să-şi întoarcă faţa într-o parte. Şi voi să-i mai lipească una, însă atunci o făcu el, în genunchi peste ea, înapoindu-i palma cu o violenţă liniştită şi seacă, fără furie, poate că surprinsă; iar apoi rămase privind-o aşa cum se găsea, în genunchi, nemişcat, în timp ce ea plângea, şi plângea cu lacrimi care nu ieşeau din ochi, ci din piept şi din gât, tăcută, cu faţa în sus, înjurându-l printre dinţi, nenorocit de galician parşiv, al naibii mişel, lepădătură, scursură, parşiv, parşiv, parşiv. Apoi el se rostogoli alături de ea şi stătu acolo o vreme fără să spună nimic şi fără s-o atingă, ruşinat şi încurcat, în timp ce ea rămase cu faţa în sus, nemişcată, şi se potolea încet-încet, pe măsură ce simţea lacrimile uscându-i-se pe chip. Şi asta a fost tot, şi aceea a fost singura dată. N-au mai ridicat niciodată mâna unul asupra celuilalt. Şi nici n-au mai existat vreodată alte întrebări.

— Patru sute de kilograme – spuse Cañabota în şoaptă. Ulei clasa-ntâi, de şapte ori mai pur decât guma normală. Mai bun nici că există.

Avea un gin tonic într-o mână şi o ţigară englezească cu filtru aurit în cealaltă, şi când trăgea din ţigară, când sorbea scurt din pahar. Era scund şi rotofei, ras în cap, şi transpira mereu, astfel încât cămăşile lui erau mereu umede la subsuori şi la gât, unde strălucea inevitabilul lanţ de aur. Poate că munca lui îl făcea să transpire, hotărî Teresa. Întrucât Cañabota – nu ştia dacă era un nume de familie sau o poreclă – era ceea ce în jargonul meseriei se numea omul de încredere: un agent local, legătură sau intermediar între traficanţii de pe cele două părţi. Un expert în logistică clandestină, însărcinat să organizeze

ieşirea haşişului din Maroc şi să-i asigure primirea. Asta includea angajarea unor transportatori ca Santiago si, de asemenea, complicitatea anumitor autorităţi locale. Sergentul de la Garda Civilă – slab, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în civil – care îl însoţea în acea după-amiază era una din multele clape ce trebuiau apăsate ca să răsune muzica. Teresa îl cunoştea din alte prilejuri şi ştia că era detaşat prin apropiere de Estepona. În grup exista şi o a cincea persoană: un avocat din Gibraltar pe nume Eddie Álvarez, mărunt, cu părul rar şi ondulat, cu ochelari foarte groşi şi mâini nervoase. Avea un birou discret situat în apropiere de portul din colonia britanică, cu zece sau cincisprezece societăţi-paravan ce-şi aveau sediul acolo. El se îndeletnicea cu controlarea banilor care i se plăteau lui Santiago în Gibraltar după fiecare călătorie.

— De data asta s-ar cădea să chemăm nişte notari, adăugă Cañabota.

— Nu; Santiago clătina din cap, foarte calm. Eu am un Phantom, nu un feribot de pasageri.

Notarii erau martori pe care traficanţii îi aduceau în şalupe spre a certifica faptul că totul decurgea conform celor prevăzute: unul pentru furnizori, care, de obicei, era marocan, şi un altul pentru cumpărători. Lui Cañabota păru să nu-i placă această noutate.

— Ea – o arătă pe Teresa – ar putea rămâne pe ţărm.

Santiago nu-şi desprinse privirile de la omul de încredere, în timp ce clătina din nou din cap.

— Nu văd de ce. E din echipajul meu. Cañabota şi gardianul civil se întoarseră spre Eddie Álvarez, cu reproş, ca şi când l-ar fi învinuit pentru acel refuz. Însă avocatul ridica din umeri. E inutil, spunea gestul. Cunosc povestea şi, în plus, aici nu fac decât să privesc. Mie ce cariciul meu îmi povestiţi.

Teresa îşi trecu degetul peste abureala de pe paharul de suc. Niciodată nu voise să participe la aceste întâlniri, dar Santiago insista, iar şi iar. Rişti la fel ca mine, spunea. Ai dreptul să ştii ce se petrece şi cum se petrece. Nu vorbi

dacă nu vrei, însă nimeni nu te împiedică să fii la curent. Iar dacă pe ăştia îi stinghereşte prezenţa ta, ducă-se învârtindu-se. Toţi. La urma urmei, femeile lor stau şi se scarpină în pizdulice acăsică, şi nu-şi pun pielea la bătaie cu arabii, patru sau cinci nopţi pe lună.

— Plata ca de obicei? întrebă Eddie Álvarez, atent la ale lui.

Plata se va face în ziua următoare predării, confirmă Cañabota. O treime direcţionată într-un cont de la BBV din Gibraltar – băncile spaniole din colonie nu ţineau de Madrid, ci de sucursalele din Londra, iar acest fapt oferea delicioase opacităţi fiscale – şi două treimi în mână. Cele două treimi în bani B, fireşte. Deşi ar cam trebui nişte afurisite de facturi pentru chestiile cu banca. Hârţogăraia dintotdeauna.

— Aranjaţi totul cu ea, spuse Santiago. Şi se uită la Teresa.

Cañabota şi gardianul civil schimbară o privire stingherită. Tre' să ne mai şi futem, spunea acea tăcere. Să bagi o muiere în năzdrăvănia asta. În ultima vreme, Teresa era cea care se ocupa din ce în ce mai mult de aspectul contabil al afacerii. Aceasta includea controlul cheltuielilor, efectuarea calculelor, telefoane date în cifru şi vizite periodice la Eddie Álvarez. De asemenea, o societate cu sediul în biroul avocatului, contul bancar din Gibraltar şi banii justificabili puşi în investiţii cu risc scăzut: ceva fără prea multe complicaţii, deoarece nici Santiago nu obişnuia să-şi încurce viaţa cu băncile. Era ceea ce avocatul din Gibraltar numea o infrastructură minimă. Un portofoliu conservator, nuanţa el atunci când purta cravată şi devenea tehnic. Până cu puţin timp în urmă, şi în ciuda firii sale neîncrezătoare, Santiago depinsese aproape orbeşte de Eddie Álvarez, care îi cerea comision până şi pentru simplele impozite cu termen fix, atunci când investea banii legali. Teresa schimbase asta, sugerând ca totul să fie folosit în investiţii mai rentabile şi mai sigure, şi inclusiv ca avocatul să-l ia pe Santiago ca asociat la un bar de pe Main Street ca să spele o parte din

venituri. Ea nu ştia nici de bănci, nici de finanţe, dar experienţa ei ca schimbătoare de valută pe strada Juárez din Culiacán îi lăsase câteva idei clare. Aşa încât, încetul cu încetul, se apucă de treabă, punând ordine în acte, interesându-se ce se putea face cu banii în loc de a-i imobiliza într-o ascunzătoare sau într-un cont curent. La început sceptic, Santiago trebui să se încline în faţa evidenţei: ea avea cap bun pentru cifre şi era în stare să prevadă posibilităţi care lui nici nu-i treceau prin minte. Mai cu seamă avea un extraordinar bun-simţ. Spre deosebire de el – fiul de pescar galician era dintre aceia care păstrau banii într-o pungă de plastic în fundul unui dulap – pentru Teresa exista întotdeauna posibilitatea ca doi şi cu doi să facă cinci. Astfel încât, dinaintea primelor reticenţe ale lui Eddie Álvarez, Santiago fusese limpede: ea avea să aibă vot deliberativ în chestiunea banilor. Mai abitir te-ncurci în păr de pizdă decât în miez de junglă, fu diagnosticul avocatului când putu schimba impresii între patru ochi cu el. Aşa că sper să nu sfârşeşti făcând-o şi coproprietară la toate lovelele tale: Galiciano-azteca de Transporturi S. A. ori vreo altă tâmpenie de felul ăsta. Am văzut eu lucruri şi mai ciudate. Fiindcă femeile, se ştie cum sunt; iar mironosiţele, şi mai şi. Începi prin a le-o trage, apoi le faci să semneze acte, după aceea pui totul pe numele lor, iar în cele din urmă o întind fără să-ţi lase un sfanţ. Asta, răspunse Santiago, e treaba mea. Citeşte-mi buzele, haide. A m-e-a. Iar apoi, mă cac pe mă-ta. Şi o spusese privindu-l pe avocat cu o asemenea faţă, încât acesta aproape că-şi vârî ochelarii în pahar, îşi bău foarte tăcut whisky-ul cu gheaţă – cu acel prilej se aflau pe terasa hotelului Rock, având tot golful Algeciras dedesubt – şi nu mai formulă nici o rezervă asupra chestiunii. Sper să te găbjească, papă-lapte ce eşti. Sau să-ţi pună coarne ştioarfa asta. Asta trebuie să fi gândit Eddie Álvarez, însă nu a spus-o.

Acum Cañabota şi sergentul de la Garda Civilă o observau pe Teresa cu un aer morocănos, şi era evident că aceleaşi gânduri le treceau prin minte. Muierile rămân

acasă şi se uită la televizor, spunea tăcerea lor. Ia să vedem ce caută asta pe-aici. Ea se uită în altă parte, stingherită. Ţesături Trujillo, citi pe faianţa casei de vizavi. Noutăţi. Nu era plăcut să se vadă studiată în felul acela, însă mai apoi se gândi că tot cu felul acela de a o privi pe ea îl dispreţuiau şi pe Santiago, şi atunci îşi întoarse faţa, cu un pic de mânie, susţinându-le privirea fără să clipească. Mai ducă-se-n mă-sa.

— La urma urmei, comentă avocatul, care nu pierdea nici un amănunt, ea e implicată tare.

— Notarii folosesc la ce folosesc, spuse Cañabota, care încă o privea pe Teresa. Şi de amândouă părţile se cer garanţii.

— Eu sunt garanţia, i-o întoarse Santiago. Mă cunosc prea bine.

— Încărcătura asta e importantă.

— Pentru mine toate sunt importante, câtă vreme îmi sunt plătite. Şi nu sunt obişnuit să mi se spună cum trebuie să lucrez.

— Regulile sunt reguli.

— Nu-mi borâţi mie aici despre reguli. Asta e o piaţă liberă, iar eu am propriile mele reguli.

Eddie Álvarez clătina din cap, descurajat. Inutil de discutat, sugera gestul, când sunt ţâţe la mijloc. Vă pierdeţi vremea.

— Ăia din Gibraltar nu pun atâtea beţe-n roate, insistă Cañabota. Parrondi, Victorio… Ăia îmbarcă notari şi tot ce trebuie.

Santiago sorbi o gură de bere uitându-se fix la Cañabota. Tipul ăsta e de zece ani în meserie, îi comentase cândva Teresei. N-a intrat niciodată în închisoare. Asta mă face să-l bănuiesc.

— În băieţii din Gibraltar nu aveţi atâta încredere cât în mine.

— Asta o zici tu.

— Păi faceţi-o cu ei şi nu mai veniţi să mă tot frecaţi la coaie.

Gardianul civil se uita în continuare la Teresa, cu un zâmbet dezagreabil pe gură. Umbla prost bărbierit, şi câteva fire albe îi răsăreau pe bărbie şi sub nas. Îşi purta hainele în modul de nedescris în care le poartă de obicei oamenii obişnuiţi cu uniforma, cărora îmbrăcămintea în civil niciodată nu apucă să li se potrivească întru totul. Ba cum să nu te cunosc, se gândi Teresa. Te-am văzut de o sută de ori la Sinaloa, la Melilla, peste tot. Eşti mereu acelaşi. Actele dvs., etcetera. Şi spuneţi-mi cum să facem ca s-o dregem. Neruşinarea meseriei. Pretextul că nu apuci sfârşitul lunii, cu salariul şi cu cheltuielile pe care le ai. Încărcături de droguri confiscate din care declari jumătate, amenzi ridicate pe care niciodată nu le treci în rapoarte, băute gratis, ştioarfe, peşti. Şi anchetele acelea oficiale care niciodată nu ajung până la capăt, toată lumea acoperă pe toată lumea, trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, fiindcă fiecare, mai mult sau mai puţin, ţine o transă de ceva în dulap sau un mort sub duşumea. Şi acolo, ca şi aici, numai că, pentru asta, acolo vina nu o poartă spaniolii; fiindcă din Mexic au plecat de două secole, şi nici pomeneală. Mai puţin neobrăzat aici, sigur. Europa şi tot tacâmul. Teresa privi pe partea cealaltă a străzii. Chestia cu mai puţin neobrăzat era valabilă uneori. Cu salariul unui sergent din Garda Civilă, al unui poliţist sau al unui poliţist de frontieră spaniol nu-ţi puteai plăti un Mercedes din anul curent, ca acela al insului care staţionase, în văzul lumii, la intrarea în cafeneaua Central. Şi e lucru cert că se ducea cu aceeaşi maşină la serviciu, la cazarma lui afurisită, şi nimeni nu era surprins, şi toată lumea, inclusiv şefii, se făceau că nu observă nimic. Da. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască.

Discuţia continua în şoaptă, în timp ce ospătăriţa tot aducea beri şi ginuri cu apă tonică. În ciuda fermităţii lui Santiago în privinţa notarilor, Cañabota nu se dădea bătut. Dacă te găbjesc şi arunci încărcătura, insista el. Să vedem cum justifici asta fără martori: x kilograme peste bord şi tu făcând cale-ntoarsă, plin de mândrie. În plus, de data asta sunt italieni, iar ăştia sunt nişte neamuri proaste de nu se

poate; ţi-o spun eu, care am de-a face cu ei. Mafioţi parşivi. La urma urmei, un notar e o garanţie pentru ei şi pentru tine. Pentru toată lumea. Aşa că măcar o dată las-o pe doamna pe ţărm şi nu fi orbit. Nu mă fute şi nu fi orbit şi nu te fute.

— Dacă mă găbjesc şi arunc coletele, răspundea Santiago, toată lumea ştie că le-am aruncat fiindcă aşa a trebuit... E cuvântul meu. Iar cine mă angajează înţelege asta.

— Şi zi-i aşa, Zăpadă. N-am să te conving?

— Nu.

Cañabota se uita la Eddie Álvarez şi îşi trecu mâna peste craniul ras, dându-se bătut. Apoi aprinse altă ţigară din acelea cu filtrul ciudat. Fac prinsoare că ăsta-i homălau, se gândi Teresa. Ăsta o ia pe din dos. Cămaşa omului de încredere era băltoacă, şi o dâră de sudoare îi curgea pe lângă nas, până pe buza superioară. Teresa tăcea în continuare, cu privirea aţintită pe propria ei mână stângă aşezată pe masă. Unghii lungi vopsite în roşu, şapte inele din argint mexican, o brichetă subţire din argint, cadou de la Santiago de ziua ei de naştere, îşi dorea din tot sufletul să se încheie conversaţia. Să iasă de acolo, să-şi sărute bărbatul, să-i lingă gura, să-i înfigă unghiile roşii în rinichi. Să uite pentru o clipă de toate acelea. De toţi aceia.

— Într-o zi o să ai o neplăcere, sugeră gardianul civil.

Erau primele cuvinte pe care le rostea, şi i le spuse direct lui Santiago, îl privea cu o fixitate deliberată, ca şi cum îşi întipărea trăsăturile lui în memorie. O privire care promitea alte conversaţii în particular, în intimitatea unei temniţe, unde nimeni n-ar fi fost surprins să audă câteva strigăte.

— Păi încearcă să nu fii tu cel care mi-o provoacă.

Se mai studiară o vreme, fără cuvinte; iar acum expresia lui Santiago era cea care dădea la iveală anumite lucruri. De exemplu, că existau temniţe unde puteai să baţi un om până-l omori, dar şi străduţe întunecate şi parcări

unde un gardian civil corupt se putea pomeni cu o lamă de cuţit de-o palmă înfiptă în stinghie, ris, ras, taman unde pulsează femurala. Şi că pe-acolo cinci litri de sânge se goleau cât ai bate din palme. Şi că dacă împingi pe cineva când urci o scară, poţi da peste el la coborâre. Cu atât mai mult dacă-i galician, şi oricât ţi-ai bate capul, nu ştii niciodată dacă urcă ori coboară.

— Bine, de acord – Cañabota bătea uşor din palme, împăciuitor. Sunt împuţitele tale de reguli, cum zici. Hai să nu ne stropşim… Suntem cu toţii implicaţi, nu-i aşa?

— Cu toţii, îl sprijini Eddie Álvarez, care îşi ştergea ochelarii cu un şerveţel.

Cañabota se înclina puţin spre Santiago. Că ducea notari sau nu, afacerea era afacere. Biznis.

— Patru sute de kilograme de ulei în douăzeci de bebeluşi de câte douăzeci, specifică, schiţând cu un deget cifre şi desene imaginare pe masă. De predat marţi noaptea, pe întuneric… Locul îl cunoşti: Punta Castor, pe plaja cea mică din apropiere de depou, taman unde se sfârşeşte drumul de centură de la Estepona şi începe şoseaua spre Málaga. Eşti aşteptat la ora unu fix.

Santiago se gândi o clipă. Privea masa ca şi cum Cañabota ar fi desenat cu adevărat ruta acolo.

— Cam departe, văd, dacă trebuie să cobor pentru încărcătură la Al Marsa ori la Punta Cires şi apoi să descarc aşa de curând… De la arabi la Estepona sunt patruzeci de mile în linie dreaptă. Va trebui să încarc încă pe lumină, iar drumul de întoarcere e lung.

— Nici o problemă – Cañabota îi privea pe ceilalţi, îndemnându-i să-i confirme cuvintele. O să punem un curcan pe Stâncă, cu un binoclu şi un *walkie-talkie* ca să controleze HJ-urile şi pasărea. E un locotenent englez acolo sus care ne mănâncă din palmă, şi în plus şi-o pune cu o fată de-a noastră într-un club de *rendez-vous* din La Línea… Cât despre bebeluşi, nu există piedici. De data asta ţi-i vor pasa dintr-o navă de pescuit, cinci mile mai la est de farul de la Ceuta, exact când nu mai vezi lumina. Se

cheamă *Julio Verdú* şi e din Barbate. Canalul 44 din banda marină: spui Mario de două ori şi ei or să te ghideze. La ora unsprezece tragi lângă nava de pescuit şi încarci, apoi te îndrepţi spre nord, ţinându-te pe lângă coastă, fără grabă, şi predai la ora unu. La ora două, bebeluşii la culcare şi tu acăsică.

— Aşa de uşor, spuse Eddie Álvarez.

— Da; Cañabota se uita la Santiago, iar sudoarea îi curgea iar în jurul nasului. Aşa de uşor.

Se trezi înainte de răsăritul soarelui, iar Santiago nu era acolo. Aşteptă o vreme între cearşafurile boţite. Septembrie era pe sfârşite, însă temperatura era tot cea din nopţile de vară pe care le lăsau în urmă. O căldură umedă la fel ca la Culiacán, diluată în zori de briza blândă ce pătrundea prin ferestrele deschise: briza de uscat care venea pe cursul râului, alunecând spre mare în ultimele ore ale nopţii. Se ridică, goală – întotdeauna dormea goală cu Santiago, la fel cum o făcuse cu Blondul Dávila – şi când se aşeză în faţa oglinzii simţi mângâierea brizei. Golful era un semicerc negru punctat cu lumini: vapoarele care ancorau dinaintea Gibraltarului, Algeciras într-o parte şi Stâncă în cealaltă, iar mai aproape, la capătul plajei unde se afla căsuţa, digul şi turnurile rafinăriei oglindite în apa nemişcată de lângă mal. Totul era frumos şi liniştit, iar dimineaţa era încă departe; aşa încât îşi căută pachetul de Bisonte pe noptieră şi aprinse o ţigară, rezemată de pervazul ferestrei. Rămase aşa un timp, fără să facă nimic, doar fumând şi privind golful în vreme ce briza de ţărm îi împrospăta pielea şi amintirile. Timpul scurs de la Melilla. Petrecerile lui Dris Larbi. Zâmbetul colonelului Abdelkader Chaib când ea îi povestea cum stau lucrurile. Un prieten ar vrea să negocieze etcetera. Ştiţi cum e. Şi dumneavoastră sunteţi inclusă în târg, întrebase – sau afirmase – marocanul prima oară, amabil. Eu fac propriile mele târguri, răspunse ea, iar surâsul lui se lăţi. Un tip

inteligent, colonelul. Foarte mişto şi corect. Nu se întâmplase nimic, sau aproape nimic, în privinţa marginilor şi a limitelor personale stabilite de Teresa. Dar asta n-avea nici o legătură. Santiago nu-i ceruse să se ducă, şi nici nu-i interzisese. Era, asemenea tuturor, previzibil în intenţii, în stângăcie, în vise. Avea să o ducă şi în Galicia, îi spunea. Când totul se va isprăvi, aveau să meargă împreună la O Grove. Nu e atât de frig cum crezi, iar oamenii sunt tăcuţi. Ca tine. Ca mine. O să avem o casă din care se vede marea, şi un acoperiş pe care să răsune ploaia şi să şuiere vântul, şi o goeletă ancorată lângă ţărm, ai să vezi. Cu numele tău pe oglinda de la pupa. Şi copiii noştri or să se joace cu şalupe de jucărie teleghidate printre limburile cu midii.

Când îşi termină ţigara, Santiago încă nu se întorsese. Nu era în baie, aşa încât Teresa strânse cearşafurile – îi venise afurisitul de ciclu în timpul nopţii – îşi puse un tricou şi traversă salonaşul pe întuneric, îndreptându-se spre uşa glisantă ce dădea către plajă. Acolo văzu lumină şi se opri să privească din casă. Fir-ar. Santiago şedea sub portic, gol până la brâu, lucrând la una din machetele lui de corăbii. Lampa cu braţ flexibil de pe masă ilumina mâinile iscusite care lustruiau şi ajustau piesele din lemn înainte de a le lipi. Construia un velier vechi care Teresei i se părea foarte frumos, cu coca formată din şipci de culoare diferită pe care lacul le înnobila, toate foarte bine curbate – le muia pentru ca mai apoi să le dea formă cu un ciocan de lipit – şi cuiele din alamă, coverta ca acelea adevărate şi roata timonei pe care o construise în miniatură, beţişor cu beţişor, şi care acum arăta foarte bine la pupa, lângă un mic tambuchi cu uşă şi cu toate celelalte. Ori de câte ori Santiago vedea fotografia sau desenul unei nave vechi într-o revistă, îl decupa cu grijă şi îl păstra într-o mapă groasă de-a lui, de unde îşi scotea ideile pentru realizarea modelelor, atent până la cele mai mici detalii. Din salonaş, fără să-şi facă

simţită prezenţa, ea continuă să-l privească o vreme, cu profilul iluminat pe jumătate înclinându-se peste piese, felul în care le ridica să le studieze de aproape, în căutare de imperfecţiuni, înainte de a le lipi minuţios şi de a le plasa la locul lor. Totul cât se poate de meseriaş. Părea cu neputinţă ca mâinile acelea, pe care Teresa le cunoştea bine, dure, aspre, cu unghii întotdeauna pătate de vaselină, să posede acea admirabilă iscusinţă. Lucrul cu mâinile, îl auzise spunând cândva, îl face pe om mai bun. Îţi înapoiază lucruri pe care le-ai pierdut sau pe care eşti pe punctul să le pierzi. Santiago nu era foarte vorbăreţ şi nici nu folosea multe clişee, iar cultura lui abia dacă era mai vastă decât a Teresei. Însă avea bun-simţ; şi, cum stătea tăcut mai întotdeauna, privea şi învăţa şi dispunea de timp ca să rumege anumite idei în minte.

Simţi o profundă tandreţe observându-l din întuneric. Părea în acelaşi timp un copil ocupat cu o jucărie care îi absoarbe atenţia şi un bărbat adult, credincios unui anumit soi de reverii. Exista în acele machete din lemn un lucru pe care Teresa nu ajungea să-l înţeleagă pe deplin, dar pe care îl intuia aproape de adâncurile, de cheile oculte ale tăcerilor şi ale modului de viaţă al bărbatului alături de care trăia. Uneori îl vedea pe Santiago rămânând nemişcat, cu gura închisă, privind unul dintre acele modele în care investea săptămâni şi chiar luni de muncă şi care se aflau peste tot – opt în casă, iar cu cel pe care-l construia acum, nouă – în salonaş, pe hol, în dormitor. Studiindu-le într-un fel straniu. Lăsa impresia că a lucra atâta vreme la ele echivala cu a fi navigat la bordul lor în vremuri şi pe mări imaginare şi cu a găsi acum, în micile lor coci vopsite şi lăcuite, sub pânzele şi parâmele lor, ecouri ale unor furtuni, abordaje, insule pustii, lungi călătorii pe care le făcuse în mintea lui, pe măsură ce acele corăbioare căpătau contur. Toate fiinţele omeneşti visează, conchise Teresa. Însă nu în acelaşi fel. Unii ieşeau să-şi pună viaţa în joc pe mare într-un Phantom, sau pe cer într-o Cessna. Alţii construiesc machete ca o consolare. Alţii se mărginesc să viseze. Iar unii construiesc machete, îşi pun

viaţa în joc şi visează. Totul în acelaşi timp.

Când tocmai se pregătea să iasă în portic, auzi cocoşii cântând în curţile interioare ale caselor din Palmones şi, dintr-o dată, i se făcu frig. De la Melilla încoace, cântecul cocoşilor i se asocia în amintire cu cuvintele „zori” şi „singurătate”. O franjă de lumină se detaşa spre răsărit, conturând turnurile şi coşurile rafinăriei, şi în acea parte peisajul trecea de la negru la cenuşiu, transmiţând aceeaşi culoare apei de lângă mal. Îndată va fi mai multă lumină, îşi spuse. Iar cenuşiul dimineţilor mele murdare se va lumina mai întâi cu tonuri aurii şi roşietice, iar mai apoi soarele şi albastrul vor începe să se întindă peste plajă şi peste golf, iar eu voi fi din nou în siguranţă până la următorul ceas al zorilor. În aceste gânduri era adâncită când îl văzu pe Santiago înălţându-şi privirea spre cerul care se lumina, asemenea unui câine de vânătoare ce adulmeca văzduhul, şi rămînând aşa absorbit, cu lucrul întrerupt, o bună bucată de vreme. Apoi se ridică, întinzându-şi braţele pentru a se dezmorţi, stinse lampa cu braţ flexibil şi îşi scoase pantalonii scurţi, îşi întinse încă o dată muşchii umerilor şi ai braţelor, de parcă ar fi vrut să cuprindă golful, şi se duse până la mal, intrând în apa abia mângâiată de briză; o apă atât de liniştită, încât inelele concentrice create când intrai în ea se puteau percepe până foarte departe pe suprafaţa întunecată. Se aruncă şi înainta bălăcindu-se agale, până la limita unde ajungea cu piciorul la fund, înainte de a se întoarce şi de a o vedea pe Teresa, care traversase porticul scoţându-şi tricoul şi intra în mare pentru că îi era mult mai frig acolo, îndărăt, singură în casă, şi pe nisipul pe care zorii îl colorau în cenuşiu. Astfel se întâlniră, cu apa ajungându-le până la piept, iar pielea ei goală şi înfiorată se încălzi la atingerea cu aceea a bărbatului; iar când îi simţi mădularul întărit apăsându-i mai întâi coapsele şi mai apoi pântecele îşi deschise picioarele, înlănţuindu-l între ele în timp ce îi săruta gura şi limba cu gust de sare, şi se menţinu aproape în imponderabilitate în jurul şoldurilor lui, în vreme ce el îi pătrundea până foarte înăuntru şi se

deşerta încet şi îndelung, fără grabă, pe când Teresa îi mângâia părul ud, iar golful se lumina în jurul amândurora, şi casele văruite de pe mal se aureau cu lumina născândă, şi câţiva pescăruşi zburau pe deasupra în cerc, scoţând ţipete, într-un du-te-vino dinspre smârcuri. Şi atunci se gândi că viaţa era uneori atât de frumoasă, încât nu părea viaţă.

Óscar Lobato a fost cel care m-a prezentat pilotului de pe elicopter. Ne-am întâlnit tustrei pe terasa hotelului Guadacorte, foarte aproape de locul unde locuiseră Teresa Mendoza şi Santiago Fisterra. Două prime împărtăşanii se celebrau în saloane, iar pajiştea era plină de copii care făceau zarvă fugărindu-se pe sub stejarii de plută şi pe sub pini. Javier Collado, a spus ziaristul. Pilot pe elicopterul Poliţiei de Frontieră. Urmăritor înnăscut. Din Cáceres. Să-l nu-l inviţi la o ţigară sau la alcool, fiindcă bea numai suc şi nu fumează. Are cincisprezece ani în meseria asta şi cunoaşte Strâmtoarea ca-n palmă. Serios, dar om cumsecade. Iar când e acolo sus, nu se teme nici de dracu'.

— Face cu râşniţa aia nişte chestii pe care nu le-am văzut la nimeni, în viaţa mea.

Celălalt râdea ascultându-l. Nu-l băga în seamă, spuse el. Exagerează. Apoi ceru un suc de lămâie cu gheaţă pisată. Era brunet, arătos, de patruzeci şi ceva de ani, subţire dar lat în umeri, cu un aer introvertit. Exagerează la greu, repetă. Se vedea că laudele lui Lobato îl stinghereau. La început refuzase să vorbească cu mine, când făcusem un demers oficial prin intermediul Direcţiei Poliţiei de Frontieră din Madrid. Nu vorbesc despre munca mea, a fost răspunsul lui. Însă veteranul reporter era prieten cu el – m-am întrebat pe cine naiba nu cunoştea Lobato în regiunea Cádiz – şi s-a oferit să mijlocească în această chestiune. Ţi-l cărăbănesc aici fără probleme, spusese. Şi iată-ne. Cât despre pilot, eu mă informasem până departe şi ştiam că, în mediul lui, Javier Collado era o

legendă: din aceia care intrau într-un bar de contrabandişti, iar aceştia spuneau futu-i, şi îşi dădeau coate, uite cine-i aici, cu un amestec de ranchiună şi respect. Felul de a opera al traficanţilor se schimba în ultima vreme, însă el continua să iasă şase nopţi pe săptămână, să caute haşiş de-acolo de sus. Un profesionist – acest cuvânt m-a făcut să mă gândesc că, uneori, totul depinde de care parte a barierei, sau a legii, te aşază hazardul. Unsprezece mii de ore de zbor în Strâmtoare, punctă Lobato. În urmărirea celor răi.

— Inclusiv, desigur, Teresa ta şi galicianul ei. *In illo tempore*.

Şi despre asta am vorbit. Sau, ca să fim mai exacţi, despre noaptea când Argos, elicopterul BO-105 al Poliţiei de Frontieră, zbura la o înălţime de căutare pe deasupra unei mări rezonabil de calme, cercetând Strâmtoarea cu radarul. Viteza o sută zece noduri. Pilot, copilot, observator. Rutină. Decolaseră din Algeciras cu o oră în urmă şi, după ce patrulaseră prin faţa sectorului de coastă marocan cunoscut în jargonul vămilor drept economatul – plajele situate între Ceuta şi Punta Cires – mergeau fără lumini în direcţia nord-est, urmând de departe coasta spaniolă. Existau luptători, comentă Collado: manevre navale ale NATO la vest de Strâmtoare. Aşa încât patrula din acea seară s-a concentrat în partea de est, în căutarea unui obiectiv pe care să-l atribuie turbo-şalupei ce naviga, tot fără lumini, la o mie cinci sute de picioare mai jos. O seară de vânătoare ca oricare alta.

— Ne aflam la cinci mile sud de Marbella când radarul ne-a dat două ecouri care erau jos, fără lumini, a precizat Collado. Unul nemişcat şi altul plecând spre uscat… Aşa încât am transmis poziţia către HJ şi am început să coborâm spre cel care se mişca.

— Încotro se îndrepta? am întrebat.

— Către Punta Castor, aproape de Estepona – Collado se întoarse să privească spre est, dincolo de copacii care ascundeau Gibraltarul, ca şi cum s-ar fi putut vedea de

acolo. Un loc bun pentru predat marfa, fiindcă şoseaua spre Málaga e aproape. Nu există stânci, şi poţi băga prova şalupei în nisip… Cu nişte oameni pregătiţi la ţărm, descărcatul nu ia mai mult de trei minute.

— Şi pe radar erau două ecouri?

— Da. Celălalt stătea liniştit mai încolo, la distanţă de vreo opt cabluri… Cam o mie cinci sute de metri. Părea că aşteaptă. Dar cel care se mişca ajunsese aproape de plajă, aşa că ne-am hotărât să mergem mai întâi după el. Vizorul termic ne dădea câte o dâră lată la fiecare izbitură a gurnei – observându-mi expresia încurcată, Collado a pus o palmă pe masă, ridicând-o şi coborând-o pe încheietură pentru a imita mişcarea unei şalupe. O dâră lată arată că şalupa se deplasează încărcată. Cele care navighează goale o lasă mai subţire, fiindcă ţin în apă numai coada motorului… S-a întâmplat s-o urmărim pe asta.

Am văzut cum îşi dezvelea dinţii într-un rânjet, în felul unui prădător care îşi arată caninii când se gândeşte la o pradă. Tipul acela, am constatat, se însufleţea amintindu-şi urmărirea. Se transforma. Şi lasă-l în seama mea, spusese Lobato. E băiat bun; dacă îi dai încredere, se relaxează. Punta Castor, continuă Collado, era un loc de descărcare obişnuit. Pe vremea aceea contrabandiştii încă nu aveau GPS ca să-şi cunoască poziţia şi navigau după ochiul marinăresc. Era uşor de ajuns acolo, fiindcă plecai din Ceuta cu cap compas şaizeci sau nouăzeci, iar când pierdeai din vedere lumina farului era de-ajuns să te îndrepţi spre nord-nord-vest, ghidându-te după strălucirea din La Línea, care rămî-nea la travers. In faţă se vedeau imediat luminile din Estepona şi din Marbella, însă era imposibil să te încurci, pentru că farul de la Estepona se vedea în faţă. Apăsând puternic, într-o oră erai pe plajă.

— Ideal e să-i prinzi pe oamenii ăştia în flagrant, cu complicii care aşteaptă la mal… Vreau să spun, chiar atunci când sunt pe plajă, înainte aruncă coletele în apă, şi apoi fug de le scapără călcâiele.

— Fug de te caci pe tine, întări Lobato, care fusese

ca pasager în mai multe din acele urmăriri.

— Aşa e. Şi e la fel de periculos şi pentru ei, şi pentru noi – acum Collado zâmbea uşor, accentuându-şi aerul de vânător, ca şi cum asta condimenta problema. Aşa era pe-atunci, şi aşa e şi acum.

Savurează, am hotărât. Parşivul ăsta îşi savurează meseria. De aceea de cincisprezece ani iese la vânătoare nocturnă şi are în spate acele unsprezece mii de ore de care vorbea Lobato. Diferenţa dintre vânători şi pradă nu-i atât de mare. Nimeni nu se bagă într-un Phantom numai pentru bani. Şi nimeni nu-l urmăreşte numai din simţul datoriei.

În noaptea aceea, continuă Collado, elicopterul Poliţiei de Frontieră a coborât încet, îndreptându-se spre ecoul mai apropiat de coastă. HJ-ul – Chema Beceiro, comandantul, era un tip eficient – se apropia şi avea să-şi facă apariţia acolo în cinci minute. Aşa încât a coborât până la cincizeci de picioare. Se pregătea să manevreze pe deasupra plajei, lăsându-i la pământ, dacă era necesar, pe copilot şi pe observator, când dintr-o dată s-au aprins luminile acolo jos. Erau nişte vehicule care iluminau nisipul, iar Phantom-ul s-a putut vedea o clipă lângă mal, negru ca o umbră, înainte de a trage o eschivă la babord şi de a o porni cu toată viteza, într-un nor de spumă albă. Atunci Collado a lăsat elicopterul să-i cadă îndărăt, a aprins reflectorul şi a început să-l urmărească la un metru de apă.

— Ai adus fotografia? îl întrebă Óscar Lobato.

— Care fotografie? am întrebat.

Lobato nu mi-a răspuns; îl privea pe Collado cu un aer şugubăţ. Pilotul îşi învârtea paharul cu limonada, ca şi cum încă nu se hotărâse pe deplin.

— La urma urmelor, insistă Lobato, au trecut aproape zece ani.

Collado mai şovăi o clipă. Apoi puse pe masă un plic maro.

— Uneori – explică el, arătând spre plic – fotografiem

oamenii din şalupe în timpul urmăririlor, ca să-i identificăm… Nu-i pentru poliţie şi nici pentru presă, ci pentru arhivele noastre. Şi nu-i întotdeauna uşor, cu reflectorul care se leagănă, cu valurile şi cu tot tacâmul. Uneori fotografiile ies, alteori nu.

— Asta chiar că a ieşit – Lobato râdea. Arată-i-o odată.

Collado a scos fotografia din plic şi a pus-o pe masă, iar când am văzut-o mi s-a uscat gura. 18X24 în alb-negru, iar calitatea nu era perfectă: granulaţie prea mare şi o uşoară defocalizare. Însă scena era reflectată cu o limpezime rezonabilă, câtă vreme acea fotografie fusese făcută zburând la o viteză de cincizeci de noduri şi la un metru de apă, în norul de spumă ridicat de *planeadora* lansată la putere maximă: una din tălpile elicopterului în prim-plan, întuneric împrejur, stropi albi ce înmulţeau sclipirea *flash*-ului aparatului. Şi printre toate acestea se putea vedea partea centrală a Phantom-ului dinspre traversul de babord, iar în ea imaginea unui bărbat brunet, cu faţa îmbibată de apă, cum scruta întunericul dinaintea provei, aplecat peste volanul timonei. În spatele lui, în genunchi pe puntea şalupei, cu mâinile pe umerii lui, parcă indicându-i mişcările elicopterului care îi hăituia, era o femeie tânără, îmbrăcată cu o jachetă impermeabilă închisă la culoare şi strălucitoare peste care apa şiroia, cu părul udat de stropii ridicaţi şi strâns la spate într-o coadă, cu ochii larg deschişi şi cu lumina reflectându-se în ei, cu gura strânsă şi fermă. Aparatul o surprinsese întoarsă pe jumătate, pentru a privi într-o parte şi un pic în sus, spre elicopter, cu faţa palidă din cauza apropierii *flash*-ului, cu expresia crispată din cauza acelei scăpărări ce o luase prin surprindere. Teresa Mendoza la douăzeci şi patru de ani.

Mersese prost încă de la început. Mai întâi ceaţa, imediat ce lăsaseră în urmă farul de la Ceuta. Apoi întârzierea vasului de pescuit, pe care îl tot aşteptaseră în

larg, în întunericul ceţos, lipsit de repere, cu ecranul radarului saturat de ecouri de la cargouri şi feriboturi, unele periculos de aproape. Santiago era neliniştit si, cu toate că Teresa nu putea vedea din el decât o pată întunecată, îşi dădea seama de asta din felul lui de a se mişca dintr-o parte în cealaltă a Phantom-ului, de a verifica dacă totul era în ordine. Ceaţa îi ascundea suficient de bine pentru ca ea să îndrăznească să-şi aprindă o ţigară, ceea ce şi făcu, pitindu-se după marginea şalupei, ascunzând flacăra şi mai apoi ferind jarul cu căuşul palmei. Şi mai avu timp să fumeze încă trei. În sfârşit, Julio Verdú, o umbră alungită unde se mişcau nişte siluete negre ca nişte fantome, se materializa în întuneric în timp ce o briză dinspre apus alunga ceaţa în fâşii. Însă nici încărcătura nu fu satisfăcătoare: pe măsură ce li se dădeau de pe vasul de pescuit cele douăzeci de colete învelite în plastic, iar Teresa le stivuia pe laturile şalupei, Santiago îşi manifestă uimirea că erau mai mari decât se aştepta. Au aceeaşi greutate, dar sunt mai mari, comentă el. Şi asta înseamnă că nu sunt pastile de săpun, ci de altceva: ciocolată obişnuită, din aia proastă, în loc de ulei de haşiş, mai pur, mai concentrat şi mai scump. Iar, la Tarifa, Cañabota vorbise de ulei.

Apoi totul decurse normal până la coastă. Erau în întârziere, iar Strâmtoarea era ca o farfurie cu supă, aşa încât Santiago ridică trimerul cozii dovleacului şi puse Phantom-ul să alerge spre nord. Teresa îl simţea stingherit, forţând motorul cu bruscheţe şi cu grabă, ca şi cum ar fi dorit să termine odată cu noaptea aceea. Nu-i nimic, răspunse el evaziv atunci când ea îl întrebă dacă ceva nu era în regulă. Nu-i chiar nimic. Era departe de a fi un tip vorbăreţ, însă Teresa intui că tăcerea lui era mai îngrijorată decât alte daţi. Luminile din La Línea se zăreau spre apus, peste traversul de babord, când strălucirile gemene de la Estepona şi Marbella se iviră la prova, mai vizibile între două şocuri de gurnă, cu lumina de la farul primeia foarte clară, la stânga: o clipire urmată de altele două, din cincisprezece în cincisprezece secunde. Teresa

îşi apropie faţa de conul de cauciuc al radarului ca să vadă dacă putea calcula distanţa până la ţărm, şi atunci, tresărind, văzu un ecou pe ecran, nemişcat la o milă spre răsărit. Se uită cu binoclul într-acolo; iar când nu văzu lumini, nici roşii nici verzi, se temu că era vorba de un HJ oprit, aflat la pândă. Însă ecoul dispăru la al doilea sau al treilea baleiaj de pe ecran, şi asta o făcu să se simtă mai liniştită. Poate creasta unui val, conchise. Ori poate altă şalupă rapidă care aştepta momentul potrivit pentru a se apropia de coastă.

Cincisprezece minute mai târziu, pe plajă, călătoria căpătă o turnură cât se poate de proastă. Reflectoare din toate părţile, orbindu-i, şi strigăte, staţi, Garda Civilă, staţi, staţi, spuneau, şi lumini albastre care scânteiau în depoul de pe şosea, şi bărbaţii care descărcau, cu apa până la brâu, nemişcaţi, cu coletele ridicate sau lăsându-le să cadă sau alergând inutil şi plescăind prin apă. Santiago, conturat clar în contralumină, aplecându-se fără să scoată o vorbă, nici o lamentaţie, nici o înjurătură, nimic, resemnat şi profesionist, ca să dea înapoi Phantom-ul, iar apoi, de îndată ce coca nu mai atinse nisipul, tot volanul la babord şi pedala călcată până la capăt, roooaaar, alergând de-a lungul ţărmului după numai trei palme de apă, şalupa mai întâi cabrată ca şi cum ar fi urmat să-şi ridice prova până la cer, iar apoi izbind scurt cu gurna şi planând puternic peste apa calmă, şuaaaas, şuaaaas, îndepărtându-se în diagonală de plajă şi de lumini, în căutarea întunericului ocrotitor al mării şi a luminii îndepărtate a Gibraltarului, la douăzeci de mile sud-vest, în timp ce Teresa înşfăca de mânere, unul după altul, cele patru colete de douăzeci de kilograme care rămăseseră la bord, ridicându-le ca să le arunce, în huruitul dovleacului care înăbuşea fiecare plescăitură, în timp ce acestea se afundau în siaj.

Chiar atunci pasărea se abătu asupra lor. Auzi zgomotul elicei undeva sus în spate, îşi ridică privirea şi fu nevoită să închidă ochii şi să-şi ferească faţa, deoarece, în acel moment, o orbi un reflector de sus, iar capătul unei

tălpi de elicopter iluminate de aceeaşi sursă se legănă de o parte şi de cealaltă, foarte aproape de capul ei, obligând-o să se aplece rezemându-şi mâinile de umerii lui Santiago; sub cămaşa acestuia simţi muşchii încordaţi, înclinat cum stătea deasupra volanului, şi îi văzu chipul iluminat intermitent de reflectorul de sus, toată spuma care sălta în stropi udându-i faţa şi părul, mai mişto ca niciodată; nici când şi-o puneau, iar ea îl privea de aproape şi l-ar fi mâncat tot după ce îl lingea şi-l muşca şi-i smulgea pielea în fâşii, nu era aşa de frumos ca în acea clipă, atent la volan, la mare şi la viteza Phantom-ului, făcând ceea ce ştia el mai bine să facă pe lume, luptând în felul lui cu viaţa şi cu destinul şi cu acea lumină criminală care îi urmărea asemenea ochiului unui uriaş rău. Bărbaţii se împart în două categorii, se gândi ea deodată. Cei care luptă şi cei care nu. Cei care acceptă viaţa aşa cum vine şi zic da' de unde, nici pomeneală, iar când se aprind reflectoarele ridică mâinile sus pe plajă, şi ceilalţi. Cei care fac în aşa fel încât uneori, în mijlocul unei mări întunecate, o femeie să-i privească aşa cum îl privesc eu acum pe el.

Cât despre femei, se gândi. Femeile se împart, începu să-şi spună, şi nu apucă să-şi mai spună nimic, pentru că nu se mai gândi atunci când talpa păsării afurisite, la mai puţin de un metru deasupra capetelor lor, ajunse să se legene din ce în ce mai aproape. Teresa îl bătu pe Santiago pe umărul stâng ca să-l avertizeze, iar acesta se mărgini să încuviinţeze o dată, concentrat să conducă şalupa. Ştia că, oricât de mult se apropia elicopterul, niciodată nu avea să ajungă să-i lovească, altfel decât accidental. Pilotul era prea iscusit pentru a permite să se întâmple una ca asta; fiindcă, într-un asemenea caz, urmăritorii şi urmăriţii aveau să se prăbuşească împreună. Aceea era o manevră de hărţuire, pentru a-i deconcerta şi pentru a-i face să-şi schimbe direcţia, sau să comită erori, sau să accelereze până când motorul, împins la limită, avea să se ducă dracului. Se mai întâmplase şi alte daţi. Santiago ştia – şi Teresa de asemenea, deşi acea talpă, atât de aproape, o înspăimânta – că elicopterul nu putea face mult mai mult şi

că scopul manevrei sale era să-i oblige să se lipească de coastă, astfel încât linia dreaptă pe care *planeadora* trebuia să o urmeze până la Punta Europa şi Gibraltar să se transforme într-o lungă curbă care să prelungească urmărirea şi să ofere timp pentru ca cei din şalupă să-şi piardă cumpătul şi să intre pe o plajă, ori ca HJ-ul Poliţiei de Frontieră să ajungă la vreme ca să-i abordeze.

HJ-ul. Santiago arătă spre FURI, iar Teresa se târî în genunchi pe fundul carlingii, atentă la loviturile apei sub gurnă, ca să-şi lipească faţa de conul de cauciuc al radarului. Ţinându-se de flancul şi de locul lui Santiago, cu vibraţia intensă pe care motorul o transmitea cocii amorţindu-i mâinile, observă linia întunecată pe care fiecare baleiaj le-o desena la tribord, foarte aproape, şi întinderea clară de partea cealaltă. Pe o jumătate de milă totul era curat; însă, când dublă bătaia, pe ecran întâlni aşteptata pată întunecată mişcându-se cu repeziciune la opt cabluri, hotărâtă să le taie calea, îşi lipi gura de urechea lui Santiago ca să-i strige asta peste huruitul motorului, şi îl văzu încuviinţând din nou, cu privirea aţintită asupra drumului şi nescoţând o vorbă. Pasărea coborî încă puţin, aproape atingând cu talpa latura dinspre babord, şi se ridică iarăşi, fără să reuşească să-l facă pe Santiago să-şi devieze ruta nici măcar cu un grad: el continua să stea încovoiat deasupra volanului, concentrat în întuneric, la prova, în timp ce luminile de pe coastă se succedau de-a lungul părţii de la tribord: mai întâi Estepona, cu luminile lungului său bulevard şi cu farul la capăt, apoi Manilva şi portul Duquesa, cu *planeadora* la patruzeci şi cinci de noduri, înaintând puţin câte puţin în ape libere. Chiar atunci, când verifică radarul pentru a doua oară, Teresa văzu ecoul negru al HJ-ului prea aproape, mai rapid decât credea, pe punctul de a-i ajunge din urmă, din partea stângă; iar când privi într-acolo, descoperi prin aerul ceţos de deasupra apei agitate, în ciuda strălucirii albe a reflectorului de pe elicopter, scânteierea albastră a semnalului său luminos ameninţându-i din ce în ce mai mult. Aceasta impunea

alternativa dintotdeauna: să intre pe uscat sau să-şi încerce norocul în timp ce flancul ameninţător ce căpăta contur în noapte se apropia trecând de la o extremă la alta, lovindu-i cu prora, încercând să le spargă coca, să le oprească motorul, să-i arunce în apă. Radarul era deja în plus, aşa încât, târându-se în genunchi – simţea violentele izbituri ale gurnei în rinichi – Teresa se aşează din nou în spatele lui Santiago, cu mâinile pe umerii lui, pentru a-l preveni în privinţa mişcărilor elicopterului şi ale turbo-şalupei, la dreapta şi la stânga, aproape şi departe; iar când îi scutură de patru ori umărul stâng, fiindcă blestematul de HJ era deja un zid sinistru care se prăvălea asupra lor, Santiago ridică piciorul de pe pedală spre a reduce dintr-o dată patru sute de rotaţii ale motorului, coborî *power-trim*-ul cu mâna dreaptă, învârti volanul cu totul spre babord, iar Phantom-ul, în norul propriului său siaj, descrise o curbă închisă, excelentă, care tăie urma turbo-şalupei de la Poliţia de Frontieră, lăsând-o un pic în urmă prin această manevră.

Teresei îi veni să râdă. Haide. Toţi se întreceau la limită în acele stranii urmăriri care făceau inima să palpite cu o suta douăzeci de bătăi pe minut, conştienţi că avantajul asupra adversarului stătea în marja îngustă ce definea această limită. Elicopterul zbura jos, ameninţa cu talpa, îi semnala HJ-ului poziţia; însă, în cea mai mare parte a timpului, mergea la bluf, întrucât nu putea stabili un contact real. Pe de altă parte, HJ-ul încrucişa iar şi iar în faţa şalupei ca s-o facă să salte pe propriul siaj, iar dovleacul să se gripeze când elicea s-ar fi învârtit în gol; sau hăituia, gata să lovească, pilotul ştiind că nu o putea face decât cu prora. Fiindcă a încăleca prora însemna a-i omorî instantaneu pe cei din Phantom, într-o ţară unde judecătorilor trebuia să li se explice mult şi bine acest soi de chestii. Şi Santiago ştia toate astea, galician isteţ şi nespus de parşiv cum era, şi risca la maxim: întoarcere spre latura opusă, căutând siajul HJ-ului pentru ca acesta să se oprească sau să dea înapoi, tăindu-i prova pentru a-l încetini. Chiar frânând dintr-o dată în faţă cu mult sânge

rece, bizuindu-se pe reflexele celuilalt de a opri turboşalupa şi a nu le trece pe deasupra, iar după cinci secunde accelerând şi câştigând o distanţă preţioasă, cu Gibraltarul din ce în ce mai aproape. Totul pe muchie de cuţit. Şi o eroare de calcul era suficientă pentru ca acel echilibru precar între urmăritori şi urmăriţi să se ducă dracului.

— Ne-au făcut-o, strigă dintr-o dată Santiago.

Teresa privi în jur, deconcertată. Acum HJ-ul era din nou în stânga, pe partea din afară, presând inexorabil spre ţărm, Phantom-ul alergând la cincizeci de noduri la o sondă de mai puţin de cinci metri şi cu pasărea alipită deasupra, cu fasciculul alb al reflectorului fixat pe ei. Situaţia nu părea mai proastă decât cu câteva minute în urmă, şi aşa îi spuse lui Santiago, apropiindu-se din nou de urechea lui. Nu stăm aşa de rău, strigă. Santiago însă clatină din cap ca şi cum nu o auzea, absorbit în pilotarea şalupei, sau în ceea ce gândea. Încărcătura asta, îl auzi spunând. Iar apoi, înainte de a tăcea cu totul, adăugă ceva din care Teresa nu putu înţelege decât un cuvânt: momeală. Oricum, spune că ne-au întins o cursă, se gândi ea. Atunci HJ-ul îi lovi cu prora, iar dârele celor două şalupe ciocnindu-se la cea mai mare viteză se preschimbară într-un nor de spumă pulverizată care îi udă până la oase, orbindu-i, iar Santiago se văzu obligat să cedeze puţin câte puţin, să ducă Phantom-ul din ce în ce mai aproape de plajă, astfel încât acum alergau pe curent, între întinsurile din mare şi malul propriu-zis, cu HJ-ul la babord şi ceva mai detaşat, cu elicopterul deasupra şi cu luminile de la ţărm trecând rapide de partea cealaltă. La trei palme adâncime.

Da' de unde, că nu e nici o sondă, reflectă Teresa în pripă. Santiago ducea *planeadora* cât putea de lipită de mal, pentru a ţine departe cealaltă şalupă, al cărei pilot, totuşi, profita de orice ocazie pentru a i se ţine pe lângă travers. Chiar şi aşa, socoti ea, probabilităţile ca HJ-ul să atingă fundul ori să aspire o piatră care să-i hulească dracului paletele turbinei erau cu mult mai mici decât cele pe care le avea Phantom-ul să atingă nisipul cu coada

motorului în mijlocul unui şoc al gurnei, iar apoi să-şi înfigă prora, şi ei doi să fumeze Faros până la învierea trupului. Dumnezeule. Teresa strânse din dinţi şi îşi strânse şi mâinile pe umerii lui Santiago când turbo-şalupa se apropie din nou prin norul de spumă, înaintând puţin, până când îi orbi încă o dată cu siajul ei şi făcând apoi o uşoară ambardee la tribord pentru a-i presa şi mai mult spre plajă. Pilotul acela era şi el bun, într-adevăr, se gândi. Din aceia care îşi iau slujba în serios. Fiindcă nici o lege nu pretindea atât de mult. Sau da, atunci când chestiunile deveneau personale între marii masculi parşivi, care din orice chef făceau tărăboi. De cât de aproape era, traversul HJ-ului apărea atât de întunecat şi de enorm, încât excitaţia pe care cursa i-o producea Teresei începu să fie înlocuită de frică. Niciodată nu alergaseră în felul ăsta printre întinsuri, atât de aproape de mal şi la o apă atât de puţin adâncă, iar din când în când reflectorul de pe elicopter lăsa să se vadă ondulaţiile, stâncile şi algele de pe fund. Abia dacă e pentru elice, socoti. Acuma brăzdăm plaja. Dintr-o dată se simţi ridicol de vulnerabilă acolo, udă până la oase, orbită de lumină, scuturată de şocurile gurnei. Mai lasă-mă cu legea şi cu alte cele, îşi spuse. Acuma îşi încearcă muşchii şi atât. Cui dă înapoi i se blegeşte. Să vedem care duce mai mult rachiu, iar eu sunt la mijloc. Ce tristă tâmpenie să mori pentru asta.

Atunci îşi aminti de stânca lui León. Stânca era o rocă nu foarte înaltă, ce străjuia la câţiva metri de plajă, la jumătatea drumului între La Duquesa şi Sotogrande. Era numită aşa fiindcă un poliţist de frontieră pe nume León spărsese de ea coca turbo-şalupei pe care o conducea, raaaas, în plină urmărire a unei şalupe, văzându-se obligat să intre pe plajă cu o gaură de apă. Iar acea stâncă, tocmai îşi amintise Teresa, se găsea chiar pe traseul pe care îl urmau acum. Ideea îi declanşa un atac de panică. Uitând cât de aproape erau urmăritorii, privi spre dreapta în căutare de repere pentru a-şi fixa poziţia după luminile de la ţărm ce treceau prin dreptul traversului Phantom-ului. Trebuie să fie, hotărî ea, tare-al naibii de aproape.

— Stâncă! îi strigă lui Santiago, aplecându-se peste umărul lui. Ne apropiem de stâncă!

În lumina reflectorului urmăritor, îl văzu încuviinţând din cap, fără să-şi abată atenţia de la volan şi de la traseu, aruncând din când în când priviri spre turbo-şalupă şi spre mal, pentru a socoti distanţa şi înălţimea la care planau. În acel moment, HJ-ul se depărta puţin, elicopterul se apropie mai mult, iar când se uită în sus, ducându-şi mâna streaşină la ochi, Teresa întrezări o siluetă întunecata cu o cască albă cum cobora până pe talpa pe care pilotul încerca să o plaseze aproape de motorul Phantom-ului. Rămase vrăjită de acea imagine insolită: bărbatul suspendat între cer şi apă, agăţându-se cu o mână de portiera elicopterului, iar în cealaltă ţinând un obiect pe care ea îl recunoscu anevoie ca fiind un pistol. N-are să tragă în noi, se gândi năucită. Nu pot face asta. Asta-i Europa, drăcia dracului, şi n-au dreptul să se poarte aşa cu noi, ciuruindu-ne pur şi simplu. *Planeadora* făcu un salt mai lung şi ea căzu pe spate, iar când se ridică, cu oasele dislocate, pe punctul de a-i striga lui Santiago au să ne ardă, parşivule, slăbeşte, frânează, opreşte înainte să ne doboare în împuşcături, văzu că bărbatul cu casca albă apropia pistolul de carcasa dovleacului şi îşi golea acolo încărcătorul, foc cu foc, flame portocalii în strălucirea reflectorului printre miile de particule de apă pulverizate, cu detonaţiile, pam, pam, pam, pam, aproape înăbuşite de huruitul motorului şalupei, şi elicea elicopterului, şi zgomotul mării, şi plesnetul cocii Phantom-ului pe apa puţin adâncă de lângă mal. Şi, dintr-o dată, bărbatul cu casca albă dispăru din nou în elicopter, iar acesta câştigă un pic în înălţime, fără a înceta să-i ţină în lumină, şi HJ-ul se apropie din nou primejdios, în timp ce Teresa privea stupefiată găurile negre din carcasa motorului, iar acesta continua să funcţioneze ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, într-o veselie şi fără nici o urmă de fum măcar, după cum Santiago menţinea netulburat direcţia şalupei, fără să se fi întors măcar o dată să vadă ce se întâmpla, fără s-o întrebe pe Teresa daca era nevătămată şi fără nimic

altceva în afară de a continua acea cursă pe care părea dispus să o prelungească până la capătul lumii, sau al vieţii lui, sau al vieţilor lor.

Stânca, îşi aminti ea încă o dată. Stânca lui León trebuia să fie chiar acolo, la câţiva metri de prora. Se ridică în spatele lui Santiago ca să scruteze în faţă, încercând să pătrundă prin perdeaua albă de stropi de apă iluminată din elicopter şi să distingă roca în bezna ţărmului ce şerpuia dinaintea lor. Sper s-o vadă el la timp, îşi spuse. Sper s-o facă suficient de repede ca să manevreze şi s-o evite, şi HJ-ul să ne-o permită. Îşi punea toate aceste dorinţe când văzu stânca în faţă, neagră şi ameninţătoare; şi, fără a mai fi nevoie să se uite în stângă, ştiu că turbo-şalupa se depărta ca s-o evite în acelaşi timp în care Santiago, cu faţa şiroind de apă şi cu ochii mijiţi sub lumina orbitoare care nu-l scăpa o clipă, atingea maneta *power-trim*-ului şi învârtea brusc volanul Phantom-ului, într-un val de stropi şi spumă care îi învălui în norul său luminos şi alb, evitând pericolul înainte să accelereze şi să-şi recapete direcţia, cincizeci de noduri, apă liniştită, iarăşi printre întinsuri şi cu sonda minimă. În acel moment, Teresa privi înapoi şi văzu că nu era afurisita de stâncă; că era vorba de o barcă ancorată care, pe întuneric, semăna cu ea, şi că stânca lui León era încă în faţă, aşteptându-i. Aşa încât deschise gura să-i strige lui Santiago că aia din spate nu era, atenţie, e încă la prora, când văzu că elicopterul stingea reflectorul şi se ridica cu repeziciune şi că HJ-ul se îndepărta printr-o ambardee violentă în largul mării. De asemenea, se văzu pe sine ca din afară, foarte liniştită şi foarte singură în acea şalupă, de parcă toată lumea era pe punctul de a o abandona într-un loc umed şi întunecat. Simţi o frică intensă, familiară, deoarece recunoscuse Situaţia. Şi lumea explodă în fărâme.

7
Fost-am însemnat cu Şapte

„Şi, în acelaşi timp, Dantés se simţi aruncat în gol, străbătând văzduhul ca o pasăre rănită, tot căzând cu o groază care îi îngheţa inima”. Teresa Mendoza reciti acele rânduri şi rămase o clipă absentă, cu cartea deschisă pe genunchi, privind curtea interioară a închisorii. Era încă iarnă, iar dreptunghiul de lumină care se mişca în direcţia opusă soarelui îi încălzea oasele pe cale de a se suda sub ghipsul de pe braţul drept şi sub jerseul gros, de lână, pe care i-l împrumutase Patricia O’Farrell. Era bine acolo în ultimele ore ale dimineţii, înainte să sune soneriile care anunţau masa. În jurul ei, vreo cincizeci de femei vorbeau, grupate în cercuri, aşezate, ca şi ea, la soare, fumau întinse pe spate, profitând să se bronzeze un pic, ori se plimbau în grupuri mici dintr-o parte în cealaltă a curţii interioare, cu felul de a umbla tipic pentru deţinute, obligate să se mişte între limitele incintei: două sute treizeci de paşi pe o latură şi întoarcere pentru a începe, unu, doi, trei, patru şi tot aşa, jumătate de întoarcere când se ajunge la zidul surmontat de o gheretă şi de o reţea se sârmă ghimpată care le despărţea de modulul destinat bărbaţilor, două sute douăzeci şi opt, două sute douăzeci şi nouă, două sute treizeci de paşi exact spre terenul de baschet, alţi două sute treizeci până înapoi la zid, şi tot aşa, de opt sau de zece ori, sau de douăzeci de ori în fiecare zi. După două luni la El Puerto de Santa Maria, Teresa se familiarizase cu aceste plimbări cotidiene, ajungând la rândul ei, fără a-şi da prea bine seama, să adopte acel fel de a umbla, cu o uşoară balansare elastică şi rapidă, tipic pentru deţinutele veterane, grăbit şi direct, de parcă s-ar fi îndreptat cu adevărat spre un loc anume. Patricia O’Farrell a fost cea care i-a atras atenţia asupra acestui fapt, după câteva săptămâni. Ar trebui să te vezi, îi spuse, deja umbli ca o puşcăriaşă. Teresa era convinsă că

Patricia, care acum stătea întinsă lângă ea, cu mâinile sub ceafă, cu părul foarte scurt şi auriu strălucind în soare, nu avea să umble niciodată în felul acela, nici dacă ar fi petrecut încă douăzeci de ani în închisoare. În sângele ei irlandez şi jerezan, se gândi, e prea multă clasă, prea multă bună purtare, prea multă inteligenţă.

— Dă-mi o *trujita*, spuse Patricia.

Era leneşă şi cu capricii de la o zi la alta. Fuma tutun blond cu filtru; însă, numai ca să nu se ridice, ar fi fumat Bisonte fără filtru de la colega ei, care le avea adesea desfăcute şi relipite cu câteva grăuncioare de haşiş. *Trujas*, fără. *Porros* sau *canitos*, cu. *Tabiros* şi *carrujos*, în sinaloeză. Teresa alese una din tabachera pe care o ţinea pe jos, jumătate normale şi jumătate preparate, o aprinse şi, înclinându-se peste faţa Patriciei, i-o aşeză între buze. O văzu zâmbind înainte de a spune mulţumesc şi aspirând fumul fără să-şi mişte mâinile de la ceafă, cu ţigara atârnându-i în gură, cu ochii închişi sub soarele care făcea să-i strălucească părul şi, de asemenea, puful fin de pe obraji, lângă ridurile uşoare din jurul ochilor. Treizeci şi patru de ani, spusese fără s-o întrebe nimeni, în prima zi, în celula – *chabolo*, în jargonul de închisoare pe care Teresa îl stăpânea deja – pe care cele două o împărţeau. Treizeci şi patru în DNI şi nouă de condamnare în dosar, din care până acum am făcut doi. Cu ispăşire prin muncă zi de zi, bună purtare, o treime din pedeapsă şi toată mascarada, îmi rămîn încă unul sau doi, cel mult. Atunci Teresa începu să-i spună cine era ea, mă cheamă cutare şi am făcut aşa şi pe dincolo, însă cealaltă o întrerupse, ştiu cine eşti, drăguţă, aici ştim totul despre toate foarte repede; despre unele chiar înainte să sosească. Să-ţi explic. Există trei tipuri de bază: ursuză, lesbi şi unsă. Pe naţionalităţi, în afară de spaniole, avem arăboaice, românce, portugheze, nigerience, inclusiv cu SIDA – de astea nici să nu te-apropii – care umblă, săracele, făcute praf, un grup de columbience care-şi fac de cap, câteva franţuzoaice şi două ucrainence care erau târfe şi s-au certat cu peştele fiindcă nu le înapoia paşapoartele. Cât

despre ţigănci, să nu te bagi printre ele: cele tinere cu pantaloni strânşi pe trup, plete slobode şi tatuaje ţin pastilele, ciocolata şi restul, şi sunt cele mai dure; cele mai bătrâne, nişte Rosario ţâţoase şi grase, cu coc şi fuste lungi, care halesc fără să crâcnească condamnările bărbaţilor lor – fiindcă ei trebuie să rămână în libertate ca să-şi întreţină familia şi vin să le aştepte cu Mercedes-ul când pleacă – alea sunt paşnice; dar se protejează unele pe altele. În afară de ţigănci între ele, puşcăriaşele sunt, prin firea lor, nesolidare, iar cele care se unesc în grupuri o fac din interes sau pentru supravieţuire, cele mai slabe căutând sprijinul celor mai tari. Dacă vrei un sfat, să nu-ţi faci prea multe legături. Caută locurile bune: bucătării, economat, care, în plus, îţi reduc din pedeapsă; şi să nu uiţi să foloseşti papuci la duş şi să eviţi să-ţi sprijini găurica de closetele comune din curte, fiindcă poţi lua de toate. Să nu vorbeşti de rău niciodată în gura mare de Camarón sau de Joaquín Sabina sau de Los Chunguitos sau de Miguel Bosé, să nu ceri să se schimbe canalul în timpul telenovelelor şi nici să nu accepţi droguri fără să ştii mai întâi ce-or să-ţi ceară pentru ele. Ce-ţi convine ţie, dacă nu creezi probleme şi faci lucrurile cum trebuie, e un an aici mâncându-ţi dibla, ca toate celelalte, gândindu-te la familie, sau să-ţi refaci viaţa, sau la tunul pe care ai să-l dai când o să ieşi, sau la un futai: chestii una şi una. Un an jumate cel mult, cu hârţogăraia şi cu rapoartele de la Direcţia Penitenciarelor şi de la psihologi, şi de la toţi nemernicii care ne deschid uşile sau ni le închid după cum le-a mers digestia în ziua aia, sau după cum le placi sau nu, sau după ce-au tras la măsea. Aşa că ia-o cu calm, păstrează-ţi faţa asta cumsecade pe care-o ai, spune-le tuturor da domnule şi da doamnă, să nu mă freci pe mine la coaie şi hai să ne-avem pe bune. Mexicană. Sper să nu-ţi pese dacă te-or striga Mexicana. Aici toate au porecle: unora le place şi altora nu. Eu sunt Locotenentul O’Farrell. Şi-mi place. Poate într-o zi te las să-mi spui Pati.

— Pati.

— Ce-i?

— Cartea e foarte meseriaşă.

— Ţi-am spus eu.

Stătea în continuare cu ochii închişi, cu ţigara fumegându-i în gură, iar soarele accentua nişte mici pete, ca nişte pistrui, pe care le avea pe şaua nasului. Fusese atrăgătoare şi, într-un fel, încă mai era. Sau poate că mai mult plăcută decât atrăgătoare cu adevărat, cu părul blond şi un metru şaptezeci şi opt, cu ochii vii care păreau că râd tot timpul, lăuntric, atunci când priveau. O mamă Miss Spania Cincizeci şi Nu-ştiu-cât, căsătorită cu O'Farrell cel cu *manzanilla* şi cu caii din Jérez, care apărea uneori în fotografiile din reviste: un bătrân ridat şi elegant, cu nişte butoaie de vin şi nişte capete de taur în spate, într-o casă cu covoare, tablouri şi mobile ticsite de ceramică şi de cărţi. Avea mai mulţi copii, însă Patricia era oaia neagră. O chestie cu droguri pe Costa del Sol, cu mafii ruseşti şi cu morţi. Unui iubit de-al ei cu trei sau patru nume de familie îi făcuseră de petrecanie ciuruindu-l, iar ea a scăpat ca prin urechile acului, cu două focuri care au ţinut-o o lună jumate la UCI. Teresa îi văzuse cicatricele la duşuri şi atunci când Patricia se dezbrăca în celulă: două steluţe de piele brăzdată pe spate, lângă omoplatul stâng, la o palmă distanţă una de alta. Semnul de ieşire al uneia din ele era o altă cicatrice, un pic mai mare, în faţă, sub claviculă. Al doilea glonţ i-l scoseseră în sala de operaţii, turtit de os. Muniţie blindată, fu comentariul Patriciei prima oară când Teresa rămase uitându-se la ea. Dacă e chiar un plumb dum-dum, nu-ţi pot spune. Iar apoi încheie discuţia printr-o mutră tăcută şi amuzată, în zilele umede se resimţea din cauza celei de-a doua răni, la fel cum pe Teresa o durea braţul recent fracturat, pus în ghips.

— Ce mai face Edmond Dantés?

Edmond Dantés sunt eu, răspunse Teresa aproape serios, şi văzu cum ridurile din jurul ochilor Patriciei se accentuau, iar ţigara îi tremura într-un zâmbet. Şi eu, spuse ea. Şi toate astea, adăugă arătând curtea interioară fără să deschidă ochii. Inocente şi virgine şi visând o comoară care ne aşteaptă când o să ieşim de-aici.

— A murit abatele Faria, comentă Teresa, uitându-se pe paginile deschise ale cărţii. Bietul moşneguţ.

— Vezi şi tu. Uneori, unii trebuie s-o mierlească pentru ca alţii să trăiască.

Pe lângă ele trecură nişte deţinute, făcând cei două sute treizeci de paşi în direcţia zidului. Erau antipatice, jumătatea de duzină a grupului lui Trini Sánchez, cunoscută ca Makoki III: brunetă şi mică, masculină, agresivă, tatuată, curat articolul 10, şi obişnuită a carcerei, paişpe ani pentru un schimb de lovituri de cuţit cu o mireasă din cauza a jumătate de gram de heroină. Ăstora le place omleta de cartofi prăjiţi, avertiză Patricia prima oară când se încrucişară cu ele pe coridorul modulului, când Trini spuse ceva ce Teresa nu reuşi să audă, iar celelalte râseră în cor, făcându-şi semne. Dar n-ai nici o grijă, Mexicană mică. N-au să-ţi pape decât pizda, dacă te laşi. Teresa nu se lăsase, iar după câteva înaintări tactice la duşuri, la toalete şi în curtea interioară, inclusiv o încercare de apropiere socială bazată pe zâmbete, ţigări şi lapte condensat, într-una din sălile de mese, fiecare şi-a văzut de treaba ei. Acum Makoki III şi fetele ei o priveau pe Teresa de la distanţă, fără să-i complice existenţa. La urma urmei, colega ei de celulă era Locotenentul O'Farrell. Şi pe chestia asta, se spunea, Mexicana era servită.

— Pa, Locotenente.

— Pa, ştioarfelor.

Patricia nici nu deschisese ochii. Stătea tot cu mâinile încrucişate la ceafă. Celelalte râseră zgomotos, spuseră două grosolănii voioase şi continuară să străbată curtea interioară. Teresa le privi cum se îndepărtau, iar apoi se uită la colega ei. Nu-i luase prea mult timp să-şi dea seama că Patricia O'Farrell se bucura de unele privilegii printre deţinute: manevra bani care depăşeau valoarea legală a sumei disponibile, primea lucruri din afară, şi acolo acest fapt permitea să ţină balanţa înclinată în favoarea ei. Până şi supraveghetoarele, *boquis*, o tratau cu mai multă atenţie decât pe restul. Însă, în plus, era în

ea o anumită autoritate care nu avea nimic de-a face cu asta. Pe de-o parte, fetiţa avea cultură, ceea ce marca o diferenţă importantă, într-un loc unde foarte puţine deţinute aveau mai mult de studiile primare. Se exprima bine, citea cărţi, cunoştea oameni de un anumit nivel, şi nu era de mirare că deţinutele apelau la ea să le ajute să-şi întocmească cererile pentru permisii, grade, recursuri şi alte documente oficiale tipice pentru avocatul pe care nici nu-l aveau – cei primiţi din oficiu o tuleau atunci când condamnarea era fermă, iar unii dintre ei chiar înainte – şi nici nu-l puteau plăti. De asemenea, obţinea droguri, de la pastile de toate culorile la zăpadă şi ciocolată, şi niciodată nu-i lipsea foiţa pentru ca tovarăşele să-şi facă o ţigară garnisită pe cinste, în plus, nu era dintre cele care se lăsau călcate în picioare. Se povestea că, recent intrată la El Puerto, o puşcăriaşă veterană încercase s-o deranjeze, că O'Farrell suportase provocarea fără să deschidă gura şi că, în dimineaţa următoare, goale la duşuri, i-o luă înainte japiţei aceleia punându-i în gât o ţepuşă făcută din bastonaşul de la cadrul unui extinctor. Să nu mai faci asta, drăguţă, au fost cuvintele, privindu-se de foarte aproape, cu apa duşurilor căzând peste ele şi cu celelalte deţinute bulucindu-se ca la televizor, deşi mai apoi toate s-au jurat pe morţii lor cei mai proaspeţi, adică *mulés*, că nu văzuseră nimic. Iar provocatoarea, o Kie cu faimă de dură care era poreclită Valenciana, fusese cu totul de acord în această privinţă.

Locotenentul O'Farrell. Teresa constată că Patricia deschisese ochii şi se uita la ea, şi îşi îndepărtă încet privirea, pentru ca cealaltă să nu-i pătrundă gândurile. Adesea, cele mai tinere şi mai neajutorate cumpărau protecţia unei Kie respectate sau periculoase – ceea ce însemna cam acelaşi lucru – în schimbul unor favoruri care, în acea izolare lipsită de bărbaţi, le includeau pe cele evidente. Patricia nu le propusese niciodată nimic în acest sens; însă, uneori, Teresa o surprindea observând-o în acel mod fix şi un pic reflexiv, ca şi cum în realitate se uita la ea, dar se gândea la altceva. Se simţise privită astfel când

sosise la El Puerto, zgomot de zăvoare şi de ivăre şi de uşi, clang, clang, ecou de paşi şi vocea impersonală a supraveghetoarelor, şi mirosul acela de femei închise, haine murdare ca naiba, saltele prost aerisite, mâncare râncedă, sudoare şi leşie, în timp ce se dezbrăca în primele nopţi, sau atunci când se aşeza pe closet ca să-şi facă nevoile, foarte irascibilă la început din cauza acelei lipse de intimitate, până când se obişnui, cu chiloţii şi jeanşii până la glezne, iar Patricia o privea din pat fără să spună nimic, ţinându-şi pe burtă, cu faţa în jos, cartea pe care o citea – avea o etajeră plină – studiind-o tot timpul din cap până-n picioare, zile întregi, săptămâni întregi, şi încă o mai privea din când în când, ca acum, când deschisese ochii şi o privea după ce trecuseră prin preajmă fetele lui Trini Sánchez, alias Makoki III.

Se întoarse la carte. Pe Edmond Dantés tocmai îl aruncaseră peste un ţărm abrupt, într-un sac, cu o ghiulea de tun legată de picioare ca lest, crezând că aveau de-a face cu trupul neînsufleţit al abatelui moşneguţ. „Cimitirul castelului If era marea”, citi, cu aviditate. Sper să iasă de-acolo, îşi spuse trecând cu repeziciune la pagina următoare şi la capitolul următor: „Dantés, luat prin surprindere, aproape sufocat, avu cu toate astea suficientă prezenţă de spirit ca să-şi ţină răsuflarea”… Drace. De-ar izbuti să iasă la suprafaţă şi să plutească, şi să se întoarcă la Marsilia ca să-şi recupereze corabia şi să se răzbune pe cei trei ticăloşi, camarazii lui spuneau că erau blestemaţii, care numai ce mi ţi l-au vândut într-un fel atât de parşiv. Teresa nu-şi imaginase vreodată că o carte absorbea atenţia până-ntr-acolo încât să-şi dorească să rămână liniştită şi să continue taman de unde tocmai o lăsase, cu un semn pus acolo, ca să nu piardă pagina. Patricia i-o oferise după ce îi vorbise mult despre toate acestea, Teresa mirându-se că o vedea tăcând atât de multă vreme, uitându-se pe paginile din cărţile ei; că îşi băga toate alea în cap şi că le prefera telenovelelor – pe ea o încântau serialele mexicane, care aveau accentul din ţara ei – filmelor şi concursurilor, pe care celelalte deţinute se

călcau în picioare ca să le vadă în sala cu televizorul. Cărţile sunt porţi care te poartă spre afară, spunea Patricia. Cu ele înveţi, te educi, călătoreşti, visezi, îţi imaginezi, trăieşti alte vieţi şi o înmulţeşti pe a ta de o mie de ori. Să vedem cine îţi dă mai mult pentru mai puţin, Mexicană mică. Şi îţi mai folosesc ca să ţii la distanţă o mulţime de lucruri rele: fantome, singurătăţi şi căcaturi din astea. Uneori mă întreb cum reuşiţi să v-o puneţi, voi care nu citiţi, însă niciodată nu i-a spus ar trebui să citeşti vreuna, sau uite, pe asta, ori pe cealaltă; a aşteptat ca Teresa să se hotărască singură, după ce o surprinsese de mai multe ori vârându-şi nasul printre cele douăzeci sau treizeci de cărţi pe care şi le reînnoia din când în când, exemplare din biblioteca închisorii şi altele pe care i le trimitea vreo rudă sau vreun prieten de-afară, ori însărcina pe o colegă cu permisie de gradul trei. În sfârşit, într-o bună zi Teresa spuse că i-ar plăcea să citească una, fiindcă niciodată n-a făcut aşa ceva. Avea în mână una intitulată *Blândeţea nopţii* sau ceva de genul ăsta, care îi atrăgea atenţia fiindcă suna parcă într-un fel foarte, foarte romantic si, în plus, avea pe copertă o ilustraţie frumoasă cu o fată elegantă şi subţire cu pălărie, foarte elegantă, gen anii douăzeci. Însă Patricia clătină din cap, i-o luă din mână şi spuse aşteaptă, toate la vremea lor, mai înainte trebuie să citeşti alta, care o să-ţi placă mai mult. Astfel încât a doua zi merseră la biblioteca închisorii şi îi cerură Marcelei Conejo, care ocupa acest post – Conejo îi era porecla: îi pusese soacrei sale leşie de marca asta în sticla de vin – cartea pe care Teresa o avea acum în mână. E vorba de un deţinut ca noi, explică Patricia când o văzu îngrijorată că trebuia să citească ceva aşa de gros. Şi fii atentă: colecţia Sepan Cuántos, Editura Porrúa, Mexic. A venit de-acolo, ca şi tine. Sunteţi predestinaţi unul altuia. Era o mică ceartă în fundul curţii interioare. Arăboaice şi ţigănci tinere la harţă, mardindu-se după pofta inimii. De acolo se putea vedea o fereastră cu gratii de la modulul bărbaţilor, unde deţinuţii de sex masculin obişnuiau să schimbe mesaje, prin strigăte şi semne, cu prietenele sau

cu partenerele lor. Nu puţine idile de închisoare se urzeau în colţul acela – un puşcăriaş care făcea lucrări de zidărie a reuşit să o lase borţoasă pe o deţinută în cele trei minute cât au întârziat gardienii până ce i-au descoperit – iar locul era frecventat de femeile cu interese de cealaltă parte a zidului şi a reţelei de sârmă ghimpată. Acum, trei sau patru puşcăriaşe se ciondăneau şi se încăierau, foarte clonţoase, din gelozie sau fiindcă îşi disputau poziţia cea mai bună din observatorul improvizat, în timp ce gardianul civil din ghereta de sus se apleca peste zid ca să arunce o privire. Teresa constatase că, în închisoare, prăpăditele aveau mai mult sânge-n vine decât unii bărbaţi. Umblau machiate, se aranjau cu colegele lor care erau coafeze şi adorau să-şi etaleze bijuteriile, mai ales cele care se duceau la slujbă duminica – Teresa, fără a reflecta asupra acestui fapt, încetase să o mai facă după moartea lui Santiago Fisterra – şi cele care aveau posturi în bucătării sau în zone unde era posibil vreun contact cu bărbaţii. Asta crea, de asemenea, prilejuri de gelozii, de bătăi şi de reglări de conturi. Văzuse femei trăgând cotonogeli incredibile altor femei pentru o ceartă, pentru o ţigară, pentru un dumicat de omletă franceză – ouăle nu erau incluse în meniu, şi se puteau înjunghia pentru aşa ceva – pentru o vorbă de ocară sau pentru un ce s-a-ntâmplat, cu pumni adevăraţi şi cu şuturi după care victima sângera pe nas şi pe urechi. De asemenea, furturile de droguri sau de mâncare erau motiv de gâlceavă: cutii de conserve, zăpadă sau pastile sustrase din celule la ora micului dejun, când acestea rămâneau deschise. Sau încălcarea legilor nescrise ce reglementau viaţa de acolo. Cu o lună în urmă, o turnătoare care spăla ghereta supraveghetoarelor şi profita ca să ciripească puţin despre colege, îşi atrăsese o cotonogeală de moarte în buda din curtea interioară, când intrase să se pişe: patru deţinute ocupându-se şi celelalte blocând uşa, iar apoi toate, surde şi oarbe şi mute, şi turnătoriţa încă se mai afla în spitalul închisorii, cu mandibula prinsă în sârme şi cu mai multe coaste rupte.

Gâlceavă continua în fundul curţii interioare, în

spatele gratiilor, indivizii din modulul bărbaţilor le încurajau pe adversare, iar şefa de serviciu cu alte două gardiene traversau curtea în alergare, pentru a rezolva chestiunea. După ce le aruncă o privire distrată, Teresa se întoarse la Edmond Dantés, de care era îndrăgostită până peste urechi. Şi în timp ce dădea paginile – fugarul tocmai fusese salvat din mare de nişte pescari – simţea fixaţi asupra ei ochii Patriciei O'Farrell, privind-o la fel ca şi cealaltă femeie, pe care de atâtea ori o surprinsese pândind-o dintre umbre şi din oglinzi.

O trezi ploaia din geam şi deschise ochii îngrozită în zorii cenuşii, deoarece credea că se află înapoi pe mare, lângă stânca lui León, în centrul unei sfere negre, scufundându-se în adâncuri precum Edmond Dantés în linţoliul abatelui Faria. După stânca şi după impact şi după noapte, zilele ce au urmat după trezirea ei într-un spital, cu un braţ imobilizat în atele până la umăr, cu trupul plin de contuzii şi de julituri, îşi reconstituise încetul cu încetul – comentarii ale medicilor şi infirmierelor, vizita a doi poliţişti şi a unei asistente sociale, *flash*-ul unei fotografii, degetele mânjite de cerneală după o luare de amprente digitale – amănuntele celor petrecute. Totuşi, ori de câte ori cineva rostea numele lui Santiago Fisterra, mintea i se golea, în tot acel timp, sedativele şi propria ei stare de spirit o menţinuseră într-o aţipeală ce respingea orice reflecţie. Nici o clipă, în intervalul primelor patru sau cinci zile, nu voi să se gândească la Santiago; iar când amintirea îi dădea năvală în minte, o îndepărta adâncindu-se în acea picoteală care, în mare măsură, era voluntară, încă nu, murmura în sinea ei. Mai degrabă încă nu. Până când, într-o dimineaţă, când deschise ochii, îl văzu pe Óscar Lobato, ziaristul de la *Diario de Cádiz* care era prieten cu Santiago. Şi lângă uşă, în picioare şi rezemat de perete, un alt bărbat, al cărui chip îi părea vag cunoscut. Chiar atunci, pe când acesta din urmă asculta fără să rostească o vorbă – la început îl luase drept poliţist – ea acceptă din gura lui

Lobato ceea ce oarecum ştia deja, sau ghicea: că în acea noapte Phantom-ul se izbise la cincizeci de noduri de stânca, făcându-se zob, şi că Santiago murise pe loc, în timp ce Teresa fusese aruncată printre fragmentele şalupei, rupându-şi braţul drept când se lovise de suprafaţa apei şi scufundându-se cinci metri, până la fund.

Cum am ieşit? voi ea să ştie. Iar glasul îi suna straniu, ca şi cum n-ar mai fi fost al ei. Lobato zâmbea într-un fel care îi îndulcea mult trăsăturile înăsprite, semnele de pe faţă şi expresia vie a ochilor când şi-i îndreptă spre bărbatul care stătea rezemat de perete fără să deschidă gura, privind-o pe Teresa curios şi aproape timid, de parcă n-ar fi cutezat să se apropie.

— Te-a scos el.

Atunci Lobato îi povesti ce se întâmplase după ce ea îşi pierduse cunoştinţa. Că după ciocnire a plutit un moment înainte de a se scufunda, iluminată de reflectorul pe care elicopterul îl reaprinsese. Că pilotul i-a trecut comanda colegului său pentru a plonja în mare de la trei metri înălţime, iar în apă şi-a scos casca şi vesta auto-gonflabilă pentru a înota până la fund, unde ea se îneca. Apoi a adus-o la suprafaţă, prin spuma ridicată de palele rotorului, şi de acolo pe plajă, în timp ce HJ-ul căuta ce mai rămăsese din Santiago Fisterra – cele mai mari bucăţi din Phantom nu atingeau patru palme – iar luminile unei ambulanţe se apropiau pe şosea. Şi, în vreme ce Lobato povestea toate aceste lucruri, Teresa privea chipul bărbatului rezemat de perete, care continua să stea acolo fără să rostească o vorbă sau să confirme sau să facă ceva, ca şi cum ceea ce povestea ziaristul i s-ar fi întâmplat altcuiva. Şi în cele din urmă îl recunoscu pe unul dintre poliţiştii de frontieră pe care îi văzuse în taverna lui Kuki, în acea seară când contrabandiştii din Gibraltar sărbătoreau o zi de naştere. A vrut să vină cu mine ca să-ţi vadă faţa, explică Lobato. Iar ea privea la rândul ei faţa celuilalt, pilotul de pe elicopterul Poliţiei de Frontieră care îl omorâse pe Santiago şi o salvase pe ea. Gândindu-se: o să fie nevoie să mi-l amintesc pe omul ăsta mai târziu, când

o să trebuiască să mă hotărăsc, când am să mai dau peste el, trebuie să încerc să-l omor la rândul meu, dacă pot, ori să spun facem pace, parşivule, să ridic din umeri şi la bună vedere. În cele din urmă întrebă de Santiago, ce se întâmplase cu trupul lui; cel de lângă perete se uită în altă parte, iar Lobato îşi strâmbă gura cu necaz când îi spuse că sicriul se îndrepta spre O Grove, satul lui galician. Un băiat cumsecade, adăugă, cu o expresie de circumstanţă, iar Teresa se gândi că poate era sincer, că stătuse de vorbă şi că băuse cu el, şi că poate îl aprecia într-adevăr. Atunci începu să plângă încetişor, pentru că se gândea într-adevăr la Santiago mort şi îi vedea chipul nemişcat, cu ochii închişi, ca atunci când dormea cu faţa lipită de umărul ei. Şi îşi zise: ce-am să fac acum cu corăbioara aia afurisită care a rămas pe masă în casa de la Palmones, neterminată, şi n-are s-o mai termine nimeni. Şi ştiu că era singură pentru a doua oară şi că, într-un fel, era pentru totdeauna.

— O'Farrell a fost cea care i-a schimbat viaţa cu adevărat, îmi repetă Maria Tejada.

Îşi petrecuse ultimele patruzeci şi cinci de minute povestindu-mi de ce şi cum. În cele din urmă se duse în bucătărie, se întoarse cu două pahare cu infuzie de plante şi bău unul în timp ce eu îmi revizuiam notiţele şi digeram istoria. Vechea asistentă socială a închisorii El Puerto de Santa Maria era o femeie rotofeie, dezgheţată, cu părul lung şi plin de fire albe pe care nu şi-l vopsea, cu o privire amabilă şi o gură fermă. Purta ochelari rotunzi cu montură metalică şi inele de aur pe mai multe degete: cel puţin zece, am numărat. De asemenea, am socotit că avea vreo şaizeci de ani. Treizeci şi cinci lucrase pentru Direcţia Penitenciarelor în regiunile Cádiz şi Málaga. Nu mi-a fost uşor s-o găsesc, fiindcă ieşise la pensie recent; însă Óscar Lobato a aflat unde locuia. Mi le amintesc bine pe amândouă, mi-a spus ea atunci când i-am expus problema la telefon. Veniţi la Granada şi o să stăm de vorbă. M-a primit în trening şi papuci de casă, pe terasa

apartamentului ei din Albaicin, având tot oraşul şi lunca râului Genil într-o parte, iar în cealaltă Alhambra ridicându-se printre copaci, în auriu şi ocru, sub soarele dimineţii. O casă cu multă lumină şi cu pisici pretutindeni: pe sofa, în hol, pe terasă. Cel puţin o jumătate de duzină de pisici vii – mirosea ca dracu', în ciuda ferestrelor deschise – şi încă vreo douăzeci în tablouri, în bibelouri de porţelan, în figurine din lemn. Avea chiar covoare şi perne brodate cu pisici, iar printre rufele scoase la uscat pe terasă atârna o faţă de masă cu motanul Sylvester. Iar în timp ce eu îmi reciteam notiţele şi savuram infuzia, un pisoiaş tigrat mă observa din înaltul comodei, ca şi cum m-ar fi cunoscut dinainte, iar un altul, gras şi cenuşiu, se apropia pe covor cu mişcări de vânător, ca şi cum şireturile pantofilor mei ar fi constituit o pradă legitimă. Restul erau împrăştiaţi prin casă în diverse posturi şi atitudini. Detest lighioanele astea, prea tăcute şi prea inteligente pentru gustul meu – nimic nu se compară cu loialitatea stupidă a unui câine tălâmb – dar mi-am luat inima-n dinţi. Munca e muncă.

— O'Farrell a făcut-o să vadă lucruri din ea însăşi – spunea amfitrioana mea – despre care nici nu-şi închipuia că există. Şi asta a început să o educe olecuţă, nu?… În felul ei.

Avea pe masa de joc o mulţime de caiete unde-şi tot notase, de-a lungul anilor, incidentele din munca ei. Le-am revăzut înainte să sosiţi dumneavoastră, mi-a spus. Ca să le împrospătez. Apoi mi-a arătat câteva pagini scrise cu o caligrafie rotundă şi înghesuită: fişe individuale, date, vizite, interviuri. Unele paragrafe erau subliniate. Urmărire, mi-a explicat. Treaba mea era să le evaluez gradul de integrare, să le ajut să-şi caute ceva pentru mai târziu. Acolo înăuntru există femei care-şi petrec toată ziulica cu braţele încrucişate, şi femei care vor să facă ceva. Eu le înlesneam mijloacele. Teresa Mendoza Chávez şi Patricia O'Farrell Meca. Clasificate ca FDUS: fişier pentru deţinute cu urmărire specială. La vremea lor, au făcut să se vorbească mult, astea două.

— Au fost amante?

Îşi închise caietele, aruncându-mi o privire lungă, estimativă. Fără îndoială, cântărea dacă acea întrebare corespundea unei curiozităţi bolnave sau unui interes profesional.

— Nu ştiu, răspunse în cele din urmă. Între fete se zvonea, desigur. Dar lucrurile astea se zvonesc mereu. O'Farrell era bisexuală. Asta în orice caz, nu-i aşa?... Şi adevărul e că întreţinuse relaţii cu câteva deţinute înainte de sosirea lui Mendoza; însă, în ce le priveşte pe ele două, nu vă pot spune nimic sigur.

După ce-mi morfolise şireturile de la pantofi, motanul gras şi cenuşiu mi se freca de pantaloni, umplându-i de păr pisicesc. Am muşcat capătul pixului, cu stoicism.

— Cât timp au petrecut împreună?

— Un an colege de celulă, iar apoi au ieşit la câteva luni diferenţă... Am avut ocazia să stau de vorbă cu amândouă: tăcută şi aproape timidă Mendoza, foarte respectuoasă, foarte prudentă, cu accentul acela mexican care o făcea să pară atât de blândă şi de corectă... Cine-ar fi zis, mai târziu, nu-i aşa? O'Farrell era la polul opus: amorală, dezinhibată, mereu cu o atitudine superioară şi frivolă. Cu multă experienţă. O aristocrată stricată care catadicsea să stea de vorbă cu poporul. Ştia să utilizeze banul, ceea ce în închisoare contează mult. Un comportament ireproşabil. Nici o sancţiune în cei trei ani şi jumătate pe care i-a petrecut înăuntru, fiţi atent, deşi cumpăra şi consuma stupefiante... Vă spun eu că era prea isteaţă ca să-şi caute probleme. Părea să considere şederea în închisoare ca pe o vacanţă inevitabilă, şi aştepta să treacă fără să-şi facă sânge rău.

Motanul care se freca de pantalonii mei îşi agăţă ghearele într-o şosetă, aşa încât l-am îndepărtat cu un şut discret, care a atras o scurtă tăcere cenzorială din partea interlocutoarei mele. În orice caz – continuă în urma acestei pauze stingheritoare, chemând motanul pe genunchii ei, vino-ncoace, Anubis, frumosule – O'Farrell

era o femeie în toată puterea cuvântului, cu personalitate; iar nou-venita a fost foarte influenţată de ea: familie bună, bani, un nume, cultură… Mulţumită colegei ei de celulă, Mendoza a descoperit rostul educaţiei. Asta a fost partea pozitivă a influenţei; i-a insuflat dorinţa de a se depăşi, de a se schimba. A citit, a studiat. A descoperit că nu-i nevoie să depinzi de un bărbat. Avea talent la matematică şi la socotit, şi a găsit ocazia să le dezvolte în programele de educaţie pentru deţinute, care pe atunci permiteau să se reducă din condamnare. Într-un singur an, a absolvit un curs de matematică elementară, un altul de limbă şi de ortografie şi a progresat mult la engleză. A devenit o cititoare avidă, şi până la urmă o găseai fie cu un roman de Agatha Christie, fie cu o carte de călătorii sau de popularizare ştiinţifică. Iar O'Farrell a fost cea care a îndemnat-o la toate astea. Avocatul lui Mendoza era un gibraltarian care a lăsat-o de izbelişte la puţin timp după ce a intrat în închisoare; şi, după cât se pare, a rămas şi cu banii, care nu ştiu dacă erau mulţi sau puţini. La Puerto de Santa Maria nu a avut nici un *tète-â-tète* – unele deţinute obţineau certificate false de convieţuire ca să fie vizitate de bărbaţi – şi nimeni n-a venit s-o vadă. Era complet singură. Aşa încât O'Farrell a făcut toate recursurile şi hârţogăraia ca să-i obţină libertatea condiţionată şi gradul al treilea. Dacă ar fi fost vorba de o altă persoană, toate acestea ar fi putut înlesni, eventual, o reintegrare. Când a fost pusă în libertate, Mendoza şi-ar fi putut găsi o slujbă decentă: învăţa repede, avea instinct, un cap limpede şi un coeficient mare de inteligenţă – asistenta socială îşi consulta din nou caietele – care depăşea clar 130. Din păcate, prietena ei O'Farrell era prea ticăloşită. Anumite gusturi, anumite prietenii. Ştiţi cum e – mă privea de parcă se îndoia că aş şti. Anumite vicii, între femei, a continuat ea, anumite influenţe sau relaţii sunt mai puternice decât între bărbaţi. Şi mai era ceea ce s-a spus: povestea cu cocaina pierdută şi tot restul. Cu toate că în închisoare – numitul Anubis torcea, în timp ce stăpâna lui îi trecea o mână pe spinare – mereu circulă poveşti din astea, cu

sutele. Aşa că nimeni n-a crezut că era adevărat. Absolut nimeni, insistă ea după o tăcere gânditoare, mângâind în continuare motanul. Chiar şi acum, după nouă ani şi în ciuda a toate câte se publicaseră în această privinţă, asistenta socială era convinsă în continuare că, în ce priveşte cocaina, era vorba de o legendă.

— Dar vedeţi şi dumneavoastră cum stau lucrurile. Mai întâi a fost O'Farrell cea care a schimbat-o pe Mexicană; iar mai apoi, după cum se spune, aceasta a pus stăpânire cu totul pe viaţa celeilalte. Nu-i aşa?… Să mai ai încredere în mironosiţe.

„Cât despre mine, îl voi păstra mereu în minte pe tânărul soldat palid la faţă şi cu ochi strălucitori, iar când îngerul morţii va coborî, sunt sigur că îl voi recunoaşte în el pe Selim…"

În ziua când împlini douăzeci şi cinci de ani – ultimul ghips de pe braţ îi fusese scos cu o săptămână în urmă – Teresa puse un semn la pagina 579 a acelei cărţi, care o fascina; niciodată, înainte vreme, nu se gândise că cineva s-ar fi putut proiecta atât de intens în ceea ce citea, astfel încât cititorul şi protagonistul să fie totuna. Iar Pati O'Farrell avea dreptate: mai mult decât cinematograful sau televizorul, romanele îţi permiteau să trăieşti lucruri pentru care o singură viaţă nu era de-ajuns. Aceasta era strania magie ce o ţinea legată de volumul ale cărui pagini începeau să se desprindă de vechi ce erau şi pe care Pati puse să fie reparat după cinci zile de aşteptare nerăbdătoare din partea Teresei, cu lectura întreruptă la capitolul XXVII – „Catacombele din San Sebastian" – fiindcă, după cum spusese Pati, nu-i vorba numai de citit cărţi, Mexicano, ci şi de plăcerea fizică şi de bucuria interioară pe care ţi-o dau când le ţii în mână. Aşa încât, pentru a intensifica această plăcere şi această bucurie, Pati se duse cu cartea la atelierul de legătorie pentru deţinute, şi acolo ceru să fie descusute colile de hârtie

pentru a fi recusute cu grijă, iar apoi să fie legate la loc cu carton, clei şi hârtie decorată pentru paginile de gardă, şi cu o frumoasă copertă din piele maro, cu litere aurite pe cotor, unde se putea citi: *Alexandre Dumas*; iar dedesubt: *Contele de Monte Cristo*. Iar jos de tot, cu nişte litere tot aurite, dar mai micuţe, iniţialele T. M. C. ale prenumelui şi numelor Teresei.

— E cadoul meu de ziua ta.

Asta îi spuse Pati O'Farrell când i-o înapoie la ora micului dejun, după primul apel al zilei. Cartea era foarte bine învelită, iar Teresa simţi acea plăcere de care colega ei îi vorbise când o avu din nou lângă ea, grea şi moale, cu copertele noi şi cu literele acelea aurite. Iar Pati o privea cu coatele pe masă, cu o cană de cicoare în mână şi cu o ţigară aprinsă în cealaltă, observând-o cum se bucura. Şi îi repetă la mulţi ani, iar celelalte colege o cinstiră şi ele pe Teresa, data viitoare afară să fie, spuse una, cu un armăsar care-ţi dă bună dimineaţa în timp ce te scoli, iar eu să mă uit. Iar mai târziu, seara, după al cincilea apel, în loc să coboare în sala de mese pentru cină – greţosul peşte pane şi fructele răscoapte dintotdeauna – Pati se înţelese cu supraveghetoarele pentru o mică petrecere privată în celulă, şi au pus casete cu cântece de Vicente Fernández, Chavela Vargas şi Paquita la del Barrio, toate de la mama lor, foarte ţapene, iar după ce crăpă uşa Pati scoase o sticlă de tequila de care făcuse rost cine ştie cum, un Don Julio autentic, pe care vreo supraveghetoare o băgase pe şest, mai întâi plata de cinci ori a lozului de introducere, şi o dughiră pe ascuns, savurând ce criminală era, în tovărăşia câtorva colege care se lipiră la chef aşezându-se pe pat şi pe scaun şi chiar pe budă, precum Carmela, o coşcogeamite ţigancă mai bătrână, de meserie hoaţă de buzunare, care făcea curăţenie pentru Pati şi îi spăla cearşafurile – şi hainele Teresei câtă vreme avusese mâna în ghips – drept pentru care Locotenentul O'Farrell îi vărsa lunar mici sume în sold. Le însoţeau Conejo, bibliotecara otrăvitoare, Charito, ciorditoarea de buzunare, care era acolo pentru că dăduse cu jula la serbarea Sfintei Fecioare

şi la cea din aprilie şi la care-or mai fi fost, şi Pepa Trueno, alias Labă-neagră, care-şi atacase soţul cu un cuţit de tăiat şuncă din barul pe care îl ţineau împreună pe drumul N-IV, şi povestea, umflându-se în pene, că pe ea divorţul o costase douăzeci de ani şi o zi, dar nici un sfanţ. Teresa îşi puse semanarul de argint la mâna dreaptă pentru a etala o încheietură nouă, iar inelele îi răsunau vesele la fiecare înghiţitură. Cheful dură până la apelul de la ora unsprezece. Au fost şi *parchis*, care este jocul de pârnaie prin excelenţă, şi cutii de conserve şi pastile pentru a-şi anima fofoloanca – după cum spunea foarte plastic Carmela printre râsete de balabustă casnică – şi ţigări dintr-o porţie de haşiş destul de groasă transformată în fum, glume şi râsete, în timp ce Teresa se gândea trebuie să vedem cum e cu Spania şi cu Europa astea naşpa, cu regulamentele şi cu istoriile lor, şi cum se uită peste umăr la noi, mexicani corupţi, imposibil să faci rost aici de nişte berici – *garimbas* numeau colegele ei berile – şi vezi cum e… De pastile şi de ciocolată şi de o sticlă din când în când, de asta nu duc lipsă niciuna dacă vorbesc cu supraveghetoarea care trebuie şi au cu ce să plătească.

Iar Pati O’Farrell avea. Prezida petrecerea Teresei un pic retrasă, urmărind-o necontenit prin fum, cu un zâmbet pe buze şi în priviri, cu un aer vagabond, distantă ca şi cum nu avea nimic de-a face, aidoma unei mămici care îşi ducea fetiţa la o petrecere de ziua de naştere, cu hamburgeri, prieteni de aceeaşi vârstă şi măscărici, în timp ce Vicente Fernández cânta despre femei şi trădări, vocea spartă a Chavelei vărsa alcool printre împuşcături pe duşumele de cârciumi, iar Paquita la del Barrio o zbiera pe aceea care zicea ca un câine, /fără un reproş, /mereu aruncată la picioarele tale, /zi şi noapte. Teresa se simţea legănată de nostalgia muzicii şi a accentelor din ţara ei, din care, ca să fie completă, nu mai lipseau decât nişte *chirrines* şi nişte Pacifico la jumătate, buimăcită de haşişul care îi ardea între degete, dă-l mai departe ca să fim egale, surioară, mai rele am fumat eu, că să sparg lemne mă pricep olecuţă. Pentru cei douăşcinci de anişori, puicuţo,

toasta Carmela ţiganca. Iar când, la casetofon, Paquita o începu pe aia cu de trei ori te-am înşelat, şi ajunse la refren, toate îi ţinură isonul, deja foarte ameţite, chestia cu prima oară din curaj, a doua din capriciu, a treia din plăcere – de trei ori te-am înşelat, fecior de curvă, nuanţa cât o ţinea gura Pepa Trueno, fără îndoială în cinstea răposatului ei. Continuară aşa până când una dintre supraveghetoare veni îmbufnată să le spună că petrecerea s-a terminat; însă petrecerea continuă la fel şi mai târziu, după ce gratiile şi uşile se închiseseră, ele două singure, în semiîntunericul din celulă, cu lampa cu braţ flexibil aşezată pe jos lângă chiuvetă, cu imaginile, printre umbre, ale decupajelor din reviste – actori de film, cântăreţi, peisaje, o hartă turistică a Mexicului – decorând peretele vopsit în verde şi cu mica fereastră cu perdeluţe cusute de Charito ciorditoarea, care avea o mână foarte bună, când Pati scoase o a doua sticlă de tequila şi o punguţă de sub pat şi spuse astea-s pentru noi, Mexicano, că cine-mparte parte-şi face. Şi cu Vicente Fernández cântând foarte semeţ şi pentru a nu ştiu câta oară *Femei divine*, şi cu Chavela beată avertizând să nu mă ameninţi, să nu mă ameninţi, îşi trecură sticla gură de la gură şi făcură nişte şerpişori albi pe copertele unei cărţi care se numea *Ghepardul*; iar apoi Teresa, cu nasul prăfuit după ultima priză, spuse e criminal şi mulţumesc pentru aniversare, Locotenente, în viaţa mea n-am mai etcetera. Pati tăgădui, nedând nici o importanţă, şi, ca şi cum s-ar fi gândit la altceva, spuse acum am să mă masturbez puţin dacă n-ai nimic împotrivă, Mexicană mică, şi se trânti pe pat cu faţa-n sus, scoţându-şi papucii şi fusta pe care o purta, o fustă largă şi închisă la culoare, foarte frumoasă, care îi venea bine, păstrându-şi numai bluza. Iar Teresa rămase un pic fistâcită cu sticla de Don Julio în mână, fără să ştie ce să facă şi încotro să se uite, până când cealaltă spuse ai putea să mă ajuţi, fata mea, fiindcă chestiile astea merg mai bine în două. Atunci Teresa clătină uşor din cap. Da' de unde. Ştii că chestiile astea nu-mi plac, şopti. Şi, cu toate că Pati nu insistă, ea se ridică încet, după câteva momente, fără să

lase sticla, şi se duse să se aşeze pe marginea patului colegei sale, care avea coapsele deschise şi o mână între ele, mişcând-o uşor şi alene, şi făcea asta fără să-şi desprindă privirile din ochii ei, în penumbra verzuie a celulei. Teresa îi trecu sticla, iar cealaltă bău cu mână liberă şi îi înapoie tequila, continuând s-o privească. Apoi Teresa zâmbi şi spuse încă o dată mulţumesc pentru aniversare, Pati, şi pentru carte, şi pentru petrecere. Iar Pati nu-şi dezlipea privirea de ea în timp ce-şi mişca degetele iscusite între coapsele goale. Atunci Teresa se aplecă spre prietena ei, repetă „mulţumesc" foarte în şoaptă şi o sărută uşor pe buze, atât şi nimic mai mult, doar câteva secunde. Şi simţi cum Pati îşi ţinea răsuflarea, înfiorându-se de mai multe ori sub gura ei cu un geamăt, cu ochii dintr-o dată larg deschişi, iar apoi rămânea nemişcată, continuând s-o privească.

O trezi vocea ei înainte de ivirea zorilor.

— E mort, Mexicano.

Abia dacă vorbiseră despre el. Despre ei. Teresa nu era dintre cele care fac prea multe confidenţe. Doar câte o remarcă, ici şi colo, întâmplătoare. O dată cutare, altă dată nu ştiu ce. În realitate, evita să vorbească despre Santiago ori despre Blondul Dávila. Chiar să se gândească mai mult timp la unul sau la altul. Nici măcar nu avea fotografii – puţinele cu galicianul rămăseseră cine ştie pe unde – exceptând-o pe aceea cu ea şi cu Blondul ruptă de la mijloc: iubita unui traficant, care părea să fi plecat departe de tot, cu secole în urmă. Uneori, cei doi bărbaţi i se contopeau în minte într-unul singur, iar asta nu-i plăcea. Era de parcă le-ar fi fost necredincioasă amândurora în acelaşi timp.

— Nu-i vorba de asta, răspunse.

Stăteau pe întuneric, iar afară zorii încă nu începuseră să se coloreze în cenuşiu. Mai erau două sau trei ore până când cheile gardienei de serviciu aveau să

lovească în uşi, trezind deţinutele pentru primul apel şi pentru ca să-şi facă toaleta înainte de a-şi schimba lenjeria intimă, chiloţii şi tricourile şi ciorapii trei sferturi, pentru a le atârna pe toate în cozile de mătură încastrate în perete pe post de cuiere. Teresa auzi cum colega ei se foia în pat. După un răstimp îşi schimbă şi ea poziţia, încercând să adoarmă. Foarte departe, dincolo de uşa metalică şi pe lungul palier al modulului, răsună un glas de femeie. Te iubesc, Manolo, striga, îţi spun că te iubesc. Un altul, mai aproape, răspunse cu o grosolănie. Şi eu îl iubesc, se alătură, băşcălioasă, o a treia voce. Apoi se auziră paşii unei supraveghetoare, şi din nou linişte. Teresa stătea cu faţa în sus, în cămaşa de noapte, cu ochii căscaţi în întuneric, aşteptând spaima ce avea să sosească, inexorabilă, punctuală la întâlnire, când primele raze aveau să se ivească dincolo de fereastra celulei şi de perdeluţele cusute de Charito ciorditoarea.

— Aş vrea să-ţi povestesc ceva, spuse Pati.

Apoi amuţi ca şi cum asta era tot, ori ca şi cum nu era sigură că ar trebui să povestească, ori poate aşteptând vreo remarcă din partea Teresei. Însă aceasta nu zise nimic; nici spune-mi, nici nu. Rămăsese nemişcată, privind în noapte.

— Am o comoară ascunsă afară, adăugă Pati într-un târziu.

Teresa îşi auzi propriul râs înainte de a-şi da seama că tocmai râdea.

— Fir-ar, remarcă ea. Ca abatele Faria.

— Chiar aşa – acum Pati râdea şi ea. Dar eu n-am de gând să mor aici… Adevăru-i că n-am de gând să mor nicăieri.

— Ce fel de comoară? voi să ştie Teresa.

— Ceva ce s-a pierdut şi toată lumea a căutat, şi nimeni n-a găsit fiindcă cei care au ascuns-o sunt morţi… Pare ca-n filme, nu-i aşa?

— Nu cred că pare ca-n filme. Pare ca-n viaţă. Amândouă rămaseră tăcute încă o vreme. Nu sunt sigură,

se gândi Teresa. Nu sunt cu totul convinsă că vreau să-ţi ascult confidenţele, Locotenente. Poate pentru că-mi eşti superioară în cunoştinţe şi-n inteligenţă şi-n ani şi-n toate, şi te surprind mereu privindu-mă în felul acela în care mă priveşti; sau poate fiindcă nu mă linişteşte că-ţi vine – că te uzi, spuneţi voi aici – atunci când te sărut. Dacă cineva e obosit, sunt lucruri pe care e mai bine să nu le ştie. Iar în noaptea asta sunt foarte obosită, probabil fiindcă am băut şi am fumat şi am prizat prea mult, iar acum nu dorm. Şi anul ăsta sunt foarte obosită, de asemenea. Şi în viaţa asta, la fel. Pentru moment, cuvântul „mâine" nu există. Avocatul meu a venit să mă vadă numai o dată. De-atunci am primit de la el numai o scrisoare în care îmi spune că a investit lovelele în tablouri de artişti, care s-au devalorizat mult şi nu rămâne nici ca să-mi plătesc un coşciug dacă crap. Dar adevăru-i că nu-mi pasă. Singurul lucru bun, când stai aici, e că nu există mai mult decât există, şi asta te scuteşte să te gândeşti la ce-ai lăsat afară. Sau la ce te aşteaptă afară.

— Comorile astea sunt periculoase, remarcă.

— Sigur că sunt – Pati vorbea ca şi cum se gândea la fiecare cuvânt, lent, foarte în şoaptă. Chiar eu am plătit un preţ mare… Mi-au lipit câteva focuri, ştii tu. Pum, pum. Şi iată-mă.

— Şi ce se-ntâmplă cu comoara aia afurisită, Locotenent Pati O'Faria?

Râseră din nou amândouă în întuneric. Apoi se ivi o strălucire la căpătâiul patului lui Pati, care tocmai aprinsese o ţigară

— Oricum mă duc s-o caut, spuse, când am să ies de-aici.

— Dar tu n-ai nevoie de asta. Ai lovele.

— Nu de-ajuns. Ce cheltuiesc aici nu-i al meu, ci al familiei mele – tonul ei deveni ironic când rosti cuvântul „familie"… Iar comoara asta de care-ţi spun sunt bani adevăraţi. Mulţi. Care la rândul lor produc încă şi mai mult, şi mai mult, şi cu mult mai mult, ca la bolero.

— Ştii pe bune unde e?

— Bineînţeles.

— Şi n-are stăpân?... Vreau să zic, alt stăpân în afară de tine.

Jarul ţigării scapără o clipă. Tăcere.

— Asta-i o întrebare bună.

— Ba nu. Asta-i întrebarea.

Tăcură din nou. Fiindcă vei fi ştiind tu mai multe ca mine, se gândea Teresa. Ai educaţie şi clasă, şi un avocat care vine să te vadă din când în când, şi o groază de bişţari la bancă, fie şi de la familia ta. Dar la asta de care-mi spui mă pricep, şi chiar e posibil ca măcar o dată să ştiu mai multe decât ştii tu. Deşi etalezi două cicatrice ca nişte steluţe, un iubit în ţintirim şi o comoară care te aşteaptă la ieşire, tu ai privit totul de sus. Eu, dimpotrivă, mă uitam de jos. De aceea ştiu lucruri pe care tu nu le-ai văzut. Rămâneau al naibii de departe de tine, cu părul tău aşa de blond şi cu pielea ta aşa de albă şi cu purtarea ta de bani gata, ca din cartierul Chapultepec. Am văzut noroiul pe picioarele mele goale când eram o copiliţă, în Las Siete Gotas, unde beţivii băteau la uşa mamei dis-de-dimineaţă, iar eu o auzeam cum le deschidea. Am mai văzut şi zâmbetul lui Fierros Motanul. Şi stânca lui León. Am aruncat comori în mare la cincizeci de noduri, cu HJ-urile lipite de cur. Aşa că lasă vrăjeala.

— La întrebarea asta e greu de răspuns, comentă Pati într-un târziu. Sunt oameni care au tot căutat-o, desigur. Credeau că au anumite drepturi... Dar de-atunci a trecut ceva vreme. Acum nimeni nu ştie că eu sunt la curent.

— Şi de ce mi-ai zice mie?

Jarul ţigării îşi înteţi de două ori strălucirea roşiatică înainte să sosească răspunsul.

— Nu ştiu. Sau poate că, într-adevăr, ştiu.

— Nu mi te-am închipuit aşa de gură-spartă. Aş putea să devin turnătoare şi să umblu de colo până colo trăncănind povestea.

— Nu. Am petrecut ceva vreme împreună şi te-am

observat. Nu eşti din alea.

Din nou tăcere. De această dată mai îndelungată decât înainte.

— Eşti tăcută şi loială.

— Şi tu la fel, răspunse Teresa.

— Nu. Eu sunt altfel.

Teresa văzu cum se stinge jarul ţigării. Era curioasă, însă în acelaşi timp simţea nevoia să isprăvească acea conversaţie. Oricum a terminat şi o lasă baltă, se gândi. Nu vreau să-i pară rău mâine că a spus ceva ce nu trebuia. Ceva ce rămâne departe de mine, unde nu o pot urmări, în schimb, dacă adoarme acum, tot vom putea să tăcem, dând vina pe prizele trase, pe chefuială şi pe tequila.

— Poate că într-o bună zi am să-ţi propun să recuperăm comoara asta, conchise Pati dintr-o dată. Tu şi cu mine, împreună.

Teresa îşi ţinu răsuflarea. Nici pomeneala, îşi spuse. De-acum niciodată n-o să mai putem considera taifasul ăsta ca şi cum n-ar fi existat. Ceea ce spunem ne înlănţuie cu mult mai mult decât ceea ce facem sau decât ceea ce trecem sub tăcere. Răul cel mai rău al fiinţei omeneşti e că a inventat cuvântul. Dacă nu, uită-te la câini. Sunt aşa de credincioşi fiindcă nu vorbesc.

— Şi de ce eu?

Nu putea să tacă. Nu putea să spună da sau nu. Trebuia un răspuns, iar acea întrebare era singurul răspuns posibil. O auzi pe Pati întorcându-se spre perete înainte de a răspunde:

— Am să-ţi spun când o veni momentul. Dac-o veni.

8
Pungi de-un kil

— Există oameni al căror noroc se clădeşte pe temeiul unor nenorociri, conchise Eddie Álvarez. Şi ăsta a fost cazul Teresei Mendoza.

Lentilele ochelarilor îi micşorau ochii circumspecţi. Mă costase ceva timp şi câţiva intermediari ca să-l văd aşezat în faţa mea; însă iată-l, vârându-şi şi scoţându-şi mereu mâinile din buzunarele sacoului, după ce mă salutase numai cu vârful degetelor. Stăteam de vorbă pe terasa hotelului Rock din Gibraltar, cu soarele strecurându-se prin iedera, printre palmierii şi printre ferigile din grădina suspendată de pe versantul Stâncii. Jos, de cealaltă parte a balustradei albe, se întindea golful Algeciras, luminos şi nedesluşit în ceaţa uşoară şi albastră a după-amiezei: feriboturi albe la capătul unor siaje rectilinii, coasta Africii insinuându-se dincolo de Strâmtoare, vapoarele ancorate îndreptându-şi prora spre răsărit.

— Păi am înţeles că la început aţi ajutat-o în sensul acesta, am spus. Vreau să spun că i-aţi înlesnit unele nenorociri.

Avocatul clipi de două ori, îşi răsuci paharul pe masă şi mă privi din nou.

— Nu vorbiţi despre ce nu ştiţi – suna şi ca un reproş, şi ca un sfat. Eu îmi făceam meseria. Trăiesc din asta. Iar pe atunci ea era un nimeni. Imposibil de imaginat…

Schiţă vreo două grimase ca pentru sine, fără chef, de parcă cineva i-ar fi spus un banc prost, din acelea pe care nu le înţelegi din prima.

— Era imposibil, a repetat.

— Poate că v-aţi înşelat dumneavoastră.

— Mulţi ne-am înşelat; părea să se consoleze cu acest plural. Deşi, în acest lanţ de erori, eu eram cel mai puţin

important.

Îşi trecu o mână prin părul ondulat, rar, pe care îl purta prea lung şi care îi dădea un aer mişelesc. Apoi atinse din nou paharul larg pe care îl avea pe masă: lichior de whisky al cărui aspect ciocolatiu numai apetisant nu era.

— În viaţa asta totul se plăteşte, a spus el după ce s-a gândit o clipă. Ce se întâmplă este că unii plătesc mai devreme, alţii în timpul şi alţii după. In cazul Mexicanei, ea plătise mai devreme... Nu mai avea nimic de pierdut, ci totul de câştigat. Asta a făcut ea.

— Se povesteşte că dumneavoastră aţi abandonat-o în închisoare. Fără o centimă.

Părea cu adevărat ofensat. Deşi, la un ins cu antecedentele lui – avusesem grijă să le aflu – asta nu însemna absolut nimic.

— Nu ştiu ce vi s-o fi povestit, dar e inexact. Eu pot fi la fel de practic ca orişicine, înţelegeţi?... E normal, în meseria mea. Însă nu de asta-i vorba. N-am abandonat-o.

O dată stabilit acest fapt, mi-a expus o serie de justificări mai mult sau mai puţin rezonabile. Teresa Mendoza şi Santiago Fisterra îi încredinţaseră, e adevărat, ceva bani. Nimic ieşit din comun: anumite fonduri pe care el încerca să le spele în mod discret. Problema a fost că i-a investit pe aproape toţi în tablouri: peisaje, marine şi tot aşa. Câteva portrete bine realizate. Da. Întâmplător, a făcut-o chiar după moartea galicianului. Iar pictorii nu erau foarte cunoscuţi. De altfel, nu-i cunoştea nici mă-sa; de aceea a investit în ei. Reevaluarea, ştiţi cum e. Însă a venit criza. A trebuit să vândă în pagubă până la ultima pânză şi, de asemenea, o mică cotă-parte dintr-un bar de pe Main Street şi alte câteva lucruri. Din toate acestea el şi-a dedus onorariile – existau întârzieri şi chestii neachitate – iar banii rămaşi i-a destinat apărării Teresei. Aceasta a presupus numeroase cheltuieli, fireşte. O căruţă de bani şi încă ceva pe deasupra. La urma urmei, ea n-a stat decât un an în închisoare.

— Se spune, am sugerat, că asta s-a întâmplat graţie Patriciei O'Farrell, ai cărei avocaţi i-au făcut actele.

Am văzut cum schiţa gestul de a-şi duce o mână la inimă, din nou ofensat. Îşi lăsă gestul neterminat.

— Se spun tot felul de lucruri. Adevărul e că a fost un moment când, ei bine – mă privea ca pe-un martor al lui Iehova care sună la uşă. Eu aveam alte ocupaţii. Chestia cu Mexicana ajunsese într-un punct mort.

— Vreţi să spuneţi că se terminaseră banii.

— Puţinii pe care îi avea, da. Se terminaseră.

— Şi atunci nu v-aţi mai ocupat de ea.

— Auziţi – îmi arătă palmele ridicându-le puţin, ca şi cum gestul acela îi garanta spusele. Eu trăiesc din asta. Nu-mi puteam pierde vremea. Nu degeaba există avocaţi din oficiu, în plus, vă repet că era imposibil să ştiu…

— Înţeleg. Ea n-a cerut socoteală mai târziu?

Se cufundă în contemplarea propriului pahar aflat pe sticla de pe masă. Întrebarea aceea nu părea să-i stârnească amintiri plăcute. În cele din urmă, ridică din umeri ca răspuns şi rămase privindu-mă.

— Dar mai apoi, am insistat, aţi lucrat iarăşi pentru ea.

Îşi vârî şi îşi scoase încă o dată mâinile din buzunarele sacoului. O sorbitură din pahar şi din nou foiala mâinilor. Poate că am făcut-o, recunoscu în sfârşit. Pentru o scurtă perioadă, şi demult. Apoi am refuzat să continuu. Sunt curat.

Informaţiile mele erau altele, dar nu i-am spus. Când a ieşit din închisoare, Mexicana l-a strâns de boaşe, după care l-a azvârlit când nu i-a mai fost de folos. Erau cuvintele comisarului-şef din Torremolinos, Pepe Cabrera. Pe netrebnicul ăla Mendoza l-a făcut să cace toţi bănuţii. Până la ultimul. Iar lui Eddie Álvarez expresia asta i se potrivea ca o mănuşă. Ţi-l imaginai perfect căcând bănuţi, sau orice altceva. Spune-i că vii din partea mea, fusese recomandarea lui Cabrera în timp ce luam masa în portul sportiv din Benalmádena. Rahatul ăla îmi datorează multe

şi n-o să poată refuza. Povestea aceea cu containerul de la Londra şi cu englezul cu furtul de la Heathrow, de exemplu. Zi-i numai asta şi-o să-ţi mănânce din palmă. Ce-o să scoţi de la el e treaba ta.

— Nu era ranchiunoasă, prin urmare, am conchis.

M-a privit cu o precauţie profesională.

— Punta Castor.

Am presupus că socotea cam câte ştiam eu din cele petrecute. N-am vrut să-l dezamăgesc.

— Faimoasa capcană.

Acest cuvânt păru să aibă pentru el efectul unui laxativ.

— Nu mă obosiţi; se foia neliniştit în scaunul din papură şi răchită, făcându-l să scârţâie. Ce ştiţi dumneavoastră despre capcane?... Cuvântul acesta este excesiv.

— De asta mă aflu aici. Ca să-mi povestiţi.

— Acum e totuna, răspunse el, apucând paharul. În legătură cu Punta Castor, Teresa ştia că eu n-am avut nimic de-a face cu ce urzeau Cañabota şi sergentul acela de la Garda Civilă. Apoi, ea şi-a asumat timpul şi deranjul să cerceteze totul. Iar când mi-a venit rândul... Ei bine. Am demonstrat că eu mă aflam doar în trecere. O dovadă că am reuşit e că sunt încă în viaţă.

Rămase gânditor, făcând să zăngăne gheaţa din pahar. Bău.

— În ciuda banilor de pe tablouri, a celor petrecute la Punta Castor şi a tuturor celorlalte – insistă el, şi părea surprins – sunt în continuare în viaţă.

Sorbi din nou. De două ori. Pe cât se pare, amintirile îi făceau sete. În realitate, spuse el, nimeni n-a fost niciodată în mod expres de partea lui Santiago Fisterra. Nimeni. Cañabota şi cei pentru care lucra voiau doar o momeală; pe cineva care să distragă atenţia în timp ce adevărata încărcătură se preda în alt loc. Aceasta era practica obişnuită: i s-a întâmplat galicianului la fel de bine cum i se putea întâmpla altuia. Chestiune de ghinion. Nu

era dintre cei care vorbeau dacă erau găbjiţi. În plus, era din afară, umbla cum avea el chef şi nu avea prieteni sau simpatii prin zonă… Mai cu seamă, acelui gardian civil îi căşunase pe el. Aşa încât i-au pus-o în cârcă lui.

— Şi ei.

Făcu încă o dată scaunul să scârţâie în timp ce se uita spre scara terasei ca şi când Teresa Mendoza era pe punctul de a-şi face apariţia. Un moment de tăcere. Pipăi din nou paharul. Apoi îşi potrivi ochelarii şi spuse: din păcate. Tăcu din nou. Altă înghiţitură. Din păcate, nimeni nu-şi putea imagina că Mexicana avea să ajungă până unde a ajuns.

— Dar insist pe ideea că eu n-am avut nimic de-a face. Dovada e… La naiba. Am spus-o deja.

— Că sunteţi încă în viaţă.

— Da; mă privea sfidător. Asta dovedeşte buna mea credinţă.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei după aceea?… Cu Cañabota şi cu sergentul Velasco?

Sfidarea a durat trei secunde Se replie. Ştii la fel de bine ca mine, spuneau ochii lui, neîncrezători. Oricine a citit ziarele ştie. Dar, dacă crezi că eu sunt cel care-o să-ţi explice, atunci eşti isteţ.

— Despre asta nu ştiu nimic.

Făcu gestul de a-şi închide buzele cu un fermoar, adoptând o expresie răutăcioasă şi satisfăcută: aceea a omului ce rezistă în poziţie verticală mai mult decât alţii pe care i-a cunoscut. Am cerut cafea pentru mine şi încă un lichior ciocolatiu pentru el. Dinspre oraş şi dinspre port ajungeau sunetele amortizate de distanţă. Un automobil urcă pe şosea pe sub terasă, cu mult zgomot de la ţeava de eşapament, îndreptându-se spre înaltul Stâncii. Mi se păru că zăresc o femeie blondă la volan, şi un bărbat cu veston de marinar.

— În orice caz, continuă Eddie Álvarez după ce se mai gândi un timp, toate astea au fost mai târziu, când lucrurile s-au schimbat şi ea a avut ocazia să-şi plătească

poliţele… Şi, auziţi, sunt sigur că, atunci când a ieşit de la El Puerto de Santa Maria, ce avea în cap era să dispară din lume. Cred că niciodată n-a fost ambiţioasă, nici visătoare… Fac prinsoare că nici măcar nu era răzbunătoare. Se mărginea să rămână în viaţă, şi nimic mai mult. Ce se-ntâmplă e că uneori soarta, de atâtea renghiuri jucate, sfârşeşte prin a te băga în groapă.

Un grup de gibraltarieni ocupă o masă învecinată. Eddie Álvarez îi cunoştea şi se duse să-i salute. Asta mi-a dat ocazia să-l studiez de la distanţă: felul lui slugarnic de a zâmbi, de a da mâna, de a asculta ca unul care nu spune chiar tot ce are de zis, ori felul de a se purta. Un supravieţuitor, am confirmat. Soiul acela de ticălos care supravieţuieşte, îl descrisese un alt Eddie, în acest caz cu numele de familie Campallo, tot din Gibraltar, vechi prieten de-al meu şi editor al săptămânalului local *Vox*. Nici coaie ca să trădeze n-avea băietanul nostru, mi-a spus Campello când am întrebat care era relaţia avocatului cu Teresa Mendoza. La Punta Castor au fost Cañabota şi gardianul. Álvarez s-a limitat să rămână cu banii galicianului. Însă femeii ăsteia de bani îi păsa o laie. Drept dovadă, l-a recuperat mai apoi pe individ şi l-a pus să lucreze din nou pentru ea.

— Şi fiţi atent – Eddie Álvarez se întorcea la masa noastră. Aş zice că Mexicana continuă să nu fie răzbunătoare. Cu ea e mai degrabă… Nu ştiu. Eventual o chestiune practică, înţelegeţi?… În lumea ei nu se lasă lucruri nelămurite.

Atunci mi-a povestit ceva curios. Când au băgat-o la El Puerto, a spus el, m-am dus la casa pe care o aveau ea şi galicianul la Palmones, ca să lichidez totul şi s-o închid. Şi ştiţi ce? Ea ieşise pe mare ca de atâtea alte ori, neştiind că era vorba de ultima. Totuşi, avea ordonat totul în sertare, fiecare lucru la locul lui. Chiar şi în dulapuri lucrurile erau ca pentru inspecţie.

— Mai degrabă decât calcul înverşunat, ambiţie sau sentimentul răzbunării – Eddie Álvarez încuviinţa din cap, de parcă sertarele şi dulapurile ar fi explicat totul – eu

cred că Teresa Mendoza a avut întotdeauna un simţ al simetriei.

Termină de măturat pasarela din lemn, îşi umplu o jumătate de pahar cu tequila şi cealaltă jumătate cu suc de portocale, şi se duse să fumeze o ţigară în capăt, desculţă, cu picioarele îngropate în nisipul cald. Soarele era încă jos, iar razele lui diagonale umpleau plaja de umbre la fiecare urmă, făcând-o să semene cu un peisaj lunar. Între dugheană şi plajă totul era curat şi ordonat, aşteptându-i pe vilegiaturiştii care urmau să înceapă a sosi în toiul dimineţii câte două şezlonguri sub fiecare umbrelă, aliniate cu grijă de Teresa, cu salteluţele în dungi albe şi albastre bine scuturate şi puse la locul lor. Era linişte, marea era calmă, la mal apa era tăcută, iar soarele răsărind reverbera cu strălucire, portocaliu şi metalic, printre siluetele în contralumină ale puţinilor trecători: pensionari la plimbarea de dimineaţă, o pereche de tineri cu un câine, un bărbat solitar care privea marea lângă o undiţă înfiptă în nisip. Iar la capătul plajei şi al strălucirii, Marbella, printre pini, palmieri şi magnolii, cu acoperişurile vilelor şi cu turnurile sale din ciment şi sticlă alungindu-se în ceaţa uşoară şi aurită, spre est.

Savură ţigara, desfăcută şi relipită, ca de obicei, cu un pic de haşiş. Lui Tony, responsabilul cu dugheana, nu-i plăcea ca ea să fumeze altceva decât tutun când era el prin preajmă; însă la ora aceea Tony încă nu sosise, iar vilegiaturiştii aveau să mai întârzie puţin până să ocupe plaja – erau primele zile ale sezonului – aşa încât putea fuma liniştită. Iar acea tequila cu suc de portocale, sau invers, îi cădea cum nu se poate mai bine. De la ora opt dimineaţa – numai cafea fără zahăr, pâine cu ulei de măsline, un *donut* – tot aranja şezlonguri, măturând prin chioşc, aşezând scaune şi mese, şi o aştepta o zi de muncă aidoma cu cea trecută şi cu următoarea: pahare murdare în spatele vitrinei, iar pe tejghea şi pe mese limo-nade, orjad, cafea cu gheaţă, Cuba Libre, apă minerală,

buimăcită şi cu tricoul îmbibat de sudoare, sub umbrarul din frunze de palmier prin care se strecurau razele soarelui: o umezeală sufocantă, care îi amintea de verile la Altata, însă cu mai multă lume şi cu mai mult miros de cremă de bronzat. Atentă, în plus, la impertinenţele clienţilor: am cerut fără gheaţă, auziţi, auzi, am cerut cu lămâie şi cu gheaţă, nu-mi spune că n-ai Fanta, mi-aţi pus cu sifon şi eu am cerut fără sifon. Hait! Acei sezonişti spanioli sau americani, cu pantalonii lor înfloraţi şi cu pielea înroşită şi unsuroasă, cu ochelarii lor de soare, cu copiii lor ultrazgomotoşi şi cu cărnurile lor plesnind de slipi, tricouri şi costume de baie, se dovedeau a fi mai răi, mai egoişti şi mai nepoliticoşi decât aceia care frecventau cluburile de *rendez-vous* ale lui Dris Larbi. Iar Teresa îşi petrecea printre ei douăsprezece ore pe zi, de colo până colo, fără să aibă timp să stea jos zece minute, cu vechea fractură de la mână resimţindu-se de greutatea tăvii cu băuturi, cu părul în două codiţe şi cu o basma în jurul frunţii, ca să nu-i cadă picăturile de sudoare în ochi. Mereu cu privirea suspicioasă a lui Tony aţintită în ceafă.

Dar nu era chiar rău de tot, acolo. Intervalul acela din timpul dimineţii, când termina de aranjat chioşcul şi şezlongurile şi rămânea liniştită dinaintea plajei şi a mării, aşteptând în pace. Sau noaptea, când se plimba pe ţărm îndreptându-se spre modesta ei pensiune din partea veche a Marbellei, la fel cum odinioară – cu secole în urmă – făcea la Melilla, când se închidea Yamila. Cel mai greu îi fusese să se obişnuiască, la ieşirea de la El Puerto de Santa Maria, cu agitaţia vieţii de-afară, zgomotele, traficul, lumea îngrămădită pe plaje, muzica asurzitoare din baruri şi discoteci, mulţimea care înţesa coasta de la Torremolinos la Sotogrande. După un an şi jumătate de rutină şi de ordine strictă, Teresa îşi formase unele deprinderi care, după trei luni de libertate, încă o făceau să se simtă mai stingherită acolo decât în spatele gratiilor. În închisoare se istoriseau poveşti despre puşcăriaşi cu condamnări lungi care, când ieşeau, încercau să se întoarcă la ceea ce pentru ei devenise singurul cămin

posibil. Teresa nu crezuse niciodată în aşa ceva, până când într-o zi, în vreme ce fuma aşezată în acelaşi loc unde stătea acum, simţi dintr-o dată nostalgia ordinii şi a rutinei, a liniştii pe care o lăsase dincolo de gratii, închisoarea nu-i un cămin decât pentru nenorociţi, spusese Pati odată. Pentru cei lipsiţi de vise. Abatele Faria – Teresa terminase *Contele de Monte Cristo* şi multe alte cărţi, şi continua să cumpere romane care se tot îngrămădeau în camera ei din pensiune – nu era din aceia care consideră închisoarea un cămin. Dimpotrivă, bătrânul prizonier năzuia să iasă pentru a-şi recăpăta viaţa ce-i fusese furată. Ca şi Edmond Dantés, numai că prea târziu. După ce se gândise mult la asta, Teresa ajunsese la concluzia că acea comoară a celor doi era doar un pretext pentru a se menţine în viaţă, pentru a visa că vor scăpa, pentru a se simţi liberi în ciuda zăvoarelor şi a zidurilor din castelul If. În cazul Locotenentului O'Farrell, povestea tunului de coca pierdută era şi ea, în felul ei, un fel de a-şi păstra libertatea. Poate că de aceea Teresa nu o crezuse niciodată pe deplin. Cât despre închisoare ca un cămin pentru nenorociţi, poate că era adevărat. De aceea îşi simţea nostalgiile de închisoare, atunci când îi veneau, prea legate de remuşcare; ca păcatele acelea care, pe măsură ce le vindeci, veneau atunci când prin minte îi treceau anumite lucruri. Şi totuşi, la El Puerto totul era simplu, întrucât cuvintele „libertate" şi „mâine" erau doar ceva neconcret, care aştepta la capătul calendarului. Acum, în schimb, trăia în sfârşit printre acele file cu date îndepărtate care, cu luni în urmă, nu însemnau decât nişte numere pe un perete şi care, pe neaşteptate, se preschimbau în zile de câte douăzeci şi patru de ore şi în dimineţi cenuşii ce continuau să o găsească veghind.

Ei, şi-acum? Se întrebă când văzu strada în faţa ei, în afara zidurilor închisorii. Răspunsul i-l înlesni Pati O'Farrell, recomandând-o unor prieteni care aveau chioşcuri pe plajele din Marbella. N-o să-ţi pună întrebări şi n-o să te exploateze prea mult, îi spuse. Nici n-au să ţi-o pună dacă nu te laşi. Munca aceea făcea posibilă libertatea

condiţionată a Teresei – avea mai mult de un an pentru a-şi achita datoria faţă de Justiţie – cu unica limitare de a putea fi localizată şi de a se prezenta, o zi pe săptămână, la comisariatul local. De asemenea, îi asigura suficient cât să-şi plătească o cameră la pensiunea de pe strada San Lázaro, cărţile, mâncarea, ceva haine, tutunul şi porţioarele de ciocolată marocană – să-şi permită câteva prize era acum peste puterile ei – ca să-şi învioreze ţigările Bisonte pe care le fuma în momentele de linişte, uneori cu un pahar în mână, în singurătatea camerei, sau pe plajă, ca acum.

Un pescăruş coborî planând până aproape de ţărm, la pândă, atinse apa şi se îndepărtă spre largul mării fără să fi obţinut nici o pradă. Lua-te-ar naiba, se gândi Teresa în timp ce aspira fumul, văzându-l cum se duce. Ştioarfă nenorocită cu aripi. Îi plăcuseră pescăruşii cu ceva vreme în urmă; îi considera romantici, până când începu să-i cunoască, umblând în sus şi-n jos cu Phantom-ul prin Strâmtoare, şi mai ales într-o zi, la început, când avură o avarie în mijlocul mării în timp ce încercau motorul, iar Santiago avu mult de lucru şi ea se tolăni să se odihnească văzându-i cum se roteau prin preajmă, iar el o sfătui să-şi acopere faţa, fiindcă erau în stare, îi spuse, să i-o ciupească dacă adormea. Amintirea îi veni cu imagini foarte precise: apa liniştită, pescăruşii plutind pe suprafaţa şi în jurul şalupei sau rotindu-se pe deasupra, şi Santiago la pupa, cu carcasa neagră a motorului în carlingă, iar el, plin de vaselină până la coate, cu bustul gol, având pe un braţ tatuajul cu Cristosul numelui său, iar pe celălalt umăr acele iniţiale despre care ea niciodată nu apucase să afle ale cui erau.

Mai trase câteva fumuri, lăsând haşişul să-i împrăştie indiferenţă prin vene, spre inimă şi spre creier, încerca să nu se gândească prea mult la Santiago, la fel cum se străduia ca o durere de cap – în ultima vreme capul o durea frecvent – să nu ajungă niciodată să se înteţească pe deplin, şi când avea primele simptome lua două aspirine înainte să fie prea târziu iar durerea să se menţină ore în

şir, învăluind-o într-un nor de indispoziţie şi de irealitate care o lăsa epuizată. În general, încerca să nu se gândească prea mult, nici la Santiago, nici la nimeni, nici la nimic; descoperise prea multe incertitudini şi orori la pândă în fiecare idee care trecea dincolo de imediat sau de practic. Uneori, mai ales când stătea culcată fără a izbuti să aţipească, îşi amintea, fără să mai poată evita, însă, dacă nu venea însoţită de reflecţii, acea privire îndreptată în urmă nu-i mai producea nici satisfacţie, nici durere; doar o senzaţie de mişcare spre nicăieri, lentă ca un vapor ce plutea în derivă lăsând în urmă persoane, obiecte, momente.

De aceea fuma acum haşiş. Nu pentru vechea plăcere, care era şi ea, ci pentru că, în plămânii ei, fumul – poate că ăsta a călătorit cu mine în colete de douăzeci de kilograme de la arabi, se gândea uneori, amuzată de paradox, când îşi storcea buzunarul ca să-şi plătească o porţioară amărâtă – îi accentua acea îndepărtare, care nici ea nu-i aducea mângâiere sau indiferenţă, ci o uşoară stupoare, căci nu întotdeauna era sigură că ea însăşi era cea care se privea, ori se amintea; ca şi cum erau mai multe Terese pitite în memoria ei, şi niciuna nu avea o legătură directă cu cea actuală. Poate că asta e viaţa, îşi spunea deconcertată, şi trecerea anilor, iar bătrâneţea, când soseşte, nu înseamnă decât să priveşti înapoi şi să vezi mulţi oameni ciudaţi, care au fost tu şi în care nu te recunoşti. Cu această idee în minte, scotea uneori fotografia ruptă, ea cu feţişoara ei de copilă şi cu jeanşii şi cu scurta, şi braţul Blondului pe umerii ei, acel braţ amputat şi nimic mai mult, în timp ce trăsăturile bărbatului care nu mai era în jumătatea de fotografie i se amestecau în amintire cu ale lui Santiago Fisterra, ca şi cum cei doi ar fi fost unul singur, invers faţă de cum se întâmpla în cazul feţişoarei cu ochi mari şi negri, ruptă în atâtea femei diferite încât era cu neputinţă să le recompui într-una singură. Aşa îşi frământa mintea Teresa din când în când, până ce îşi dădea seama că tocmai aceasta era, sau putea fi, capcana. Atunci chema în ajutor mintea în

alb, fumul care îi străbătea încet sângele şi tequila care o liniştea cu gustul ei nesuferit şi familiar, şi cu aţipeala care sfârşea prin a însoţi fiecare exces. Iar acele femei care îi apăreau, şi cealaltă, fără vârstă, care le privea pe toate din afară, rămâneau treptat în urmă, plutind ca nişte frunze moarte pe apă.

Tot de aceea citea mult acum. Când citea, descoperise ea în închisoare, se putea acomoda în mintea ei într-un alt fel; ca şi cum, la risipirea hotarelor dintre realitate şi ficţiune, putea asista la propria ei viaţă asemenea cuiva care asistă la ceva ce li se întâmpla celorlalţi. Pe lângă că învăţa lucruri noi, cititul o ajuta să gândească altfel, sau mai bine, fiindcă, în acele pagini, alţii o făceau în locul ei. Era mai intens decât în filme sau în telenovele; acestea erau versiunile concrete, cu chipuri şi glasuri de actriţe şi de actori, în timp ce în romane puteai aplica punctul tău de vedere fiecărei situaţii sau fiecărui personaj. Inclusiv vocii care povestea istoria: uneori un narator cunoscut sau anonim, iar alteori ea însăşi. Fiindcă atunci când întorcea fiecare pagina – după cum descoperi cu plăcere şi cu surprindere – ceea ce făcea era să o scrie din nou. Când ieşise de la El Puerto, Teresa continuase să citească călăuzindu-se după intuiţii, după titluri, după primele rânduri sau după ilustraţiile de pe copertă. Şi acum, pe lângă vechiul *Monte Cristo* legat în piele, avea cărţi ale ei, pe care le cumpăra treptat, încetul cu încetul, ediţii ieftine pe care le găsea în pieţucile de pe stradă sau în prăvăliile de cărţi uzate, ori volume de buzunar pe care le cumpăra după ce învârtea iar şi iar acele expozante rotitoare pe care le aveau unele magazine. Astfel, citi romane scrise demult pentru cavaleri şi doamne care uneori îşi aveau portretele pe supra-copertă ori pe contracopertă şi, de asemenea, romane moderne care aveau de-a face cu iubirea, cu aventurile, cu călătoriile. Dintre toate acestea, preferatele ei erau *Gabriela*, *cui şi scorţişoară*, scrisă de un brazilian care se numea Jorge Amado, *Anna Karenina*, care era viaţa unei aristocrate ruse scrisă de un alt rus, şi *Povestea despre două oraşe*,

unde a plâns la sfârşit, când viteazul englez – Sidney Carton se numea – o consola pe tânăra înfricoşată luându-i mâna în drum spre ghilotină. De asemenea, citi acea carte despre un medic căsătorit cu o milionară pe care Pati o sfătuia să o lase pentru mai încolo; şi o alta foarte stranie, greu de înţeles, dar care o subjugase fiindcă recunoscuse din prima clipă pământul şi limba şi sufletul personajelor ce îi populau paginile. Cartea se numea *Pedro Páramo* şi, cu toate că Teresa nu reuşea niciodată să-i pătrundă misterul, revenea asupră-i iar şi iar, deschizând-o la întâmplare ca să recitească pagini după pagini. Modul în care curgeau acolo cuvintele o fascina ca şi cum i s-ar fi arătat un loc necunoscut, tenebros, magic, legat de ceva ce ea însăşi poseda – de asta era sigură – prin vreun loc întunecat al sângelui şi al memoriei: „Am venit la Comala fiindcă mi s-a spus că aici trăieşte tatăl meu, pe nume Pedro Páramo”… Şi, în felul acesta, după numeroasele ei lecturi de la El Puerto de Santa Maria, Teresa continua să devoreze cărţi, una după alta, în ziua ei liberă din fiecare săptămână, în nopţile când nu izbutea să adoarmă. Până şi familiara frică de lumina cenuşie a zorilor, atunci când devenea insuportabilă, o putea ţine uneori la distanţă, deschizând cartea care se găsea pe noptieră. Şi astfel, Teresa descoperi că ceea ce nu era altceva decât un obiect inert din cerneală şi hârtie căpăta viaţă atunci când cineva îi întorcea paginile şi îi parcurgea rândurile, proiectându-şi acolo existenţa, gusturile, virtuţile şi viciile. Iar acum avea certitudinea a ceva ce abia întrezărea la început, când comenta cu Pati O’Farrell peripeţiile nefericitului şi mai apoi fericitului Edmond Dantés: aceea că nu există două cărţi la fel pentru că niciodată n-au existat doi cititori la fel. Şi că fiecare carte este, ca fiecare făptură omenească, o carte unică, o poveste unică şi o lume aparte.

Sosi Tony. Încă tânăr, bărbos, cu un cercel în ureche, cu pielea bronzată după multele veri la Marbella. O bluză imprimată cu taurul de la Osborne. Un profesionist al

coastei, făcut să trăiască de pe urma turiştilor, fără complexe. Fără sentimente evidente. De când lucra acolo, Teresa nu-l văzuse niciodată nici supărat, nici bine dispus, bucuros de ceva ori decepţionat de altceva. Ţinea dugheana cu o eficienţă lipsită de patimă, îşi câştigă bănuţul, era politicos cu clienţii şi inflexibil cu molâii şi cu scandalagii. Avea sub tejghea o bâtă de *baseball* pentru urgenţe şi servea gratis cafeluţele cu coniac dimineaţa şi ginurile cu tonic în afara orelor de serviciu gardienilor municipali care patrulau pe plaje. Când Teresa se duse să-l caute, la puţin timp după ce ieşise de la El Puerto, Tony o privi lung, iar apoi spuse că nişte prieteni ai unei prietene îl rugaseră să-i dea de lucru, şi că de aceea îi dădea. Fără droguri aici, fără alcool în faţa clienţilor, fără îmbârligături cu ei, fără băgat mâna la casă sau te azvârl naibii în stradă; dacă, în plus, e vorba de casierie, îţi sparg faţa. Ziua e de douăşpe ore, plus timpul cât mai întârzii cu strânsul când închidem, şi începi la opt dimineaţa. O iei sau o laşi. Teresa o luase. Avea nevoie de o slujbă legală ca să-şi păstreze în vigoare libertatea condiţionată, ca să aibă ce să mănânce, ca să doarmă sub un acoperiş. Iar Tony şi chioşcul lui erau la fel de buni sau de răi ca orice altceva.

Îşi termină porţioara de haşiş cu jarul arzându-i unghiile, şi lichidă restul de tequila şi de oranjadă dintr-o ultimă înghiţitură. Primii vilegiaturişti începeau să sosească cu prosoapele şi cu cremele lor de bronzat. Pescarul cu undiţa era tot pe mal, iar soarele se ridica pe cer din ce în ce mai mult, încălzind nisipul. Un bărbat arătos făcea gimnastică dincolo de şezlonguri, strălucind de sudoare asemenea unui cal după o cursă lungă. Mai că i se putea simţi mirosul pielii. Teresa îl privi o vreme, pântecele plat, muşchii spatelui încordaţi la fiecare flexiune şi la fiecare întoarcere a torsului. Din când în când se oprea să-şi recapete suflarea, cu mâinile în şolduri şi cu capul plecat, uitându-se la soare ca şi cum ar fi stat pe gânduri, iar ea îl observa cu propriile ei gânduri bântuindu-i prin minte. Pântece plat, muşchi dorsali. Bărbaţi cu pielea arsă de soare mirosind a sudoare, geloşi

sub chiloţii sportivi. Da' de unde. Atât de uşor era să pui mâna pe ei, şi totuşi era greu, în ciuda a toate şi oricât de previzibili erau. Şi cât de proastă putea deveni o fetişcană atunci când gândea cu fofoloanca, ori pur şi simplu atunci când gândea atât de mult încât până la urmă sfârşea în acelaşi fel, gândindu-se tot cu aia, prostită de deşteaptă ce era. De când se afla în libertate, Teresa avusese o singură întâlnire sexuală: un ospătar tânăr de la un chioşc din capătul celălalt al plajei, într-o sâmbătă noapte când, în loc să se ducă la pensiune, ea rămase pe-acolo, trăgând câteva înghiţituri şi fumând un pic, aşezată pe nisip, în timp ce privea în depărtare luminile vaselor de pescuit şi se îndemna pe sine să nu-şi amintească. Ospătarul se apropie de ea la momentul potrivit, foarte tupeist şi foarte simpatic, până într-acolo încât o făcu să râdă, şi au sfârşit o oră mai târziu în maşina lui, pe-un teren părăsit aflat în apropiere de arena de tauri. A fost o întâlnire improvizată, la care Teresa asistă cu mai multă curiozitate decât dorinţă reală, atentă la ea însăşi şi concentrată la propriile ei reacţii şi sentimente. Primul bărbat într-un an şi jumătate: ceva pentru care multe colege de pârnaie ar fi dat luni întregi de libertate, însă îşi alese prost momentul şi compania, la fel de nepotrivită ca şi starea ei de spirit. Luminile acelea pe marea neagră, hotărî ea mai târziu, fuseseră de vină. Ospătarul, un băiat care semăna cu cel ce făcea gimnastică pe plajă, lângă şezlonguri – doar până acolo îi sărea acum amintirea – se dovedi egoist şi bădăran; iar automobilul, ca şi prezervativul pe care ea l-a obligat să şi-l pună după ce căutaseră mult şi bine o farmacie de serviciu, n-au fost de natură să îmbunătăţească lucrurile. A fost o întâlnire decepţionantă; incomodă chiar şi pentru că ea a trebuit să-şi descheie fermoarul jeanşilor într-un spaţiu atât de mic. Când terminară, omul avea un chef vizibil de a se duce la culcare, iar Teresa era nesatisfăcută şi furioasă pe ea însăşi, şi încă şi mai mult pe femeia tăcută care o privea de după reflexul din geam al jarului ţigării: un punctişor luminos la fel cu al acelor vase pescăreşti care operau în

noapte şi în amintirile ei. Aşa încât îşi puse la loc jeanşii, coborî din maşină, cei doi îşi spuseră ne mai vedem, iar când se despărţiră niciunul nu apucase să afle numele celuilalt, şi să-l ia naiba pe cui îi păsa. În aceeaşi noapte, când ajunse la pensiune, Teresa făcu un duş îndelungat şi fierbinte, iar apoi se îmbătă goală în pat, cu faţa în jos, până ce vomită multă vreme printre icnete de fiere, iar în cele din urmă adormi cu o mână între coapse, cu degetele în sex. Auzea zgomot de Cessna şi de motoare de şalupe, şi de asemenea vocea lui Luis Miguel cântând, la casetofonul de pe noptieră: dacă vom fi lăsaţi, /ne vom iubi viaţă-ntreagă.

Se trezi, în noaptea aceea, înfiorându-se în întuneric, deoarece tocmai aflase, în sfârşit, în vis, ce se întâmpla în micul roman mexican al lui Juan Rulfo pe care ea niciodată nu izbutea să-l înţeleagă pe deplin, oricât de mult ar fi capti-vat-o. „Am venit la Comala fiindcă mi s-a spus că aici trăieşte tatăl meu”. Fir-ar. Personajele acelei povestiri erau toate moarte, şi nu ştiau asta.

— Te cheamă cineva la telefon, spuse Tony.

Teresa lăsă paharele murdare în spălător, puse tava pe tejghea şi se duse la capătul barului. Era pe sfârşite o zi grea, căldură, băietani însetaţi şi babe cu ochelari fumurii şi cu ţâţoaicele la soare – nici unele n-aveau nici o ruşine – cerând mereu berici şi răcoritoare; iar ei îi ardeau capul şi picioarele tot trecând ca printre vâlvătăi spre şezlonguri, tot aranjând masă după masă şi tot asudând în şuvoaie, în acel cuptor cu microunde al nisipului orbitor. Era în plină după-amiază şi unii vilegiaturişti începeau să plece, însă îi mai rămâneau vreo două ore de lucru. Ştergându-şi mâinile de şorţ, luă receptorul. Pauza de moment şi umbra nu o alinară cine ştie ce. Nimeni nu o sunase de când ieşise de la El Puerto, nici acolo şi nici altundeva, şi nici

nu-şi putea imagina vreun motiv pentru care cineva ar fi făcut-o acum. Probabil că Tony gândea la fel, deoarece o privea cu coada ochiului, ştergând pahare pe care le alinia pe tejghea. Nu puteau fi veşti bune, conchise Teresa.

— Alo, spuse ea, neîncrezătoare.

Recunoscu glasul de la primul cuvânt, fără să mai fie nevoie ca cealaltă să spună eu sunt. Un an şi jumătate auzind-o zi şi noapte era timp berechet. De aceea zâmbi şi apoi râse în gura mare, cu o bucurie sinceră. Haida-de, Locotenente. Ce meserie să te aud din nou, surioară. Cum îţi mai merge, etcetera. Râdea fericită cu adevărat când reîntâlnise, la capătul celălalt al firului, tonul sigur, plin de aplomb, al cuiva care ştia să ia lucrurile aşa cum fuseseră ele dintotdeauna. Al cuiva care se cunoştea pe sine şi pe ceilalţi fiindcă ştia să-i privească şi fiindcă învăţase asta din cărţi, din educaţie şi din viaţă, şi chiar mai mult din tăceri decât din cuvintele oamenilor. Şi în acelaşi timp se gândea într-un ungher din mintea ei, da' de unde, lasă vraja, păi de-aş putea eu să vorbesc aşa de frumos din prima, să fac un număr de telefon după tot timpul ăsta şi să spun aşa de firesc ce mai faci, Mexicană mică, a naibii japiţă, sper că ţi-a fost dor de mine în timp ce ţi-o trăgeai cu jumătate din Marbella, acum că nu te păzeşte nimeni. Ne vedem, sau mă sari. Atunci Teresa întrebase dacă într-adevăr era afară, iar Pati O'Farrell răspunse printre hohote de râs sigur că-s afară, prostuţo, afară de trei zile şi oferindu-mi chef după chef ca să recuperez timpul pierdut, chef în sus şi chef în jos şi peste tot pe unde-ţi poţi imagina, că nici nu dorm şi nici nu-s lăsată să dorm, adevăru-i, şi nu mă plâng câtuşi de puţin. Iar între una-alta, de câte ori îmi recapăt răsuflarea sau conştiinţa, mă pun să-ţi aflu telefonul şi în sfârşit dau de tine, că era şi timpul, ca să-ţi spun că scroafele alea de supraveghetoare de căcat nu l-au dovedit pe bătrânul abate, că la castelul If i-o pot trage mult şi bine pe unde ştii tu şi că se-apropie ceasul ca Edmond Dantés şi amicul Faria să aibă o discuţie lungă şi civilizată, undeva unde soarele să nu intre printre nişte gratii ca şi cum am fi nişte *catchers* din baseball-ul

ăla *gringo* pe care-l jucaţi voi în Mexicul tău împuţit. Aşa că m-am gândit să iei un autobuz, sau un taxi dacă ai bani, sau ce vrei, şi să vii la Jerez fiindcă chiar mâine se dă o mică petrecere pentru mine şi – unde-i loc de-un Cortés încape şi-un Montezuma – recunosc că, fără tine, petrecerile mi se par ciudate. Vezi tu, pastiluţo. Deprinderi pârnăieşti. Chestii de obişnuinţă.

Era o petrecere adevărată. O petrecere la un conac jerezan, din acelea unde durează o eternitate de la arcul de la intrare şi până la casa care se găseşte în fund, la capătul unui drum lung de pământ şi de pietriş mărunt, cu maşini scumpe parcate la poartă şi cu pereţi vopsiţi în ocru roşu şi văruiţi, cu ferestre zăbrelite care Teresei îi amintiră – iaca afurisita de înrudire, înţelese ea – de vechile *haciende* mexicane. Casa era din acelea fotografiate prin reviste: mobile rustice înnobilate de vechime, tablouri în culori întunecate pe pereţi, pardoseli cu dale roşietice şi grinzi în tavan. De asemenea, vreo sută de invitaţi care beau şi conversau în două saloane mari şi pe terasa având un portic cu galerie de viţă-de-vie care se întindea până în spate, delimitată de un acoperământ pentru bar, un enorm grătar din lemn cu un cuptor pentru frigerea cărnii şi o piscină. Soarele era la apus, iar lumina gălbuie şi prăfoasă dădea o consistenţă aproape materială aerului cald, în orizonturile cu ondulaţii uşoare presărate cu butuci verzi.

— Îmi place casa ta, spuse Teresa.

— De-ar fi a mea.

— Dar e a familiei tale.

— De la familia mea şi până la mine e cale lungă.

Stăteau aşezate sub viţa căţărătoare din portic, în nişte fotolii de lemn cu perne de in, cu câte un pahar în mână, privind oamenii care se mişcau în jur. Totul foarte în ton, hotărî Teresa, cu locul şi cu maşinile de la poartă. La început se îngrijorase pentru jeanşi, pentru pantofii cu tocuri şi pentru bluza ei simplă, mai ales atunci când, la

sosire, câţiva o priviră ciudat; însă Pati O'Farrell – cu o rochie de bumbac mov, sandale frumoase din piele prelucrată şi cu părul ei blond la fel de scurt ca de obicei – o linişti. Aici fiecare se îmbracă după cum îi vine, spuse ea. Şi aşa eşti foarte bine. În plus, părul ăsta strâns şi atât de tras pe spate, cu cărarea pe mijloc, te face atrăgătoare. Foarte şic. Niciodată nu te pieptănaseşi aşa la pârnaie.

— La pârnaie nu era pentru petreceri

— Dar am făcut vreo câteva.

Râseră, aducându-şi aminte. Era tequila, constată, şi alcool de toate soiurile, şi chelneriţe în uniformă, cu tăvi de tartine, care umblau încoace şi-ncolo printre oameni. Totul cât se poate de ca lumea. Doi chitarişti de *flamenco* cântau în mijlocul unui grup de invitaţi. Muzica, veselă şi melancolică în acelaşi timp, parcă în rafale, se asorta bine cu locul şi cu peisajul. Din când în când se însufleţeau bătând din palme, câteva femei tinere începeau paşi de dans, *seviliane* sau *flamenco*, pe jumătate în glumă, şi stăteau de vorbă cu însoţitorii lor în timp ce Teresa invidia dezinvoltura care le permitea să umble de colo până colo, să salute, să converseze, să fumeze cu distincţie, aşa cum făcea Pati, cu un braţ în poală, mâna susţinând un cot şi braţul celălalt pe verticală, cu ţigara fumegândă între degetele arătător şi mijlociu. Poate că nu era cea mai înaltă societate, conchise; dar era fascinant să-i observi, atât de deosebiţi de oamenii pe care îi cunoscuse cu Blondul Dávila în Culiacán, şi la mii de ani şi de kilometri depărtare de trecutul ei cel mai apropiat şi de ceea ce ea însăşi era ori avea să ajungă vreodată. Până şi Pati îi părea o legătură ireală între două lumi inegale. Iar Teresa, ca şi cum ar fi privit din afară o vitrină strălucitoare, nu pierdea nici un amănunt din încălţămintea acelor femei, machiajul, pieptănătura, bijuteriile, aroma parfumurilor, felul de a ţine un pahar sau de a-şi aprinde o ţigară, de a-şi da capul pe spate ca să râdă în timp ce îşi sprijineau o mână pe braţul bărbatului cu care stăteau de vorbă. Aşa se face, hotărî ea, de-aş putea să-nvăţ şi eu. Aşa se stă, aşa se vorbeşte, aşa se râde şi aşa se tace; aşa cum îmi

imaginasem în romane, nu cum se prefac în filme sau la televizor. Şi ce bine era să poată privi, fiind atât de neînsemnată încât nimeni nu se preocupa de ea; să observe cu atenţie ca să-şi dea seama cum cea mai mare parte a invitaţilor de parte bărbătească erau tipi trecuţi de patruzeci de ani, cu tuşe neformale în vestimentaţie, cămăşi descheiate fără cravată, sacouri închise la culoare, pantofi buni şi ceasuri, şi cu pielea bronzată, nu tocmai din pricina muncii câmpului. Cât despre ele, existau două tipuri definite. Gagici arătoase cu picioare lungi, unele oareşcât ostentative în haine, bijuterii şi imitaţii, şi altele îmbrăcate mai bine, mai sobre, cu mai puţine podoabe şi machiaj, la care chirurgia plastică şi banii – una era consecinţa celeilalte – păreau lucruri fireşti. Surorile lui Pati, pe care aceasta i le prezentă când sosi, aparţineau acestui din urmă grup: nasuri operate, pielea întinsă în sălile de intervenţii chirurgicale, părul blond cu meşe, un pronunţat accent andaluz de viţă veche, mâini elegante care n-au frecat niciodată o farfurie, îmbrăcăminte de firmă bună. Spre cincizeci de ani cea mai mare, patruzeci şi ceva cea mai mică. Semănau cu Pati la frunte, la ovalul feţei, la un anumit fel de a-şi strâmba gura atunci când vorbeau ori când zâmbeau. O priviseră pe Teresa din cap până-n picioare cu aceeaşi expresie a sprâncenelor arcuite, duble accente circumflexe ale celor care apreciază şi elimină în câteva secunde, înainte de a se întoarce la îndeletnicirile lor sociale şi la invitaţii lor. Două scroafe, comentă Pati când întoarseră spatele, când Teresa tocmai se gândea: hai că pot să mă fac târfă cu aspectul meu de paţachină, poate că ar fi trebuit să mă îmbrac altfel, să-mi pun brăţările din argint şi o fustă în loc de jeanşii şi de tocurile şi de bluza asta veche la care s-au uitat de parcă ar fi o treanţă. Aia mai mare, comentă Pati, e căsătorită cu un trântor imbecil, chelul ăla burtos care se hlizeşte în grupul de colo, iar a doua îl stoarce pe taică-meu cum poate. Deşi adevărul e că-l storc amândouă.

— Tatăl tău e aici?

— Pentru Dumnezeu, sigur că nu – Pati îşi încreţea

nasul cu eleganţă, cu paharul de whisky cu gheaţă şi fără apă la jumătatea drumului. Parşivul bătrân trăieşte pitit în apartamentul lui din Jerez... Câmpia îi produce alergie – râse, răutăcioasă. Polenul şi aşa mai departe.

— De ce m-ai invitat?

Fără s-o privească, Pati îşi duse, în sfârşit, paharul la buze.

— M-am gândit – spuse, cu gura umedă – că ţi-ar plăcea să bei un pahar.

— Există baruri ca să bei un pahar. Iar ăsta nu-i mediul meu.

Pati aşeză paharul pe masă şi aprinse o ţigară. Cea dinainte era tot aprinsă, arzând în scrumieră.

— Nici al meu. Sau, cel puţin, nu cu totul – îşi plimbă privirea în jur, cu dispreţ. Surorile mele sunt absolut idioate: să organizeze o petrecere este ceea ce înţeleg ele prin reintegrare socială. În loc să mă ascundă, ele mă expun, înţelegi? Aşa demonstrează că nu le e ruşine cu oaia rătăcită... În seara asta au să plece la culcare cu pizda rece şi cu conştiinţa liniştită, precum obişnuiesc.

— Poate că eşti nedreaptă cu ele. Poate că se bucură cu adevărat.

— Nedreaptă? Aici? Îşi muşcă buza inferioară cu un zâmbet neplăcut. Ai putea crede că încă nu m-a întrebat nimeni cum am dus-o la pârnaie?... Subiect tabu. Doar salut, frumoaso. Mua, mua. Arăţi splendid. Ca şi cum aş fi fost plecată în vacanţă în Caraibe.

Tonul ei era mai lejer decât la El Puerto, se gândi Teresa. Mai frivol şi mai locvace. Spune aceleaşi lucruri şi în acelaşi fel, dar e ceva diferit: de parcă aici s-ar vedea obligată să-mi dea nişte explicaţii de care în viaţa noastră dinainte nu era nevoie. O urmărise din primul moment, când se despărţise de nişte prieteni ca s-o întâmpine, iar apoi a lăsat-o singură de vreo două ori, ducându-se şi întorcându-se printre invitaţi. Nu o recunoscu de la bun început. Nu îi putea atribui realmente acele zâmbete pe care i le pândea de la distanţă, gesturile de complicitate cu

oameni străini pentru ea, ţigările pe care le accepta înclinându-şi capul ca să primească un foc în timp ce arunca din când în când câte o privire spre Teresa, care rămăsese în afară, fără să se apropie de nimeni, fiindcă nu ştia ce să spună, şi fără ca nimeni să-i adreseze vreo vorbă. În cele din urmă, Pati se întoarse la ea şi se duseră să se aşeze în fotoliile din portic, şi atunci începu s-o recunoască puţin câte puţin. Şi era adevărat că acum explica prea mult lucrurile, justificându-le ca şi cum n-ar fi fost sigură că Teresa le înţelegea sau că – îi trecu deodată prin minte – le aprobă. O asemenea posibilitate îi dădu de gândit. Se prea poate, se aventură ea după ce sucise ideea şi pe faţă şi pe dos, ca legendele personale care funcţionează dincolo de gratii să nu folosească la nimic afară, şi o dată în libertate trebuie să se stabilească din nou fiecare personaj. Să fie confirmat în lumina străzii, în felul ăsta, se gândi, se poate ca Locotenentul O'Farrell aici să fie un nimeni, ori să nu fie ceea ce într-adevăr vrea sau o interesează să fie. Şi se mai poate întâmpla, de asemenea, să se teamă ca nu cumva să constate că eu îmi dau seama. Cât mă priveşte, avantajul e că niciodată n-am ştiut ce-am fost când eram înăuntru, şi poate că de asta nu mă preocupă ce sunt afară. N-am de dat nici o explicaţie nimănui. N-am nimic de care să conving pe cineva. N-am nimic de demonstrat.

— Încă nu mi-ai spus ce caut eu aici, spuse.

Pati ridică din umeri. Soarele cobora mai mult la orizont, înflăcărând văzduhul cu o lumină roşiatică. Părul ei scurt şi blond părea contagiat de acea lumină.

— Toate la vremea lor; îşi mijea pleoapele privind în jur. Limitează-te să te distrezi, şi ai să-mi spui mai apoi ce părere ai.

Poate că era ceva foarte simplu, se gândea Teresa. Autoritatea, eventual. Un locotenent fără trupă sub comandă, un general pensionat de al cărui prestigiu nu ştie nimeni. Poate că m-a chemat pentru că are nevoie de mine, hotărî. Fiindcă eu o respect şi cunosc ultimul an şi jumătate din viaţa ei, iar ăştia nu. Pentru ei, este doar o copilă de bani gata şi degradată; o oaie neagră pe care o

tolerezi şi o primeşti fiindcă e din aceeaşi castă, şi există neamuri şi familii care niciodată nu şi-i reneagă în public pe-ai lor, cu toate că îi urăsc sau îi dispreţuiesc. Poate că de asta îi trebuie neapărat o companie. O martoră. Cineva care să ştie şi să privească, fie şi tăcând. În fond, viaţa e cât se poate de simplă: se împarte în oameni cu care te vezi obligată să vorbeşti în timp ce bei un pahar şi oameni cu care poţi să bei ore în şir în tăcere, cum făcea Blondul Dávila în acea cârciumă din Culiacán. Oameni care ştiu, sau care intuiesc îndeajuns pentru ca vorbele să fie de prisos, şi care sunt lângă tine fără a fi cu totul. Doar acolo, şi atât. Şi poate că asta-i situaţia, deşi nu ştiu încotro ne duce asta. La ce nouă variantă a cuvântului „singurătate”.

— In sănătatea ta, Locotenente.

— În sănătatea ta, Mexicano.

Ciocniră paharele. Teresa se uită în jur, savurând aroma tequilei. Într-unul din grupurile care stăteau de vorbă lângă piscină văzu un bărbat tânăr, atât de înalt încât se detaşa printre cei ce-l înconjurau. Era zvelt, cu părul foarte negru, pieptănat pe spate cu fixativ, lung şi ondulat pe ceafă. Purta un costum închis la culoare, cămaşă albă fără cravată, pantofi negri şi strălucitori. Mandibula pronunţată şi nasul mare, încovoiat, îi dădeau un profil interesant de acvilă uscăţivă. Un tip cu clasă, se gândi. Ca acei ditamai spaniolii pe care ţi-i imaginai de pe vremuri, aristocraţi, *hidalgi* şi tot tacâmul – nu degeaba s-o fi prostit Malinche aia, la urma urmei – şi care, aproape cu siguranţă, n-au existat niciodată.

— Sunt oameni simpatici, spuse.

Pati se întoarse ca să-i urmărească direcţia privirii.

— Ia te uită, mârâi sceptică. Mie mi se par o grămadă de gunoi.

— Sunt prietenii tăi.

— Eu n-am prieteni, colega.

Vocea i se înăsprise olecuţă, ca odinioară. Acum semăna mai mult cu aceea pe care Teresa şi-o amintea de la El Puerto. Locotenentul O’Farrell.

— Hăisa, trase de frâu Teresa, între serioasă şi mucalită. Am crezut că tu şi cu mine eram.

Pati o privi în tăcere şi mai luă o înghiţitură. Ochii ei păreau să râdă lăuntric, cu duzini de mici riduri împrejur, însă termină de băut, aşeză paharul pe masă şi îşi duse ţigara la gură fără să spună nimic.

— În orice caz, adăugă Teresa după o clipă, muzica e drăguţă şi casa foarte frumoasă. Au meritat drumul.

Se uita distrată la tipul înalt cu faţă de acvilă, iar Pati îi urmări încă o dată direcţia privirii.

— Da?... Păi, sper că n-ai să te mulţumeşti cu aşa puţin. Fiindcă e ridicol în comparaţie cu ce-ai putea avea.

În întuneric cântau sute de greieri. Urca pe cer o lună frumoasă care lumina viile, argintind fiecare frunză, iar poteca se prelungea parcă albă şi ondulată dinaintea paşilor lor. În depărtare străluceau luminile conacului. De ceva vreme totul era retras şi tăcut în căsoaia enormă. Ultimii invitaţi spuseseră noapte buna, iar surorile şi cumnatul lui Pati erau pe drumul de întoarcere spre Jerez după o conversaţie de politeţe pe terasă, cu toată lumea stânjenită şi dorind să se termine totul, şi fără ca – Locotenentul avusese dreptate până la urmă – nimeni să menţioneze, măcar în treacăt, cei trei ani petrecuţi la El Puerto de Santa Maria. Teresa, pe care Pati o invitase să rămână să doarmă, se întreba ce naiba ascundea în cap în acea seară vechea ei colegă de celulă.

Băuseră mult amândouă, însă nu suficient. Iar la sfârşit se duseră dincolo de portic şi de terasă, pe poteca ce şerpuia spre câmpurile moşiei, înainte de a pleca, în timp ce câteva servitoare eliminau în tăcere rămăşiţele de la petrecere, Pati dispăru un moment pentru a se întoarce, surpriză, cu un gram de praf alb care, preschimbat de îndată în dunguliţe pe sticla mesei, le limpezi la marea meserie. Să nu-l mai termine de criminal ce era, iar Teresa ştiu să-l aprecieze aşa cum merita, snif, snif, ţinând seama

că era prima ei priză de când fusese eliberată de la El Puerto. Haida-de, surioară, suspina. A naibii de bună idee ţi-a venit. Apoi, limpezite şi vii de parcă ziua abia ar fi început, o apucară spre câmpurile întunecate ale moşiei, fără grabă. Fără să se îndrepte nicăieri. Te vreau lucidă bine pentru ceea ce am să-ţi spun, sugeră o Pati pe care o puteai recunoaşte din nou. Sunt cât se poate de lucidă, spuse Teresa. Se pregăti să asculte. Golise încă un pahar de tequila, pe care nu-l mai avea în mână, căci îl lăsase să cadă undeva pe drum. Iar toate astea, se gândea fără să ştie ce motive avea să se gândească, semănau mult cu a se simţi iarăşi bine. Cu a se simţi bine în pielea ei, pe neaşteptate. Fără reflecţii şi fără amintiri. Numai noaptea imensă, ce părea eternă, şi vocea familiară care rostea cuvintele pe un ton confidenţial, ca şi cum cineva le-ar fi putut spiona pitit în acea lumină stranie care arginta viile imense. Şi mai auzea cântecul greierilor, zgomotul paşilor colegei sale şi frecarea propriilor ei picioare desculţe – lăsase pantofii cu toc în portic – pe pământul potecii.

— Asta-i povestea, sfârşi Pati.

Păi, nu intenţionez să mă gândesc acum la povestea ta, îşi spuse Teresa. Nu intenţionez s-o fac, nici să cumpănesc, nici să analizez ceva în noaptea asta cât durează întunericul şi acolo sus sunt stele, iar efectul tequilei şi al Doñei Blanca mă face să mă simt atât de bine pentru prima oară după atâta timp. Nu ştiu nici de ce ai aşteptat până azi ca să-mi destăinui toate astea, şi nici ce vrei. Te-am ascultat aşa cum asculţi o poveste. Şi prefer să fie aşa, fiindcă să iau cuvintele ei într-un alt fel m-ar obliga să accept că există cuvântul „mâine” şi că există cuvântul „viitor”; şi în noaptea asta, umblând pe potecuţă printre câmpurile astea ale tale sau ale familiei tale sau ale cui dracu’ or fi, dar trebuie să coste o grămadă de bani, nu cer nimic special de la viaţă. Aşa încât să zicem că mi-ai spus o poveste frumoasă, sau mai degrabă ai terminat-o de povestit pe aceea pe care mi-o ciripeai incomplet când împărţeam celula. Apoi m-oi duce la culcare, iar mâine, cu lumina în faţă, va fi o altă zi.

Şi totuşi, recunoscu ea, era o poveste frumoasă. Iubitul ciuruit de împuşcături, jumătate de tonă de coca peste care n-a mai dat nimeni niciodată. Acum, după petrecere, Teresa şi-l putea imagina pe iubit, un tip ca aceia pe care îi văzuse pe-acolo, cu sacou de culoare închisă şi cu cămaşă fără cravata, elegant din cap până-n picioare, cu clasă pe bune, în stilul celei de-a doua sau a treia generaţii din cartierul Chapultepec, dar mai bine, alintat de mic precum băieţii aceia de bani gata din Culiacán care mergeau la colegiu la volanul unor Suzuki 4x4, escortaţi de bodyguarzi. Un iubit depravat şi derbedeu: un bun nas de-un gram care şi-o punea cu altele şi o lăsa şi pe ea să şi-o pună cu alţii şi cu altele, şi care s-a jucat cu focul până când şi-a ars mâinile, vârându-se în unele medii unde erorile, uşurătatea şi comportamentele de cocoşel răsfăţat se plăteau cu propria piele. I-au omorât pe el şi pe alţi doi asociaţi, povestise Pati; iar Teresa ştia mai bine decât multă lume despre ce nemernicie josnică îi vorbea surata ei. L-au omorât pentru că a înşelat şi nu s-a ţinut de cuvânt; şi a avut un ghinion monstru, fiindcă tocmai în ziua următoare urmau să pună mâna pe el cei de la Brigada de Stupefiante, care luaseră îndeaproape urma celeilalte jumătăţi de tonă de coca şi îi înţepaseră chiar şi paharul cu care făcea gargară atunci când se spăla pe dinţi. De petrecanie i-au făcut mafiile ruseşti, care erau destul de drastice, cine ştie ce Boris nefiind de acord cu explicaţiile despre pierderea suspectă a unei jumătăţi din încărcătura sosită într-un container în portul Málaga. Iar comuniştii aceia reciclaţi în gangsteri obişnuiau să belească în stânga şi-n dreapta: după mai multe intervenţii fără rezultat, şi după ce răbdarea fusese epuizată, iată că unul dintre asociaţii iubitului ei murise în casă la el, în timp ce se uita la televizor, un altul pe autostrada Cádiz – Sevilla, iubitul lui Pati ieşind dintr-un restaurant chinezesc din Fuengirola, bang, bang, bang, ars în timp ce deschideau portiera maşinii, trei în capul iubitului şi două din întâmplare pentru ea, pe care nu o căutau, fiindcă toată lumea credea, până şi partenerii decedaţi, că era pe

din afară. Însă un căcat pe din afară, asta-i mai întâi, fiindcă s-a încrucişat cu linia de tragere când s-a băgat în maşină; şi mai apoi fiindcă iubitul era dintre guralivii care slobozesc chestii înainte şi după futai, ori era cu nasul prăfuit. Printre diverse alte chestii, lui Pati sfârşise prin a-i povesti că acea transă de coca, acea jumătate de încărcătură pe care toţi o credeau pierdută şi vânturată pe piaţa neagră, rămăsese frumuşel împachetată, neatinsă, într-o peşteră de pe coastă, în apropiere de capul Trafalgar, aşteptând pe cineva care să vină şi să-i spună ce ochi frumoşi ai. Iar după dispariţia iubitului şi a celorlalţi, singura care ştia locul era Pati. Astfel încât, atunci când a ieşit din spital şi cei de la Stupefiante o aşteptau, în clipa când au întrebat-o despre faimoasa jumătate de tonă, ea îşi arcuise tare sprâncenele. *What?* Nu ştiu despre ce pana mea îmi vorbiţi, a spus privindu-i în ochi unul după altul. Iar după mai multe spune-mi şi ţi-oi spune, au crezut-o.

— Ce părere ai, Mexicană mică?

— N-am nici o părere.

Se oprise, iar Pati o privea. Contralumina lunii îi încadra umerii şi conturul capului, albindu-i parcă de bătrâneţe părul scurt.

— Fă un efort.

— Nu vreau să-l fac. Nu în noaptea asta.

O scăpărare. Un chibrit şi o ţigară luminând bărbia şi ochii Locotenentului O'Farrell. Din nou ea, se gândi Teresa. Cea dintotdeauna.

— Pe bune că nu vrei să ştii de ce ţi-am povestit toate astea?

— Ştiu de ce-ai făcut-o. Vrei să recuperezi tranşa aia de zăpadă. Şi vrei să te ajut.

Jarul străluci de două ori, în tăcere. Mergeau iarăşi.

— Tu ai făcut lucruri din astea – sugeră Pati, simplu. Lucruri incredibile. Cunoşti locurile. Ştii cum să ajungi şi cum să te-ntorci.

— Şi tu?

— Eu am contacte. Ştiu ce-i de făcut după aceea.

Teresa refuza în continuare să se gândească. E important, îşi spuse. Se temea să nu vadă în faţa ei, dacă îşi imagina prea mult, marea întunecată, farul scânteind în depărtare. Ori poate că se temea să nu vadă iar stânca neagră unde murise Santiago, care pe ea o costase un an şi jumătate de viaţă şi de libertate. De aceea avea nevoie să răsară soarele şi să analizeze o dată cu lumina cenuşie a zorilor, când îi era frică, în noaptea aceea totul părea înşelător de uşor.

— E periculos de umblat pe-acolo; faptul că spuse asta o luă prin surprindere şi pe ea însăşi. În plus, dacă află proprietarii…

— Nu mai există proprietari. A trecut multă vreme. Nimeni nu-şi mai aduce aminte.

— De asemenea chestii îţi aduci aminte întotdeauna.

— Bun; Pati înainta câţiva paşi în tăcere. Atunci o să negociem cu cine va fi nevoie.

Lucruri incredibile, spusese mai înainte. Era prima oară când o auzea spunând ceva care suna atât de mult a respect, sau a elogiu, în legătură cu ea. Tăcută şi loială, da; însă niciodată aşa ceva. Lucruri incredibile. S-o spună aşa, de la egal la egal. Prietenia ei era una făcută din subînţelesuri care numai rareori ajungeau la soiul ăsta de remarce. Nu mă abureşte, îşi dădu ea cu presupusul. Ceva îmi spune că e sinceră. Ar fi în stare să mă manipuleze, dar nu în cazul ăsta. Mă cunoaşte şi o cunosc. Amândouă ştim că ştie şi cealaltă.

— Şi ce câştig eu?

— Jumătate, numai dacă nu preferi să rămâi la dugheană, ca o oropsită.

Retrăi, ca printr-o tăietură dureroasă, căldura, tricoul îmbibat, privirea bănuitoare a lui Tony de dincolo de tejghea, propria ei osteneală inumană. Glasurile vilegiaturiştilor, mirosul de trupuri unse cu uleiuri şi creme. Toate acestea se aflau la patru ore de autobuz faţă de acea plimbare pe sub stele. Îi curmă reflecţiile un zgomot printre crengile din apropiere. E o bufniţă, spuse

Pati. Sunt multe bufniţe pe-aici. Vânează noaptea.

— Oricum zăpada nu mai e acolo, spuse Teresa.

Şi totuşi, se gândi ea, în cele din urmă. Şi totuşi.

9
Şi muierile-s în stare

Plouase toată dimineaţa în rafale dese care se cerneau împrăştiat peste valuri, cu câte un suflu mai puternic măturând la răstimpuri silueta cenuşie a capului Trafalgar, în timp ce ele fumau pe plajă, în Land Rover, cu barca pneumatică şi cu motorul ataşabil puse în remorcă, ascultând muzică, privind cum apa aluneca pe parbriz şi cum orele treceau pe ceasul de bord: Patricia O'Farrell pe locul şoferului, iar Teresa pe celălalt, cu sandvişuri, un termos cu cafea, sticle de apă, pachete de ţigări, caiete cu schiţe de trasee şi o hartă nautică a zonei, cea mai detaliată pe care Teresa o putuse găsi. Acum cerul era murdar în întregime – zvâcniri ale unei primăveri ce se împotrivea verii – iar norii joşi se mişcau tot spre răsărit; însă marea, o suprafaţă unduitoare şi plumburie, era mai liniştită şi se rupea doar în sfâşieri albe de-a lungul coastei.

— Putem pleca, spuse Teresa.

Porniră, întinzându-şi muşchii amorţiţi în timp ce păşeau pe nisipul ud, iar apoi deschiseră portbagajul Land Rover-ului şi scoaseră costumele de scufundare. Persista o burniţă măruntă şi uşoară, intermitentă, iar Teresei i se făcu pielea de găină atunci când se dezbrăcă. Era, se gândi, un frig al naibii, îşi trase pantalonii strâmţi de neopren peste costumul de baie, iar apoi închise fermoarul jachetei fără să-şi tragă cagula, cu părul strâns în coadă cu un elastic. Două tipe fă-când pescuit subacvatic pe vremea asta, îşi spuse. Lasă vraja. Sper că, dacă vreun prostălău se moaie prin zonă, o să înghită gogoaşa întreagă.

— Eşti gata?

Văzu că prietena ei încuviinţa fără a pierde din ochi enorma întindere cenuşie care se unduia în faţa lor. Pati nu era obişnuită cu acest tip de situaţii, însă înfrunta totul cu

o seninătate rezonabilă: nici sporovăială inutilă, nici emoţii. Părea doar preocupată, deşi Teresa nu era sigură dacă pentru ceea ce aveau în mână – ceva ce putea îngrijora pe oricine – ori pentru noutatea de a se aventura pe acea mare cu un aspect prea puţin liniştitor. Se desluşea asta în numeroasele ţigări fumate în răstimpul cât aşteptaseră, una după alta – ţinea una în gură, udă de burniţă, care o făcea să-şi mijească ochii în timp ce-şi vâra picioarele în pantalonii costumului de scufundare – ca şi în priza trasă chiar înainte de a părăsi cabina, ritual precis, o foiţă nouă înfăşurată şi doi şerpişori pe coperta din plastic cu actele vehiculului. Dar, de data asta, Teresa nu voi să-i ţină isonul. De alt soi de luciditate avea ea nevoie, se gândi în timp ce termina să se echipeze, revăzând mental harta nautică pe care, după ce se uitase atât de mult la ea, o avea întipărită în minte: linia coastei, curba către sud dinspre Barbate, ţărmul abrupt şi stâncos de la capătul plajei curate. Şi acolo, neindicate pe hartă, însă marcate cu precizie de către Pati, cele două peşteri mari şi peştera cea mică ascunsă între primele două, inaccesibilă de pe uscat şi abia vizibilă dinspre mare: peşterile Los Marrajos.

— Haidem, spuse. Mai sunt patru ore de lumină.

Puseră raniţele şi harpoanele subacvatice în barca pneumatică, pentru a păstra aparenţele, şi, după ce desfăcură chingile remorcii, o traseră până la mal. Era un Zodiac din cauciuc cenuşiu, de nouă picioare lungime. Rezervorul motorului, un Mercury de 15 cai-putere, era plin cu benzină şi pregătit, revăzut de Teresa cu o zi înainte, ca pe vremuri, îl încastrară în oglinda de la pupa, strângând bine piuliţele-fluture. Totul în ordine, cu coada elicei în sus. Apoi, de o parte şi de alta, trăgând de mânere, aduseră şalupa la mare.

Afundată până la brâu în apa rece, în timp ce împingea barca în afara zonei cu întinsuri de lângă mal, Teresa se forţa să nu gândească. Voia ca amintirile ei să fie o experienţă utilă, nu un lest al unui trecut din care nu avea nevoie să reţină decât cunoştinţele tehnice indispensabile. Restul, imagini, sentimente, absenţe, era

ceva ce nu-şi putea permite. Un lux excesiv. Poate mortal.

Pati o ajută să urce la bord, plescăind prin apă pentru a se căţăra pe marginea de cauciuc. Marea împingea barca pneumatică spre plajă. Teresa aprinse motorul din prima, trăgând sec şi rapid cordonul de pornire. Zgomotul celor cincisprezece cai-putere îi înveseli inima. Din nou aici, se gândi. La bine şi la rău. Îi spuse tovarăşei sale să se mute la prova ca să echilibreze greutatea, iar ea se aşeză lângă motor, conducând şalupa departe de mal şi apoi înspre stâncile negre, la capătul nisipului ce strălucea în lumina cenuşie. Zodiac-ul se comporta bine. Conduse cum o învăţase Santiago, evitând crestele, cu prora spre larg şi alunecând apoi lateral pe partea cealaltă în scobitura valului. Savurând. Hai, chiar şi aşa, marea era tot frumoasă, oricât de sucită şi de ticăloasă era. Inspiră cu plăcere aerul umed care aducea spumă de sare, amurguri vineţii, stele, urmăriri nocturne, lumini la orizont, profilul impasibil al lui Santiago în contralumina reflectorului de pe elicopter, ochiul albastru scânteietor al HJ-ului, izbiturile gurnei ce bubuiau în rinichi peste apa neagră. Ei, nu. Ce trist era totul, şi ce frumos, în acelaşi timp. Acum continua să burniţeze fin, iar stropii de apă de mare veneau în rafale. O privi pe Pati, îmbrăcată cu neoprenul albastru care îi contura figura, cu părul ei scurt sub cagula care îi dădea un aspect masculin: se uita la mare şi la stâncile negre fără să-şi ascundă cu totul teama. Dac-ai şti tu, surioară, se gândi Teresa. Dac-ai fi văzut pe drumurile astea ce-am văzut eu. Însă blonda se comporta bine. Poate că în acel moment avea reţineri, aşa cum oricine le-ar fi avut – recuperarea încărcăturii era partea uşoară a trebii – să-şi imagineze consecinţele, dacă ceva nu mergea cum trebuie. Vorbiseră de o sută de ori despre aceste consecinţe, inclusiv despre posibilitatea ca acea jumătate de tonă să nu se mai găsească acolo, însă Locotenentul O'Farrell avea obsesii şi avea bărbăţie. Poate că – era faţeta ei mai puţin liniştitoare – prea multă bărbăţie şi prea multe obsesii. Iar asta, medita Teresa, nu se potrivea întotdeauna cu sângele rece pe care îl presupuneau

asemenea daravere. Pe plajă, pe când aşteptau în cabina Land Rover-ului, descoperise ceva: Pati era o colegă, însă nu era o soluţie. Rămânea în toate acelea, sfârşi-s-ar cum s-or sfârşi, o lungă bucată de drum pe care Teresa trebuia să o parcurgă singură. Nimeni n-avea să o scutească de câţiva paşi ai traseului. Şi, puţin câte puţin, fără ca nici măcar ea însăşi să poată stabili cum, dependenţa pe care o simţise până atunci, de toate şi de toţi, sau mai bine zis credinţa ei tenace în acea dependenţă – era lesne de purtat, iar de partea cealaltă nu credea să întâlnească altceva decât neantul – se transforma treptat într-o certitudine care era, în acelaşi timp, a unei maturităţi orfane şi a unei consolări. Mai întâi în închisoare, în ultimele luni, şi poate că nu erau străine de asta cărţile citite, ceasurile petrecute veghind în aşteptarea zorilor, reflecţiile pe care pacea acelei perioade i le vârâse în minte. Apoi ieşise afara, din nou în lume şi în viaţă; iar vremea petrecută în ceea ce se dovedise a fi doar o altă aşteptare nu făcuse altceva decât să confirme procesul cu pricina, însă nu fusese conştientă de nimic până în seara când o reîntâlni pe Pati O'Farrell. În timp ce umblau prin întuneric pe câmpurile de pe moşia jerezană şi o auzea rostind cuvântul „viitor", Teresa întrezări fulgurant că, poate, nu Pati era cea mai puternică dintre ele două; cum nu fuseseră, cu secole în urmă şi în alte vieţi, nici Blondul Dávila şi nici Santiago Fisterra. Se putea întâmpla, conchise, ca ambiţia, proiectele, visurile, inclusiv curajul, sau credinţa – chiar credinţa în Dumnezeu, hotărî ea înfiorându-se – în loc să-ţi dea putere, să ţi-o ia. Fiindcă speranţa, inclusiv simpla dorinţă de a supravieţui, te făceau vulnerabilă, legată de posibila durere şi de înfrângere. Poate că de aici rezulta diferenţa dintre anumite fiinţe omeneşti şi altele, iar atunci, acesta era cazul ei. Poate că Edmond Dantés greşea, iar singura soluţie era să n-ai încredere şi nu să speri.

Peştera era ascunsă în spatele unor stânci desprinse

din ţărmul abrupt. Făcuseră o recunoaştere pe ţărm cu patru zile în urmă: de la zece metri în sus, la marginea deschizăturii, Teresa studie şi îşi notă fiecare stâncă, profitând că ziua era luminoasă şi liniştită pentru a observa fundul, neregularităţile şi modul de a se apropia dinspre mare fără ca vreo muchie ascuţită să taie cauciucul pneumaticei. Şi acum se găseau acolo, legănându-se pe valuri în timp ce Teresa, vârând din când în când, lejer, gaz în motor şi cu mişcări în zigzag ale cârmei, încerca să se ţină departe de stânci şi căuta locul de trecere cel mai sigur. În cele din urmă înţelese că Zodiac-ul putea pătrunde în peşteră numai pe o mare liniştită, aşa încât se îndreptă spre cavitatea mare din stânga. Şi acolo, sub boltă, într-un loc unde fluxul şi refluxul nu le împingeau spre peretele abrupt, îi spuse lui Pati să coboare grapina pliantă legată la capătul unei parâme de zece metri. Apoi se aruncară amândouă în apă, alunecând peste marginile ambarcaţiunii, şi se duseră cu o altă parâmă până la stâncile pe care valurile le descopereau la fiecare mişcare. Purtau în spate raniţe cu genţi ermetice, cuţite, corzi şi două lanterne etanş, şi pluteau fără dificultăţi graţie costumelor de scufundare. Când ajunseră, Teresa legă parâmă de o stâncă, îi spuse lui Pati să aibă grijă la ghimpii aricilor, şi în felul acesta înaintară, încet, pe malul stâncos, cu apa între piept şi brâu, de la peştera mare la cea mică. Uneori câte un prag le obliga să se agaţe ca să nu alunece, şi atunci îşi răneau mâinile de muchii ori simţeau cum li se rodea neoprenul la coate şi genunchi. Teresa fusese cea care, după ce aruncase o privire de sus, insistase să poarte acele echipamente. Au să ne ferească de răceală, spusese ea, şi fără ele valurile venind spre stânci ne-ar face piftie.

— Aici e, arată Pati. Aşa cum povestea Jimmy. Arcul deasupra, cele trei stânci mari şi cea mică. Vezi?… Trebuie să înotăm puţin până când vom ajunge cu picioarele la fund.

Vocea ei răsuna în cavitate. Acolo mirosea foarte tare, a alge putrezite, a piatră pe care mareele şi valurile o

acopereau şi o descopereau incontinuu. Lăsară lumina îndărăt, pătrunzând în penumbră, înăuntru apa era mai liniştită. Fundul se vedea încă bine atunci când nu mai ajunseră la el cu picioarele şi înotară un pic. Aproape de capăt găsiră ceva nisip, stânci şi iţe de alge moarte, în spate era întuneric.

— Am nevoie de-o ţigară afurisită, murmură Pati.

Ieşiră din apă şi căutară tutun în buzunarele impermeabile ale raniţelor. Apoi fumară uitându-se una la alta. Arcul luminos de la intrare se reflecta în apa puţin adâncă şi le ilumina în penumbra cenuşie. Ude, cu părul jilav, cu oboseala pe feţe. Şi acum ce-i de făcut, păreau să se întrebe în tăcere.

— Sper să mai fie aici, murmură Pati.

Rămaseră o vreme aşa cum erau, terminându-şi ţigările. Dacă jumătatea de tonă de cocaină se afla într-adevăr la câţiva paşi, nimic din vieţile lor nu mai avea să fie la fel, atunci când aveau să parcurgă îndărăt distanţa respectivă. Amândouă ştiau asta.

— Haide, mai avem timp, surioară.

— Avem timp pentru ce?

Teresa zâmbi, transformându-şi gândul într-o glumă.

— Păi, nu ştiu. Poate ca să nu ne uităm. Pati zâmbi la rândul ei, distantă. Cu capul la câţiva paşi mai încolo.

— Nu vorbi prostii.

Teresa privi raniţa pe care o avea la picioare şi se aplecă să cotrobăie prin ea. Coada i se desfăcuse, şi capetele firelor de păr îi picurau apă înăuntru. Îşi scoase lanterna.

— Ştii ceva? spuse ea, verificând lumina.

— Nu. Spune-mi.

— Cred că există vise care ucid – lumina în jur, pereţii de stâncă neagră cu mici stalactite deasupra. Mai mult decât oamenii, sau boala, sau timpul.

— Şi?

— Şi nimic. Pur şi simplu mă gândeam. Mă gândeam

la asta chiar acum.

Cealaltă nu o privi. Abia dacă îi dădea atenţie. Apucase şi ea o lanternă şi o îndrepta spre stâncile din fund, ocupată cu propriile ei reflecţii.

— Despre ce pizda mă-sii tot vorbeşti?

O întrebare distrată, care nu căuta un răspuns. Teresa nu răspunse. Se mărgini să-şi privească atent prietena, fiindcă glasul, ţinând seama şi de efectul ecoului de sub stâncă, îi suna ciudat. Sper că n-are să mă ucidă pe la spate în peştera comorii, ca piraţii din cărţi, se gândea, amuzată doar pe jumătate. În ciuda absurdului acestei idei, se surprinse privind liniştitorul mâner al cuţitului de scafandru care se zărea din raniţa ei deschisă. Bine, bine, se dojeni. Nu te mai prosti atâta. Îşi tot reproşa asta în sinea ei în timp ce îşi adunau echipamentul, îşi aruncau raniţele în spate şi păşeau precaute, luminându-se cu lanternele printre stânci şi alge. Terenul urca într-o pantă uşoară. Două fascicule iluminară o cotitură, îndărăt mai erau nişte stânci şi nişte alge uscate: iţe foarte dese, îngrămădite în faţa unei cavităţi din perete.

— Aici ar trebui să fie, spuse Pati.

Ia te uită, se trezi Teresa, picându-i fisa. Se pare că Locotenentului O'Farrell îi tremură vocea.

— Adevărul, spuse Nino Juárez, e că avea coaie din născare.

Nimic din vechiul comisar-şef al DOCS – Grupul împotriva Delincvenţei Organizate de pe Costa del Sol – nu divulga poliţistul din el. Ori pe fostul poliţist. Era mărunt şi aproape fragil, cu o bărbuţă blondă; purta un costum cenuşiu, fără îndoială foarte scump, cravată şi batistă de mătase asortată ivită din buzunarul sacoului, şi un Patek Philippe îi strălucea la încheietura mâinii stângi, sub manşeta cămăşii în dungi roşii şi albe, cu nişte butoni de firmă bătători la ochi. Părea coborât din paginile unei reviste de modă masculină, cu toate că, în realitate, venea

din biroul lui de pe Gran Via din Madrid. Saturnino G. Juárez, spunea cartea de vizită pe care o aveam în portofel. Director de siguranţă internă. Iar într-un colţ, logotipul unui lanţ de magazine de modă din cele care facturează sute de milioane în fiecare exerciţiu anual. De-ale vieţii, m-am gândit. După scandalul care, cu câţiva ani în urmă, când era mai cunoscut ca Nino Juárez sau comisarul Juárez, l-a costat cariera, iată-l pe omul nostru: restabilit, impecabil, triumfător. Cu acel G punct care îi dădea o tuşă respectabilă şi cu o înfăţişare de parcă i-ar fi ieşit lovelele pe urechi, nemaivorbind de influenţele reînnoite, şi comandând mai mult ca înainte. Soiul acesta de indivizi nu-l întâlneai niciodată la cozile pentru şomaj; ştiau prea multe despre oameni, iar uneori mai multe decât ştiau oamenii despre ei înşişi. Articolele apărute în presă, expedientul Afacerilor Interne, rezoluţia Direcţiei Generale a Poliţiei, care l-au ţinut departe de serviciu, cele cinci luni în închisoarea de la Alcalá-Meco erau chestiuni răsuflate. Ce noroc să te poţi bizui pe prieteni, am conchis. Camarazi vechi care întorc favoruri, şi de asemenea să ai bani sau relaţii bune ca să-i cumperi. Nu există asigurare mai bună împotriva şomajului decât să deţii lista scheletelor pe care fiecare le păstrează în dulap. Mai ales dacă ai fost tu cel care i-ai ajutat să le păstreze.

— Cu ce începem? întrebă el, ciugulind şuncă din farfurie.

— Cu începutul.

— Atunci o să avem o discuţie lungă după terminarea mesei.

Ne aflam la casa Lucio, în Cava Baja, şi adevărul e că, pe lângă invitaţia la masă – ouă cu cartofi, muşchiuleţ de vită, Viña Pedrosa din ’96, eu plăteam nota – într-un fel cumpărasem şi prezenţa lui acolo. Am făcut-o în felul meu, recurgând la vechile tactici. După cel de-al doilea refuz al său de a avea o discuţie despre Teresa Mendoza, înainte de a-i ordona secretarei să nu-i mai transmită apelurile mele, i-am expus marea problemă fără ocolişuri. Cu dumneavoastră sau fără dumneavoastră, am zis, povestea

va merge înainte. Aşa încât puteţi alege între a apărea înăuntru în tot felul de posturi, inclusiv poza de la prima împărtăşanie, sau a rămâne afară ştergându-vă sudoarea frunţii cu multă uşurare. Şi mai ce, spuse el. Nici o centimă, am răspuns. Însă cu multă plăcere vă ofer o masă sau câte va fi nevoie. Dumneavoastră câştigaţi un prieten, sau aproape, iar eu vă rămân îndatorat. Nu se ştie niciodată. Şi acum, spuneţi-mi cum vedeţi chestiunea. Se dovedi a fi îndeajuns de isteţ ca să o vadă de îndată, aşa încât am convenit asupra termenilor: nimic compromiţător în gura lui, puţine date şi detalii legate de el. Şi iată-ne. Întotdeauna e uşor să cazi la înţelegere cu un neruşinat. Greu e cu ceilalţi, însă din aceia există mai puţini.

— Chestia cu jumătatea de tonă e adevărată, confirmă Juárez. Zăpadă de bună calitate, cu foarte puţin adaos. Transportată de mafia rusă, care, pe vremea aceea, începea să se instaleze pe Costa del Sol şi să stabilească primele contacte cu traficanţii din America de Sud. Aceea fusese prima operaţiune importantă, iar eşecul ei a blocat conexiunea columbiană cu Rusia pentru ceva vreme… Toţi dădeau drept pierdută jumătatea de tonă, iar sud-americanii îşi râdeau de rusnaci fiindcă ăştia îi împuşcaseră pe iubitul lui O'Farrell şi pe cei doi parteneri fără să-i facă mai întâi să vorbească. Nu mai fac afaceri cu amatori, se povesteşte că ar fi spus Pablo Escobar când a aflat amănuntele. Şi iată că, dintr-o dată, Mexicana şi cealaltă au scos cele cinci sute de kilograme din mânecă.

— Cum s-au făcut cu cocaina?

— Asta nu ştiu. Nimeni n-a ştiut cu adevărat. Cert e că a apărut pe piaţa rusească, sau mai degrabă a început să apară. Iar Oleg Iasikov a fost cel care a dus-o acolo.

Aveam numele acesta printre notele mele: Oleg Iasikov, născut în Solnţevo, un cartier mai degrabă mafiot al Moscovei. Serviciul militar cu armata încă sovietică în Afganistan. Discoteci, hoteluri şi restaurante pe Costa del Sol. Iar Nino Juárez mi-a întregit tabloul. Iasikov aterizase pe coasta de la Málaga la sfârşitul anilor optzeci, în vârstă de treizeci de ani, poliglot, dezgheţat, tocmai coborât

dintr-un avion Aeroflot şi având treizeci şi cinci de milioane de dolari de cheltuială. A început prin a-şi cumpăra o discotecă din Marbella pe care a numit-o Jadranka şi a făcut-o imediat să fie la modă, iar vreo doi ani mai târziu conducea deja o infrastructură solidă de spălare a banilor, bazată pe hoteluri şi pe afaceri imobiliare, terenuri din apropiere de coastă şi apartamente. O a doua linie de afaceri, creată pornind de la discotecă, consta în investiţii masive în industria nocturnă din Marbella, cu baruri, restaurante şi localuri pentru prostituţie de lux cu femei slave aduse direct din Europa de Est. Totul curat, sau aproape: spălare discretă şi ostentaţie puţină. Însă DOCS confirmase legăturile lui cu Babuşka: o puternică organizaţie din Solnţevo formată din vechi poliţişti şi veterani din Afganistan, specializaţi în extorsiune, trafic de maşini furate, contrabandă şi comerţ cu femei, foarte interesaţi, de asemenea, să-şi extindă activităţile la traficul de droguri. Grupul avea deja o conexiune în nordul Europei: o rută maritimă care lega Buenaventura de Sankt Petersburg, via Göteborg, în Suedia, şi Kutka, în Finlanda. Iar pe Iasikov l-au însărcinat, printre altele, să exploreze o rută alternativă în Mediterana orientală: o conexiune independentă de mafiile franceze şi italiene pe care ruşii le folosiseră până atunci ca intermediari. Acesta era contextul. Primele contacte cu traficanţii columbieni – cartelul din Medellín – au constat în schimburi simple de cocaină pentru arme, cu ceva bani la mijloc: transporturi de Kalaşnikov şi aruncătoare de grenade RPG provenite din depozitele militare ruseşti. Însă chestia nu prindea. Drogurile pierdute, erau unul din multele obstacole care îi stinghereau pe Iasikov şi pe asociaţii lui moscoviţi. Şi dintr-o dată, când nici măcar nu se mai gândeau la ele, acele cinci sute de kilograme au picat din cer.

— Mi s-a povestit că Mexicana şi cu cealaltă s-au dus să negocieze cu Iasikov, explică Juárez. În persoană, cu o punguţă ca mostră… Pe cât se pare, rusul a luat chestia mai întâi la mişto, iar apoi foarte nasol. Atunci O’Farrell i-a

aruncat în faţă problema, spunându-i că ea a plătit deja, că gloanţele pe care le încasase când cu iubitul aduceau contorul la zero. Că jucau curat şi cereau să fie tratate la fel.

— De ce n-au distribuit ele drogurile cu amănuntul?

— Era prea mult pentru nişte începătoare. Şi nu i-ar fi plăcut deloc lui Iasikov.

— Atât de uşor era să se identifice provenienţa?

— Sigur – cu mişcări experte ale cuţitului şi furculiţei, fostul poliţist termina de devorat feliile de muşchiuleţ din farfuria de lut. Era *vox populi* a cui iubită fusese O'Farrell.

— Vorbiţi-mi de iubitul ăsta.

Iubitul ăsta, povesti Juárez zâmbind dispreţuitor în timp ce tăia, mesteca şi iar tăia, se numea Jaime Arenas: Jimmy pentru prieteni. Sevilian dintr-o familie bună. Căcat curat, pardon, că suntem la masă. Foarte vârât în Marbella şi cu afaceri de familie în America de Sud. Era ambiţios, şi se mai credea şi prea isteţ. Când cocaina aceea i-a încăput pe mână, i-a dat prin minte să i-o facă tovarăşului. Cu Pablo Escobar nu îndrăznise; însă ruşii n-aveau faima pe care o au acum. Păreau proşti sau cam aşa ceva. Aşa încât a ascuns zăpada ca să-şi negocieze o creştere a comisionului, cu toate că Iasikov plătise deja pe loc, de data asta cu mai mulţi bani decât arme, partea columbienilor. Jimmy a început s-o lungească, până când răbdarea tovarăşului s-a isprăvit. Şi i s-a sfârşit în aşa fel încât i-a luat pe sus pe el şi pe încă doi asociaţi.

— Rusnacii n-au fost niciodată prea fini – Juárez plescăia din limbă, critic. Şi continuă să nu fie.

— Cum au intrat în legătură ăştia doi?

Interlocutorul meu ridică furculiţa, arătând spre mine cu ea, ca şi când îmi aproba întrebarea. Pe vremea aceea, explică, gangsterii ruşi aveau o problemă gravă. Ca şi acum, dar mai mult. Şi anume cântau *La Traviata*. Îi deosebeai de departe: mari, neciopliţi, blonzi, cu lăboanţele alea şi cu maşinile alea şi cu târfele alea făţoase

pe care le cară mereu după ei. În plus, de obicei, nu le aveau de nici o culoare cu limbile. Cum puneau un picior la Miami sau pe orice aeroport american, DEA şi toate poliţiile se lipeau de ei ca muşchiul de stâncă. De aceea aveau nevoie de intermediari. Jimmy Arenas a jucat un rol cum trebuie iniţial; începuse prin a le obţine alcool jerezan de contrabandă pentru nordul Europei. De asemenea, avea contacte bune în America de Sud şi vindea droguri prin discotecile la modă din Marbella, Fuengirola şi Torremolinos. Însă ruşii voiau propriile lor reţele: import-export. Babuşka – prietenii lui Iasikov de la Moscova – obţinea deja zăpadă cu amănuntul folosind liniile Aeroflot de la Montevideo, Lima şi Bahía, mai puţin păzite decât cele de la Rio sau La Habana. Pe atunci, pe aeroportul Şeremetievo ajungeau cantităţi nu mai mari de o jumătate de kilogram, în corespondenţe individuale; însă pâlnia era prea îngustă. Zidul Berlinului tocmai căzuse, Uniunea Sovietică se prăbuşea, iar coca era la modă în noua Rusie, unde banii se făceau uşor şi mâţa moartă se arunca la greu în grădina vecinului, care îşi dădea arama pe faţă.

— Vedeţi deci că nu s-au înşelat în previziuni, conchise Juárez… Ca să vă faceţi o idee despre cerere, un gram pus întro discotecă din Sankt Petersburg sau din Moscova costă acum cu vreo treizeci-patruzeci la sută mai mult decât în Statele Unite.

Fostul poliţist mestecă ultima îmbucătură de friptură, ajutându-se cu o înghiţitură lungă de vin. Închipuiţi-vă, continuă el, tovarăşul Iasikov storcându-şi creierii, căutând o modalitate de a băga la loc aţa-n ac în stil mare. Când, deodată, apare o jumătate de tonă pentru care nu-i nevoie să înfiripe o ditamai operaţiunea tocmai din Columbia, ci e chiar acolo, fără riscuri, de-a gata.

— Cât despre Mexicană şi despre O’Farrell, v-am spus că nu se puteau descurca singure. Nu aveau mijloace ca să desfacă cinci sute de kilograme, şi la primul gram pus în circulaţie ne-am fi năpustit cu toţii peste ele: rusnacii, Garda Civilă, chiar oamenii mei… Au fost destul de isteţe ca să-şi dea seama. Orice idiot ar fi început să

umble cu tertipuri, un pic pe-aici, încă un pic pe colo; şi înainte ca sticleţii sau ai mei să pună mâna pe ele, aveau să sfârşească într-un portbagaj de maşină. Să le fie ţărâna uşoară.

— Dar de unde ştiau că nu avea să se întâmple chiar aşa?… Că rusul avea să-şi respecte partea de înţelegere?

N-aveau de unde şti, lămuri fostul poliţist. Aşa încât au hotărât să rişte. Iar lui Iasikov i-au intrat în graţii. Mai ales Teresa Mendoza, care a ştiut să profite de contact ca să propună variante ale afacerii. Ştiam eu oare de galicianul acela care fusese iubitul ei?… Da?… Asta-i. Mexicana avea experienţă. Şi s-a mai dovedit că avea ceea ce trebuie să ai.

— Nişte coaie – Juárez cuprindea cu mâinile circumferinţa farfuriei – atâta de mari. Şi ascultaţi. Aşa cum există gagici care au un calculator între picioare, clic, clic, şi cu el trag foloase, ea avea calculatorul ăsta aici – îşi lovea tâmpla cu arătătorul – în cap. Şi, când e vorba de femei, uneori auzi cântec de sirenă şi te pomeneşti cu o lupoaică de mare.

Saturnino G. Juárez însuşi trebuia s-o ştie mai bine ca mulţi alţii. Mi-am amintit, în tăcere, de contul lui bancar din Gibraltar, vânturat prin presă în timpul procesului. Pe vremea aceea, Juárez avea ceva mai mult păr şi nu purta decât mustaţă; o etala în fotografia mea favorită, unde poza între doi colegi în uniformă la poarta unui tribunal din Madrid. Şi iată-l acum, la modicul preţ de cinci luni de închisoare şi expulzarea din Corpul Naţional de Poliţie: cerându-i ospătarului un coniac şi o ţigară de foi ca să-şi facă digestia. Dovezi puţine, instrucţie judiciară proastă, avocaţi eficienţi. M-am întrebat câtă lume îi datora favoruri, inclusiv Teresa Mendoza.

— În sfârşit, conchise Juárez. Iasikov a făcut afacerea. În plus, erau pe Costa del Sol ca să investească, iar Mexicana i-a părut a fi o investiţie interesantă. Aşa încât s-a ţinut de cuvânt ca un domn… Iar acesta a fost începutul unei frumoase prietenii.

Oleg Iasikov se uita la pachetul pe care-l avea pe masă: praf alb într-un ambalaj ermetic dublu din plastic transparent, închis cu bandă adezivă lată şi groasă, cu sigiliul intact. O mie de grame bătute pe muchie, ambalate în vid, întocmai cum fuseseră ambalate în laboratoarele clandestine din jungla amazoniană Yari.

— Recunosc, le spuse, că aveţi mult sânge rece. Da.

Vorbea bine spaniola, se gândi Teresa. Încet, cu multe pauze, ca şi cum ar fi plasat fiecare cuvânt cu grijă în urma celuilalt. Accentul era foarte uşor şi nu semăna întru nimic cu ruşii răi, terorişti şi traficanţi care apăreau prin filme îngăimând *ieu uomuor diuşman amierican*. N-avea înfăţişare nici de mafiot, nici de gangster: tenul era deschis, ochii mari, cu un curios amestec de albastru şi galben în iris, iar părul de culoarea paiului îl purta foarte scurt, ca un soldat. Purta pantaloni din bumbac kaki şi cămaşă bleumarin, răsfrântă la încheieturi pe nişte antebraţe puternice, blonde şi păroase, cu un Rolex subacvatic la stânga. Mâinile care i se odihneau pe lângă muchiile pachetului, fără să-l atingă, erau mari ca şi restul trupului, cu o verighetă din aur masiv. Părea sănătos, puternic şi curat. Pati O'Farrell spusese că, de asemenea, şi mai ales, era periculos.

— Să vedem dacă am înţeles bine. Îmi propuneţi să-mi restituiţi o încărcătură care îmi aparţine. Dumneavoastră. Dacă plătesc din nou. Cum se spune în spaniolă? Reflectă o clipă în căutarea cuvântului, aproape amuzat. Extorsiune?… Abuz?

— Asta, răspunse Pati, ar însemna să împingem lucrurile prea departe.

Discutaseră, Teresa şi cu ea, câteva ceasuri bune, şi pe-o faţă şi pe alta, de la peşterile Los Marrajos şi până cu o oră înainte să se prezinte la întâlnire. Fiecare argument pro şi contra fusese cântărit de mai multe ori; Teresa nu era convinsă că aceste argumente erau atât de eficiente precum susţinea colega ei; însă era deja prea târziu ca să mai dea înapoi. Pati – cu un machiaj discret pentru ocazie,

îmbrăcată scump, dezinvoltă, ca o damă sigură pe ea – începu să-i explice pentru a doua oară, deşi era evident că Iasikov înţelesese din prima, de cum aşezaseră kilogramul împachetat pe masă; după care, cerându-şi scuze pe un ton neutru, rusul ordonă la doi bodyguarzi să controleze dacă nu cumva aveau microfoane ascunse. Tehnologia, spuse el ridicând din umeri. După ce gărzile închiseră uşa, şi după ce le întrebă dacă nu doreau să bea ceva – niciuna nu ceru nimic, deşi Teresa îşi simţea gura uscată – se aşeză dincolo de birou, gata să asculte. Totul era ordonat şi curat: nici o hârtie la vedere, nici o mapă. Doar pereţi de aceeaşi culoare crem ca şi mocheta, cu tablouri care păreau scumpe, sau care probabil că şi erau, o icoană rusească mare, cu mult argint, un fax într-un colţ, un telefon cu mai multe linii şi un celular pe masă. O scrumieră. Un Dupont enorm, din aur. Toate fotoliile erau din piele albă. Prin marile ferestre ale biroului, aflat la ultimul etaj al unei luxoase clădiri cu apartamente din cartierul Santa Margarita, se zăreau curba coastei şi linia de spumă de pe plajă până la diguri, catargele iahturilor ancorate şi casele albe din Puerto Banús.

— Spuneţi-mi un lucru – Iasikov o întrerupse dintr-o dată pe Pati. Cum aţi făcut?… Să mergeţi până unde era ascuns. Să aduceţi asta fără să atrageţi atenţia. Da. Aţi fost în pericol. Cred. Încă mai sunteţi.

— Asta nu contează, spuse Pati.

Gangsterul zâmbi. Curaj, spunea acel zâmbet. Spune adevărul. Nu se-ntâmplă nimic. Zâmbetul lui e din acelea care te fac să ai încredere, se gândea Teresa privindu-l. Sau să nu mai ai încredere în ceea ce ai.

— Ba contează, sigur, replică Iasikov. Am căutat acest produs. Da. Nu l-am găsit. Am comis o eroare. Cu Jimmy. Nu ştiam că dumneavoastră ştiaţi… Lucrurile ar sta altfel, nu-i aşa? Cum trece vremea! Sper că v-aţi restabilit. După accident.

— Sunt cât se poate de restabilită, mulţumesc.

— Trebuie să vă aduc mulţumiri pentru ceva. Da.

Avocaţii mei au spus că în investigaţii nu aţi menţionat numele meu. Nu.

Pati îşi strâmbă gura, sarcastică. Din decolteul rochiei sale apărea evidentă cicatricea de ieşire, pe pielea bronzată. Muniţie blindată, spusese ea. De aceea am rămas în viaţă.

— Eu eram în spital, spuse. Cu găuri.

— Vreau să spun mai apoi – privirea rusului era aproape inocentă. La interogatorii şi la proces. Acolo.

— Vedeţi acum că aveam motivele mele. Iasikov reflectă asupra acestor motive.

— Da, înţeleg, conchise, însă m-aţi scutit de anumite neplăceri prin tăcerea dumneavoastră. Poliţia a crezut că ştiţi prea puţin. Eu am crezut că nu ştiţi nimic. Aţi fost răbdătoare. Da. Aproape patru ani… Trebuie că a fost o motivaţie, nu-i aşa? Acolo, la zdup.

Pati mai luă o ţigară, pe care rusul, deşi avea pe masă Dupont-ul lung de o palmă, nu făcu gestul să i-o aprindă, cu toate că ea zăbovise în a-şi găsi propria brichetă în poşetă. Şi nu mai tremura, se gândi Teresa privindu-i mâinile. Opreşte-ţi tremuriciul degetelor înainte ca parşivul ăsta să-şi dea seama, iar poza de gagici tari să înceapă să se fisureze şi să se ducă totul la mama naibii.

— Pungile au rămas ascunse unde erau. Am adus numai una.

Discuţia din peşteră, îşi aminti Teresa. Amândouă acolo înăuntru, numărând pachete la lumina lanternelor, pe jumătate euforice şi pe jumătate înspăimântate. Una pentru moment, până ne mai gândim, şi restul aşa cum e, insistase Teresa. Să încărcăm totul acum înseamnă să ne sinucidem; aşa că nu fi neghioabă şi nu mă face şi pe mine să fiu. Ştiu eu că te-au îmbulinat cu gloanţe şi toată tevatura; dar eu n-am venit în ţara ta să fac turism, blondă afurisită. Nu mă face să-ţi povestesc în întregime istoria pe care niciodată nu ţi-am spus-o toată. O istorie care nu seamănă nici un carici cu a ta, care până şi împuşcăturile trebuie să le fi primit cu parfum de Carolina Herrera. Aşa

că lasă vrăjeala. În soiul ăsta de şmecherii, când cineva se grăbeşte, repede înseamnă să umbli încetişor.

— V-a trecut prin minte că pot pune să fiţi urmărite? … Da?

Pati îşi sprijinea mâna cu ţigara în poală.

— Sigur că ne-a trecut prin minte – inspiră o gură de fum şi îşi întoarse mâna acolo unde era. Însă nu puteţi. Nu până la locul acela.

— Ia te uită. Misterioasă. Sunteţi nişte doamne misterioase.

— Ne-am da seama şi am dispărea în căutarea altui cumpărător. Cinci sute de kilograme sunt multe.

Iasikov nu spuse nimic la asta, deşi tăcerea lui arăta că, într-adevăr, cinci sute de kilograme erau prea multe în toate privinţele. Continua să se uite la Pati, iar din când în când arunca o scurtă privire spre Teresa, care stătea aşezată în celălalt fotoliu, fără să vorbească, fără să fumeze, fără să se mişte: asculta şi privea, ţinându-şi respiraţia agitată, cu mâinile pe cracii blugilor, ca să-şi şteargă sudoarea. O cămaşă sport albastru-deschis cu mânecă scurtă, pantofi de sport, dacă cumva avea nevoie s-o şteargă printre picioarele cuiva, numai *semanarul* de argint mexican la încheietura mâinii stângi. Un mare contrast cu hainele elegante şi cu tocurile lui Pati. Se găseau acolo pentru că Teresa impusese această soluţie. La început, colega ei dădu de înţeles că prefera să vândă drogurile în cantităţi mici; însă izbuti s-o convingă că, mai devreme sau mai târziu, proprietarii aveau să le dea de urmă. Mai bine să mergem direct la ţintă, o sfătuise ea. O şmecherie sigură, chiar dacă mai pierdem câte ceva. De acord, spusese Pati. Dar vorbesc eu, fiindcă ştiu cum să-l iau pe bolşevicul ăla ticălos. Şi iată-le, în timp ce Teresa îşi dădea seama din ce în ce mai mult că tocmai comiteau o eroare. Ştia câte parale face soiul ăsta de oameni, încă de când era copilă. Îşi puteau schimba limba, aspectul fizic şi obiceiurile, dar fondul rămânea acelaşi. Nu aveau să ajungă în nici o parte, sau mai bine zis într-una singură. La

urma urmelor – înţelegea asta prea târziu – Pati era o tipă răsfăţată, iubita unei canalii care nu intrase în meseria asta de nevoie, ci de nătărău. Unul care a primit ce-a meritat, ca atâţia alţii. Cât despre Pati, toată viaţa ei se mişcase într-o realitate aparentă care nu avea nimic de-a face cu realitatea; iar răstimpul din închisoare sfârşise prin a o orbi şi mai mult. În biroul acela nu era Locotenentul O'Farrell şi nu era nimeni altcineva: ochii albaştri garnisiţi cu galben care le priveau erau, într-adevăr, puterea. Iar Pati se înşela încă şi mai mult, după ce încurcaseră tare borcanele ducându-se acolo. Era o greşeală să pună problema în felul acela. Să-i împrospăteze memoria lui Oleg Iasikov, după atâta vreme.

— Tocmai asta-i problema, spunea Pati. Cinci sute de kilograme sunt prea multe. De aceea am venit să vă vedem pe dumneavoastră mai întâi.

— A cui a fost ideea?

— Iasikov nu părea măgulit. Prima opţiune: la mine. Da.

Pati se uită la Teresa.

— A ei. Despică mereu orice fir în patru – schiţă un zâmbet nervos între alte două fumuri trase din ţigară… E mai bună decât mine la calculat riscuri şi posibilităţi.

Teresa simţea ochii rusului studiind-o foarte pendelete. Se întreabă ce legătură avem una cu alta, hotărî ea. Închisoarea, prietenia, afacerea. Dacă-mi plac bărbaţii sau dacă nu cumva ea mă ciocăneşte olecuţă.

— Încă nu ştiu ce face, spuse Iasikov, întrebând-o pe Pati fără să-şi desprindă privirile de la Teresa. În toate astea. Prietena dumneavoastră.

— Este partenera mea.

— Ah. E bine să ai parteneri – Iasikov îi acorda din nou atenţie lui Pati. De asemenea, ar fi bine să conversăm. Da. Riscuri şi probabilităţi. Dumneavoastră s-ar putea să nu aveţi timp să dispăreţi în căutare de alt cumpărător – făcu pauza oportună… Timp să dispăreţi de bunăvoie. Cred.

Teresa observă că mâinile lui Pati tremurau din nou. De-aş putea, se gândi, să mă ridic în clipa asta şi să spun salutare, don Oleg, la bună vedere. S-a sunat. Să lăsăm încărcătura şi uitaţi de porcăria asta.

— Poate c-ar trebui… începu ea să spună. Iasikov o privi, aproape surprins, însă Pati deja insista pe lângă gangster: dumneavoastră nu aţi câştiga nimic. Asta spunea. Nimic, doar viaţa a două femei. Aţi pierde mult, în schimb. Iar adevărul, hotărî Teresa, era că, lăsând la o parte tremuriciul mâinilor care se transmitea în spiralele fumului de ţigară, Locotenentul îl înfrunta cu mult calm. În ciuda a toate, a greşelii că se găseau acolo, Pati nu se speria prea uşor. Însă erau moarte amândouă. Fu cât pe ce s-o spună cu voce tare. Suntem moarte, Locotenente. Stinge lumina şi s-o întindem.

— Viaţa întârzie în a se pierde, filosofă rusul; deşi, când continuă să vorbească, Teresa înţelese că nu filosofă nicidecum. Cred că în procesul intermediar sfârşeşti prin a povesti anumite lucruri… Nu-mi place să plătesc de două ori. Nu. Pot gratis. Da. Să-i recuperez.

Se uita la pachetul de cocaină pe care-l avea pe masă, între mâinile lui mari şi nemişcate. Pati strivi, neîndemânatică, ţigara în scrumiera ce se afla la două palme de mâinile acelea. Până aici ţi-a fost, se gândi Teresa dezolată, putându-i mirosi panica. Până la afurisita de scrumieră. Atunci, fără să vrea, îşi auzi din nou propriul glas:

— Poate că-i veţi recupera gratis, spuse. Dar nu se ştie niciodată. E un risc, şi un deranj. Dumneavoastră v-aţi lipsi de un beneficiu sigur.

Ochii garnisiţi cu galben se aţintiră asupra ei cu interes.

— Numele dumneavoastră?

— Teresa Mendoza.

— Columbiană?

— Din Mexic.

Fu pe punctul să adauge Culiacán, Sinaloa, care în

acele afaceri, presupuse, însemna o garanţie ţeapănă din cale-afară; însă n-o făcu. De gură mare moare peştele. Iasikov se uita în continuare ţintă la ea.

— Să mă lipsesc. Spuneţi. Convingeţi-mă de asta.

Convingeţi-mă că are vreun rost să rămâneţi în viaţă, spuneau subtitlurile. Pati se aruncase pe spătarul fotoliului ei, ca un cocoş epuizat care dă înapoi într-o arenă de luptă. Ai dreptate, Mexicano. Îmi sângerează pieptul şi e rândul tău. Scoate-ne de-aici. Teresei i se lipea limba de cerul gurii. Un pahar cu apă. Ar da orice ca să fi cerut un pahar cu apă.

— Cu kilogramul la douăsprezece mii de dolari, începu ea, jumătatea de tonă trebuie să coste, iniţial, vreo şase milioane de dolari... Corect?

— Corect. Iasikov o privea inexpresiv. Prudent.

— Nu ştiu cât iau intermediarii, însă în Uniunea Americană kilogramul ar urca la douăzeci de mii.

— Treizeci de mii pentru noi. Anul acesta. Aici – în continuare, nici un muşchi nu se urnea pe chipul lui Iasikov. Mai mult decât la vecinii dumneavoastră. Da. Yankeii.

Teresa făcu un calcul rapid. Îşi ascundea emoţia. Ei – spre propria şi intima ei surprindere – nu-i tremurau mâinile. Nu în acea clipă, în acest caz, expuse ea, şi la preţurile actuale, o jumătate de tonă pusă în Europa urcă la vreo cincisprezece milioane de dolari. Asta însemna mult mai mult decât, după cum îi spusese Pati, fuseseră plătiţi Iasikov şi asociaţii lui, cu patru ani în urmă, pentru încărcătura iniţială. Care au fost, să mă corectaţi dacă greşesc, cinci milioane cu bani gheaţă şi unul în... Ei bine, cum ar prefera să-l numească domnul?

— Material tehnic, răspunse Iasikov, amuzat. La mâna a doua.

Şase milioane în total, conchise Teresa, una peste alta. Inclusiv materialul tehnic. Dar ceea ce conta, îşi urmă ea explicaţia, era că jumătatea de tonă de-acum, cea pe care o ofereau ele, avea să-l coste numai alte şase. O plată

de trei pentru predarea primei treimi, alte trei ca plată pentru a doua treime, şi restul o dată confirmată plata a doua. În realitate se limitau să i-o vândă la preţul de cost.

Văzu că rusul reflecta asupra acestui fapt. Dar nici pomeneală. Eşti încă crud, parşivule. Nu vezi beneficiul, şi pentru tine suntem în continuare două hămesite.

— Dumneavoastră vreţi – Iasikov tăgăduia din cap, încet – să ne faceţi să plătim de două ori. Da. Jumătatea aceasta de tonă. Şase şi şase, Teresa se aplecă în faţă, sprijinindu-şi degetele pe masă. Şi mie de ce nu-mi tremură, se întrebă. De ce nu-mi zăngăne cele şapte inele ca unui şarpe cu clopoţei, dacă tot sunt cât pe ce să mă ridic şi s-o iau la goană?

— În ciuda acestui fapt – de asemenea, o surprindea cât de senin îi suna glasul – tot v-ar mai rămâne o marjă de trei milioane de dolari pe o încărcătură pe care o dădeaţi pierdută şi pe care bănuiesc că aţi amortizat-o deja într-un fel sau altul… Dar, în plus, aceste cinci sute de kilograme de cocaină costă, dacă facem o socoteală, şaizeci şi cinci de milioane de dolari, o dată drese şi gata de distribuit cu amănuntul în ţara dumneavoastră, sau pe unde-o fi… Scăzând cheltuielile vechi şi pe cele noi, oamenilor dumneavoastră le vor rămâne cincizeci şi trei de milioane de dolari beneficiu. Cincizeci, dacă dumneavoastră reduceţi marja de amortizare pentru transport, întârzieri şi alte neplăceri. Şi veţi avea piaţa acoperită pentru un sezon.

Tăcu, atentă la ochii lui Iasikov, cu muşchii spatelui încordaţi şi cu stomacul contractat până la durere din pricina fricii, însă fusese capabilă să pună problema pe tonul cel mai sec şi mai limpede cu putinţă, de parcă nu pusese pe masă viaţa ei şi pe a lui Pati, ci ar fi propus o operaţiune comercială de rutină, lipsită de consecinţe. Gangsterul o studia pe Teresa, iar aceasta simţea aţintiţi asupra ei şi ochii lui Pati; însă pentru nimic în lume n-ar fi răspuns la această a doua privire. Nu te uita la mine, îşi ruga ea colega în mintea ei. Nici să nu clipeşti, soro, sau am dat-o în bară. Încă mai există posibilitatea ca individul

ăsta să vrea să câştige încă şase milioane de dolari. Fiindcă el ştie, cum ştiu şi eu, că întotdeauna se vorbeşte. Când iei o plasă, întotdeauna se vorbeşte. Şi dacă ăştia n-au luat-o…

— Mă tem… începu să spună Iasikov.

Pân-aici ne-a fost, presupuse Teresa în sinea ei. Era de-ajuns să te uiţi la faţa rusului ca să înţelegi că nici în ruptul capului. Conştiinţa acestui fapt se abătu asupra ei ca un fulger. Am fost nişte fetiţe naive: Pati e o iresponsabilă, şi eu la fel. Frica i se răsucea în burtă. Văd chestiunea cât se poate de naşpa.

— Mai e ceva, improviză ea. Haşişul.

— Ce se întâmplă cu haşişul?

— Cunosc meseria asta. Iar dumneavoastră nu aveţi haşiş.

Iasikov părea un pic deconcertat.

— Sigur că avem.

Teresa clătină din cap, tăgăduind cu aplomb. Numai să nu deschidă Pati gura şi să ne rupă, se rugă. În sinea ei, drumul se aşternea cu o limpezime stranie. O uşă deschisă dintr-o dată, şi femeia aceea tăcută, cealaltă, care uneori semăna cu ea, urmărind-o din prag.

— Acum un an şi jumătate – replică ea – aveaţi câte ceva, pe ici pe colo, şi mă-ndoiesc că acum ar fi altfel. Sunt sigură că sunteţi tot la mâna furnizorilor marocani, a transportatorilor gibraltarieni şi a intermediarilor spanioli… Ca toată lumea.

Gangsterul ridică mâna stânga, cea cu verigheta, ca să-şi mângâie obrazul. Am la dispoziţie treizeci de secunde ca să-l conving, se gândi Teresa, înainte să ne ridicăm, să ieşim de-aici şi s-o luăm la goană, pentru ca ăştia să pună mâna pe noi după vreo două zile. Şi lasă vrăjeala. Nu prea ar avea haz să fi scăpat de cei din Sinaloa şi să ajung aşa departe ca să sfârşesc mătrăşită de-un rus afurisit.

— Vrem să vă propunem ceva, preciză ea. O afacere. Din aceste şase milioane împărţite în două plăţi, a doua o veţi reţine dumneavoastră ca partener, iar în schimb ne

oferiţi mijloacele oportune.

O tăcere lungă. Rusul nu-şi dezlipea privirea de la ea. Şi sunt o mască indiană, se gândea ea. Sunt o mască impasibilă jucând poker ca Raúl Estrada Contrereas, un jucător profesionist, oamenii îl respectau pentru că juca cinstit etcetera, sau cel puţin aşa zice cântecul, şi ăsta nici pe-a mă-sii n-are să scoată de la mine nici o clipire de pleoapă, fiindcă îmi risc pielea. Aşa că n-are decât să se uite la mine. De parcă mi se uită la ţâţe.

— Ce mijloace?

Te-am prins, îşi spuse Teresa. Nu mai scapi.

— Păi, nu vă pot spune acum. Sau pot. Şalupe. Motoare ataşabile. Locuri de protecţie. Plata primelor contracte şi intermediari.

Iasikov îşi mângâia în continuare obrazul.

— Dumneavoastră vă pricepeţi la asta?

— Nu mă secaţi. Tocmai am pus în joc viaţa mea şi pe a prietenei mele… Mă credeţi în situaţia de a veni să vă torn vrute şi nevrute?

Şi aşa s-a întâmplat, a confirmat Saturnino G. Juárez, că Teresa Mendoza şi Patricia O'Farrell s-au asociat cu mafia rusă de pe Costa del Sol. Propunerea pe care Mexicana i-a făcut-o lui Iasikov în acea prima întâlnire a înclinat balanţa. Şi într-adevăr, pe lângă acea jumătate de tonă de cocaină, Babuşka din Solnţevo avea nevoie de mai mult haşiş mexican ca să nu depindă în exclusivitate de traficanţii turci şi libanezi. Până atunci se văzuse obligată să recurgă la mafiile tradiţionale din Strâmtoare, prost organizate, costisitoare şi prea puţin fiabile. Iar ideea unei conexiuni directe se dovedea a fi seducătoare. Jumătatea de tonă şi-a schimbat stăpânii în schimbul a trei milioane de dolari depuşi într-o bancă din Gibraltar şi al altor trei menite a finanţa o infrastructură a cărei faţadă legală s-a numit Transer Naga S. L., cu sediul social pe Stâncă şi cu un discret magazin-paravan în Marbella. De acolo, Iasikov şi ai lui au obţinut, potrivit acordului la care acesta a ajuns cu cele două femei, cincizeci la sută din beneficiile de pe

primul an şi douăzeci şi cinci la sută pe al doilea; aşa încât, în al treilea, datoria a fost considerată amortizată. Cât despre Transer Naga, era o întreprindere de servicii: transporturi clandestine a căror responsabilitate începea în momentul când se încărcau drogurile pe coasta marocană şi se sfârşea atunci când cineva le lua în primire pe o plajă spaniolă sau în largul mării. Cu timpul, datorită unor convorbiri telefonice interceptate şi altor investigaţii, s-a putut stabili că regula de a nu participa la proprietatea drogurilor a fost impusă de Teresa Mendoza. Bazându-se pe experienţa ei anterioară, susţinea că totul era mai curat dacă transportatorul nu se implica; asta garanta discreţia şi, de asemenea, absenţa unor nume şi a unor dovezi care să facă legătura între producători, intermediari, primitori şi proprietari. Metoda era simplă: un client îşi expunea necesităţile, iar Transer Naga îl consilia asupra celei mai eficiente forme de transport, contribuind cu profesionalismul şi cu mijloacele sale. De la punctul A la punctul C, iar noi punem B. Cu timpul, observă Saturnino Juárez în timp ce eu achitam nota de plată la restaurant, nu le-a mai lipsit decât să-şi facă anunţuri în pagini aurii. Şi aceasta a fost strategia pe care Teresa Mendoza a impus-o şi a păstrat-o mereu, fără să cadă în ispita de a accepta o parte din plată în droguri, cum obişnuiau alţi transportatori. Nici măcar atunci când Transer Naga a transformat Strâmtoarea Gibraltar în marea poartă de intrare a cocainei spre sudul Europei, iar praful columbian a început să vină cu tonele.

10
Mă aflu într-un colţ de cârciumioară

De aproape o oră scotoceau după haine. Era al cincilea magazin în care intrau în dimineaţa aceea. Soarele lumina strada Larios din partea cealaltă a vitrinei: terase cu mese, automobile, trecători cu îmbrăcăminte uşoară. Málaga iarna. Azi e timpul să întreprindem o explorare operativă, spusese Pati. M-am săturat să-ţi las lucruri de-ale mele, sau să te îmbraci ca o femeie de serviciu; aşa că spală-ţi vaselina de sub unghii şi aranjează-te un pic, fiindcă pornim. La vânătoare. Să dăm ceva mai multă strălucire nivelului tău social. Te bazezi sau nu te bazezi? Şi iată-le. Luară un prim mic dejun înainte de a ieşi din Marbella şi un al doilea pe terasa cafenelei Central, uitându-se cum trecea lumea. Acum se îndeletniceau cu cheltuirea banilor. Prea mulţi, după opinia Teresei. Preţurile erau înfiorătoare. Şi ce, era răspunsul. Tu ai, eu am. În plus, îi poţi considera o investiţie. Cu rentabilitate calculată, că asta ţi se potriveşte de minune. Ai să-ţi burduşeşti ciorapul altă dată, cu şalupele tale şi cu logistica ta şi cu tot parcul acela nautic pe care-l tot organizezi, Mexicano. Că-n viaţă nu-s totul motoarele *out-bord* şi elicele levogire, sau cum s-or mai fi chemând. A venit momentul să te pui în ton cu viaţa pe care o duci. Sau pe care ai s-o duci.

— Ce zici de asta? Pati se mişca dezinvoltă prin magazin, luând haine de pe umeraşe şi lăSandu-le pe cele la care renunţa în mâinile unei angajate care venea în urma lor, plină de solicitudine. Costumul tip jachetă cu pantalon va fi mereu la modă. Şi pe tipi îi impresionează, mai ales la tine, la mine, în mediul nostru – îi punea în faţă Teresei haina cu umeraşul, apropiindu-i-o de trup ca să verifice efectul. Blugii îţi stau foarte bine, n-ai de ce să renunţi la ei. Însă combină-i cu jachete închise la culoare.

Bleumarin, sunt perfecte.

Teresa avea în minte alte lucruri, mai complicate decât culoarea unei jachete pe care s-o poarte cu blugii. Prea mulţi oameni şi prea multe interese. Ceasuri în şir reflectând în faţa unui caiet plin de cifre, de nume şi de locuri. Lungi conversaţii cu necunoscuţi pe care îi asculta atentă şi precaută, încercând să ghicească, dispusă să înveţe din toate şi de la toţi. Multe lucruri depindeau acum de ea, şi se întreba dacă era cu adevărat pregătită să-şi asume responsabilităţi care înainte vreme nici nu-i treceau prin cap. Pati ştia toate astea, dar nu-i păsa, ori nu părea să-i pese. Fiecare lucru la vremea lui, spunea. Azi e rândul hainelor. Azi e vremea să ne odihnim. Azi e vremea să ieşim la plimbare. În plus, să ţii afacerea e mai degrabă treaba ta. Tu eşti managerul, iar eu stau şi mă uit.

— Vezi? Cu blugi, cel mai bine ţi se potriveşte o încălţăminte joasă, tip mocasin, şi poşetele astea: Ubrique, Valverde de Camino. Poşetele artizanale andaluze îţi stau bine. Pentru purtat.

Erau trei poşete din acelea în pachetele care deja umpleau portbagajul maşinii trase în parcarea subterană din Plaza de la Marina. De astăzi gata, insista Pati. Nici o zi în plus fără să-ţi umpli un dulap cu ce ai nevoie. Şi ai să-mi dai ascultare. Eu poruncesc şi tu te supui. Ne-am înţeles? Şi-apoi, să te îmbraci e mai puţin o chestiune de modă decât una de bun-simţ. Obişnuieşte-te cu ideea: puţin dar bun e mai bine decât mult şi rău. Trucul e să-ţi faci un fond de garderobă. Iar apoi, pornind de aici, să amplifici. Mă urmăreşti?

Rareori era atât de locvace, Locotenentul O'Farrell. Teresa o urmărea, într-adevăr, interesată de acel nou mod de a vedea îmbrăcămintea şi de a se vedea pe sine. Până atunci, să se îmbrace într-un fel sau altul se acorda cu două obiective clare: să le placă bărbaţilor – bărbaţilor ei – şi să-i fie comod. Vestimentaţia ca unealtă de lucru, după cum spusese Pati smulgându-i un hohot de râs, constituia o noutate. Să te îmbraci nu însemna numai comoditate sau seducţie. Nici măcar eleganţă, ori statut social, ci nişte

subtilităţi în statutul social. Mă mai urmăreşti? Hainele pot fi stare sufletească, putere, caracter. Te îmbraci după ceea ce eşti sau după ceea ce vrei să fii, şi tocmai aici e diferenţa. Lucrurile se învaţă, fireşte. Ca şi felul cum te porţi, mănânci şi conversezi. Se dobândesc atunci când eşti inteligentă şi ştii să priveşti. Iar tu ştii, Mexicano. N-am văzut pe nimeni care să privească la fel ca tine. Japiţă indiană. Parcă ai citi cărţi în oameni. Cărţile deja le ştii, şi a sosit ceasul să cunoşti şi restul. De ce? Fiindcă eşti partenera mea şi eşti prietena mea. Fiindcă o să petrecem mult timp împreună, sper, şi o să facem lucruri mari. Şi fiindcă deja a venit momentul să schimbăm subiectul.

— Cât despre ce-nseamnă să te-mbraci cu adevărat – ieşeau din cabina de probă, după ce Teresa se privise în oglindă cu un pulover de caşmir cu gulerul răsfrânt – nimeni nu spune să te îmbraci fără nici un haz. Ce se întâmplă e că, pentru ca să porţi anumite lucruri, trebuie să ştii să te mişti. Şi să stai pe loc. Nu-i valabil pentru orişicare. Asta, de exemplu. Versace nici să nu-ţi treacă prin cap. Cu haine de la Versace ai părea o târfă.

— Păi, bine că tu le foloseşti, uneori. Pati râse. Ţinea între degete un Marlboro, în ciuda afişului cu fumatul interzis şi a privirilor cenzoriale ale vânzătoarei. Cu o mână în buzunarul jachetei tricotate, peste fusta cenuşiu-închis. Cu ţigara în cealaltă. Îndată o sting, dragă, spusese când o aprinsese pe prima. Era a treia pe care o fuma acolo.

— Eu am avut altă educaţie, Mexicano. Ştiu când trebuie să par o târfă şi când nu. În ce te priveşte, ţine minte că pe oamenii cu care avem de-a face îi impresionează damele de clasă. Doamnele.

— Lasă vrăjeala. Eu nu sunt o doamnă.

— Ce ştii tu. Să fii, şi să pari, şi să ajungi să fii sau să nu fii niciodată nimic, toate astea au nuanţe foarte delicate. Uite, aruncă o privire. O doamnă, îţi spun. Yves Saint-Laurent, chestii de la Chanel şi de la Armani pentru momentele serioase; nebuniile ca asta de la Galliano lasă-

le pentru altele. Sau pentru mai târziu.

Teresa privea în jur. Nu-i păsa că-şi dovedea ignoranţa şi nici că vânzătoarea le asculta conversaţia. Pati era cea care vorbea în şoaptă.

— Nu întotdeauna ştiu ce se potriveşte. E greu de combinat.

— Păi ţine-te de o regulă care nu dă greş: jumătate-jumătate. Dacă de la talie în jos eşti provocatoare sau sexy, de la talie în sus trebuie să fii discretă. Şi viceversa.

Ieşiră cu sacoşele şi o apucară în susul străzii Larios. Pati o oprea în faţa fiecărei vitrine.

— Pentru purtat şi pentru sport, continuă ea, idealul este să foloseşti haine de tranziţie; iar dacă te bazezi pe o firmă, caută ca ea să aibă câte puţin din toate – îi arăta un costum cu jachetă închis la culoare şi uşor, cu gulerul rotund, care Teresei îi păru foarte drăguţ. Ca de exemplu Calvin Klein. Vezi? Ai şi un jerseu ori o scurtă din piele, dar şi o rochie pentru cină.

Intrară în magazinul cu pricina. Era foarte elegant, iar angajatele purtau uniforme cu fuste scurte şi ciorapi negri. Păreau nişte cadre de conducere din filmele americane, se gândi Teresa. Toate înalte şi atrăgătoare, foarte machiate, cu înfăţişare de modele sau de stewardese. Cât se poate de amabile. Niciodată n-aş fi primit de lucru aici. Hait! Afurisiţii de bişţari.

— Idealul, spuse Pati, e să vii în magazine ca ăsta, care au haine bune şi de la mai multe firme. Să le frecventezi şi să capeţi încredere. Relaţia cu angajatele e importantă: te cunosc, ştiu ce-ţi place şi ce ţi se potriveşte, îţi spun am primit asta. Te răsfaţă.

Existau accesorii la etaj: pielărie italiană şi spaniolă. Curele. Poşete. Pantofi minunaţi, cu design frumos. Aici, se gândi Teresa, stăteau mai bine decât la Sercha’s din Culiacán, unde nevestele şi iubitele traficanţilor dădeau buzna sporovăind ieşite din minţi, cu bijuteriile lor, cu pletele vopsite şi cu teancurile de dolari de două ori pe an, la sfârşitul fiecărei recolte din munţi. Ea însăşi cumpăra de

acolo, când cu Blondul Dávila, lucruri care acum o făceau să se simtă nesigură. Poate fiindcă nu era adevărat că era ea însăşi: călătorise departe şi era alta cea care se găsea în acele oglinzi din magazinele scumpe, din alte vremuri şi din altă lume. Cât se poate de departe. Iar pantofii sunt fundamentali, opina Pati între timp. Mai mult decât poşetele. Adu-ţi aminte că, oricât de bine îmbrăcată ai umbla, nişte pantofi urâţi te afundă în mizerie. Bărbaţilor li se iartă inclusiv porcăriile alea fără şosete pe care le-a adus la modă Julio Iglesias. În cazul nostru, totul e mai dramatic. Mai ireparabil.

Apoi umblară după parfumuri şi cosmetice, mirosind şi încercând totul pe pielea Teresei înainte de a se duce să mănânce *carabineros* şi scoici la Tintero, pe plaja de la El Palo. Vouă, latino-americanelor, susţinea Pati, vă sunt dragi parfumurile tari. Aşa că încearcă să le mai subţiezi. Şi machiajul la fel. Când eşti tânără, machiajul te îmbătrâneşte; iar când eşti bătrână, atunci cu mult mai mult. Tu ai nişte ochi negri mari şi frumoşi, iar când te piepteni cu cărare pe mijloc şi cu părul tras pe spate, ca mexicancele, eşti perfectă.

O spunea privind-o în ochi, fără să-şi desprindă privirea nici o secundă, în timp ce ospătarii treceau printre mesele aşezate la soare cu icre, platouri cu sardele, *chopitos*, cartofi cu sos de usturoi şi ulei. În tonul ei nu era nici superioritate, nici dispreţ. Era ca atunci când, abia sosită la El Puerto de Santa Maria, o pusese la curent cu obiceiurile locale. Aşa şi pe dincolo, însă acum Teresa simţea ceva diferit: un dram de ironie într-un colţ al gurii ei, în cutele care i se îngrămădeau în jurul pleoapelor atunci când le mijea ca să zâmbească. Ştii ce mă întreb eu, se gândea Teresa. Mai că poţi auzi. De ce eu, dacă suntem aici, afară, nu-ţi dau ceea ce ai vrea cu adevărat să ai. Doar ascult, şi sunt. M-am lăsat înşelată în privinţa banilor, Locotenent O'Farrell. Nu asta căutai. Din partea mea, e simplu: sunt loială fiindcă trebuie să fiu. Fiindcă astea-s regulile jocului ciudat pe care-l jucăm amândouă. Simplu. Dar tu nu eşti din acelea. Tu poţi să minţi şi să trădezi şi să

uiţi, dacă e nevoie. Chestiunea e de ce pe mine nu. Sau de ce nu, deocamdată.

— Îmbrăcămintea, continuă Pati, fără să-şi schimbe expresia, trebuie să se adapteze fiecărui moment, întotdeauna şochează dacă stai la masă şi apare una cu un şal, sau la cină cu fustă mini. Asta nu dovedeşte decât lipsă de discernământ sau de educaţie: ele nu ştiu ce-i adecvat, şi atunci îşi pun ce li se pare mai elegant sau mai scump. Asta o demască pe cioclovină.

Şi e inteligentă, îşi spuse Teresa. Cu mult mai mult ca mine, şi trebuie să mă întreb de ce, atunci, lucrurile stau aşa cum stau, în cazul ei. A avut de toate. A avut chiar şi un vis. Însă asta s-a petrecut când stătea după gratii: o ţinea în viaţă. Ar fi bine să aflăm ce o ţine acum. În afară că bea cum bea, şi în afară de gagicuţele alea cu care se întinde din când în când, şi în afară că se face de nu mai poate de-atâtea prize, şi în afară că-mi povesteşte tot ce-o să facem când o să fim supermilionare. Mă întreb. Şi e mai bine să nu mă întreb prea mult.

— Eu sunt o cioclovină, spuse.

Sună aproape ca o întrebare. Nu folosise niciodată acest cuvânt, nu îl auzise şi nici nu îl citise în cărţi; însă intuia ce înseamnă. Cealaltă izbucni în râs.

— Ha! Sigur că eşti. Într-un anume fel, da. Însă nu trebuie s-o ştie toată lumea. Acuşi nu vei mai fi.

Se ascundea ceva obscur în expresia feţei sale, hotărî Teresa. Ceva ce părea s-o doară şi s-o amuze în acelaşi timp. Poate că, îi veni în minte dintr-o dată, se tot gândea la ceva ce nu era altceva decât viaţa.

— În orice caz, adăugă Pati, dacă greşeşti, ultima regulă e să suporţi totul cu cea mai mare demnitate posibilă. La urma urmelor, toţi greşim odată şi-odată – continua s-o privească. Mă refer la îmbrăcăminte.

Au existat mai multe Terese care au apărut în acea perioadă: femei necunoscute ce fuseseră acolo

dintotdeauna, fără ca ea să bănuiască, şi altele noi care se înscriau în oglinzi şi în dimineţile cenuşii şi în tăceri, şi pe care le descoperea cu interes, iar uneori cu surprindere. Avocatul acela din Gibraltar, Eddie Álvarez, cel care manevrase banii lui Santiago Fisterra şi mai apoi abia dacă se ocupase de apărarea legală a Teresei, a avut prilejul să se întâlnească cu câteva din aceste femei. Eddie nu era un om curajos. Raportul lui cu aspectele dure ale afacerii era mai curând periferic: prefera să nu vadă şi să nu audă anumite lucruri. Ignoranţa – spusese el în timpul conversaţiei noastre de la hotelul Rock – naşte multă ştiinţă şi nu puţină sănătate. De aceea îi căzură pe jos toate hârtiile pe care le ducea sub braţ atunci când, aprinzând lumina de la scara casei sale, o întâlni, aşezată pe trepte, pe Teresa Mendoza.

— Fir-ar al dracului, spuse.

Apoi rămase un răstimp mut, nerostind o vorbă, rezemat de perete, cu hârtiile la picioare, fără intenţia să le strângă şi fără nici o altă intenţie în afară de recuperarea ritmului cardiac normal; în timp ce Teresa, care rămăsese aşezată, îl informa încet şi amănunţit despre motivul vizitei sale. Făcu asta cu uşorul ei accent mexican şi cu aerul acela de fetiţă timidă care părea să se găsească acolo întru totul din întâmplare. Nici un reproş, nici o întrebare despre investiţiile în tablouri sau despre banii dispăruţi. Nici măcar o menţiune despre acel an şi jumătate petrecut în închisoare, şi nici despre cum gibraltarianul se spălase pe mâini în privinţa apărării. Noaptea totul pare mai serios, se mărgini să spună la început. Impresionează, presupun. Şi de asta mă aflu aici, Eddie, ca să te impresionez. Din când în când, lumina se stingea automat; de pe scară, Teresa ridica o mână până la întrerupător, iar chipul avocatului se zărea gălbui, cu ochii înspăimântaţi îndărătul ochelarilor pe care pielea umedă, unsuroasă, îi făcea să alunece pe şaua nasului. Vreau să te impresionez, repetă ea, sigură că el fusese deja impresionat cu o săptămână în urmă, când ziarele povestiseră cum sergentul Iván Velasco încasase şase

lovituri de cuţit în parcarea unei discoteci, la ora patru dimineaţa, în timp ce se îndrepta – beat, fireşte – să-şi ia Mercedes-ul cel nou. Un dependent de droguri, sau cineva care dădea târcoale printre maşini. Jaf comun, ca atâtea altele. Ceasul, portofelul şi restul, însă ceea ce îl afecta cu adevărat pe Eddie Álvarez era că moartea sergentului Velasco se înregistrase la exact trei zile după ce un alt cunoscut de-al său, omul de încredere Antonio Martínez Romero, alias Antonio Cañabota, sau Cañabota pur şi simplu, apăruse cu faţa în jos şi dezbrăcat, cu excepţia şosetelor, cu mâinile legate la spate, strangulat într-o pensiune din Torremolinos, pe cât se pare de un homălau care se apropiase de el pe stradă cu o oră înainte de deces. Ceea ce, punând lucrurile cap la cap, era, într-adevăr, destul pentru a impresiona pe cineva, dacă acel cineva avea memorie suficientă – iar Eddie Álvarez avea cu prisosinţă – ca să-şi amintească de rolul pe care cei doi îl jucaseră în evenimentele de la Punta Castor.

— Îţi jur, Teresa, că n-am avut nimic de-a face.

— Cu ce?

— Ştii tu. Cu nimic.

Teresa îşi înclină puţin capul – rămăsese aşezată pe trepte – cântărind lucrurile. Ea, într-adevăr, ştia foarte bine. De aceea era acolo, în loc să fi făcut aşa încât un prieten al unui prieten să trimită alt prieten, ca în cazul gardianului civil şi în acela al omului de încredere. De mai multă vreme, Oleg Iasikov şi cu ea îşi făceau mici favoruri, azi pentru tine, mâine pentru mine, iar rusul avea oameni specializaţi în unele îndeletniciri pitoreşti. Inclusiv dependenţi de droguri şi homalăi anonimi.

— Am nevoie de serviciile tale, Eddie. Ochelarii alunecară din nou.

— Serviciile mele?

— Acte, bănci, societăţi. Toate astea.

Apoi Teresa îi explică. Iar în timp ce făcea asta – floare la ureche, Eddie, doar câteva societăţi şi conturi bancare, şi tu îţi pui obrazul – se gândi că viaţa are multe

întorsături şi că însuşi Santiago ar fi râs mult de toate acestea. Se mai gândea şi la ea însăşi în timp ce vorbea, ca şi când ar fi fost capabilă să se dedubleze în două femei: una practică, ce tocmai îi povestea lui Eddie Álvarez despre motivul vizitei sale – şi, de asemenea, despre motivul pentru care el era încă în viaţă – şi o alta care cântărea totul cu o singulară lipsă de patimă, din afară sau de la distanţă, prin intermediul privirii stranii pe care o surprindea aţintită asupra sieşi, şi care nu simţea nici ranchiună, nici dorinţă de răzbunare. Aceeaşi care ordonase să li se ducă nota de plată lui Velasco şi lui Cañabota, nu pentru o reglare de conturi, ci – cum ar fi spus şi, în realitate, a şi spus mai apoi Eddie Álvarez – pentru simţul simetriei. Lucrurile trebuiau să stea aşa cum stăteau, conturile trebuiau să fie încheiate şi dulapurile în ordine. Iar Pati O'Farrell se înşela: pe bărbaţi nu întotdeauna îi impresionezi cu rochii de la Yves Saint-Laurent.

Va trebui să ucizi, spusese Oleg Iasikov. Mai devreme sau mai târziu. Făcu această remarcă într-o zi, pe când se plimbau pe plaja din Marbella, pe sub promenada maritimă, prin faţa unui restaurant al cărui proprietar era numit Ţarevici – în fond, Iasikov era un nostalgic – în apropiere de dugheana unde lucrase Teresa atunci când ieşise din închisoare. Nu la început, fireşte. Aşa îi spuse rusul. Nici cu mâna ta. *Niet*. Doar dacă eşti foarte pasională sau foarte proastă. Nu dacă rămâi pe dinafară, mărginindu-te să priveşti. Insă va trebui s-o faci dacă mergi la esenţa lucrurilor. Dacă eşti consecventă şi ai noroc şi te menţii. Decizii. Puţin câte puţin. Vei pătrunde pe un teren întunecat. Da. Iasikov spunea toate acestea cu capul plecat şi cu mâinile în buzunare, privind nisipul din faţa pantofilor lui scumpi – Pati i-ar fi aprobat, presupuse Teresa – iar pe lângă statura aceea de un metru nouăzeci şi umerii aceia laţi care se desluşeau sub o cămaşă de mătase mai puţin sobră decât pantofii, Teresa părea mai

mică şi mai fragilă decât era, cu fusta scurtă peste gambele arămii şi cu picioarele desculţe, cu vântul răvăşindu-i părul peste faţă, atentă la cuvintele celuilalt. Să-ţi iei deciziile, spunea Iasikov cu pauzele lui şi cu cuvintele lui aşezate unul înapoia altuia. Reuşite. Erori. Meseria va include, mai devreme sau mai târziu, şi luarea de vieţi. Dacă eşti isteaţă, să faci să fie luate, în afacerea asta, Tesa – întotdeauna o numea Tesa, incapabil să-i pronunţe numele întreg – e imposibil să te ai pe bune cu toată lumea. Nu. Prietenii sunt buni până când devin răi. Atunci trebuie să acţionezi rapid. Însă există o problemă. Să descoperi momentul exact. Când nu mai sunt prieteni.

— Există ceva necesar. Da. In afacerea asta – Iasikov îşi arăta ochii cu degetele arătător şi mijlociu. Să te uiţi la un om şi să ştii imediat doua lucruri. Primul, pe cât are să se vândă. Al doilea, când trebuie să-l ucizi.

La începutul acelui an, Eddie Álvarez devenise deja prea mic pentru ei. Transer Naga şi societăţile sale paravan – cu sediul în biroul avocatului de pe Line Wall Road – mergeau prea bine, iar necesităţile depăşeau infrastructura creată de gibraltarian. Patru Phantom-uri cu baza la Marina Sheppard şi două sub acoperirea de ambarcaţiuni sportive la Estepona, întreţinerea materialului şi plata piloţilor şi a colaboratorilor – aceasta din urmă includea o jumătate de duzină de poliţişti şi de gardieni civili – nu presupuneau prea multe complicaţii; dar clientela se extindea, banii curgeau, plăţile internaţionale erau frecvente, iar Teresa înţelese că era nevoie să se aplice mecanisme de investiţie şi de spălare mai complexe. Le trebuia un specialist care să se mişte prin dedesubturile legilor cu beneficiu maxim şi cu risc minim. Şi am omul, spuse Pati. Tu îl cunoşti.

Îl cunoştea din vedere. Prima întâlnire formală avu loc în discretul apartament din Sotogrande. Au fost prezenţi Teresa, Pati, Eddie Álvarez şi, de asemenea, Teo

Aljarafe: treizeci şi cinci de ani, spaniol, expert în drept fiscal şi inginerie financiară. Teresa şi-l amintise imediat când, cu trei zile în urmă, Pati i-l prezentase în barul hotelului Coral Beach. Se uitase la el în timpul petrecerii familiei O'Farrell de la conacul din Jérez: subţire, înalt, brunet. Părul negru, des, pieptănat pe spate şi un pic lung pe ceafă, încadra o faţă osoasă şi un nas mare şi acvilin. Foarte clasic la înfăţişare, hotărâse Teresa. Aşa cum o femeie şi-i închipuia întotdeauna pe spanioli înainte de a-i cunoaşte: slabi şi eleganţi, cu acel aer de *hidalgos* pe care, mai apoi, nu-l aveau aproape niciodată. Şi nici nu erau. Acum stăteau de vorbă toţi patru în jurul unei mese din lemn de sequoia, cu o cafetieră veche din porţelan şi ceşti asortate, şi cu băuturile într-un cărucior, lângă fereastra mare ce dădea spre terasă şi permitea să se zărească o splendidă panoramă incluzând portul sportiv, marea şi o bună porţiune din coastă, până la plajele îndepărtate din La Línea şi digul cenuşiu din Gibraltar. Era vorba de un mic apartament fără telefon şi fără vecini, la care se ajungea cu liftul din garaj, achiziţionat de Pati pe numele Transer Naga – îl cumpărase de la propria ei familie – şi amenajat ca sPatiu de şedinţe: iluminare bună, un tablou modern şi scump pe perete, tablă pentru desen cu markere delebile roşii, negre şi albastre. De două ori pe săptămână, şi în orice caz în ajunul fiecărei şedinţe prevăzute, un tehnician în securitate electronică recomandat de Oleg Iasikov revedea locul în căutare de interceptări clandestine.

— Partea practică e rezolvată, spunea Teo. Justificarea veniturilor şi a nivelului de trai: baruri, discoteci, restaurante, spălătorii. Ceea ce face Iasikov, ceea ce face atâta lume şi ceea ce vom face noi. Nimeni nu controlează câte pahare şi câte porţii de *paella* serveşti. Aşa încât a venit momentul să deschidem o linie serioasă care să se îndrepte într-acolo. Investiţii şi societăţi interconectate sau independente care să justifice până şi benzina din automobil. Multe facturi. Multe acte. Agenţia de Impozite nu ne va sâcâi dacă plătim taxele adecvate şi

totul e în regulă pe teritoriul spaniol, în afară de cazul când ar exista acţiuni judiciare în curs.

— Vechiul principiu, sugeră Pati. Unde trăieşti, ştii tu.

Fuma şi iar fuma, elegantă, distrată, înclinându-şi capul blond şi ras, privindu-i pe toţi cu dezinteresul aparent al cuiva care se află doar în trecere. Părea să-şi imagineze toate acestea ca pe o aventură amuzantă. Una printre altele.

— Exact, confirmă Teo. Şi dacă am mână liberă, eu mă angajez să proiectez structura şi sa v-o prezint gata făcută, integrând ceea ce aveţi deja. Între Málaga şi Gibraltar există loc şi oportunităţi cu prisosinţă. Iar restul e uşor: o dată încărcat vehiculul cu toate bunurile în mai multe societăţi, vom crea o altă societate holding pentru împărţirea de dividende, iar voi veţi fi în continuare insolvabile. Uşor.

Avea jacheta agăţată pe spătarul scaunului, nodul de la cravată ajustat şi impecabil, iar mânecile cămăşii albe descheiate şi răsfrânte peste încheieturi. Vorbea încet, clar, cu un glas grav pe care Teresei îi plăcea să-l asculte. Competent şi isteţ, rezumase Pati: o familie bună jerezană, o căsătorie cu o domnişoară bogată, două fete mici. Călătoreşte mult la Londra, la New York, în Panama şi prin alte locuri asemenea. Consilier fiscal al unor întreprinderi de nivel înalt. Defunctul meu ex imbecil avea unele afaceri cu el, însă Teo a fost întotdeauna mult mai inteligent. Consiliază, încasează şi rămâne în urmă, într-un discret al treilea plan. Un mercenar de lux, ca să mă-nţelegi. Şi nu se unge niciodată, din câte ştiu. Îl cunosc de când eram mică. Mi-am şi pus-o odată cu el, când eram tinerei. N-a fost mare lucru la pat. Rapid. Egoist. Dar pe atunci nici eu nu eram mare lucru.

— Cât despre chestiunile serioase, subiectul se dovedeşte a fi mai complicat, continua să spună Teo. Vorbesc de banii adevăraţi, care niciodată nu vor trece pe teritoriul spaniol. Iar eu v-aş recomanda să uitaţi

Gibraltarul. E o adăpătoare de raţe. Toată lumea are conturi aici.

— Dar funcţionează, spuse Eddie Álvarez. Părea stingherit. Gelos poate, se gândi Teresa, care îi observa cu atenţie pe cei doi bărbaţi. Eddie făcuse treabă bună cu Transer Naga, însă capacitatea lui se dovedea a fi limitată. O ştiau cu toţii. Gibraltarianul îl considera pe jerezan un competitor periculos. Şi avea dreptate.

— Funcţionează deocamdată – Teo îl privea pe Eddie cu o solicitudine excesivă: aceea pe care o dedici unui invalid căruia îi împingi scaunul cu rotile până la scara cea mai apropiată. Nu pun în discuţie munca făcută. Dar acolo vă place să bârfiţi în bomba de la colţ, şi un secret imediat nu mai e secret. În plus, din fiecare trei oameni din Gibraltar, unul poate fi mituit. Iar asta e valabil în ambele direcţii: putem s-o facem şi noi, şi poliţia… Merge când e vorba să faci combinaţii cu câteva kilograme sau cu tutun; dar acum vorbim de afaceri de anvergură. Iar în domeniul ăsta, Gibraltarul nu poate da mai mult.

Eddie îşi împinse în sus ochelarii care îi alunecau pe nas.

— Nu sunt de acord, protestă.

— Mi-e totuna – tonul jerezanului se înăsprise. Nu mă aflu aici ca să discutăm tâmpenii.

— Eu sunt… Începu să zică Eddie.

Îşi sprijinea mâinile pe masă, întors mai întâi spre Teresa şi mai apoi spre Pati, solicitându-le să intervină.

— Tu eşti un freacă-uşi, îl întrerupse Teo.

O spusese cu delicateţe, fără nici o expresie pe chip. Nepătimaş. Un doctor care îi comunica pacientului că radiografia are pete.

— Nu-ţi permit.

— Taci, Eddie – spuse Teresa.

Gibraltarianul rămase cu gura căscată la jumătatea frazei. Un câine bătut uitându-se în jur, încurcat. Cravata înnodată anapoda şi jacheta boţită îi accentuau aspectul neîngrijit. Trebuie să am grijă de latura asta, îşi spuse

Teresa urmărindu-l în timp ce o auzea pe Pati râzând. Un câine bătut devine periculos, îşi notă chestiunea în agenda pe care o purta într-un ungher al minţii. Eddie Álvarez. De examinat mai târziu. Existau moduri de a asigura loialitatea în pofida ranchiunei, întotdeauna exista câte ceva pentru fiecare.

— Continuă, Teo.

Şi celălalt continuă. Ceea ce trebuia făcut, spuse, era să stabilească societăţi şi tranzacţii din bănci străine, aflate în afara controlului fiscal al Comunităţii Europene: insule din Canal, Asia sau Caraibe. Problema era că mulţi bani proveneau din activităţi suspecte sau delictuale, şi se recomanda să se rezolve suspiciunile oficiale printr-o serie de acoperiri legale, pornind de la care nimeni nu avea să mai pună întrebări.

— În plus, conchise, procedeul e simplu. Predarea materialului se face concomitent cu transferul contravalorii. Asta se verifică prin ordinul pe care-l numim Swift: documentul bancar irevocabil eliberat de banca emiţătoare.

Eddie Álvarez, care se tot gândea la ale lui, reveni la atac:

— Eu am făcut ceea ce mi s-a cerut să fac.

— Sigur, Eddie – spuse Teo. Şi îi plăcea zâmbetul acela al lui, descoperi Teresa. Un zâmbet echilibrat şi practic: o dată eliminată opoziţia, nu-şi revărsa furia asupra învinsului. Nimeni nu-ţi reproşează nimic. Dar va veni vremea să te relaxezi puţin. Fără să-ţi neglijezi angajamentele.

Se uita la Eddie, şi nu la Teresa ori la Pati, care rămăsese parcă pe margine, cu o faţă foarte amuzată. Angajamentele tale, Eddie. Aceasta era a doua lectură. Un avertisment. Iar omul ăsta se pricepe, se gândi Teresa. Se pricepe la câini bătuţi, fiindcă, fără îndoială, a ciomăgit deja câţiva. Totul cu vorbe blânde şi fără să se ciufulească. Gibraltarianul părea să capteze mesajul, fiindcă se replie aproape fizic. Fără să se uite la el, cu coada ochiului,

Teresa intui privirea neliniştită pe care o îndrepta spre ea. Cât se poate de speriat. La fel ca în poarta casei lui, cu toate hârtiile împrăştiate pe jos.

— Ce recomanzi? îl întrebă Teresa pe Teo. Acesta făcu un gest care cuprindea masa, ca şi când totul s-ar fi aflat acolo, la vedere, între ceştile de cafea sau în caietul cu coperte din piele neagră pe care îl ţinea deschis în faţă, cu un stilou de aur deasupra şi cu filele în alb. Mâinile lui, observă Teresa, erau brune şi îngrijite, cu unghii boante, cu un puf închis la culoare ce se zărea de sub mânecile răsfrânte de două ori deasupra încheieturilor. Se întrebă la ce vârstă se culcase cu Pati. Optsprezece, douăzeci de ani. Două fete, spusese prietena ei. O nevastă cu bani şi două fete. Fireşte că acum se mai culca şi cu alte femei.

— Elveţia e prea serioasă, spuse Teo. Pretinde multe garanţii şi verificări. Insulele din Canal sunt bune, iar acolo există filiale ale băncilor spaniole care ţin de Londra şi obţin opacitate fiscală; dar sunt prea aproape, foarte evidente, iar dacă într-o bună zi Comunitatea Europeană face presiuni şi Anglia se hotărăşte să strângă şurubul, Gibraltarul şi Canalul vor fi vulnerabile.

În ciuda a toate, Eddie nu se dădea bătut. Poate că îi fusese atinsă latura patriotică.

— Aşa spui tu, replică el; şi în continuare murmură ceva ininteligibil.

De această dată Teresa nu spuse nimic. Rămase privindu-l pe Teo, pândindu-i reacţia. Acesta îşi mângâia bărbia, gânditor. Stătu aşa un moment, cu ochii în jos, iar în cele din urmă îşi aţinti privirile asupra gibraltarianului.

— Nu mă enerva, Eddie. Ne-am înţeles? Luase stiloul între degete si, după ce-i scoase capacul, trasă o linie de cerneală albastră pe foaia albă din caiet; o singură linie dreaptă şi orizontală, atât de perfectă de parcă ar fi condus-o cu o riglă. Astea sunt afaceri, nu combinaţii cu pachete de Winston. O observă pe Pati, iar apoi pe Teresa, cu stiloul suspendat deasupra hârtiei, iar la capătul liniei trasă un unghi în formă de săgeată îndreptat spre inima lui

Eddie. Chiar trebuie să fie prezent la această discuţie?

Pati se uită la Teresa, arcuindu-şi exagerat sprâncenele. Teresa se uita la Teo. Nimeni nu se uita la gibraltarian.

— Nu, spuse Teresa. Nu trebuie.

— Ah. Foarte bine. Fiindcă ar fi cazul să comentăm câteva detalii tehnice.

Teresa se întoarse spre Eddie. Acesta îşi scotea ochelarii ca să cureţe rama cu un şerveţel, ca şi cum în ultimele minute îi alunecau prea mult. De asemenea, îşi şterse şaua nasului. Miopia accentua deconcertarea din ochii lui. Părea un răţoi mânjit cu petrol pe malul unui heleşteu.

— Coboară la Ke şi ia-ţi o bere, Eddie. Ne vedem după aceea.

Gibraltarianul ezită un pic, iar apoi îşi puse ochelarii în timp ce se ridica, greoi. Trista imitaţie a unui om umilit, în mod evident, căuta ceva de spus înainte de a se retrage, şi nu îi trecea nimic prin cap. Deschise gura şi o închise la loc. În cele din urmă ieşi în tăcere: răţoiul lăSand urme negre, ciof, ciof, şi pe faţă cu o expresie de parcă urma să vomite înainte de a ajunge în stradă. Teo trasa o a doua linie albastră în caiet, dedesubtul primeia şi la fel de dreaptă. De această dată adăugă câte un cerc la fiecare capăt.

— Eu m-aş duce, spuse el, în Hong-Kong, Filipine, Singapore, Caraibe sau Panama. Mai mulţi dintre cei pe care-i reprezint operează cu Grand Cayman şi sunt mulţumiţi: şase sute de bănci pe o insulă măruntă, la două ore cu avionul de Miami. Fără ghişeu, bani virtuali, nici vorbă de impozite, confidenţialitate sfântă. Sunt obligaţi numai să informeze atunci când există dovezi de legături cu o activitate criminală notorie. Însă, cum nu se pretind formalităţi legale pentru identificarea clientului, stabilirea acestor legături se dovedeşte a fi imposibilă.

Acum se uita la femei, iar de trei ori din patru se îndrepta spre Teresa. Mă întreb, reflectă aceasta, ce i-o fi

spus Locotenentul despre mine. Unde stă fiecare. De asemenea, se întrebă dacă ea însăşi era îmbrăcată adecvat: un pulover larg, blugi, sandale. Pentru o clipă, invidie compleul mov cu cenuşiu de la Valentino pe care Pati îl purta cu naturaleţe ca pe o a doua piele. Japiţa elegantă.

Jerezanul continua să-şi expună planul: vreo două societăţi nerezidente situate în străinătate, acoperite prin birouri de avocaţi cu conturile bancare adecvate, pentru început. Şi, ca să nu se pună toate ouăle în acelaşi coş, transferul câtorva sume selectate, spălate după ce au trecut prin nişte circuite sigure, în depozite fiduciare şi în conturi serioase din Luxemburg, Liechtenstein şi Elveţia. Conturi adormite, preciza, care nu trebuie atinse, ca fond de siguranţă pe termen foarte lung, sau cu banii puşi în societăţi de gestionare de patrimonii, negociere mobiliară şi imobiliară, titluri şi altele de genul ăsta. Bani impecabili, dacă cumva, într-o bună zi, va trebui dinamitată infrastructura caraibiană sau va sări în aer tot restul.

— Vedeţi limpede chestiunea?

— Pare potrivit, răspunse Teresa.

— Da. Avantajul e că acum există multă mişcare a băncilor spaniole cu Cayman-urile, şi ne putem camufla printre ele pentru primele încasări. Am un contact bun în Georgetown: Mansue Johnson şi Fiii. Consilieri de bancă, asesori fiscali şi avocaţi. Fac pachete complete, după caz.

— Nu înseamnă să ne complicăm prea mult viaţa? întrebă Pati. Fuma o ţigară după alta, adunând chiştoace în farfurioara ceştii de cafea.

Teo pusese stiloul pe caiet. Ridică din umeri.

— Depinde ce planuri de viitor aveţi. Ce-a făcut Eddie e valabil pentru starea actuală a afacerilor: ciorbă, felul doi şi desert. Însă, dacă lucrurile capătă proporţii, aţi face bine să pregătiţi o structură care mai apoi să accepte orice amplificare, fără grabă şi fără improvizaţii.

— Cât ţi-ar lua să pui totul la punct? voi să ştie Teresa.

Zâmbetul lui Teo era acelaşi de mai înainte: reţinut, un pic vag, foarte diferit de celelalte zâmbete de bărbaţi pe care le păstra în memorie. Şi continua să-i placă; sau poate că acum îi plăcea acel tip de zâmbet fiindcă nu însemna nimic. Simplu, curat, automat. Mai mult un gest educat decât altceva, ca strălucirea unei mese lăcuite sau caroseria unei maşini noi. Nu avea îndărăt nimic compromiţător: nici simpatie, nici vise, nici metehne, nici slăbiciune, nici obsesii. Nu pretindea să înşele, nici să convingă, nici să seducă. Apărea numai fiindcă era legat de personaj, născut şi educat o dată cu el, la fel ca manierele lui curtenitoare sau ca nodul bine făcut al cravatei. Jerezanul zâmbea la fel cum trasa acele linii drepte pe foile albe din caiet. Şi asta pe Teresa o liniştea. Pe vremea aceea citise, şi îşi aducea aminte, şi ştia să privească. Zâmbetul bărbatului era din acelea care aşezau lucrurile la locul potrivit. Nu ştiu dac-o să fie cu el, îşi spuse. De fapt, nu ştiu dacă o să mi-o mai pun cu cineva; dar, dacă am s-o fac, o să fie cu tipi care zâmbesc aşa.

— Depinde cât de târziu îmi daţi banii ca să încep. O lună, cel mult. E în funcţie de felul cum alegeţi să umblaţi după formalităţi sau să aducem oamenii potriviţi, aici sau într-un loc neutru. Într-o oră de semnături şi de hârţogăraie, totul se va rezolva… De asemenea, trebuie să se ştie cine îşi asumă toate acestea.

Rămase în aşteptarea unui răspuns. Vorbise pe un ton neimplicat, lejer. Un detaliu fără prea mare importanţă. Dar continua să aştepte şi se uita la ele.

— Amândouă, spuse Teresa. În treaba asta Santem împreună.

Teo zăbovi o clipă înainte să răspundă.

— Înţeleg. Dar avem nevoie de o singură semnătură. Cineva care să trimită faxurile sau să facă apelul telefonic oportun. Sigur, există lucruri pe care le pot face eu. Pe care va trebui să le fac, dacă îmi daţi puteri parţiale. Dar una dintre voi trebuie să ia deciziile rapide.

Răsună râsul obraznic al Locotenentului O’Farrell.

Un râs afurisit, de fost combatant care se şterge cu steagul.

— Asta-i treaba ei – o arăta pe Teresa cu ţigara. Afacerile pretind să te trezeşti cu noaptea-n cap, iar eu mă scol târziu.

Miss American Express. Teresa se întreba de ce se hotăra Pati să joace jocul ăsta, şi de când. Încotro o împingea pe ea şi de ce. Teo se lăsă pe spătarul scaunului. Acum îşi distribuia privirile la cincizeci la sută. Imparţial.

— E obligaţia mea să-ţi spun că, astfel, laşi totul în mâna ei.

— Sigur.

— Bine; jerezanul o studie pe Teresa. Atunci, chestiunea-i rezolvată.

Nu mai zâmbea, iar expresia lui era una estimativă, îşi pune aceleaşi întrebări în privinţa lui Pati, îşi spuse Teresa. În privinţa relaţiei noastre. Socoteşte argumentele pro şi contra.

Până la ce punct pot crea beneficii. Sau probleme. Până la ce punct le poate crea ea.

Atunci intui multe din lucrurile care aveau să se petreacă.

Pati îi privi lung la ieşirea de la şedinţă: când coborau toţi trei în ascensor şi când schimbară ultimele impresii plimbându-se pe cheiurile din portul sportiv, cu Eddie Álvarez înciudat şi izolat în uşa barului Ke, de parcă ar fi încasat o piatră şi se temea de alta, fantoma Punta Castor-ului şi, poate, amintirea sergentului Velasco şi a lui Cañabota înşfăcându-l de beregată. Pati avea un aer gânditor, ochii mijiţi şi înconjuraţi de mici riduri, cu un dram de interes sau de amuzament, sau de amândouă – interes amuzat, amuzament interesat – danSandu-i înlăuntru, undeva prin mintea aceea stranie. Era ca şi cum Locotenentul O'Farrell zâmbea fără să zâmbească, râzându-şi un pic de Teresa şi, de asemenea, de ea însăşi,

de toţi şi de toate. Fapt este că îi privi astfel când ieşiră de la şedinţa din apartamentul din Sotogrande, de parcă tocmai ar fi terminat de semănat marijuana în munţi, iar acum aştepta momentul să strângă recolta, şi continuă s-o facă în răstimpul conversaţiei cu Teo din faţa portului şi, de asemenea, vreme de săptămâni şi luni în şir, când Teresa şi Teo Aljarafe începuseră să se apropie unul de altul. Şi din când în când Teresei îi sărea muştarul, şi atunci se ducea să dea nas în nas cu Pati ca să spună care-i piesa, parşivă bătrână, aruncă din guşă ce ai de aruncat. Iar atunci aceasta îi zâmbea într-un alt fel, deschis, ca şi cum n-avea nimic de-a face. Spunea ha, ha, îşi aprindea o ţigară, bea un pahar, mărunţea binişor un şerpişor de coca ori se apuca să vorbească despre te miri ce, cu acea frivolitate a ei atât de perfectă – Teresa ghicise asta, obişnuindu-se, cu timpul – care niciodată nu era frivolă cu totul, şi nici cu totul sinceră, sau redevenea uneori, pentru o clipă, cea de la început: Locotenent O'Farrell, cea distinsă, crudă, caustică, tovarăşa dintotdeauna, cu acea fărâmă de întunecimi care se desenau îndărăt, armând faţada. Apoi, în privinţa lui Teo Aljarafe, Teresa ajunse să-şi pună întrebarea până la ce punct prietena ei prevăzuse, ori ghicise, ori aranjase – sacrificându-se pentru propriul plan ca una care acceptă cărţile de tarot pe care ea însăşi le aşază cu faţa-n sus – multe din lucrurile care ajunseră să se întâmple între ei doi şi care, într-un fel, s-au întâmplat, de asemenea, între ei trei.

Teresa se vedea frecvent cu Oleg Iasikov. ÎI simpatiza pe rusul acela mare şi liniştit, care vedea munca, viaţa şi moartea cu o nepătimaşă fatalitate slavă care ei îi aducea aminte de caracterul anumitor mexicani din nord. Zăboveau la o cafea sau făceau câte o plimbare după vreo şedinţă de lucru, ori mergeau să ia cina la casa Santiago, pe promenada maritimă din Marbella – rusului îi plăceau *colas de cigala* cu vin alb – cu bodyguarzii supraveghindu-i de pe trotuarul de vizavi, pe lângă plajă. Nu era un om

vorbăreţ; însă, când erau singuri şi stăteau de vorbă, Teresa îl auzea spunând, fără să le dea importanţă, lucruri care mai apoi o lăsau multă vreme pe gânduri. Nu încerca niciodată să convingă pe nimeni de nimic şi nici să replice cu un argument la altul. Nu am obiceiul să mă cert, comenta el. Mi se spune că va fi mai puţin şi zic ah, păi va fi. Apoi fac ceea ce cred că se cade să fac. Tipul acela, înţelese repede Teresa, avea un punct de vedere, o manieră precisă de a înţelege lumea şi fiinţele care o populau: nu pretindea că aceasta ar fi nici rezonabilă, nici cuvioasă. Doar utilă. După aceasta îşi potrivea el comportamentul şi cruzimea obiectivă. Există animale, spunea, care rămân pe fundul mării într-o cochilie. Altele ies expunându-şi pielea goală, şi şi-o pun la bătaie. Unele ajung la mal. Se ridică în picioare. Umblă. Chestiunea e să vezi cât de departe ajungi înainte să se termine timpul de care dispui. Da. Cât te menţii şi ce obţii câtă vreme te menţii. De aceea, tot ce ajută la supravieţuire este indispensabil. Restul e superfluu. Dispensabil, Tesa. În meseria mea, ca şi în a ta, trebuie să te potriveşti cu cadrul simplu al acestor două cuvinte. Indispensabil. Dispensabil. Înţelegi?… Iar al doilea din aceste cuvinte include viaţa celorlalţi. Sau, uneori, o exclude.

Şi nu era chiar atât de ermetic Iasikov, la urma urmei. Nici un bărbat nu era astfel. Teresa învăţase că propriile tăceri, administrate cu iscusinţă, sunt cele care îi fac pe ceilalţi să vorbească. Şi în acest fel, puţin câte puţin, se apropie de gangsterul rus. Un bunic de-al lui Iasikov fusese cadet ţarist pe vremea Revoluţiei bolşevice; iar de-a lungul anilor grei care au urmat, familia a păstrat memoria tânărului ofiţer. Ca mulţi dintre bărbaţii din clasa lui, Oleg Iasikov admira curajul – asta, avea să mărturisească până la urmă, i-o făcuse simpatică pe Teresa – iar într-o seară cu vodcă şi conversaţie pe terasa barului Salduba din Puerto Banús, ea detecta o anume vibraţie sentimentală, aproape nostalgică, în glasul rusului atunci când acesta s-a referit, în puţine cuvinte, la cadetul şi apoi locotenentul din regimentul de cavalerie Nikolaiev, care a

avut timp să zămislească un copil înainte de a dispărea în Mongolia, sau în Siberia, împuşcat în 1922 împreună cu baronul Von Ungern. Azi e ziua de naştere a ţarului Nikolai, spuse dintr-o dată Iasikov, cu sticla de Smirnoff pe trei sferturi golită, întorcându-şi faţa într-o parte, ca şi când spectrul tânărului ofiţer din armata albă era pe punctul să apară la capătul promenadei, printre Rolls Royce-uri, Jaguar-uri şi printre marile iahturi. Apoi ridică gânditor paharul de vodcă, privindu-l în zare, şi îl ţinu sus până când Teresa îl ciocni cu al ei, şi amândoi băură privindu-se în ochi. Şi, cu toate că Iasikov zâmbea râzându-şi de sine, ea, care nu ştia mai nimic despre ţarul Rusiei şi cu atât mai puţin despre bunicii ofiţeri de cavalerie împuşcaţi în Manciuria, înţelese că, în ciuda grimasei rusului, acesta executa un serios ritual intim, unde ea intervenea într-un anumit fel privilegiat; şi că gestul ei de a ciocni paharul era potrivit, fiindcă o apropia de inima unui om periculos şi necesar. Iasikov umplu din nou paharele. Ziua de naştere a ţarului, repetă el. Da. Şi de aproape un secol, inclusiv când data aceasta şi cuvântul acesta erau interzise în Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice, paradis al proletariatului, bunica mea şi părinţii mei şi mai apoi eu însumi închinam acasă un pahar de vodcă. Da. In amintirea lui şi a cadetului Iasikov, din regimentul de cavalerie Nikolaiev. Încă o fac. Da. Cum vezi. Oriunde aş fi. Fără să deschid gura. Odată chiar în cele unsprezece luni pe care le-am petrecut putrezind ca soldat. Afganistan. Apoi turnă mai multă vodcă, până când termină sticla, iar Teresa se gândi că fiecare fiinţă omenească îşi are povestea ei ascunsă; şi că, dacă erai îndeajuns de tăcută şi de răbdătoare, puteai în cele din urmă să afli. Şi că asta era bine şi de învăţătură. Mai ales, era util.

Italienii, spusese Iasikov. Teresa discută a doua zi cu Pati O'Farrell. Zice că italienii vor o şedinţă. Au nevoie de un transport fiabil pentru cocaina lor, şi el crede că noi îi

putem ajuta cu infrastructura noastră. Sunt mulţumiţi de haşiş şi vor să urce mizele. Bătrânii *amos do fume* galicieni le vin peste mână, au alte conexiuni şi, în plus, sunt urmăriţi de poliţie. Aşa că l-au sondat pe Oleg ca să vadă dacă am fi dispuse să ne ocupăm noi. Să le deschidem o rută serioasă prin sud, care să acopere Mediterana.

— Şi care-i problema?

— Că nu va mai fi cale de întoarcere. Dacă ne asumăm un angajament, trebuie să-l respectăm. Asta presupune mai multe investiţii. Ne complică viaţa. Şi mai multe riscuri.

Se aflau la Jerez, ciugulind *tortillitas* cu crevete şi bând un Tio Pepe în barul Carmela, la mesele de sub vechiul arc în formă de tunel. Era într-o sâmbătă dimineaţa, iar soarele lumina orbitor oamenii care treceau prin piaţa Arenal: cupluri în vârstă îmbrăcate ca pentru aperitiv, cupluri cu copii, grupuri pe la uşile tavernelor, în jurul unor poloboace de vin închise la culoare, scoase în stradă pe post de mese. Merseseră să viziteze nişte crame aflate în vânzare, cramele Fernández del Soto: o clădire încăpătoare, cu pereţii vopsiţi în alb şi în ocru roşu, curţi interioare sPatioase, cu arce şi ferestre zăbrelite, şi nişte pivniţe enorme, răcoroase, pline cu butoaie din stejar negru cu numele diferitelor vinuri scrise cu cretă. Era o afacere în faliment, aparţinând unei familii pe care Pati o definea ca fiind dintre cele de-o viaţă întreagă, ruinată de cheltuieli, caii de rasă pură andaluză, şi de o generaţie fără nici o înclinaţie pentru afaceri: doi fii, pramatii şi cheflii, care apăreau din când în când în revistele mondene – unul dintre ei şi în paginile de fapte diverse, pentru corupţie de minori – şi pe care Pati îi cunoştea de mică. Investiţia le fusese recomandată de Teo Aljarafe. Păstrăm pământurile albicioase dinspre Sanlúcar şi partea nobilă a clădirii din Jerez, iar în cealaltă jumătate a terenului urban construim apartamente. Cu cât mai multe afaceri respectabile avem la mână, cu atât mai bine. Iar o cramă cu nume şi tradiţie dă *cache*. Pati râsese mult pe chestia cu cache-ul. Numele şi tradiţia familiei mele nu m-au făcut respectabilă în nici

un fel, spuse. Însă ideea i se părea bună. Aşa încât merseră amândouă la Jerez, Teresa îmbrăcată ca o doamnă pentru această ocazie, cu jachetă şi fustă cenuşie, cu pantofi negri cu toc, cu părul strâns pe ceafă şi cu cărare pe mijloc, cu două verigi simple de argint pe post de cercei. Bijuterii, o sfătuise Pati, foloseşte cât mai puţine posibil, şi întotdeauna de calitate. Iar imitaţii, în nici un caz. Banii nu trebuie cheltuiţi decât pe cercei şi pe ceasuri. Câte o brăţară discretă din când în când, sau semanarul acela din argint pe care-l porţi uneori. Un lanţ de aur, fin, la gât. Mai bine lanţ sau şnur, decât colier; dar, dacă totuşi porţi, să fie de valoare: coral, chihlimbar, perle. Autentice, fireşte. E la fel ca tablourile într-o casă. Mai bine o litografie bună sau o frumoasă gravură veche decât un tablou prost. Şi, în timp ce Pati şi cu ea vizitau clădirea cu cramele, însoţite de un administrator respectuos şi ferchezuit, la ora unsprezece dimineaţa, ca şi cum de-abia s-ar fi întors de la Săptămâna Sfântă de la Sevilla, acele acoperişuri înalte, coloanele stilizate, penumbra şi liniştea îi amintiră Teresei de bisericile mexicane construite de conchistadori. Era ciudat, se gândea ea, cum unele locuri vechi din Spania o făceau să fie sigură că se întâlnea cu ceva ce se găsea deja înlăuntrul ei. Ca şi când arhitectura, obiceiurile, mediul justificau multe lucruri despre care crezuse că ţineau numai de ţara ei. Eu am mai fost pe-aici, se gândea dintr-o dată atunci când cotea după un colţ, pe câte o stradă ori dinaintea porticului vreunei case mari sau al vreunei biserici. Fir-ar. Există ceva din mine care a umblat pe drumul ăsta şi care explică o parte din ceea ce sunt.

— Dacă ne limităm cu italienii la transport, totul va continua la fel ca-ntotdeauna, spuse Pati. Pe cine-l prinzi, acela plăteşte. Şi acela nu ştie nimic. Lanţul se întrerupe aici: nici proprietari, nici nume. Nu văd nici un risc.

Ataca ultima *tortilla* de crevete, în contralumina arcului care îi aurea părul, coborându-şi glasul atunci când vorbea. Teresa aprinse un Bisonte.

— Nu mă refer la tipul ăsta de riscuri, replică ea.

Iasikov fusese foarte precis. Nu vreau să te înşel,

Tesa, fusese comentariul lui pe terasa din Puerto Banús. Camorra, Mafia şi N'Drangheta sunt oameni duri. Cu ei ai mult de câştigat dacă totul merge bine. Dar, dacă ceva eşuează, ai şi mult de pierdut. Iar de partea cealaltă îi vei avea pe columbieni. Da. Nici ei nu sunt tocmai uşă de biserică. Nu. Partea pozitivă e că italienii lucrează cu oameni din Cali, mai puţin violenţi decât descreieraţii din Medellín, Pablo Escobar şi clica aceea de psihoPati. Dacă intri în asta, va fi pentru totdeauna. Nu poţi coborî dintr-un tren în mers. Nu. Trenurile sunt bune dacă în ele există clienţi. Rele dacă ceea ce există sunt duşmani. N-ai văzut niciodată *Din Rusia, cu dragoste?*... Personajul negativ cu care se înfruntă James Bond în tren e un rus. Şi nu-ţi dau un avertisment. Nu. Un sfat. Da. Prietenii sunt prieteni până când... Începu să spună asta când Teresa îl întrerupse. Până când nu-ţi mai sunt, tranşă ea. Şi zâmbea. Iasikov o privise fix, dintr-o dată serios. Eşti o femeie foarte isteaţă, Tesa, spuse el, după ce rămăsese tăcut o clipă, învеţi repede, din toate şi de la toţi. Vei supravieţui.

— Şi Iasikov? Întrebă Pati. Nu intră?

— E şiret şi prudent – Teresa privea oamenii care treceau prin deschizătura arcului ce dădea spre Arenal. Cum spunem la Sinaloa, planul lui e unul cu schepsis: vrea să intre, dar să nu facă el primul pas. Dacă noi suntem înăuntru, va profita. Cu noi ocupându-ne de transport, poate asigura pentru oamenii lui o livrare fiabilă şi, în plus, bine controlată, însă mai înainte vrea să verifice sistemul. Italienii îi oferă ocazia să facă o probă cu puţine riscuri. Dacă totul funcţionează, va merge înainte. Dacă nu, va continua ca până acum. Nu vrea să-şi compromită poziţia de aici.

— Merită efortul?

— Depinde. Dacă o facem bine, sunt o grămadă de lovele.

Pati îşi ţinea picioarele încrucişate: fustă Chanel, pantofi bej cu toc. Bătea din picior ca şi cum ar fi urmărit ritmul unei muzici pe care Teresa n-o putea auzi.

— Bun. Tu eşti managerul afacerii – îşi înclină capul într-o parte, cu toate acele riduri fine din jurul ochilor. De aceea e comod să lucrez cu tine.

— Ţi-am mai spus că există riscuri. Ne pot beli. Pe amândouă.

Râsul lui Pati o făcu pe ospătăriţa care stătea în uşa barului să se întoarcă şi să se uite la ele.

— Deja m-au mai belit înainte. Aşa încât hotărăşte tu. Eşti fetiţa mea.

Continua s-o privească în felul acela. Teresa nu spuse nimic, îşi luă paharul de vin şi îl duse la buze. Cu gustul de ţigară din gură, vinul îi păru amar.

— Lui Teo i-ai spus asta? întrebă Pati.

— Încă nu. Dar vine la Jerez în după-amiaza asta. Va trebui să fie la curent, fireşte.

Pati deschise poşeta ca să plătească. Scoase un teanc de bancnote gros, foarte puţin discret, şi câteva căzură pe jos.

— Fireşte, spuse.

Existase, în conversaţia cu Iasikov de la Puerto Banús, ceva ce Teresa nu-i povesti prietenei sale. Ceva ce o obliga să se uite în jur cu o îngrijorare mascată. Care o menţinea lucidă şi atentă, complicându-i reflecţiile din dimineţile cenuşii ce continuau să o chinuiască. Există zvonuri, spusese rusul. Da. Unele chestii. Cineva mi-a zis că lumea se interesează de tine în Mexic. Din vreun motiv pe care nu-l cunosc – o scruta când îi spunea asta – ai stârnit atenţia conaţionalilor tăi. Sau amintirea, întreabă dacă eşti aceeaşi Teresa Mendoza care a părăsit Culiacán-ul acum patru sau cinci ani… Eşti?

Mai spune-mi, îl rugase Teresa. Iar Iasikov ridică din umeri Ştiu prea puţin, spuse. Doar că întreabă de tine. Un prieten al unui prieten. Da. L-au însărcinat să afle prin ce chestii eşti vârâtă şi dacă e adevărat că, în afacerea asta, eşti în urcare. Că, pe lângă haşiş, te poţi băga şi la coca. Pe cât se pare, în ţara ta există oameni preocuPati că acum, când compatrioţii tăi le închid trecerea spre Statele

Unite, columbienii au să-şi facă drum pe-aici. Da. Şi o mexicană la mijloc, ceea ce nu-i chiar de ici, de colo, trebuie că nu le place prea mult. Nu. Mai ales dacă o cunoşteau deja. Dinainte. Aşa că ai grijă, Tesa. În afacerea asta, să ai un trecut nu-i nici rău, nici bine, câtă vreme nu atragi atenţia. Iar ţie lucrurile îţi merg prea bine ca să n-o atragi. Trecutul tău, acela despre care nu-mi vorbeşti niciodată, nu e treaba mea. *Niet*. Însă, dacă ai lăsat socoteli neîncheiate, te expui ca cineva să vrea să le rezolve.

Cu mult timp în urmă, la Sinaloa, Blondul Dávila o dusese să zboare. Era pentru prima oară. După ce parcară Bronco-ul iluminând cu farurile clădirea cu acoperiş galben a aeroportului şi îi salutară pe soldaţii care făceau de gardă lingă pista plină de avionete, decolară aproape în zori, ca să vadă soarele răsărind peste munţi. Teresa şi-l amintea pe Blond lângă ea în cabina Cessnei, cu razele de lumină reflectându-se în lentilele verzi ale ochelarilor lui de soare, cu mâinile pe manetele de comandă, duduitul motorului, efigia sfântului Malverde atârnată de tabloul de bord – *Dios vendiga mi camino y permita mi regreso* – şi Sierra Madre de culoarea sidefului, cu scânteieri aurii în apa râurilor şi a lagunelor, câmpiile cu peticele lor verzi de marijuana, întinderea fertilă şi, în depărtare, marea, în dimineaţa aceea, văzută de sus cu ochii larg deschişi de surpriză, lumea îi păru Teresei curată şi frumoasă.

La asta se gândea acum, într-o cameră din hotelul Jerez, pe întuneric, doar cu lumina exterioară din grădină şi de la piscină conturând perdelele de la fereastră. Teo Aljarafe nu mai era acolo, iar vocea lui José Alfredo se auzea la mica instalaţie stereo situată lângă televizor şi video. Mă aflu într-un colţ de cârciumioară, spunea. Ascult un cântecel cerut de mine. Blondul îi spusese că José Alfredo Jiménez murise beţiv, compunându-şi ultimele cântece prin cârciumi, cu textele notate de prieteni, fiindcă nu mai era în stare nici să scrie. *Amintirea ta şi cu mine* se

numea acela. Şi, după toate aparenţele, era dintre ultimele.

Se întâmplase ceea ce trebuia să se întâmple. Teo sosi după-amiază pentru semnarea actelor legate de crama Fernández de Soto. Apoi băură un pahar pentru a sărbători evenimentul. Unul şi apoi mai multe. Se plimbară toţi trei, Teresa, Pati şi cu el, prin partea veche a oraşului, cu vechi palate şi biserici, străzi pline de taverne şi de baruri. Şi la tejgheaua unuia dintre ele, când Teo se aplecă să-i aprindă ţigara pe care tocmai şi-o dusese la gură, Teresa simţi privirea bărbatului. De câtă vreme, îşi spuse ea dintr-o dată. De câtă vreme n-am mai... Îi plăceau profilul lui de acvilă spaniolă, mâinile brune şi sigure, acel zâmbet lipsit de intenţii şi de angajamente. Şi Pati zâmbea, deşi într-un fel diferit, ca de departe. Resemnată. Fatalistă. Şi chiar când îşi apropia chipul de mâinile bărbatului, care proteja flacăra în căuşul palmei, o auzi pe Pati spunând: trebuie să plec, ia te uită, tocmai mi-am amintit de ceva urgent. Ne vedem mai târziu. Teresa se întorsese să spună nu, aşteaptă, merg cu tine, nu mă lăsa aici; însă cealaltă se îndepărta deja fără să se uite înapoi, cu poşeta pe umăr, astfel încât Teresa rămase privind-o cum pleca, în timp ce simţea ochii lui Teo. În clipa aceea se întrebă dacă Pati şi cu el nu se înţeleseseră dinainte. Ce şi-or fi spus. Ce aveau să-şi spună mai apoi. Nu, o fulgeră gândul. Nici pomeneală. Nu trebuie amestecate băuturile. Nu-mi pot permite un anume soi de lux. Plec şi eu. Însă ceva din mijlocul ei şi din pântecele ei o obliga să rămână: un impuls dens şi puternic, compus din oboseală, din singurătate, din aşteptare, din leneveală. Voia să se odihnească. Să simtă pielea unui bărbat, nişte degete pe trupul ei, o gură apăSand-o pe a ei. Să piardă iniţiativa pentru o clipă şi să se abandoneze în mâinile cuiva care să acţioneze pentru ea. Care să gândească în locul ei. Atunci îşi aminti de jumătatea de fotografie pe care o purta în portofel, în geantă. Fata cu ochii mari, cu un braţ masculin peste umeri, străină de toate, contemplând o lume ce părea văzută din cabina unei Cessna într-o dimineaţă de

sidef. Se întoarse în cele din urmă, încet, înadins. Şi în timp ce se întorcea se gândea afurisiţii de bărbaţi parşivi, întotdeauna sunt gata, şi rareori îşi pun problemele astea. Era absolut sigură că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei doi avea să plătească pentru ceea ce era pe punctul de a se întâmpla, sau poate amândoi.

Iat-o acum, singură. Ascultându-l pe José Alfredo. Totul se întâmplase într-un fel previzibil şi liniştit, fără cuvinte în plus şi fără gesturi inutile. La fel de aseptic precum zâmbetul unui Teo experimentat, abil şi atent. Satisfăcător în mai multe sensuri. Şi dintr-o dată, spre finalul mai multelor finaluri spre care el o condusese, mintea nepărtinitoare a Teresei se pomeni din nou privind-o – privindu-se – ca şi alte daţi, goală, sătulă în sfârşit, cu părul răvăşit peste faţă, senină după agitaţie, dorinţă şi plăcere, ştiind că posedarea de către alţii, dăruirea către ei, se sfârşise la stânca lui León. Şi se pomeni gândindu-se la Pati, înfiorarea ei când o sărutase pe gură în celulă, felul în care îi privea în timp ce Teo îi aprindea ţigara la tejgheaua din bar. Şi îşi spuse că, poate, ceea ce pretindea Pati era chiar asta. Să o împingă spre ea însăşi. Spre imaginea din oglinzi care avea acea privire lucidă, ce nu se înşela niciodată.

După plecarea lui Teo, ea intră sub duş, cu apa foarte fierbinte şi cu aburii voalând oglinda din baie, şi îşi frecă pielea cu săpun, lent, minuţios, înainte de a se îmbrăca, şi ieşi pe stradă ca să se plimbe de una singură. Umblă la întâmplare până când, pe o stradă îngustă cu ferestre zăbrelite, auzi, cu surprindere, un cântec mexican. Viaţa mea să se sfârşească lângă un pahar cu vin. Şi nu-i posibil, îşi spuse. Nu se poate să se întâmple aşa ceva acum, aici. Aşa încât îşi ridică privirea şi văzu inscripţia de pe uşă: El Mariachi. Restaurant mexican. Atunci râse aproape cu glas tare, fiindcă înţelese că viaţa şi destinul împletesc jocuri subtile care uneori se dovedesc a fi evidente. Haide, împinse uşa batantă şi intră într-un restaurant autentic, cu sticle de tequila în spatele tejghelei şi cu un ospătar tânăr şi rotofei care-i servea cu beri Corona şi Pacifico pe cei

aflaţi acolo, şi punea la combină CD-uri cu José Alfredo. Ceru un Pacifico numai ca să-i atingă eticheta galbenă şi duse sticla la buze, o guriţă ca să se delecteze cu gustul care îi aducea atâtea amintiri, iar apoi ceru o Herradura Reposado care îi fu servită în autenticul ei *caballito* din sticlă, lung şi îngust. Acum José Alfredo spunea de ce-ai venit la mine să cauţi îndurare, când ştii că-n viaţa asta cuvântu-l scriu acuma la ultima-mi cân-tare. În acea clipă Teresa simţi o fericire intensă, atât de puternică încât se sperie. Şi îi mai ceru o tequila, şi apoi încă una ospătarului care îi recunoscuse accentul şi zâmbea amabil. Când stăteam prin cârciumioare, începu alt cântec, nu ştiam de nici un dor. Scoase un pumn de bancnote din poşetă şi îi spuse ospătarului să-i dea o sticlă nedesfăcută şi că, de asemenea, îi cumpăra melodiile acelea pe care tocmai le asculta. Nu vi le pot vinde, spuse tânărul surprins. Atunci ea scoase mai mulţi bani şi îi umplu tejgheaua ospătarului înmărmurit, care până la urmă îi dădu, o dată cu sticla, cele două CD-uri duble cu José Alfredo, *Las 100 Clasicas* se numeau, patru discuri cu o sută de cântece. Pot cumpăra orice, se gândi ea absurd – sau nu chiar atât de absurd, la urma urmei – când ieşi din cârciumă cu prada, fără să-i pese că lumea o vedea cu o sticlă în mână. Merse până la staţia de taxiuri – simţea cum pământul i se mişcă ciudat sub picioare – şi se întoarse în camera de hotel.

Şi acolo continua, cu sticla golită aproape pe jumătate, să acompanieze cuvintele cântecului cu ale sale proprii. Ascult un cântecel cerut de mine. Când tocmai mi se toarnă-a mea tequila. Şi gândul mi se-ndreaptă către tine. Luminile din grădină şi de la piscină lăsau camera în penumbră, iluminând cearşafurile răscolite, mâinile Teresei care fumau ţigări garnisite cu haşiş, acel du-te-vino al ei la paharul şi la sticla aflate pe noptieră. Cine-n viaţă nu trăieşte gustu-amar lăsat, şi sila, de-un amor nenorocit. Cine-n crâşmă nu soseşte cerând iute o tequila şi cu cântecul iubit. Şi mă întreb ce sunt eu acum, îşi spunea pe măsură ce-şi mişca buzele în tăcere. Care-i piesa, fetiţo. Mă întreb cum mă văd ceilalţi şi să dea Domnul să mă vadă

de foarte departe. Cum era aia? Nevoie de un bărbat. Haida-de. Să te îndrăgosteşti. Gata de-acuma. „Liberă” era poate cuvântul potrivit, cu toate că suna grandilocvent, excesiv. Acum nici măcar nu mai mergea la biserică. Se uită în sus, spre tavanul întunecat, şi nu văzu nimic. La botul calului mai beau doar una, spunea în clipa aceea José Alfredo, şi la fel spunea şi ea. Păi nu. Acum nu le mai cer decât să mai cânte încă o dată *Cea care-a fost.*

Se înfiora din nou. Pe cearşafuri, lângă ea, se afla fotografia ruptă. Ţi se făcea foarte frig când erai liber.

11
Eu nu ştiu să ucid, dar am să-nvăţ

Cazarma Gărzii Civile din Galapagar se găseşte în afara satului, în apropiere de El Escorial: căsuţe adosate, pentru familiile gardienilor, şi o clădire mai mare pentru comandament, având drept fundal peisajul înzăpezit şi cenuşiu al munţilor. Exact – paradoxuri de-ale vieţii – în spatele unor case prefabricate plăcute la vedere, adăpostind o comunitate ţigănească cu care menţine o vecinătate ce dezminte vechile locuri comune lorquiene ale unor Heredia, Camborio şi ale unor patrule purtând tricornuri ţanţoşe. După ce m-am identificat la poartă, am lăsat maşina în parcarea păzită; iar o gardiană înaltă, blondă – era verde în uniforma ei, până la banda care îi ţinea coada de cal sub basca teresiană – m-a condus până la biroul căpitanului Victor Castro: o cameră mică, cu un calculator pe masă şi un drapel spaniol pe perete, lângă care erau atârnate, ca podoabe sau ca trofee, un vechi Mauser Coruña din anul 45 şi o puşcă de asalt Kalaşnikov. AKM.

— Nu vă pot oferi decât o cafea groaznică, îmi spuse.

Am acceptat cafeaua, pe care el însuşi a adus-o de la automatul aflat pe coridor, amestecând poşirca cu o

linguriţă de plastic. Într-adevăr, era mizerabilă. Cât despre căpitanul Castro, s-a dovedit a fi unul dintre acei bărbaţi pe care îi poţi simpatiza de la prima ochire: serios, cu o conduită eficientă, impecabil cu vestonul său verde şi cu părul său grizonat tuns periuţă, cu mustaţă alatristescă[11], ce începea şi ea să încărunţească, cu privirea la fel de directă şi de sinceră ca şi strângerea de mână pe care mi-o acordase atunci când m-a întâmpinat. Avea faţa unui om de onoare, şi poate că asta, printre altele, i-a îndemnat pe superiorii lui să-i încredinţeze, cu ceva vreme în urmă, şefia grupului Delta Cuatro, pe Costa del Sol. După informaţiile mele, onoarea căpitanului Castro s-a dovedit a fi, în ultimă instanţă, stingheritoare chiar pentru propria lui calitate de comandant. Aceasta explica, eventual, faptul că eu îl vizitam acum într-un sat pierdut din munţii Madridului, într-un comandament cu treizeci de gardieni a cărui şefie corespundea unui grad militar mai mic decât al lui, şi că trebuise să întreprind oarece eforturi – influenţe, vechi prieteni – pentru ca Direcţia Generală a Gărzii Civile să autorizeze acel interviu. Aşa cum a sugerat mai târziu, filosofic, însuşi căpitanul Castro pe când mă conducea politicos la maşină, un Pepito Grillo n-a făcut – n-am făcut, spuse cu un zâmbet stoic – niciodată carieră pe nicăieri.

Acum vorbeam despre acea carieră, el aşezat la masa din micul său birou, cu opt benzi multicolore de distincţii cusute pe partea stângă a vestonului, iar eu cu cafeaua mea. Sau, ca să fim exacţi, vorbeam despre când s-a ocupat pentru prima oară de Teresa Mendoza, pornind de la o investigaţie asupra asasinării unui gardian din comandamentul din Manilva, sergentul Iván Velasco, pe care l-a descris – căpitanul era foarte grijuliu în a-şi alege cuvintele – ca pe un agent de o onestitate îndoielnică, în vreme ce alţii pe care îi consultasem în prealabil asupra acestui personaj – printre ei, fostul poliţist Nino Juárez – îl definiseră ca fiind un nemernic desăvârşit.

---

11 Autorul face trimitere la un personaj al unei serii din cărţile sale, căpitanul Alatriste.

— Pe Velasco l-au omorât într-un fel suspect, explică. Aşa încât am avut ceva de lucru. Câteva coincidenţe cu episoade de contrabandă, printre ele şi evenimentul de la Punta Castor şi moartea lui Santiago Fisterra, ne-au făcut să-l punem în legătură cu ieşirea din închisoare a Teresei Mendoza. Deşi nu s-a putut dovedi nimic, asta m-a dus până la ea si, cu timpul, am sfârşit prin a mă specializa în Mexicană: supraveghere, înregistrări video, telefoane urmărite prin ordin judecătoresc. Ştiţi dumneavoastră – mă privea, considerând de la sine înţeles că ştiam. Treaba mea nu era să urmăresc traficul de droguri, ci să investighez mediul ei. Oamenii pe care Mexicana îi cumpăra şi îi corupea, şi care cu timpul au devenit mulţi. Asta includea bancheri, judecători şi politicieni. Chiar şi oameni din mediul meu: poliţişti de frontieră, gardieni civili şi poliţişti.

Cuvântul „poliţişti” m-a făcut să încuviinţez, interesat. Supravegherea supraveghetorului.

— Care a fost relaţia Teresei Mendoza cu comisarul Nino Juárez? am întrebat.

Şovăi o clipă, şi părea că socotea valoarea, sau valabilitatea, oricărui lucru pe care urma să-l spună. Apoi făcu un gest ambiguu.

— Nu am să vă spun prea multe lucruri pe care ziarele să nu le fi publicat la vremea lor. Mexicana a izbutit să se infiltreze inclusiv în DOCS. Juárez a sfârşit prin a lucra pentru ea, ca atâţia alţii.

Am pus păhărelul de plastic pe masă şi am rămas aşa, puţin aplecat în faţă.

— Pe dumneavoastră nu a încercat să vă cumpere niciodată?

Tăcerea căpitanului Castro deveni stingheritoare. Se uita la pahar, inexpresiv. Pentru o clipă, m-am temut că interviul se terminase. A fost o plăcere, domnul meu. Adio şi la revedere.

— Eu înţeleg lucrurile, ştiţi? Spuse în cele din urmă. Înţeleg, deşi nu justific, când cineva care câştigă un salariu

mic vede o ocazie dacă i se spune: ascultă, mâine când te vei găsi în cutare loc, în loc să te uiţi încolo, uită-te în partea cealaltă. Şi în schimb întinde mâna şi obţine un teanc de bancnote. E firesc. Oameni suntem. Cu toţii vrem să trăim mai bine decât trăim. Ce se întâmplă e că unii au limite, iar alţii nu.

Rămase iar tăcut şi îşi ridică ochii, înclin să mă îndoiesc de inocenţa oamenilor, însă de privirea aceea nu m-am îndoit. Deşi, în fond, nu se ştie niciodată, în orice caz, mi se vorbise înainte despre căpitanul Victor Castro, numărul trei în promoţia lui, şapte ani la Intxaurrondo, unul de detaşare voluntară în Bosnia, medalie meritul poliţienesc cu panglică roşie.

— Fireşte că au încercat să mă cumpere, spuse. N-a fost nici prima, nici ultima oară – acum îşi permitea un zâmbet uşor, aproape tolerant. Chiar şi în satul ăsta se mai încearcă din când în când, la altă scara. O şuncă de Crăciun de la un constructor, o invitaţie de la un consilier. Sunt convins că fiecare om are un preţ. Poate că al meu era prea ridicat. Nu ştiu. Cert e că pe mine nu m-au cumpărat.

— De asta vă aflaţi aici?

— E un post bun – mă privea impasibil. Liniştit. Nu mă plâng.

— E adevărat, cum se spune, că Teresa Mendoza a ajuns să aibă contacte în Direcţia Generală a Gărzii Civile?

— Asta ar trebui să întrebaţi la Direcţia Generală.

— Şi e adevărat că dumneavoastră aţi lucrat cu judecătorul Martínez Pardo într-o investigaţie care a fost blocată de Ministerul de Justiţie?

— Vă spun acelaşi lucru, întrebaţi la Ministerul de Justiţie.

Am încuviinţat, acceptându-i regulile. Dintr-un motiv sau altul, cafeaua aceea cât se poate de proastă din paharul de plastic îmi accentua simpatia faţă de el. Mi-am amintit de fostul comisar Nino Juárez la masa din casa Lucio, savurându-şi Vina Pedrosa din ’96. Cum explicase

interlocutorul meu cu o clipă în urmă? Da. Oameni suntem.

— Să vorbim despre Mexicană, am spus.

În acelaşi timp, am scos din buzunar o copie după fotografia făcută din elicopterul Poliţiei de Frontieră şi am aşezat-o pe masă: Teresa Mendoza iluminată în plină noapte, în mijlocul unui nor de apă pulverizată pe care lumina o făcea să scânteieze în jurul ei, cu faţa şi cu părul ude, cu mâinile rezemate de umerii pilotului şalupei. Alergând cu cincizeci de noduri spre stânca lui León şi spre destinul lor. Cunosc fotografia asta, spuse căpitanul Castro, însă o privi un răstimp, gânditor, înainte de a o împinge din nou spre mine.

— A fost foarte isteaţă şi foarte rapidă, adăugă după o clipă. Ascensiunea ei în acel mediu atât de periculos a fost o surpriză pentru toată lumea. A înfruntat riscuri şi a avut noroc. De la femeia asta care-şi însoţea iubitul pe şalupă şi până la cea pe care am cunoscut-o eu e cale lungă. Dumneavoastră aţi văzut reportajele din presă, presupun. Fotografiile din *Hola!* Şi celelalte. S-a rafinat mult, a dobândit anumite maniere şi o anumită cultură. Şi a devenit puternică. O legendă, se spune. Regina Sudului. Ziariştii au poreclit-o aşa. Pentru noi a fost întotdeauna Mexicana.

— A ucis?

— Păi sigur că a ucis. Sau au făcut-o alţii în locul ei. În afacerea asta, să ucizi face parte din problemă. Dar fiţi atent ce şireată. Nimeni n-a putut dovedi nimic. Nici o moarte, nici un trafic. Zero absolut. Până şi Agenţia de Impozite a umblat după ea, să vadă dacă putea fi înhăţată pe undeva. Nimic. Bănuiesc că i-a cumpărat pe cei care o investigau.

Mi s-a părut că detectez o nuanţă de amărăciune în cuvintele lui. L-am privit, curios, dar s-a lăsat pe spate în scaun. Să n-o luăm pe calea asta, spunea gestul său. Ar însemna să ne îndepărtăm de la subiect şi de la competenţele mele.

— Cum a ajuns atât de sus, atât de repede?

— V-am mai spus că era isteaţă şi că a avut noroc. A ajuns tocmai atunci când mafiile columbiene căutau rute alternative în Europa, însă, în plus, a fost o inovatoare. Dacă marocanii sunt acum stăpâni pe traficul de pe ambele părţi ale Strâmtorii, asta se întâmplă mulţumită ei. A început să se bizuie mai mult pe oamenii aceia decât pe traficanţii gibraltarieni sau spanioli, şi a transformat o activitate dezordonată, aproape artizanală, într-o întreprindere eficientă. A schimbat până şi aspectul angajaţilor ei. Îi punea să se îmbrace corect, fără lanţuri groase de aur şi fără moda aceea ţopească: costume simple, maşini discrete, apartamente în loc de case luxoase, taxiuri pentru deplasarea la întâlnirile de lucru. Şi astfel, pe lângă haşişul marocan, a fost cea care a instalat reţelele cocainei spre Mediterana orientală, înlocuind celelalte mafii şi pe galicienii care pretindeau să se stabilească acolo. După câte am aflat noi, niciodată nu a manevrat încărcătură personală, însă aproape toată lumea depindea de ea.

Cheia, continuă să-mi spună căpitanul Castro, consta în faptul că Mexicana şi-a folosit experienţa tehnică la utilizarea şalupelor pentru operaţiunile la scară mare. Şalupele tradiţionale erau Phantom-urile cu cocă rigidă şi autonomie limitată, care tind să se avarieze pe o mare neprielnică; iar ea a fost prima care a înţeles că o semirigidă suporta mai bine vremea rea fiindcă suferea mai puţin. Aşa încât a organizat o flotilă de Zodiac-uri, numite „cauciucuri” în argoul din Strâmtoare: bărci pneumatice care, în ultimii ani, au ajuns până la cincisprezece metri lungime, uneori cu trei motoare, al treilea nu pentru a alerga mai tare – viteza-limită era în continuare în jur de cincizeci de noduri – ci pentru a menţine puterea. Dimensiunea mai mare le permitea, în plus, să ducă rezerve de combustibil. O mai mare autonomie şi mai multă încărcătură la bord. Aşa a putut lucra, pe o mare prielnică sau neprielnică, în locuri aflate departe de Strâmtoare: gura râului Guadalquivir, Huelva şi coastele pustii din Almeria. Uneori ajungea până la Murcia

şi Alicante, recurgând la vase de pescuit sau la iahturi particulare care serveau ca baze de alimentare, permiţând să se facă plinul în largul mării. A pus pe picioare operaţiuni cu vapoare ce veneau direct din America de Sud şi a utilizat conexiunea marocană, intrarea cocainei prin Agadir şi Casablanca, pentru a organiza transporturi aeriene de pe câteva piste ascunse în munţii Rif până la nişte mici aeroporturi spaniole care nici măcar nu figurau pe hărţi. De asemenea, a introdus moda aşa-numitelor bombardamente: pachete de douăzeci şi cinci de kilograme de haşiş sau de coca învelite în fibră de sticlă şi prevăzute cu plutitoare, care se aruncau în mare şi erau recuperate de şalupe sau de bărcile de pescuit. Nimic din toate astea, mi-a explicat căpitanul Castro, nu se mai făcuse vreodată în Spania. Piloţii Teresei Mendoza, recrutaţi dintre cei ce zburau în avionete de fumigaţie, puteau ateriza şi decola pe şosele de pământ şi pe piste de două sute de metri. Zburau jos, la lumina lunii, printre munţi şi la mică înălţime deasupra mării, profitând că radarele marocane erau aproape inexistente şi că sistemul spaniol de detecţie aeriană avea, sau are – căpitanul făcea un cerc enorm cu mâinile – nişte găuri aşa de mari. Fără să se excludă că cineva, uns cum se cuvine, închidea ochii atunci când un ecou suspect apărea pe ecran.

— Am avut o confirmare pentru toate acestea mai târziu, când un avion Cessna Skymaster s-a prăbuşit în apropiere de Tabernas, în Almeria, încărcat cu două sute de kilograme de cocaină. Pilotul, un polonez, a fost găsit mort. Ştiam că e o treabă de-a Mexicanei; însă nimeni n-a putut dovedi niciodată această conexiune. Şi nici vreo alta.

Se opri în faţa vitrinei librăriei Alameda. În ultima vreme cumpăra multe cărţi. Avea în casă din ce în ce mai multe, aliniate pe rafturi sau puse în fel şi chip pe mobile. Citea noaptea până târziu, ori ziua, aşezată pe terasele din faţa mării. Unele erau despre Mexic. În librăria aceea din Málaga găsise mai mulţi autori din ţara ei: romane

poliţiste de Paco Ignacio Taibo II, o carte de povestiri de Ricardo Garibay, o *Istorie a cuceririi Noii Spanii* scrisă de un anume Bernal Diaz del Castillo, care fusese cu Cortés şi cu Malinche, şi un volum din operele complete ale lui Octavio Paz – înainte vreme nu auzise vorbindu-se de acest domn Paz, însă după toate aparenţele era important acolo – intitulat *Peregrin în patria sa.* O citi toată, încet, cu dificultate, sărind multe pagini pe care nu le înţelegea. Cert era însă că îi rămăseseră multe lucruri în minte: o urmă de ceva nou care o făcu să reflecteze asupra ţării ei – poporul acela orgolios, violent, atât de bun şi de nefericit în acelaşi timp, mereu departe de Dumnezeu şi atât de aproape de parşivii de *gringos* – şi asupra sieşi. Erau cărţi ce o sileau să se gândească la lucruri la care nu se mai gândise niciodată, în plus, citea ziare şi încerca să vadă jurnalele de la televizor. Asta, şi telenovelele difuzate după-amiaza; deşi acum dedica mai mult timp cititului decât altor lucruri. Avantajul cărţilor, aşa cum descoperise pe când se afla la El Puerto de Santa Maria, era că puteai să-ţi însuşeşti vieţile, poveştile şi reflecţiile pe care le cuprindeau, şi niciodată nu mai erai aceeaşi când le deschideai pentru prima dată şi când le terminai. Persoane foarte inteligente scriseseră unele din acele pagini; iar dacă erai în stare să citeşti cu umilinţă, cu răbdare şi cu poftă de a învăţa, nu te dezamăgeau niciodată. Până şi ce nu înţelegeai rămânea acolo, într-un colţişor de minte; gata ca viitorul să-i dea sens, preschimbându-l în lucruri frumoase sau utile, în acest fel, *Contele de Monte Cristo* şi *Pedro Páramo*, care, din motive diferite, continuau să fie favoritele ei – le citise şi pe una, şi pe cealaltă până când pierduse socoteala – reprezentau deja trasee familiare, pe care ajungea să le stăpânească aproape în întregime. Cartea lui Juan Rulfo fusese o provocare de la început, iar acum îi dădea satisfacţie să întoarcă paginile şi să înţeleagă: „Am vrut să mă întorc fiindcă m-am gândit că întorcându-mă aş putea găsi căldura pe care tocmai o lăsasem; însă mi-am dat seama la puţină vreme că frigul ieşea din mine, din propriul meu Sange”. Descoperise

fascinată, înfiorată de plăcere şi de teamă, că toate cărţile din lume vorbeau despre ea.

Iar acum se uita în vitrină, căutând o copertă care să-i atragă atenţia. In faţa cărţilor necunoscute obişnuia să se orienteze după coperte şi după titluri. Era una de o femeie numită Nina Berberova pe care o citise pentru portretul de pe prima copertă, al unei tinere care cânta la pian; iar povestea a atras-o atât de mult, incât a încercat să găsească şi alte titluri de aceeaşi autoare. Cum era vorba de o rusoaică, îi dărui cartea – *Acompaniatoarea* se numea – lui Oleg Iasikov, care nu citea nimic din ce nu apărea în presa sportivă ori nu avea legătură cu vremea ţarului. Ce bestie mică, pianista asta, comentase gangsterul câteva zile mai târziu. Ceea ce dovedea că măcar răsfoise cartea.

Era o dimineaţă tristă, cam rece pentru Málaga. Plouase, şi o uşoară ceaţă plutea în oraş şi în port, făcând cenuşii copacii din Alameda. Teresa se uita la un roman din vitrină care se numea *Maestrul şi Margareta*. Coperta nu era cine ştie ce atrăgătoare, însă numele autorului suna a rus, şi asta o făcu să zâmbească gândindu-se la Iasikov şi la faţa pe care avea s-o facă atunci când îi va aduce cartea. Tocmai se pregătea să intre ca s-o cumpere, când se văzu reflectată într-o oglindă publicitară care se găsea lingă vitrină: părul strâns în coadă, cercei de argint, fără machiaj, o elegantă haină trei sferturi din piele neagră peste blugi şi cizme din piele maro. În spatele ei se derula traficul slab spre podul Tetuán, iar pe trotuar trecea puţină lume. Dintr-o dată, totul îngheţă înlăuntrul ei, ca şi când inima şi gândirea i-ar fi rămas suspendate. Simţi asta înainte să poată chibzui. Chiar înainte să poată interpreta ceva. Însă era ceva inechivoc, vechi şi cunoscut: Situaţia. Văzuse ceva, se gândi în pripă, fără să se întoarcă, nemişcată în faţa oglinzii care îi permitea să privească peste umăr. Înfricoşată. Ceva ce nu se potrivea cu peisajul, ceva ce nu putea identifica, într-o bună zi – îşi aminti cuvintele Blondului Dávila – cineva se va apropia de tine.

Cineva pe care poate că-l cunoşti. Scrută atentă câmpul vizual pe care i-l oferea oglinda, şi atunci sesiză

prezenţa celor doi bărbaţi care treceau strada dinspre promenada centrală Alameda, fără grabă, strecurându-se printre automobile, în amândoi presimţea ceva familiar, însă de asta îşi dădu seama câteva secunde mai târziu. Mai înainte îi atrase atenţia un amănunt: în ciuda frigului, cei doi purtau jachetele îndoite peste braţul drept. Atunci simţi o spaimă oarbă, iraţională, străveche, pe care crezuse că n-avea s-o mai simtă niciodată în viaţă. Şi abia când intră precipitat în librărie şi era pe punctul de a-l întreba pe vânzător dacă nu exista vreo ieşire prin spate se dumiri că tocmai îi recunoscuse pe Fierros Motanul şi pe Potemkin Gálvez.

Fugi din nou. În realitate, o făcuse mereu de când telefonul sunase în Culiacán. O fugă tot înainte, fără adresă, care o purta spre persoane şi spre locuri neprevăzute. De cum ieşi pe uşa din dos, cu muşchii crisPati în aşteptarea unei împuşcături, alergă pe strada Panaderos fără să-i pese că lumea se uita la ea, trecu pe lângă piaţă – iarăşi amintirea acelei prime fugi – şi de acolo continuă să meargă repede până ajunse în strada Nueva. Inima îi mergea la şase mii opt sute de turaţii pe minut, ca şi când ar fi avut înăuntru un dovleac trucat. Tacatacatac. Tacatacatac. Din când în când se întorcea să se uite în urmă, sperând că cei doi pistolari continuau s-o aştepte în librărie. Slăbi pasul când fu cât pe ce să alunece pe caldarâmul ud. Mai senină şi raţionând. Ai s-o beleşti, spuse. Aşa că ia-o cu calm. Nu te speria şi gândeşte-te. Nu la ce fac ăia doi indivizi pe-aici, ci la cum să te descotoroseşti de ei. Cum să te pui în siguranţă. Motivele vei avea timp să le cântăreşti mai târziu, dacă cumva rămâi în viaţă.

Imposibil să recurgă la poliţie sau să se-ntoarcă la Cherokee-ul cu scaune din piele – acea ancestrală preferinţă sinaloeză pentru maşinile de teren – pe care îl parcase în subterana din Piaza de la Marina. Gândeşte, îşi spuse din nou.

Gândeşte, sau poţi să mori chiar acum. Se uită în jur, neajutorată. Era în Piaza de la Constitución, la câţiva paşi de hotelul Larios. Uneori Pati şi cu ea, când mergeau la cumpărături, luau câte un aperitiv la barul de la primul etaj, un loc plăcut de unde se putea vedea – supraveghea, în acest caz – o bună bucată din stradă. Hotelul, fireşte.

Haide. Scoase telefonul din poşetă în timp ce intra pe uşă şi urca scările. Bip, bip, bip. Era o problemă pe care nu i-o putea rezolva decât Oleg Iasikov.

Îi veni greu să aţipească în acea noapte. Tresărea prin somnul agitat şi nu o dată auzi, alarmată, un glas care gemea în întuneric, descoperind în cele din urmă că era al ei. Imaginile trecutului şi ale prezentului i se amestecau în minte: zâmbetul lui Fierros Motanul, senzaţia de arsură între coapse, pocnetele unui Colt, fuga pe jumătate dezbrăcată printre arbuştii care îi zdreleau picioarele. Parcă fusese ieri, parcă era chiar acum. De cel puţin trei ori auzi loviturile pe care unul dintre bodyguarzii lui Iasikov le dădea în uşa dormitorului. Spuneţi-mi dacă sunteţi bine, doamnă. Dacă aveţi nevoie de ceva. Înainte de a se lumina de ziuă, se îmbrăcă şi ieşi în salonaş. Unul din oameni dormea pe sofa, iar celălalt îşi ridică ochii dintr-o revistă înainte de a se ridica în picioare, încet. O cafea, doamnă. Un pahar de ceva. Teresa refuză din cap şi se duse să se aşeze lângă fereastra ce dădea spre portul Estepona. Iasikov îi obţinuse apartamentul. Rămâi cât vrei, spusese. Şi evită să te duci pe la tine pe-acasă înainte ca totul să fie din nou în ordine. Cele doi gărzi erau de vârstă mijlocie, bărbaţi corpolenţi şi liniştiţi. Unul cu accent rusesc, iar celălalt fără nici un fel de accent, fiindcă nu deschidea gura niciodată. Amândoi fără identitate. Vechili îi numea Iasikov. Soldaţi. Oameni tăcuţi care se mişcau încet şi se uitau în toate părţile cu un ochi profesionist. Nu se dezlipeau de lângă ea de când sosiseră la barul hotelului, fără să atragă atenţia, unul dintre ei cu o geantă sport atârnată pe umăr, şi o însoţiseră – cel care vorbea îi

ceruse mai înainte, rugând-o în şoaptă, să-i ofere amănunte despre pistolari – până la un Mercedes cu geamuri fumurii, care aştepta la ieşire. Acum geanta sport stătea deschisă pe o masă, iar înăuntru strălucea uşor brunajul unui pistol-mitralieră Skorpion.

Cu Iasikov se întâlni în dimineaţa următoare. Hai să căutăm să rezolvăm problema, spuse rusul, între timp, încearcă să nu te plimbi prea mult. Şi acum ar fi util să-mi explici ce naiba se-ntâmplă. Da. Ce socoteli ai lăsat în urmă. Vreau să te ajut, dar nu să-mi fac duşmani gratis şi nici să mă amestec în treburile unora care ar putea fi în legătură cu mine pentru alte afaceri. Asta, *niet*. Dacă e vorba de mexicani, îmi e totuna, fiindcă acolo n-am pierdut nimic. Nu. Dar dacă sunt columbieni, am nevoie să fiu în relaţii bune. Da. Sunt mexicani, confirmă Teresa. Din Culiacán, Sinaloa. Ţara mea afurisită. Atunci îmi e totuna, fu răspunsul lui Iasikov. Te pot ajuta. Astfel încât Teresa aprinse o ţigară, iar apoi încă una şi-ncă una, şi într-un răstimp îndelungat îşi puse interlocutorul la curent cu acea etapă din viaţa ei pe care, pentru o vreme, o crezuse încheiată pentru totdeauna: Batman Güemes, don Epifanio Vargas, şmecheriile Blondului Dávila, moartea lui, fuga din Culiacán, Melilla şi Algeciras. Coincide cu zvonurile pe care le-am auzit, conchise celălalt când ea termină de vorbit. Cu excepţia ta, niciodată n-am văzut mexicani pe aici. Nu. Avântul afacerilor tale i-o fi împrospătat cuiva amintirea.

Au hotărât că Teresa va continua să ducă o viaţă normală – nu pot să stau închisă, spusese ea, am stat deja destul la El Puerto – însă luând măsuri de precauţie, şi cu cei doi vechili ai lui Iasikov alături de ea, şi la umbră şi la soare. Ar trebui să porţi şi o armă, sugeră rusul, însă ea nu voi. Lasă vraja, spuse. Omule. Sunt curată şi aşa vreau să rămân. O deţinere ilegală ar fi de-ajuns ca să mă pună din nou s-o încasez în închisoare. Şi, după ce se gândi un moment, celălalt fu de acord. Atunci ai grijă de tine, conchise. Mă ocup eu.

Teresa făcu întocmai, în săptămâna următoare trăi cu

două gărzi lipite de călcâie, evitând să se lase văzută prea mult. Tot timpul se ţinu departe de casa ei – un apartament de lux din Puerto Banús pe care, la acea vreme, se gândea deja să-l înlocuiască cu o casă lângă mare, în Guadalmina Baja – iar Pati fu cea care umblă dintr-o parte în cealaltă cu haine, cărţi şi cele necesare. Bodyguarzi ca-n filme, spunea. Seamănă cu *L.A. Confidential*, îşi petrecea mult timp alături de ea, stând de vorbă sau uitându-se la televizor, cu măsuţa din salon pudrată cu alb, în faţa privirii inexpresive a celor doi oameni ai lui Iasikov. După o săptămâna, Pati le spuse Crăciun fericit – era la jumătatea lui martie – şi puse pe masă, lângă geanta cu Skorpion-ul, două teancuri groase de bani. Un detaliu, spuse ea. Ca să vă cumpăraţi ceva. Pentru cât de bine o păziţi pe prietena mea. Suntem deja plătiţi, zise cel care vorbea cu accent, după ce se uită la bani şi apoi la tovarăşul lui. Iar Teresa se gândi că Iasikov îşi plătea oamenii foarte bine, sau că aceştia îl respectau mult pe rus. Poate că amândouă aceste lucruri. Niciodată nu izbuti să afle cum se numeau. Pati se referea întotdeauna la ei ca Pixie şi Dixie.

Cele două pachete sunt localizate, informă Iasikov. Tocmai m-a sunat un coleg care îmi datorează nişte servicii. Aşa că te voi ţine la curent. I-o spuse prin telefon în ajunul întrunirii cu italienii, fără să-i dea o importanţă deosebită, în cursul unei convorbiri despre alte subiecte. Teresa era cu oamenii ei, planificând cumpărarea a opt şalupe pneumatice de nouă metri lungime, care urmau să fie depozitate pe o navă industrială din Estepona până când aveau să fie lansate la apă. Când închise telefonul, îşi aprinse o ţigară pentru a câştiga timp, întrebându-se cum avea să soluţioneze prietenul ei rus problema. Pati se uita la ea. Uneori, hotărî ea iritată, parcă asta mi-ar ghici gândurile. În afară de Pati – Teo Aljarafe era în Caraibe, iar Eddie Álvarez, surghiunit la treburi administrative, se ocupa de hârţogăraia bancară în Gibraltar – erau de faţă doi noi consilieri de la Transer Naga: Farid Lataquia şi

doctorul Ramos. Lataquia era un maronit libanez proprietar al unei firme de import, paravan pentru adevărata sa activitate, care era să facă rost de lucruri. Mic, simpatic, nervos, cu părul rărit în creştetul capului şi cu o mustaţă stufoasă, făcuse ceva bani cu traficul de arme în timpul războiului din Liban – era căsătorit cu o Gemayel – iar acum trăia în Marbella. Dacă i se ofereau mijloace suficiente, era capabil să obţină orice. Mulţumită lui, Transer Naga dispunea de o rută fiabilă pentru cocaină: vechi nave de pescuit din Huelva, iahturi private sau cargouri hodorogite de tonaj mic care, înainte de a încărca sare la Torrevieja, primeau în largul mării drogurile ce intrau în Maroc prin Atlantic, iar în caz de nevoie funcţionau ca baze de alimentare pentru şalupele care operau pe coasta orientală andaluză. Cât despre doctorul Ramos, fusese medic în Marina Comercială, şi era tacticianul organizaţiei: planifica operaţiunile, punctele de îmbarcare şi de predare, trucurile de diversiune, camuflajul. În vârstă de vreo cincizeci de ani, cu părul cărunt, înalt şi foarte slab, cu o înfăţişare neglijentă, purta întotdeauna jachete vechi tricotate, cămăşi din flanel şi pantaloni boţiţi. Fuma pipe cu găvane înnegrite de foc, pe care le umplea parcimonios – se dovedea a fi omul cel mai liniştit din lume – cu un tutun englezesc scos din nişte cutii de alamă care îi deformau buzunarele pline de chei, monede, brichete, futacuri şi de cele mai nebănuite obiecte. Odată, când îşi scosese o batistă – avea iniţialele lui brodate, ca pe vremuri – îi căzuse pe jos o mică lanternă agăţată de un portchei de reclamă pentru iaurtul Danone. Când mergea, răsuna ca un negustor de fier vechi.

— O singură identitate, spunea doctorul Ramos. O singură foaie şi un singur număr de înmatriculare pentru fiecare Zodiac. Acelaşi pentru toate, întrucât le vom lansa la apă câte unul, nu există nici cea mai mică problemă. La fiecare drum, o dată încărcate, cauciucurilor li se ia tăbliţa, şi devin anonime. Pentru mai multă siguranţă, putem să le abandonăm ulterior, sau cineva să aibă grijă

de ele. Contra cost, firește. Așa mai amortizăm ceva.

— Nu-i prea sfruntată chestia cu un singur număr de înmatriculare?

— Vor intra pe apă câte una. Când A va opera, numerotarea o punem la B. În felul acesta, cum toate vor fi la fel, întotdeauna vom avea una trasă în debarcaderul ei, curată. În mod oficial, nu se va fi mișcat niciodată de acolo.

— Și paza din port?

Doctorul Ramos abia zâmbi, cu modestie sinceră. Contactul imediat următor era de asemenea specialitatea lui: paznici portuari, mecanici, marinari. Umbla încolo și-ncoace, parcându-și vechiul Citroën oriunde, stând de vorbă cu unii și cu alții, cu pipa între dinți și cu un aer împrăștiat și respectabil Avea la Cabopino o bărcuță cu motor, cu care mergea la pescuit. Cunoștea fiecare loc de pe coastă și pe toată lumea între Málaga și gura de vărsare a Guadalquivirului.

— Asta e sub control. Nu ne va deranja nimeni. Altceva e să vină să investigheze din afară, dar latura asta nu o pot acoperi eu. Siguranța exterioară îmi depășește competențele.

Era adevărat. Teresa se ocupa de asta grație relațiilor lui Teo Aljarafe și câtorva contacte ale lui Pati. O treime din veniturile de la Transer Naga era destinată relațiilor publice de pe ambele țărmuri ale Strâmtorii; aici erau incluși politicieni, personal din Administrație, agenți de siguranță a statului. Cheia consta în a negocia, după caz, cu informații sau cu bani. Teresa nu uita lecția de la Punta Castor, și lăsase să fie capturate câteva transporturi importante – investiții cu capital pierdut, le numea – pentru a câștiga de partea ei bunăvoința șefului Grupului împotriva Delincvenței Organizate de pe Costa del Sol, comisarul Nino Juárez, cunoștință veche a lui Teo Aljarafe. De asemenea, comandamentele Gărzii Civile beneficiau de informații privilegiate și ținute sub control, sugerându-se succese care îngroșau statisticile. Azi pentru tine, mâine pentru mine, și pentru moment îmi datorezi una. Sau mai

multe. Cu unele cadre subordonate sau cu anumiţi gardieni şi poliţişti, fineţurile nu erau necesare: un intermediar de încredere punea pe masă un teanc de bancnote, şi chestiunea era rezolvată. Nu toţi se lăsau cumpăraţi; dar chiar şi în acele ocazii funcţiona îndeobşte solidaritatea de breaslă. Rar îşi denunţa cineva un coleg, cu excepţia cazurilor de scandal, în plus, graniţele activităţii împotriva delincvenţei şi drogurilor nu erau întotdeauna bine definite; multă lume lucra pentru amândouă părţile în acelaşi timp, informatorii erau plătiţi cu droguri, iar banii erau singura regulă respectată. În privinţa anumitor politicieni locali, nici cu ei nu era necesar prea mult tact. Teresa, Pati şi Teo cinaseră în repetate rânduri cu Tomás Pestaña, primarul din Marbella, ca să negocieze recalificarea unor terenuri ce puteau fi destinate construcţiei. Teresa învăţase foarte curând – deşi abia acum constata avantajele de a se afla în vârful piramidei – că, pe măsură ce contribui la ansamblul social, obţii susţinerea acestuia, în cele din urmă, până şi tutungiului din colţ îi convine să faci trafic. Iar pe Costa del Sol, ca peste tot, când te prezentai cu o bună garanţie de fonduri pentru investiţii ţi se deschideau multe uşi. Mai apoi, totul era o chestiune de pricepere şi de răbdare. De a atrage oamenii încetul cu încetul, fără să-i înspăimânte, atunci când bunăstarea lor depindea de ea. LăSand lucrurile să înainteze cât se poate de delicat, încetişor. Era la fel ca la judecătorie: începeai cu flori şi bomboane pentru secretare şi sfârşeai prin a te face cu un judecător. Sau cu mai mulţi. Teresa reuşise să numească trei, inclusiv un preşedinte de Tribunal pentru care Teo Aljarafe tocmai achiziţionase un apartament la Miami.

Se întoarse spre Lataquia.

— Ce-i cu motoarele?

Libanezul făcu un gest vechi şi mediteranean, cu degetele de la mână unite şi întoarse într-o rotaţie rapidă în sus

— Nu a fost uşor, spuse. Ne lipsesc şase unităţi. Fac demersuri.

— Şi accesoriile?

— Pistoanele Wiseco au sosit acum trei zile, fără probleme. Şi cămăşile de rulmenţi pentru biele. Cât despre motoare, pot completa partida cu alte mărci.

— Ţi-am cerut, spuse Teresa încet, apăSand cuvintele, nişte afurisite de Yamaha de două sute douăzeci şi cinci de cai-putere şi carburatoare de două sute cincizeci… Asta ţi-am cerut.

Observă că libanezul, neliniştit, se uita la doctorul Ramos căutând susţinere, însă chipul acestuia rămase impenetrabil. Trăgea din pipă, învăluit în fum. Teresa zâmbi în sinea ei. Fiecare să suporte consecinţele.

— Ştiu; Lataquia se uita încă la doctor, cu un aer ofensat. Dar să obţii şaisprezece motoare dintr-un foc nu-i uşor. Nici măcar un distribuitor oficial nu ţi-o poate garanta într-un timp atât de scurt.

— Toate motoarele trebuie să fie identice, specifică celălalt. Dacă nu, adio acoperire.

Pe deasupra mai şi colaborează, spuneau ochii libanezului. *Ibn charmuta*. Credeţi probabil că noi, fenicienii, facem minuni.

— Ce păcat, se mărgini să spună. Toată cheltuiala asta pentru un drum.

— Ia te uită cine deplânge cheltuielile – replică Pati, care îşi aprindea o ţigară. Mister Zece la Sută – suflă fumul departe, încreţindu-şi mult buzele… Sacul fără fund.

Îşi râdea un pic, aproape de pe margine, ca de obicei. Plenul să se distreze. Lataquia făcea o faţă de neînţeles.

— Voi face tot ce pot.

— Sunt sigură că da, spuse Teresa.

Să nu şoväi niciodată în public, îi spusese Iasikov. Înconjoară-te de consilieri, ascultă cu atenţie, întârzie în a te pronunţa, dacă trebuie; dar după aceea să nu bâjbâi niciodată în faţa subalternilor, şi nici să nu laşi să ţi se discute deciziile atunci când le iei. În teorie, un şef nu se înşală niciodată. Nu. Ceea ce spune a fost meditat înainte. Mai ales e o chestiune de respect. Dacă poţi, fă-te iubită.

Sigur. Şi asta îţi asigură loialitatea. Da. În orice caz, dacă-i să alegi, e de preferat să fii respectată decât să fii iubită.

— Sunt sigură, repetă ea.

Cu toate că şi mai bine decât să fii respectată e să fii temută, se gândea. Însă teama nu se impune dintr-un foc, ci treptat. Oricine îi poate speria pe ceilalţi; asta e la îndemâna oricărui sălbatic. Dificil e să-i faci pe oameni să se teamă încetul cu încetul.

Lataquia reflecta, scărpinându-şi mustaţa.

— Dacă mă autorizezi, zise el în cele din urmă, pot să fac demersuri afară. Cunosc oameni la Marsilia şi la Genova… Ce se întâmplă e că vor întârzia ceva mai mult. Şi mai sunt permisele de import şi tot tacâmul.

— Descurcă-te. Vreau motoarele alea – făcu o pauză, se uită la masă. Şi încă ceva. Trebuie să ne gândim la o navă mare – îşi ridică ochii. Nu prea mare. Cu toată acoperirea legală în ordine.

— Cât vrei să cheltuieşti?

— Şapte sute de mii de dolari. Cincizeci de mii în plus, cel mult.

Pati nu era la curent. O privea de la distanţă, fumând, fără să spună nimic. Teresa evită să se uite la ea. La urma urmei, se gândi, mereu spui că eu sunt cea care conduce afacerea. Că te simţi bine aşa.

— Pentru trecut Atlanticul? voi să ştie Lataquia, care captase nuanţa celor cincizeci de mii în plus.

— Nu. Doar să se poată mişca pe-aici.

— E ceva important în curs de desfăşurare?

Doctorul Ramos îşi permise o privire de cenzură, întrebi prea mult, spunea tăcerea lui flegmatică. Uită-te la mine. Sau la domnişoara O’Farrell, aşezată acolo, atât de discretă, de parcă ar fi venit în vizită.

— Se poate să fie, răspunse Teresa. De cât timp ai nevoie?

Ea ştia cât timp avea la dispoziţie. Puţin. Columbienii erau pregătiţi pentru un salt calitativ. O singură

încărcătură, dintr-un foc, care să le fie de-ajuns pentru un timp italienilor şi ruşilor. Iasikov o consultase în această privinţă şi Teresa îi promisese să studieze problema.

Lataquia îşi scarpină din nou mustaţa. Nu ştiu, spuse. Un drum ca să trag o ochire, formalităţile şi plata. Trei săptămâni, cel puţin.

— Mai puţin.

— Două săptămâni.

— Una.

— Pot încerca, suspină Lataquia. Dar va ieşi mai scump.

Teresa izbucni în râs. În fond, o amuzau tertipurile parşivului ăluia. La el, din trei cuvinte unul era „bani”.

— Nu mă aburi, libanezule. Nici un dolar în plus. Şi dă-i bătaie, că arde.

Şedinţa cu italienii avu loc a doua zi după-amiază, în apartamentul din Sotogrande. Securitate maximă. Pe lângă italieni – doi bărbaţi din N’Drangheta calabreză sosiţi în acea dimineaţă pe aeroportul din Málaga – n-au asistat decât Teresa şi Iasikov. Italia se transformase în principalul consumator european de cocaină, iar ideea era să se asigure un minim de patru încărcături de şapte sute de kilograme pe an. Unul dintre italieni, un individ în puterea vârstei, cu favoriţi cenuşii şi haină din elan, cu un aer prosper de om de afaceri sportiv şi la modă, care era vioara întâi – celălalt stătea mereu tăcut, sau se apleca din când în când ca să-i strecoare colegului câteva cuvinte la ureche – explică amănunţit, într-o spaniolă acceptabilă. Momentul era optim pentru stabilirea acestei conexiuni: Pablo Escobar era hărţuit la Medellín, fraţii Rodriguez Arejuela îşi vedeau scăzută mult capacitatea de a opera direct în Statele Unite, iar clanurile columbiene aveau nevoie să compenseze în Europa pierderile provocate de faptul că erau înlocuite în America de Nord de mafiile mexicane. Ei bine, N’Drangheta, însă şi Mafia din Sicilia şi

Camorra napoletană – în bune relaţii şi cu toţii oameni de onoare, adăugă foarte serios, după ce însoţitorul său îi şopti ceva – aveau nevoie să-şi asigure o furnizare constantă de clorhidrat de cocaină cu o puritate de nouăzeci şi cinci la sută – l-ar fi putut vinde la şaizeci de mii de dolari kilogramul, de trei ori mai scump decât la Miami sau la San Francisco – şi, de asemenea, pastă de coca bază cu destinaţia unor rafinării clandestine locale, în acel moment, celălalt – slab, cu barba tunsă, îmbrăcat în culori închise, cu o înfăţişare străveche – îi spuse iarăşi ceva la ureche, iar colegul ridică un deget de avertizare, încruntându-şi fruntea întocmai ca Robert de Niro în filmele cu gangsteri.

— Ne vom ţine de cuvânt cu cei care se vor ţine şi ei, punctă el.

Iar Teresa, căreia nu-i scăpa nici un amănunt, se gândi că realitatea imita ficţiunea, într-o lume unde gangsterii se duceau la cinematograf şi se uitau la televizor ca nimeni alţii. O afacere amplă şi stabilă, spunea acum celălalt, cu perspective de viitor, de îndată ce primele operaţiuni aveau să iasă pe gustul tuturor. Apoi explică ceva cu care Teresa era la curent datorită lui Iasikov: contactele din Columbia erau gata cu prima încărcătură, inclusiv cu o navă, *Derly*, pregătită în La Guaira, Venezuela, să stivuiască cele şapte sute de pachete de droguri camuflate în bidoane de zece kilograme de benzină pentru automobile, dispuse într-un container. Restul operativului era inexistent, spuse, iar apoi ridică din umeri şi rămase privindu-i pe Teresa şi pe rus ca şi cum ei ar fi fost de vină.

Spre surpriza italienilor şi a lui Iasikov însuşi, Teresa elaborase o propunere concretă, îşi petrecuse noaptea şi dimineaţa lucrând cu oamenii ei ca să pună pe masă un plan de operaţiuni ce începea în La Guaira şi se termina în portul Gioia Tauro, Calabria. Îl expuse în întregime şi cu toate detaliile: date, termene, garanţii, compensaţii în caz de pierdere a primei încărcături. Poate că dezvăluise mai multe lucruri decât era necesar pentru siguranţa

operaţiunii; însă, în acea fază, înţelesese ea de la prima ochire, totul era să impresionezi clientela. Garanţia lui Iasikov şi a Babuşkăi o acoperea numai până la un anumit punct. Aşa încât, în timp ce vorbea, astupând lacunele operative pe măsură ce acestea se iveau, încercă să îmbine totul cu aparenţa a ceva foarte calculat, fără nici un aspect lăsat la voia întâmplării. Ea, expuse, sau mai bine zis o mică societate marocană numită Ouxda Imexport, filială-paravan a Transer Naga cu sediul în Nador, avea să preia marfa în portul atlantic Casablanca, trans-bordând-o pe un vechi dragor englezesc înregistrat în Malta, *Howard Morhaim*, despre care chiar în acea dimineaţă – Farid Lataquia se mişcase repede – aflase că era disponibil. Apoi, profitând de acelaşi drum, nava avea să continue până la Constanţa, România, pentru a preda acolo o altă încărcătură, care deja aştepta înmagazinată în Maroc, destinată oamenilor lui Iasikov. Coordonarea celor două livrări avea să ieftinească transportul, întărind şi securitatea. Mai puţine drumuri, mai puţine riscuri. Ruşii şi italienii împărţind cheltuielile. Frumoasă cooperare internaţională. Etcetera. Singura dificultate era că ea nu accepta o parte din plată în droguri. Numai transport. Şi numai dolari.

Italienii erau încântaţi de Teresa şi încântaţi de afacere. Aveau să sondeze noi posibilităţi, şi se găseau cu o operaţiune în mână. Când veni momentul să se trateze aspectele economice, costurile şi procentajele, cel cu haina de elan îşi deschise telefonul mobil, se scuză şi vorbi douăzeci de minute din cealaltă cameră, în timp ce Teresa, Iasikov şi italianul cu barba tunsă şi cu aerul străvechi se priveau fără să rostească o vorbă, în jurul mesei acoperite cu foi pe care ea le umpluse de cifre, diagrame şi date. În cele din urmă, celălalt apăru în uşă. Zâmbea, şi îşi invită colegul să stea puţin de vorbă cu el. Atunci Iasikov îi aprinse Teresei ţigara pe care aceasta o ducea la gură.

— Ai tăi sunt, spuse el. Da.

Teresa strânse hârtiile fără să rostească o vorbă. Uneori se uita la Iasikov: rusul zâmbea, încurajator, însă ea

rămase serioasă. Niciodată nu-i nimic făcut, se gândea, până când nu-i făcut. Când italienii se întoarseră, cel cu haina de elan avea o faţă surâzătoare, iar cel cu înfăţişarea străveche părea mai relaxat şi mai puţin solemn. *Cazzo*, spuse surâzătorul. Aproape surprins. Nu mai făcusem niciodată negocieri cu o femeie. Apoi adăugă că superiorii lui dădeau undă verde. Transer Naga tocmai obţinuse concesionarea exclusivă a mafiilor italiene pentru traficul maritim de cocaină spre Mediterana orientală.

Toţi patru sărbătoriră în aceeaşi seară, mai întâi printr-o cină la casa Santiago şi mai apoi la Jadranka, unde li se alătură Pati O'Farrell. Mai târziu, Teresa află că cei din DOCS, poliţiştii comisarului Nino Juárez, îi fotografiaseră dintr-un Mercury camuflat, în cursul unui control de rutină; însă acele fotografii nu avură consecinţe; cei din N'Drangheta nu au fost niciodată identificaţi. În plus, după câteva luni, atunci când Nino Juárez intră pe lista de şpagă a Teresei Mendoza, acest expedient, printre multe altele, s-a rătăcit pentru totdeauna.

La Jadranka, Pati fu încântătoare cu italienii. Vorbea în limba lor şi era capabilă să zică bancuri indecente cu un accent impecabil pe care ceilalţi doi, uimiţi, l-au identificat ca fiind toscan. Ea nu puse întrebări, şi nimeni nu spuse nimic din ce se vorbise la întrunire. Doi prieteni, o prietenă. Jerezana ştia care era treaba cu cei doi, însă se lăsă dusă de val în mod admirabil. Avea prilejul să afle detalii mai târziu. Au fost multe râsete şi multe pahare care au contribuit la înlesnirea climatului afacerii. N-au lipsit două frumoase ucrainence înalte şi blonde, abia sosite de la Moscova, unde făcuseră filme porno şi pozaseră pentru reviste, înainte de a se integra în reţeaua de prostituţie de lux controlată de organizaţia lui Iasikov; şi nici câteva dunguliţe de cocaină pe care cei doi mafioţi, care s-au dovedit a fi mai extrovertiţi decât păreau la primul contact, le-au lichidat în biroul rusului, pe o tăviţă de argint. Nici Pati nu a făcut mofturi. Ce mai nări la

verişorii mei, comentă ea frecându-şi nasul plin de praf. Aceşti *coliflori mafiosi* o sorb de la un metru distanţă. Avea prea multe pahare la bord; însă ochii ei inteligenţi, aţintiţi asupra Teresei, o linişteau pe aceasta din urmă. Calmează-te, Mexicană mică. Eu mi ţi-i aranjez pe ăştia doi pulani înainte ca cele două curviştine bolşevice să-i uşureze de fluide şi de greutate. Mâine ai să-mi povesteşti.

Când totul a fost pus pe şine, Teresa se pregăti să-şi ia rămas-bun. O zi grea. Nu obişnuia să facă nopţi albe, iar paznicii ei ruşi o aşteptau, unul rezemat la un colţ de bar, celălalt în parcare. Muzica făcea pumba, pumba, iar lumina ringului o surprindea în rafale atunci când strânse mâinile celor din N'Drangheta. Mi-a făcut plăcere, spuse. *Ci vediamo*, ziseră ei, pitit fiecare cu blonda lui. Îşi încheie nasturii de la jacheta Valentino din piele neagră, pregătindu-se să plece în timp ce-l vedea mişcându-se, în spate, pe body-guardul de la bar. Când se uită în jur să-l caute pe Iasikov, îl văzu venind printre oameni. Se scuzase în urmă cu cinci minute, fiind chemat la telefon.

— Ceva nu merge? îl întrebă ea când îi văzu faţa.

Niet, spuse el. Totul e bine. Şi m-am gândit că înainte să mergi acasă vei vrea să mă însoţeşti. O mică plimbare, adăugă. Nu departe de aici. Era neobişnuit de serios, iar Teresei i se aprinseră luminile de alarmă.

— Ce se întâmplă, Oleg?

— Surpriză.

Văzu că Pati, care stătea de vorbă cu italienii şi cu cele două rusoaice, îi privea întrebătoare şi dădea să se ridice; însă Iasikov îşi arcui o sprânceană şi Teresa tăgădui din cap. Ieşiră amândoi, urmaţi de bodyguard. La ieşire aşteptau maşinile, al doilea om al Teresei la volanul maşinii ei şi Mercedes-ul blindat al lui Iasikov cu şofer şi cu un paznic pe locul din faţă. O a treia maşină aştepta ceva mai departe, având înăuntru alţi doi bărbaţi: escorta permanentă a rusului, băieţi solizi din Solnţevo, nişte dobermani pătraţi ca nişte dulapuri. Toate maşinile aveau motoarele pornite.

— Să mergem cu a mea, spuse rusul, fără să răspundă la întrebarea mută a Teresei.

Ce-o fi având în minte? Se gândea ea. Rusnacul ăsta superhârşit şi ultraparşiv. Circulară într-un convoi discret vreme de cincisprezece minute, învârtindu-se până ce constatară că nu îi urmărea nimeni. Apoi o luară pe autostradă până într-o zonă de locuinţe din Nueva Andalucia. Acolo, Mercedes-ul intră direct în garajul unei vile cu o mică grădină şi cu ziduri înalte, aflată încă în construcţie. Cu chipul impasibil, Iasikov ţinu portiera automobilului ca să coboare Teresa. Îl urmă pe scară până când ajunseră într-un vestibul gol, cu cărămizi stivuite lângă perete, unde un bărbat vânjos, în tricou sport, care răsfoia o revistă aşezat pe jos, la lumina unei lămpi de gaz, se ridică atunci când îi văzu intrând. Iasikov îi adresă câteva cuvinte în limba rusă, iar el încuviinţă de mai multe ori. Coborâră în pivniţa sprijinită în grinzi metalice şi scânduri groase. Mirosea a ciment proaspăt şi a umed. În penumbră se distingeau unelte de zidărie, bidoane cu apă murdară, saci de ciment. Bărbatul cu tricou sport mări intensitatea flăcării unei a doua lămpi atârnate de o grindă. Atunci Teresa îi văzu pe Fierros Motanul şi pe Potemkin Gálvez. Erau dezbrăcaţi, legaţi cu sârmă, la încheieturi şi la glezne, de nişte scaune albe de camping. Şi aveau aerul că trăiseră şi nopţi mai bune decât aceea.

— Nu mai ştiu nimic, gemu Fierros Motanul.

Nu fuseseră torturaţi mult, constată Teresa: doar un tratament preliminar, aproape neformal, belindu-i olecuţă în aşteptarea unor instrucţiuni mai precise, cu un termen de vreo două ore, ca să-şi pună imaginaţia la contribuţie şi să le vină mintea la cap, gândindu-se mai puţin la ce-au suferit decât la ce urmau să sufere. Tăieturile de cuţit de pe piept şi de pe braţe erau superficiale şi abia dacă mai Sangerau. Motanul avea o crustă uscată în orificiile nazale; buza lui superioară spartă, umflată, dădea o nuanţă

roşiatică balelor care îi curgeau pe la colţurile gurii. Se înfierbântaseră ceva mai mult când îl loviseră cu o vergea metalică peste burtă şi peste coapse: scrot inflamat şi echimoze recente pe carnea tumefiată. Mirosea foarte acru, a urină şi a sudoare, şi a frica omului care îşi încordează măruntaiele şi apoi le slăbeşte. În timp ce bărbatul cu tricou sport punea întrebare după întrebare într-o spaniolă greoaie, cu accent puternic, intercalând palme sonore care întorceau într-o parte şi-n alta capul mexicanului, Teresa observa, fascinată, enorma cicatrice orizontală care îi deforma obrazul drept; urma glonţului de calibrul 45 cu care ea însăşi îl împuşcase, de aproape, cu câţiva ani în urmă, la Culiacán, în ziua când Fierros Motanul se hotărâse că era păcat să o ucidă fără să se distreze un pic înainte, oricum are să moară şi ar fi o risipă, spusese el, şi apoi lovitura de pumn neputincioasă şi furioasă a lui Potemkin Gálvez distrugând uşa unui dulap: Blondul Dávila era de-ai noştri, Motane, adu-ţi aminte, iar asta era femeia lui, s-o omorâm, dar s-o cruţăm de altele. Ţeava neagră a Python-ului apropiindu-se de capul ei, aproape milostivă, dă-te să nu te stropească, vere, şi să isprăvim. Da’ de unde. Amintirea venea în valuri, din ce în ce mai intensă, devenind în cele din urmă fizică, iar Teresa simţi cum îi ardeau în acelaşi timp pântecele şi memoria, durerea şi scârba, răsuflarea lui Fierros Motanul pe faţa ei, graba asasinului înfigându-se înlăuntrul ei, resemnarea dinaintea inevitabilului, atingerea pistolului în geanta de pe jos, detunătura. Detunăturile. Săritura pe fereastră, cu crengile rănindu-i carnea dezgolită. Fuga. Acum nu simţea ură, descoperi ea. Doar o intensă satisfacţie rece. O senzaţie de putere îngheţată, foarte odihnitoare şi liniştită.

— Jur că nu mai ştiu nimic – scatoalcele continuau să răsune în golul din pivniţă… Jur pe viaţa maică-mii.

Avea mamă, nemernicul. Fierros Motanul avea o afurisită de mămică la fel ca tot omul, acolo în Culiacán, şi fără îndoială că îi trimitea bani ca să-i aline bătrâneţile când era plătit pentru fiecare moarte, fiecare viol, fiecare bătaie. Ştia mai multe, firește. Cu toate că tocmai îl

nenorociseră cu atâtea tăieturi şi lovituri, ştia mai multe despre multe lucruri; însă Teresa era sigură că povestise totul despre drumul în Spania şi despre intenţiile lui: numele Mexicanei, femeia care se mişca prin lumea traficului pe coasta andaluză, ajungea până la vechiul pământ *culichi*. Aşa că să şi-o vâre undeva. Conturi vechi, nelinişte pentru viitor, pentru competiţie sau pentru cine mai ştie ce. Chef de a pune lucrurile la punct. *Batman* Güemes se afla în centrul pânzei de păianjen, fireşte. Erau borfaşii lui, cu o treabă în curs de rezolvare. Şi Fierros Motanul, mai puţin brav aşa, legat cu sârmă de absurdul lui scaun alb, decât în micul apartament din Culiacán, îşi dezlega limba ca să fie scutit de un pic de durere. Nătărăul acela spintecător care atâta se mai umfla în pene cu pistolul la brâu în Sinaloa, trăgând-o la buci gagicilor înainte să le omoare. Totul era logic şi natural cum nu se mai putea.

— Vă spun că nu mai ştiu nimic, continua să se smiorcăie Motanul.

Potemkin Gálvez părea mai neclintit. Strângea din buze, îndârjit, ca să îngreuneze scuiparea vorbelor. Şi nici pomeneală. Pe când Motanului părea să-i fi dat gaz defoliant, acesta tăgăduia din cap la fiecare întrebare, deşi avea trupul la fel de zdrobit ca şi vărul lui, cu pete noi peste cele pe care le avea pe piele din naştere, şi crestături pe piept şi pe coapse, neobişnuit de vulnerabil cu toată goliciunea lui grasă şi păroasă legată fedeleş de scaun, cu sârmele care i se afundau în carne, învineţindu-i mâinile şi picioarele umflate. Sangera prin penis şi pe gură şi pe nas, pe mustaţa neagră şiroindu-i picături roşii care i se scurgeau în dâre subţiri pe piept şi pe burtă. Ei, nu. Era limpede că nu avea de gând să ciripească, iar Teresa se gândi că, şi atunci când îţi sună ceasul, există categorii şi tipuri şi oameni care se comportă într-un fel sau în altul. Şi că, deşi la ora aceea e totuna, în fond nu e. Poate că era mai puţin imaginativ decât Motanul, reflectă ea observându-l. Avantajul oamenilor cu imaginaţie puţină era acela că le venea mai uşor să se închidă, să-şi blocheze

mintea sub tortură. Ceilalţi, cei care gândeau, se slobozeau mai înainte. Jumătatea drumului o făceau singuri, şi dă-i, şi dă-i, gândeşte, nu sta, şi ceea ce trebuia copt ei udau. Frica e întotdeauna mai intensă atunci când eşti capabil să-ţi imaginezi ce te aşteaptă.

Iasikov privea de la o oarecare distanţă, rezemat cu spatele de perete, observând fără să deschidă gura. E afacerea ta, spunea tăcerea lui. Deciziile tale. Fără îndoială, se mai întreba şi cum era posibil ca Teresa să suporte toate acestea fără să-i tremure cât de cât mâna în care ţinea ţigările pe care le fuma una după alta, fără să clipească, fără să aibă pe chip o expresie de groază. Studiindu-i pe asasinii torturaţi cu o curiozitate seacă, atentă, care nu părea a ei, ci a celeilalte tipe care se învârtea prin preajmă, privind-o la fel cum făcea şi Iasikov prin întunecimea pivniţei. Existau nişte mistere interesante în toate astea, hotărî. Lecţii despre bărbaţi şi femei. Despre viaţă şi durere şi destin şi moarte. Şi, asemenea cărţilor pe care le citea, toate lecţiile acelea vorbeau şi despre ea însăşi.

Bodyguardul cu tricou sport îşi şterse Sangele de pe mâini de cracii pantalonilor şi se întoarse spre Teresa, disciplinat şi întrebător. Cuţitul său era pe jos, la picioarele lui Fierros Motanul. Ce rost mai are, conchise ea. Totul e foarte clar, iar restul îl cunosc. Se uită în sfârşit la Iasikov, care ridică aproape imperceptibil din umeri în timp ce îndrepta o privire semnificativă spre sacii de ciment stivuiţi într-un ungher. Acea pivniţă de casă aflată în construcţie nu era întâmplătoare. Totul era prevăzut.

Eu am s-o fac, hotărî dintr-o dată. Simţea o ciudată poftă să râdă în sinea ei. De ea însăşi. Să râdă strâmb. Amar. În realitate, cel puţin în ce-l privea pe Fierros Motanul, era vorba doar să sfârşească ceea ce începuse apăSand pe trăgaciul Coltului, cu mult timp în urmă. Viaţa îţi oferă surprize, spunea cântecul. Surprize-ţi oferă viaţa. Fir-ar. Uneori ţi le oferă despre lucruri de-ale tale. Lucruri care erau acolo şi tu nu ştiai că sunt. Din ungherele întunecate, cealaltă Teresa Mendoza continua să o observe

cu multă atenţie. Poate că, reflectă, cea care vrea să râdă în sinea ei este ea.

— Eu am s-o fac, se auzi repetând, acum cu voce tare.

Era responsabilitatea ei. Socotelile ei nerezolvate şi viaţa ei. Nu se putea lăsa în seama nimănui. Tipul cu tricou sport o observa curios, ca şi cum spaniola lui nu era destul de bună ca să înţeleagă ceea ce auzea; se întoarse spre şeful lui şi apoi o privi din nou.

— Nu, spuse domol Iasikov.

Vorbise şi se mişcase în cele din urmă îşi desprinse spatele de perete, apropiindu-se. Nu se uita la ea, ci la cei doi asasini. Fierros Motanul avea capul lăsat în piept; Potemkin Gálvez se uita la ei ca şi când nu i-ar fi văzut, cu privirile aţintite în perete, dincolo de ei. Aţintite în neant.

— E războiul meu, spuse Teresa.

— Nu, repetă Iasikov.

O luă cu blândeţe de braţ, îndemnând-o să iasă de acolo. Acum stăteau faţă în faţă, studiindu-se.

— Mi se bălăngăne cine-o fi, spuse dintr-o dată Potemkin Gálvez… Numai secaţi-mă odată, că deja-i târziu.

Teresa se aşează în faţa pistolarului. Era pentru prima dată când îl auzea descleştându-şi buzele. Continua să se uite spre Teresa ca şi când ar fi fost invizibilă, iar el ar fi avut ochii adânciţi în vid. Trupul lui gol, imobilizat în scaun, lucea de sudoare şi de Sange. Teresa înainta încet, până ce ajunse foarte aproape, lângă el. Mirosea înecăcios, a carne murdară, zdrobită şi torturată.

— Haide, Bălţatule, îi spuse. Nu te grăbi… Acuşi ai să mori.

El încuviinţă uşor din cap, privind tot spre locul unde ea se oprise înainte. Iar Teresa auzi din nou zgomotul de aşchii din uşa dulapului de la Culiacán, şi văzu ţeava Python-ului apropiindu-se de cap, şi iar auzi glasul spunând Blondul era de-ai noştri, Motane, adu-ţi aminte, şi asta era femeia lui. Dă-te să nu te stropeşti. Şi poate că, se gândi ea dintr-o dată, cu adevărat i-o datora. Să sfârşească

repede, cum ar fi vrut el în cazul ei. Da’ de unde. Erau regulile. Arătă cu un gest spre Fierros Motanul, cel cu capul plecat.

— Nu te-ai luat după ăsta, şopti.

Nici măcar nu era vorba de o întrebare, sau de o reflecţie. Doar de un fapt. Pistolarul rămase impasibil, ca şi când n-ar fi auzit. Un nou firicel de Sange îi picura din nas, suspendat între firele murdare ale mustăţii. Ea îl studie alte câteva clipe, iar apoi se duse spre uşă, gânditoare. Iasikov o aştepta în prag.

— Cruţaţi-l pe Bălţat, spuse Teresa.

Nu întotdeauna e cinstit să beleşti în stângă şi-n dreapta, se gândea. Fiindcă există datorii. Coduri ciudate, pe care fiecare le înţelege în sinea sa. Chestii de-ale câte uneia.

12
Ce zici de te cumpăr

În lumina ce pătrundea prin marile lucarne din tavan, plutitoarele şalupei pneumatice Valiant păreau două mari torpile cenuşii. Teresa Mendoza stătea pe jos, înconjurată de unelte şi, cu mâinile pătate de vaselină, potrivea noile elice la coada celor doi dovleci trucaţi de 250 de cai-putere. Purta nişte blugi vechi şi o bluză murdară, iar părul strâns în două cozi îi atârna de o parte şi de alta a feţei presărate cu picături de sudoare. Pepe Horcajuelo, mecanicul ei de încredere, stătea lângă ea urmărind operaţiunea. Din când în când, fără ca Teresa să i-o ceară, îi întindea câte o unealtă. Pepe era un individ mic, aproape mărunt, care în alte vremuri fusese o tânără speranţă a motociclismului. O pată de ulei la o curbă şi un an şi jumătate de recuperare îl scoseseră din circuite, obligându-l să schimbe combinezonul din piele cu salopeta de mecanic. Doctorul Ramos îl descoperise când vechiului său Citroën i se arsese garnitura de chiulasă şi umblase prin Fuengirola în căutarea unui atelier care să fie deschis şi duminica. Vechiul alergător avea mână bună la motoare, inclusiv la cele navale, de la care era în stare să scoată cinci sute de rotaţii în plus. Se număra printre acei tipi tăcuţi şi eficienţi cărora le place meseria, muncesc mult şi nu pun niciodată întrebări. De asemenea – un aspect fundamental – era discret. Singurul semn vizibil al banilor pe care îi câştigase în ultimele paisprezece luni era o Honda 1200 parcată acum în faţa magaziei pe care Marina Samir, o mică întreprindere cu capital marocan, cu sediul în Gibraltar – alta din filialele-paravan ale Transer Naga – o avea lângă portul sportiv din Sotogrande. Restul îl economisea cu grijă. Pentru bătrâneţe. Fiindcă nu se ştie niciodată, obişnuia să spună, la ce curbă te aşteaptă următoarea pată de ulei.

— Acum strânge bine, spuse Teresa.

Luă ţigara care fumega pe cavaletul ce susţinea dovlecii şi trase mai multe fumuri, mânjind-o de vaselină. Lui Pepe nu-i plăcea să se fumeze când se lucra acolo; şi nici ca alţii să tot cotrobăie prin motoarele a căror întreţinere îi era încredinţată lui. Dar ea era şefa, iar motoarele şi şalupele şi magazia erau ale ei. Aşa încât nici Pepe şi nici altcineva nu trebuia să obiecteze, în plus, Teresei îi plăcea să se ocupe de asemenea lucruri, să lucreze în mecanică, să se mişte prin cala de reparaţii şi printre instalaţiile din porturi. Câteodată ieşea să încerce motoarele sau vreo şalupă; iar uneori, pilotând una din semirigidele de nouă metri – ea însăşi venise cu ideea de a folosi chilele din fibră de sticlă goale ca rezervoare pentru combustibil – navigase câte o noapte întreagă la puterea maximă, verificându-i comportamentul pe o mare foarte agitată, însă, în realitate, toate acestea erau pretexte. Astfel îşi amintea, inclusiv de ea însăşi, şi păstra legătura cu o parte din sine care nu se resemna să dispară. Poate că asta avea de-a face cu anumite inocenţe pierdute; cu stări sufleteşti pe care acum, privind în urmă, ajungea să le creadă apropiate de fericire. Poate că am fost fericită atunci, îşi spunea. Poate că am fost cu adevărat fericită, dar nu-mi dădeam seama.

— Dă-mi o cheie de cinci. Strânge aici… Aşa.

Se opri să privească rezultatul, satisfăcută. Elicele din oţel pe care tocmai le instalase – una levogiră şi alta dextrogiră, pentru a compensa deviaţia produsă de rotaţie – aveau un diametru mai mic şi un pas elicoidal mai mare decât cele originale din aluminiu; iar asta permitea perechii de motoare înşurubate la oglinda de la pupa a unei semirigide să dezvolte o viteză de câteva noduri în plus, pe o mare calmă. Teresa lăsă din nou ţigara pe cavalet şi introduse cuiele de siguranţă şi ştifturile pe care i le întindea Pepe, fixându-le bine. Apoi mai trase o ultimă oară din ţigară, o stinse cu grijă în jumătatea de cutie de Castrol goală pe care o folosea ca scrumieră şi se ridică, frecându-se în dreptul rinichilor, care o dureau.

— Ai să-mi povesteşti cum se comportă.

— Am să vă povestesc.

Teresa îşi şterse mâinile cu o cârpă şi ieşi afară, mijindu-şi ochii în strălucirea soarelui andaluz. Rămase aşa câteva momente, savurând locul şi peisajul: imensa macara albastră din cala de reparaţii, catargele vaselor, plescăitul domol al apei în rampa de beton armat, mirosul de mare, de oxid şi de vopsea proaspătă pe care-l emanau cocile în afara apei, clinchetul fungilor în briza ce venea dinspre răsărit, pe deasupra digului, îi salută pe muncitorii din cala de reparaţii – ştia numele fiecăruia dintre ei – şi, înconjurând magaziile şi velierele sprijinite pe uscat, se îndreptă spre partea din spate, unde Pote Gálvez o aştepta în picioare lângă Cherokee-ul parcat între palmieri, cu peisajul de fundal al plajei de nisip cenuşiu care se arcuia spre Punta Chellera şi spre est. Trecuse multă vreme – aproape un an – de la acea seară din pivniţa vilei aflate în construcţie din Nueva Andalucía, şi de asemenea de la cele întâmplate câteva zile mai târziu, când pistolarul, încă însemnat şi stâlcit, se prezentase în faţa Teresei Mendoza escortat de doi oameni ai lui Iasikov. Am ceva de vorbit cu stăpâna, spusese. Ceva urgent. Şi trebuie să vorbesc chiar acum. Teresa îl primi, foarte serioasă şi foarte rece, pe terasa unui apartament din hotelul Puente Romano ce dădea spre plajă, gărzile veghindu-i prin marile glasvanduri închise din salon, spune, Bălţatule. Poate vrei să bei ceva. Pote Gálvez răspunse nu, mulţumesc, iar apoi rămase o clipă uitându-se la mare fără s-o vadă, scărpinându-se în cap ca un urs neîndemânatic, cu costumul lui închis la culoare şi boţit, cu haina la două rânduri care îi venea îngrozitor, fiindcă îi accentua grăsimea, cu cizmele sinaloeze din piele de iguană ca o notă discordantă la vestimentaţia formală – Teresa simţi o extraordinară simpatie pentru acea pereche de cizme – şi cu gulerul de la cămaşă închis, pentru acea ocazie, cu o cravată prea lată şi prea colorată. Teresa îl observa cu multă atenţie, în felul în care, în ultimii ani, învăţase să se uite la toată lumea: bărbaţi şi femei. Afurisite fiinţe

omeneşti raţionale. Sondând ceea ce spuneau, şi mai ales ceea ce treceau sub tăcere sau întârziau să spună, precum mexicanul în acea clipă. Spune-mi, repetă în cele din urmă; iar el se întoarse spre ea, încă în tăcere, şi într-un târziu o privi direct, începând să se scarpine în cap, pentru a-i spune în şoaptă, după ce aruncase o privire cu coada ochiului spre oamenii din salon, apăi să vedeţi că vin să vă mulţumesc, doamnă. Să vă aduc mulţumiri fiindcă aţi îngăduit să rămân în viaţă în ciuda a ce-am făcut, sau a ce eram cât pe ce să fac. Doar nu vrei să-ţi explic, răspunse ea cu asprime. Iar pistolarul îşi îndepărtă din nou privirea, nu, sigur că nu, şi o repetă în două rânduri în acel fel de a vorbi care Teresei îi trezea atâtea amintiri, întrucât i se infiltra prin breşele inimii. Numai asta voia. Să-i mulţumească, şi să ştie că Pote Gálvez îi e dator şi îi va plăti. Şi cum te gândeşti să-mi plăteşti, întrebă ea. Apăi să vedeţi că deja am făcut-o în parte, veni răspunsul. Am stat de vorbă cu oamenii care m-au trimis de-acolo. La telefon. Am spus adevărul gol-goluţ: că ni s-a întins o cursă şi că Motanul a mierlit-o, şi că nu s-a putut face nimic fiindcă ne-au luat-o binişor înainte. Despre ce oameni vorbeşti, întrebă Teresa, ştiind răspunsul. Apăi oameni şi-atâta, spuse el, iţindu-se niţel înţepat, cu ochii mândri înăspriţi dintr-o dată. Haida-de, stăpâna mea. Dumneavoastră ştiţi că eu de anumite lucruri nu vorbesc. Să spunem oameni şi gata. De pe-acolo. Iar apoi, din nou smerit şi cu multe pauze, căutând cuvintele cu efort, lămuri că oamenii aceia, oricine-ar fi, nu văzuseră defel cu ochi buni că el încă mai respira şi că pe tovarăşul lui îl îndoiseră în halul acela, şi îi explicaseră limpede cele trei ieşiri de care dispunea: să termine treaba, să ia primul avion şi să se întoarcă la Culiacán pentru consecinţe, ori să se ascundă unde nu vor da de el.

— Şi ce-ai hotărât, Bălţatule?

— Apăi nici pomeneală. Să vedeţi că niciunul din astea trei lucruri nu-mi convine.

— Şi?

— Asta-i bună. Iată-mă-s.

— Şi ce să fac eu cu tine?

— Păi veţi şti dumneavoastră. Mi se pare că asta nu-i problema mea.

Teresa îl studia pe pistolar. Ai dreptate, acceptă ea după o clipă. Simţea un zâmbet pe buze, însă nu ajunse să-l arate. Logica lui Pote Gálvez era de înţeles la modul cel mai elementar, căci ea ştia bine regulile, într-un fel, fusese şi era chiar logica ei: aceea a lumii aspre din care proveneau amândoi. Blondul Dávila, se gândi dintr-o dată, ar fi râs mult şi bine de toate astea. Pură Sinaloa. Da' de unde. Glumele vieţii.

— Vrei să-mi ceri o slujbă?

— Oricum într-o zi au să-i trimită pe alţii – pistolarul ridica din umeri cu o simplitate resemnată – şi eu am să vă pot plăti dumneavoastră ce vă datorez.

Şi iată-l acum pe Pote Gálvez, aşteptând-o lângă maşină, ca în fiecare zi cu începere din acea dimineaţă de pe terasa hotelului Puente Romano; şofer, bodyguard, curier, bun la toate. A fost uşor să i se obţină un permis de rezidenţă, şi chiar – asta costase ceva mai multe lovele – o autorizaţie de port-armă prin intermediul unei prietenoase firme de asigurări. Asta îi permitea să poarte în mod legal la brâu, într-o teacă de piele, un Colt Python identic cu acela pe care cândva îl apropiase de capul Teresei, în altă existenţă şi pe alte meleaguri. Însă oamenii din Sinaloa nu mai creară probleme: în ultimele săptămâni, prin Iasikov, Transer Naga fusese intermediar, de amorul artei, într-o operaţiune pe care cartelul din Sinaloa era în curs de a o realiza cu mafiile ruseşti ce începeau să pătrundă în Los Angeles şi San Francisco. Acest fapt a domolit tensiunile, sau a adormit vechi fantome; şi până la Teresa ajunse mesajul lipsit de echivoc că totul era dat uitării: nu Santem prieteni, ci fiecare la locul lui, contorul la zero şi gata cu futaiurile. *Batman* Güemes în persoană lămurise asta prin intermediari de încredere; şi, cu toate că în acea afacere orice garanţie se dovedea a fi relativă, fusese suficient ca să calmeze spiritele. Nu mai apărură asasini, deşi Pote

Gálvez, neîncrezător prin fire şi prin meserie, nu lăsă niciodată garda jos. Mai ales ţinând seama că, pe măsură ce Teresa extindea afacerea, relaţiile deveneau mai complexe, iar numărul duşmanilor creştea proporţional cu puterea ei.

— Acasă, Bălţatule.

— Da, patroană.

Casa era luxoasa vilă cu o grădină imensă şi cu piscină care, în sfârşit, fusese terminată în Guadalmina Baja, lângă mare. Teresa se aşează pe locul din faţă, în timp ce Pote Gálvez apuca volanul. Lucrul la motoare o uşurase pentru două ore de preocupările pe care le avea în minte. Era apogeul unei etape prielnice: patru încărcături de la N'Drangheta erau livrate fără nici o surpriză şi italienii cereau mai mult. Şi cei din Solnţevo cereau mai mult. Noile şalupe rapide acopereau eficient transportul de haşiş de pe coasta din Murcia până la graniţa portugheză, cu un procentaj rezonabil – aceste pierderi erau prevăzute şi ele – de confiscări din partea Gărzii Civile şi a Poliţiei de Frontieră. Contactele marocane şi columbiene funcţionau la perfecţie, iar infrastructura financiară actualizată de Teo Aljarafe absorbea şi canaliza uriaşe sume de bani din care doar două cincimi se reinvesteau în mijloace operative, însă, pe măsură ce Teresa îşi extindea activităţile, frecuşurile cu alte organizaţii implicate în această afacere erau mai mari. Era imposibil să creşti fără să ocupi un sPatiu despre care alţii considerau că le aparţine lor. Iar aici intrau galicienii şi francezii.

Nici o problemă cu francezii. Sau, mai bine zis, puţine şi scurte. Pe Costa del Sol operau câţiva furnizori de haşiş din mafia de la Marsilia, gruPati în jurul a doi şefi principali: un franco-algerian pe nume Michel Salem şi un marsiliez cunoscut ca Nené Garou. Primul era un bărbat corpolent, sexagenar, cu părul cărunt şi maniere agreabile, cu care Teresa avusese câteva contacte prea puţin mulţumitoare. Spre deosebire de Salem, specializat în traficul de haşiş în ambarcaţiuni sportive, om discret şi familist ce locuia într-o casă luxoasă din Fuengirola

împreună cu două fiice divorţate şi cu patru nepoţi, Nené Garou era un escroc francez clasic: un gangster arogant, vorbăreţ şi violent, amator de jachete din piele, de maşini scumpe şi de femei spectaculoase. Garou se ocupa cu haşişul, pe lângă prostituţie, traficul de arme şi vânzarea heroinei cu amănuntul. Toate încercările de a negocia nişte acorduri rezonabile eşuaseră, iar în timpul unei întrevederi neformale cu Teresa şi cu Teo Aljarafe în separeul unui restaurant din Mijas, Garou îşi ieşi din fire până într-acolo încât proferă în gura mare ameninţări prea grosolane şi prea serioase ca să nu fie luate în considerare. S-a întâmplat cam pe-atunci când francezul îi propuse Teresei transportarea unui sfert de tonă de heroină columbiană *black tar*, iar ea îi spuse nu; căci, după câte ştia ea, haşişul era un drog mai mult sau mai puţin popular, iar coca luxul unor neghiobi care şi-o plăteau; însă heroina era otravă pentru săraci, iar ea nu intra în murdăriile astea. Aşa spusese, murdării, iar celălalt se înfuriase. Mie nici o ştioarfă mexicană nu-mi calcă pe coaie, fu ultimul său comentariu, pe care accentul marsiliez îl făcu încă şi mai dezagreabil. Teresa, fără să-şi mişte nici un muşchi al feţei, stinse foarte încet ţigara în scrumieră înainte să ceară nota de plată şi să părăsească întrunirea. Ce-i de făcut? Fu întrebarea îngrijorată a lui Teo când ajunseră în stradă. Individul ăsta e periculos şi ţicnit, însă Teresa nu spuse nimic vreme de trei zile: nici un cuvânt, nici un comentariu. Nimic. În sinea ei, senină şi tăcută, plănuia mişcări, avantaje şi dezavantaje, ca şi cum s-ar fi aflat în toiul unei partide complicate de şah. Descoperise că acei zori cenuşii care o găseau cu ochii deschişi prilejuiau reflecţii interesante, uneori foarte diferite de cele aduse de lumina zilei. Şi trei dimineţi mai târziu, după ce luă o decizie, se duse să-l vadă pe Oleg Iasikov. Vreau să-ţi cer un sfat, spuse, deşi amândoi ştiau că nu era adevărat. Iar când ea îi expuse în puţine cuvinte problema, Iasikov rămase privind-o un timp, înainte de a ridica din umeri. Ai crescut mult, Tesa, spuse. Şi când creşti mult, aceste inconveniente sunt incluse în pachet. Da. Eu nu mă pot

băga în asta. Nu. Nici nu-ţi pot da un sfat, fiindcă e războiul tău şi nu al meu. Şi oricum într-o zi – viaţa face bancuri – ne vom pomeni faţă-n faţă pentru chestiuni asemănătoare. Da. Cine ştie. Adu-ţi aminte numai că, în afacerea asta, o problemă nerezolvată e ca un cancer. Mai devreme sau mai târziu, ucide.

Teresa hotărî să aplice metodele sinaloeze. Am să-i belesc de-am să-i îndoi, îşi spuse. La urma urmei, dacă în ţara ei anumite maniere se dovedeau a fi eficiente, la fel avea să fie şi aici, unde insolitul juca în favoarea ei. Nimic nu impune mai mult decât ceva disproporţionat, mai ales atunci când nu te aştepţi. Fără îndoială că Blondul Dávila, care era un mare fan al formaţiei Los Tomateros din Culiacán, râzând cu poftă în cârciumă din iad unde ocupa acum o masă, ar fi numit acest procedeu să-i botezi de să le sune apa-n cap şi sa le furi americanilor a doua bază. De astă dată obţinu mijloacele din Maroc, unde un vechi prieten, colonelul Abdelkader Chaib, îi făcu rost de oamenii potriviţi: foşti poliţişti şi foşti militari care vorbeau spaniola, cu paşapoarte în regulă şi cu viză turistică, ce se deplasau dus-întors cu feribotul pe ruta Tanger – Algeciras. Băieţi răi; asasini care nu primeau alte informaţii şi instrucţiuni în afară de cele strict necesare şi pe care, în caz că erau capturaţi, era imposibil să-i pui în legătură cu cineva. Astfel, pe Nené Garou l-au înhăţat când ieşea dintr-o discotecă din Benalmádena, la ora patru dimineaţa. Doi bărbaţi tineri cu înfăţişare nord-africană – a spus el mai târziu la poliţie, când a reînceput să vorbească – s-au apropiat de el ca pentru a-l jefui, iar după ce l-au deposedat de portofel şi de ceas i-au rupt coloana vertebrală cu o bâtă de *baseball*. Clac, clac. I-au făcut-o zornăitoare, sau cel puţin aceasta a fost exprimarea plastică utilizată de purtătorul de cuvânt al spitalului – ulterior superiorii săi l-au mustrat pentru că fusese atât de explicit – spre a le descrie problema ziariştilor. Şi chiar în aceeaşi dimineaţă în care ştirea a apărut în paginile de fapte diverse ale ziarului *Sur* din Málaga, Michel Salem primi un telefon la locuinţa sa din Fuengirola. După ce îi

spuse bună ziua şi se identifică drept un prieten, o voce bărbătească exprimă într-o spaniolă perfectă regretul pentru accidentul lui Garou, cu care, presupunea, *monsieur* Salem era la curent. Apoi, fără îndoială de pe un telefon mobil, începu să povestească în amănunt cum, în acel moment, nepoţii franco-algerianului, trei fete şi un băiat între cinci şi doisprezece ani, se jucau în curtea interioară a unui colegiu elveţian, copii nevinovaţi, după ce, cu o zi în urmă, sărbătoriseră cu nişte prieteni, într-un McDonald's, aniversarea fetei mai mari: o fâşneaţă pe nume Desirée, al cărei itinerar obişnuit la dus şi la întors de la şcoală, ca şi cel al fraţilor ei îi fură descrise minuţios lui Salem. Iar pentru a încheia chestiunea, acesta primi în aceeaşi după-amiază, prin curier, un pachet de fotografii făcute cu teleobiectivul, unde nepoţii lui apăreau în diferite momente din ultima săptămână, inclusiv la McDonald's şi la colegiul elveţian.

Am vorbit cu Cucho Malaspina – pantaloni din piele neagră, jachetă englezească de *tweed*, geantă marocană pe umăr – când eram gata să plec în Mexic pentru ultima oară, cu două săptămâni înainte de întrevederea mea cu Teresa Mendoza. Ne-am întâlnit din întâmplare, în sala de aşteptare a aeroportului din Málaga, între două zboruri care plecau cu întârziere. Salut, ce mai faci, drăguţă, salută el. Cum îţi merge? M-a servit cu o cafea, iar el şi-a luat un suc de portocale, pe care s-a apucat să-l soarbă cu un pai, în timp ce făceam schimb de complimente. Te citesc, te văd la televizor etcetera. Apoi ne-am aşezat împreună pe o sofa, într-un ungher liniştit. Scriu despre Regina Sudului, i-am spus, iar el a râs, răutăcios. El o botezase astfel. Pe coperta revistei *Hola!* Cu patru ani în urmă. Şase pagini în culori cu povestea vieţii ei, sau cel puţin atât cât putuse afla, axându-se mai mult pe puterea, pe luxul şi pe misterul ei. Aproape toate fotografiile făcute cu teleobiectiv. Ceva de genul femeia aceasta periculoasă controlează aşa şi pe dincolo. Mexicana multimilionară şi

discretă, trecut ocult, prezent tulbure. Frumoasă şi enigmatică, suna explicaţia de la singura imagine luată de aproape: Teresa cu ochelari fumurii, austeră şi elegantă, coborând dintr-o maşină înconjurată de bodyguarzi, la Málaga, pentru a depune mărturie în faţa unei comisii judiciare despre traficul de droguri, unde nu s-a putut dovedi absolut nimic despre ea. Pe vremea aceea, blindajul ei juridic şi fiscal era perfect, şi regina traficului de stupefiante din Strâmtoare, ţarina drogurilor – aşa a descris-o *El País* – îşi cumpărase atâtea susţineri politice şi poliţieneşti, încât era practic invulnerabilă: până într-acolo încât Ministerul de Interne a strecurat presei dosarul ei, într-o încercare de a răspândi, sub formă de zvonuri şi de informaţie jurnalistică, ceea ce nu se putea dovedi judiciar. Dar le-a ieşit taman pe dos. Acel reportaj a transformat-o pe Teresa într-o legendă; o femeie într-o lume a bărbaţilor duri. De atunci înainte, rarele fotografii care se obţineau cu ea sau puţinele sale apariţii în public erau întotdeauna ştire; iar *paparazzi* – peste bodyguarzii Teresei ploua cu denunţuri pentru agresarea unor fotografi, chestiune cu care se ocupau o puzderie de avocaţi plătiţi de Transer Naga – au umblat după ea cu acelaşi interes ca după prinţesele de Monaco sau după starurile de cinema.

— Care va să zică ai scris o carte despre hoţomanca asta.

— Tocmai o termin. Sau cam aşa ceva.

— E o figură, nu-i aşa? Cucho Malaspina mă privea, inteligent şi maliţios, mângâindu-şi mustaţa. O cunosc bine.

Cucho era un vechi prieten al meu, de pe vremea când eu lucram ca reporter, iar el începea să-şi facă un nume pe hârtia cretată, în bârfa mondenă şi în emisiunile de televiziune pentru mulţime. Nutream o admiraţie reciprocă şi complice. Acum el era un star; un om capabil să desfacă nişte căsătorii ale unor celebrităţi printr-un comentariu, un titlu de revistă sau explicaţia unei fotografii. Isteţ, ingenios şi răutăcios. Un guru al bârfei sociale şi al *glamour*-ului celebrităţilor: otravă în pahare de

Martini. Nu era adevărat că o cunoştea bine pe Teresa Mendoza; dar se învârtise prin preajma ei – Costa del Sol şi Marbella erau un teren de vânătoare rentabil pentru ziariştii de ştiri moderne – iar de vreo două ori izbutise să se apropie de ea, deşi întotdeauna fusese îndepărtat cu o fermitate care, într-o anumită ocazie, a ajuns să se traducă într-un ochi în berna şi într-un denunţ la un tribunal din San Pedro de Alcántara, după ce un body-guard – a cărui descriere i se potrivea ca o mănuşă lui Pote Gálvez – i-a dat lui Cucho ce merita atunci când acesta încerca s-o abordeze la ieşirea dintr-un restaurant din Puerto Banús. Bună seara, doamnă, aş vrea să vă întreb, dacă nu vă deranjează, au. Pe cât se pare, o deranja. Aşa încât n-au existat răspunsuri, nici alte întrebări, nimic în afară de gorila aia mustăcioasă zdrobindu-i un ochi lui Cucho cu eficienţă profesionistă. Jap. Jap. Steluţe colorate, ziaristul pe jos, portierele trântite ale unei maşini şi zgomotul unui motor demarând. Regina Sudului, ia-o de unde nu-i.

— Ditamai boala, imaginează-ţi, O tipă care, în câţiva ani, creează un mic imperiu clandestin. O aventurieră cu toate ingredientele: mister, trafic de droguri, bani… Mereu la distanţă, protejată de bodyguarzi şi de legenda ei. Poliţia incapabilă să pună mâna pe ea, iar ea cumpărând până la ultimul om. O Koplowitz a drogurilor. Îţi aduci aminte de surorile alea bogătaşe? Păi acelaşi lucru, doar că în foarte rău. Când gorila aia a ei, un grăsan cu faţă de Indio Fernández, mi-a ars o labă, îţi mărturisesc că am rămas fermecat. Vreo două luni am trăit din asta. Apoi, când avocatul meu a cerut o despăgubire incredibilă pe care nici nu visam s-o încasăm, ai ei au plătit pe loc. Aşa cum îţi povestesc. Auzi. Îţi jur, o grămadă de parale. Fără să fie nevoie să mergem la proces.

— E adevărat că se înţelegea bine cu primarul? Zâmbetul perfid se accentua sub mustaţă.

— Cu Tomás Pestaña? De minune – sorbi un pic prin pai în timp ce dădea din mână, admirativ. Teresa era o ploaie de dolari pentru Marbella: opere sociale, donaţii, investiţii. S-au cunoscut când ea a cumpărat terenul ca să-

şi construiască o casă în Guadalmina Baja: grădini, piscină, fântâni, vedere la mare. A umplut-o şi cu cărţi, fiindcă pe deasupra fata s-a pomenit un picuţ intelectuală, nu? Sau aşa se spune. Ea şi primarul cinau de multe ori împreună, sau se întâlneau cu prieteni comuni, întruniri private, bancheri, constructori, politicieni şi oameni de felul ăsta.

— Au făcut afaceri?

— Păi sigur. Pestaña i-a înlesnit mult controlul local, iar ea a ştiut întotdeauna să păstreze aparenţele. Ori de câte ori exista o investigaţie, agenţii şi judecătorii se arătau dintr-o dată dezinteresaţi şi incompetenţi. Aşa încât primarul o putea frecventa fără să se scandalizeze nimeni. Era cât se poate de discretă şi de şireată. Puţin câte puţin, s-a infiltrat în primării, în tribunale. Până şi Fernando Bouvier, guvernatorul de Málaga, îi mânca din palmă. Până la urmă, toţi câştigau atâţia bani, că nimeni nu se putea lipsi de ea. Asta era protecţia şi forţa ei.

Forţa ei, repetă. Apoi îşi netezi cutele pantalonilor de piele, aprinse o ţigară de foi olandeză şi îşi încrucişa picioarele. Reginei, adăugă suflând fumul, nu-i plăceau petrecerile, în toţi aceşti ani, participase la două sau trei, cel mult. Venea târziu şi pleca devreme. Trăia închisă în casă, iar în câteva rânduri a putut fi fotografiată de la distanţă, plimbându-se pe plajă. Îi plăcea şi marea. Se spunea că uneori se ducea cu contrabandiştii ci, ca şi când n-avea după ce să bea apă; însă poate că asta făcea parte din legendă. Adevărul e că îi plăcea. A cumpărat un iaht mare, *Sinaloa*, şi îşi petrecea sejururi la bord, singură cu body-guarzii şi cu echipajul. Nu călătorea mult. De vreo două ori a fost zărită. Porturi mediteraneene, Corsica, Baleare, insulele greceşti. Atât.

— Odată am crezut că am prins-o… Un *paparazzi* a reuşit să se strecoare cu zidarii care lucrau în grădină şi a făcut două rolfilme, ea pe terasă, la o fereastră şi tot aşa. Revista care cumpărase fotografiile m-a chemat să scriu textul. Dar nimic. Cineva a plătit o avere ca să blocheze reportajul, iar fotografiile au dispărut. Hocus-pocus. Se spune că intervenţiile le-a făcut Teo Aljarafe în persoană.

Avocatul cel frumuşel. Şi că a plătit de zece ori valoarea lor.

— Mi-aduc aminte… Un fotograf a avut probleme.

Cucho se apleca să-şi scuture scrumul în scrumieră, îşi întrerupse mişcarea la jumătatea drumului. Zâmbetul răutăcios se transformă într-un râs surd, plin de subînţeles.

— Probleme?… Ascultă, dragă, cu Teresa Mendoza, cuvântul ăsta e un eufemism. Băiatul era un profesionist. Un veteran în meserie, gunoiaş de elită, expert în adulmecat chiloţeii şi vieţile altora. Revistele şi agenţiile nu spun niciodată cine e autorul acestor reportaje, dar cineva trebuie că şi-a băgat coada. La două săptămâni după ce fotografiile s-au evaporat, s-au dus să jefuiască apartamentul pe care băiatul îl avea în Torremolinos, întâmplător în timp ce el dormea acolo. Ce chestie, nu? I-au dat patru lovituri de cuţit, pe cât se pare fără intenţia de a-l omorî, după ce îi zdrobiseră unul câte unul, imaginează-ţi, degetele de la mâini… Zvonul s-a răspândit. Nimeni n-a mai dat târcoale casei din Guadalmina, fireşte. Nici nu s-a mai apropiat de ticăloasa asta la mai puţin de douăzeci de metri.

— Iubiri, am spus eu schimbând subiectul. Tăgădui, categoric. Asta intra din plin în specialitatea lui.

— La iubiri, zero. Cel puţin din câte ştiu eu. Şi tu ştii că eu ştiu. A ajuns să se comenteze o relaţie cu avocatul de încredere: Teo Aljarafe. Bine croit, cu clasă. De asemenea, o canalie pe cinste. Călătoreau şi tot aşa. Inclusiv în Italia a fost văzută cu el. Dar nu-i era pe plac. Poate că şi-o punea cu el, auzi. Dar nu-i era pe plac. Ai încredere în mirosul meu de căţel. Înclin mai mult spre Patricia O'Farrell.

O'Farrell, continuă Cucho după ce se dusese să facă rost de alt suc de portocale şi după ce îi salutase pe câţiva cunoscuţi la întoarcere, era cocaină din altă traistă. Prietene şi partenere, deşi păreau ca ziua şi noaptea. Dar au stat împreună în închisoare. Ce poveste, nu? Atât de

promiscuă şi tot tacâmul. Atât de perversă. Şi asta chiar că era fină. Un târfoi lesbian. Cu destui anişori în spate, cu toate viciile de pe lume, inclusiv ăsta – Cucho îşi atingea nasul în mod semnificativ. Frivolă de nu se mai poate, aşa încât e lesne de explicat cum astea două, Safo şi căpitanul Morgan, puteau sta împreună. Deşi se sconta că hăţurile le ţinea mexicana, fireşte. Imposibil să-ţi imaginezi oaia neagră a familiei O'Farrell punând pe picioare afacerea asta de una singură.

— Era o lesbiană convinsă şi declarată. Cocainomană până peste cap. Asta a dat naştere multor bârfe… Se spune că a rafinat-o pe cealaltă, care era analfabetă, sau pe-aproape. Că-i adevărat sau nu, când am cunoscut-o se îmbrăca şi se comporta cu clasă. Ştia să folosească haine bune, întotdeauna discrete: tonuri închise, culori simple… Ai să râzi, dar într-un an chiar am pus-o pe listă pentru votarea celor mai elegante douăzeci de femei. Pe jumătate în bășcălie, pe jumătate serios. Ţi-o jur. Şi a ieşit, închipuieşte-ţi ditamai boala. A nu-ştiu-câte-spea. Era drăguţă, nu mare lucru, dar ştia să se aranjeze – rămase pe gânduri, cu zâmbetul distras, iar într-un târziu ridică din umeri… E clar că ceva era între astea două. Nu ştiu ce: prietenie, flecăreală intimă, dar ceva era. Foarte ciudat totul. Şi poate că aşa se explică de ce Regina Sudului a avut puţini bărbaţi în viaţa ei.

Ding, dong, sună instalaţia de difuzoare din sală. Iberia anunţa plecarea zborului cu destinaţia Barcelona. Cucho se uită la ceas şi se ridică, atârnându-şi pe umăr geanta din piele. M-am ridicat şi eu, ne-am dat mâna. Mă bucur că te-am văzut etcetera. Şi mulţumesc. Sper să citesc cartea înainte să-ţi reteze ouăle. Emasculare, cred că se spune. Înainte de a pleca îmi făcu cu ochiul.

— Mai apoi vine misterul, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat în cele din urmă cu O'Farrell şi cu avocatul – râdea, îndepărtându-se. Ce s-a întâmplat cu toată lumea.

Toamna aceea era blândă, cu nopţi moderate şi cu afaceri bune. Teresa Mendoza sorbi o înghiţitură din cocteilul de şampanie pe care-l avea în mână şi se uită în jur. Şi ea era privită, direct sau cu coada ochiului, printre comentarii făcute în şoaptă, murmure, zâmbete ce uneori erau adulatoare sau neliniştite. Nici pomeneală, în ultimul timp, mijloacele de comunicare se ocupau prea mult de ea ca să-i permită să treacă neobservată. TraSand coordonatele unui plan mental, se vedea în centrul geografic al unei complexe reţele de bani şi de putere, plină de posibilităţi şi, de asemenea, de dispute. De pericole. Mai sorbi o înghiţitură. Muzică liniştită, cincizeci de persoane selecte, ora unsprezece seara, luna împărţită pe jumătate, orizontală şi gălbuie peste marea neagră, reflectându-se în golfuleţul Marbellei la celălalt capăt al imensului peisaj presărat cu milioane de lumini, salonul deschis înspre grădină pe povârnişul muntelui, lângă şoseaua spre Ronda. Accesul controlat de agenţi de pază şi de poliţişti municipali. Tomás Pestaña, amfitrionul, umbla încoace şi-ncolo, stând de vorbă de la un grup la altul, cu sacou alb şi eşarfă roşie, cu enorma havană între inelele de la mâna stângă, cu sprâncenele, dese ca ale unui urs, arcuite într-o continuă surpriză plăcută. Părea un bandit dintr-un film de spionaj din anii şaptezeci. Un ticălos simpatic. Mulţumesc că aţi venit, dragilor. Ce detaliu. Ce detaliu, îl cunoaşteţi pe Cutare? Dar pe Cutărică? Aşa era Tomás Pestaña. Ca peştele în apă. Îi plăcea să-şi dea aere cu toate, chiar şi cu Teresa, ca şi când ea era încă o dovadă a succesului său. Un trofeu periculos şi rar. Când cineva îl întreba în această privinţă, îşi modula un zâmbet intrigant şi clătina din cap, insinuând: dacă v-aş povesti. Tot ce dă *glamour* şi bani îmi e de folos, spusese el odată. Una o atrage pe cealaltă. Şi, pe lângă că dădea o tuşă de mister exotic societăţii locale, Teresa era un corn al abundenţei, un izvor nesecat de investiţii în bani nou-nouţi. Ultima operaţiune menită a câştiga inima primarului – grijuliu recomandată de Teo Aljarafe – includea lichidarea unei datorii municipale care ameninţa Primăria cu un scandalos

sechestru pe proprietăţi şi cu consecinţe politice. În plus, pe Pestaña, vorbăreţ, ambiţios, şiret – cel mai votat primar după Jesus Gil – îl încânta să se fălească cu relaţiile lui în momentele speciale, fie şi numai pentru un grup select de prieteni, sau de parteneri, la fel cum colecţionarii de artă îşi arată galeriile lor private, unde anumite capodopere, achiziţionate prin mijloace ilicite, nu pot fi expuse întotdeauna în public.

— Imaginează-ţi o razie prin zonă, spuse Pati O'Farrell.

Avea un chiştoc fumegând în gură şi râdea, cu al treilea pahar în mână. Nu există nici un poliţist cu coaie, adăugă. Dumicatele de pe-aici sunt din acelea care rămân în gât.

— Ba există un poliţist. Nino Juárez.

— L-am văzut pe parşivul ăla.

Teresa mai sorbi o înghiţitură în timp ce termina de făcut socoteala. Trei finanţişti. Patru constructori de nivel înalt. O pereche de actori anglo-saxoni în vârstă, aciuaţi prin zonă ca să eludeze impozitele în ţara lor. Un producător de filme cu care Teo Aljarafe tocmai stabilise o asociaţie profitabilă, căci dădea faliment o dată pe an şi era expert în a mişca bani prin societăţi cu pierderi şi cu filme pe care nu le vedea nimeni. Un proprietar a şase terenuri de golf. Doi guvernatori. Un milionar saudit scăpătat. Un membru al familiei regale marocane care dorea mai mult. Acţionara principală a unui important lanţ hotelier. Un model faimos. Un cântăreţ sosit de la Miami cu avionul privat. Un fost ministru de Finanţe cu soţia, divorţată de un cunoscut actor de teatru. Trei curve de superlux, frumoase şi notorii pentru aventurile lor de pe hârtia cretată… Teresa stătuse de vorbă câteva momente cu guvernatorul de Málaga şi cu soţia lui – aceasta o privise tot timpul, bănuitoare şi fascinată, fără să deschidă gura, în vreme ce Teresa şi guvernatorul stabileau finanţarea unui auditoriu cultural şi a trei centre de primire pentru toxicomani. Apoi vorbi cu doi dintre

constructori şi avu o conversaţie între patru ochi, scurtă şi utilă, cu membrul familiei regale marocane, partener al unor prieteni comuni, de o parte şi de alta a Strâmtorii, care îi dădu cartea lui de vizită. Trebuie să veniţi la Marrakech. Am auzit vorbindu-se mult de dumneavoastră. Teresa încuviinţa fără să se implice, surâzătoare. Fir-ar, se gândea, imaginându-şi ce auzise individul. Şi de la cine. Apoi schimbă câteva cuvinte cu proprietarul terenurilor de golf, pe care îl cunoştea puţin. Am o propunere interesantă, spuse tipul. Am să vă sun. Cântă-reţul din Miami râdea într-un cerc din apropiere, dându-şi capul pe spate ca să-şi arate guşa care-i fusese netezită într-un spital. De micuţă era nebună după el, spusese Pati, glumeaţă. Şi iacă-tă-l. *Sic transit* – irisurile îi scânteiau, cu pupilele foarte dilatate. Vrei să ni-l prezinte cineva?… Teresa tăgăduia din cap, cu paharul dus la buze. Nu mă freca, Locotenente. Şi atenţie că ai trei pân-acum. Tu chiar că mă freci, spusese cealaltă fără să-şi piardă umorul. Atât de plicticoasă şi fără să-ţi uiţi de muncă, în toată nenorocita ta de existenţă.

Teresa se uită din nou înjur, distrată. În realitate, nu era vorba tocmai de o petrecere, cu toate că se sărbătorea ziua de naştere a primarului Marbellei. Era curată liturghie socială, legată de afaceri. Trebuie să te duci, insistase Teo Aljarafe, care acum stătea de vorbă în grupul finanţiştilor şi al nevestelor acestora, corect, atent, cu paharul în mână, cu silueta lui înaltă uşor înclinată, cu profilul de acvilă îndreptat politicos spre doamne. Fie şi cincisprezece minute, fă-ţi apariţia pe-acolo, fusese sfatul lui. Pestaña ţine foarte mult la anumite detalii, şi cu el atenţiile astea funcţionează întotdeauna. În plus, nu-i vorba numai de primar. Cu o jumătate de duzină de noapte bună şi de ce mai faci, rezolvi dintr-un foc o mulţime de înţelegeri. Netezeşti drumuri şi înlesneşti lucrurile. Ni le înlesneşti nouă.

— Mă întorc îndată, spuse Pati. Lăsase paharul gol pe o masă şi se îndepărta, ducându-se spre bar: tocuri înalte, spate descoperit până la talie, în contrast cu rochia neagră

pe care o purta Teresa, având drept singură podoabă nişte cercei – mici perle simple – şi semanarul de argint. În drum, Pati îşi atinse înadins spatele de o tânără care stătea de vorbă într-un grup, iar aceasta se întoarse pe jumătate, pri-vind-o. Pizdulicea aia, spusese înainte Pati, clătinând din cap, pe care continua să-l poarte aproape ras, când pusese ochii pe ea. Iar Teresa, obişnuită cu tonul provocator al prietenei sale – adesea Pati sărea peste cal în această privinţă când ea era de faţă – ridică din umeri. Prea tinerică pentru tine, Locotenente, spuse. Tinerică sau nu, răspunse cealaltă, la El Puerto nu mi-ar fi scăpat nici ţopăind. Şi oricum, adăugă după ce o privi gânditoare o clipă, m-am înşelat cu Edmond Dantés. Zâmbea excesiv când spunea asta. Iar acum Teresa o urmărea cum se îndepărtează, preocupată: Pati începea să se clatine un pic, cu toate că, poate, mai era în stare să tragă vreo două înghiţituri înainte de a face prima vizită la toaletă ca să-şi prăfuiască nasul. Dar nu era problema nici de pahare, nici de prize. Afurisita de Pati. Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău, şi nu doar în acea seară. Cât despre ea, îi era suficient şi se putea gândi să plece.

— Bună seara.

Îl văzuse pe Nino Juárez dând târcoale prin preajmă, studiind-o. Mărunt, cu bărbuţa lui blondă. Haine scumpe, imposibil de plătit dintr-un salariu oficial. Se încrucişau uneori, de la distanţă. Teo Aljarafe era cel care rezolva această chestiune.

— Sunt Nino Juárez.

— Ştiu cine sunteţi.

Din celălalt capăt al salonului, Teo, care era peste tot, îi adresă Teresei o privire de avertizare. Deşi e al nostru, căci i-am plătit suma în prealabil, individul ăsta e teren minat, spuneau ochii lui. Şi, în plus, există unii care privesc.

— Nu ştiam că frecventaţi aceste reuniuni, spuse poliţistul

— Nici eu nu ştiam că dumneavoastră le frecventaţi.

Nu era adevărat. Teresa era la curent cu faptul că acestui comisar-şef de la DOCS îi plăceau viaţa marbellianã, conversaţiile cu celebrităţile, apariţiile la televizor anunţând realizarea cutărui sau cutărui strălucitor serviciu adus societăţii. De asemenea, îi plăceau banii. Tomás Pestaña şi el erau prieteni şi se sprijineau reciproc.

— Face parte din munca mea – Juárez făcu o pauză şi zâmbi… Ca şi din a dumneavoastră.

Nu-mi place, hotărî Teresa. Există oameni pe care îi pot cumpăra, dacă e necesar. Unii îmi plac, iar alţii nu. Ăsta nu. Deşi, poate că ce nu-mi place sunt poliţiştii care se vând. Sau cei care se vând, poliţişti sau nu. Să cumperi nu înseamnă să iei acasă.

— E o problemă, comentă tipul.

Tonul era aproape intim. Se uita în jur, ca şi ea, cu o mutră amabilă.

— Problemele, răspunse Teresa, nu sunt treaba mea. Are cine să se ocupe cu rezolvarea lor.

— Însă asta nu se rezolvă uşor. Şi prefer să v-o spun direct dumneavoastră.

Apoi o făcu, pe acelaşi ton şi în cuvinte puţine. Era vorba de o nouă investigaţie, pornită de un judecător de la Tribunalul Naţional foarte sârguincios în meseria lui: un anume Martínez Pardo. De data asta, judecătorul hotărâse să lase la o parte DOCS-ul şi să se bazeze pe Garda Civilă. Juárez rămânea pe tuşă şi nu putea interveni. Nu voia decât să lămurească acest aspect înainte ca lucrurile să-şi urmeze cursul.

— Cine din Garda Civilă?

— E un grup destul de bun. Delta Cuatro. Îl conduce un căpitan pe nume Victor Castro.

— Am auzit vorbindu-se de el.

— Ei bine, de ceva vreme tot pregătesc asta în secret. Judecătorul a venit de vreo două ori.

Pe cât se pare, au luat urma ultimului grup de semirigide care umblă prin zonă. Vor să sechestreze vreo

câteva şi să stabilească conexiunea în sus.

— E grav?

— Depinde ce vor găsi. Dumneavoastră veţi fi ştiind ce ţineţi la vedere.

— Şi DOCS-ul?... Ce are de gând să facă?

— Nimic. Să stea şi să privească. V-am spus că oamenii mei sunt lăsaţi pe tuşă. Prin ceea ce tocmai v-am povestit, mi-am făcut datoria.

Pati se întorcea cu un pahar în mână. Mergea din nou drept; iar Teresa presupuse că trecuse pe la toaletă ca să-şi facă o bucurie. Hopa, spuse ea când li se alătură. Ia te uită pe cine avem aici. Legea şi ordinea. Şi ce Rolex mare purtaţi în seara asta, supercomisare. E nou? Juárez se posomorî la mutră, uitându-se câteva secunde la Teresa. Acum ştiţi ce se întâmplă, spuse fără cuvinte. Iar partenera dumneavoastră nu va fi de ajutor dacă începe să plouă cu buşituri.

— Iertaţi-mă. Bună seara.

Juárez se îndepărtă printre invitaţi. Patricia râdea înăbuşit, văzându-l cum pleca.

— Ce-ţi spunea nemernicul ăla?... Nu mai apucă sfârşitul lunii?

— E imprudent să-i provoci aşa – Teresa îşi coborî vocea, stingherită. Nu voia să se irite, şi acolo cu atât mai puţin. Mai ales pe poliţişti.

— Nu-l plătim?... Păi să şi-o vâre undeva.

Îşi ducea paharul la buze, aproape violent. Teresa nu putea şti dacă mânia din aceste cuvinte i se datora lui Juárez sau chiar ei.

— Ascultă, Locotenente. Nu mi te prosti. Bei cam mult. Şi din cealaltă la fel.

— Şi ce?... E o petrecere, şi în seara asta am chef de distracţie.

— Lasă vrăjeala. Cine vorbeşte de seara asta?

— S-a făcut, doica mea.

Teresa nu mai spuse nimic, îşi privi prietena în ochi,

foarte fix, iar aceasta îşi îndepărtă privirea.

— La urma urmei, mormăi Pati după o clipă, cincizeci la sută din mita viermelui ăstuia o plătesc eu.

Teresa continua să nu-i răspundă. Reflecta. Simţi de la distanţă privirea întrebătoare a lui Teo Aljarafe. Nu se mai isprăvea odată. Cum astupai o gaură, cum apărea alta. Şi nu toate se reparau cu bunul-simţ sau cu bani.

— Ce mai face regina Marbellei?

Tomás Pestaña tocmai apăruse lângă ele: simpatic, populist, vulgar. Cu sacoul acela alb care îi dădea aspectul unui ospătar scund şi rotofei. Teresa şi cu el stăteau de vorbă frecvent: societate de interese mutuale. Primarului îi plăcea să trăiască periculos, de îndată ce existau bani sau influenţă la mijloc; fondase un partid politic local, naviga pe apele tulburi ale afacerilor imobiliare, iar legenda ce începea să se ţească în jurul Mexicanei îi sporea senzaţia de putere şi de vanitate. De asemenea, îi întărea conturile curente. Pestaña făcuse prima lui avere ca om de încredere al unui important constructor andaluz, cumpărând terenuri pentru întreprindere prin contactele şefului său şi cu banii acestuia. Apoi, când o treime din Costa del Sol a fost a lui, l-a vizitat pe şef ca să-i spună că îşi lua rămas-bun. Adevărat? Adevărat. Păi, îmi pare rău. Cum îţi voi putea mulţumi pentru serviciile tale? Ai făcut-o deja, a fost răspunsul lui Pestaña. Am pus totul pe numele meu. Mai târziu, când a ieşit din spitalul unde i-a fost tratat infarctul, fostul şef al lui Pestaña a umblat luni în şir căutându-l cu un pistol în buzunar.

— Oameni interesanţi, nu-i aşa? Pestaña, căruia nu-i scăpa nimic, o văzuse stând de vorbă cu Nino Juárez. Dar nu făcu nici o remarcă. Schimbară complimente: totul e bine, domnule primar, felicitări. Minunată petrecere. Teresa întrebă cât e ceasul, iar el îi spuse. Rămâne să luăm masa marţi, sigur. Ca întotdeauna. Acum trebuie să plecăm. Fiecare la casa lui.

— Va trebui să pleci tu singură, iubire, protestă Pati. Eu mă simt minunat.

Cu galicienii, lucrurile s-au dovedit a fi mai complicate decât cu francezii. Aici trebuia umblat cu ochii în patru, fiindcă mafiile din nord-vestul Spaniei aveau propriile lor contacte în Columbia, iar uneori lucrau cu aceiaşi oameni ca şi Teresa. În plus, erau cu adevărat duri, aveau o experienţă îndelungată şi se aflau pe terenul lor, după ce vechii *amos do fume*, stăpânii reţelelor de contrabandă cu tutun, se reciclaseră în traficul de droguri până ce se transformaseră în indiscutabili *amos da fariña*. Estuarele galiciene erau feuda lor; însă îşi extindeau teritoriul mai sus, spre nordul Africii şi gura Mediteranei. Câtă vreme Transer Naga s-a ocupat numai de transportul haşişului pe litoralul andaluz, relaţiile, deşi reci, au decurs într-un aparent trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Cocaina era altceva. Iar în ultima vreme organizaţia Teresei se transformase într-un competitor serios. Toate aceste chestiuni au fost expuse într-o întrunire petrecută pe teren neutru, într-o gospodărie din Cáceres situată în apropiere de Arroyo de la Luz, între muntele Santo Domingo şi şoseaua N-521, cu păduri dese de stejari de plută şi cu păşuni pentru turme: un grup de case albe aflate la capătul unui drum unde maşinile ridicau nori de praf când se apropiau şi unde un intrus putea fi descoperit cu uşurinţă. Întrevederea a avut loc în cursul dimineţii, iar din partea Transer Naga au fost prezenţi Teresa şi Teo Aljarafe, escortaţi de Pote Gálvez la volanul Cherokee-ului şi urmaţi, într-un Passat închis la culoare, de doi oameni de încredere, tineri marocani verificaţi mai întâi pe şalupele pneumatice şi recrutaţi mai târziu pentru misiuni de siguranţă. Ea era îmbrăcată în negru, costum cu pantaloni de firmă bună şi de croială bună, cu părul strâns la ceafă, tras pe spate, cu cărare pe mijloc. Galicienii se aflau deja acolo: erau trei, cu tot atâţia bodyguarzi la poartă, lângă cele două BMW-uri 732 cu care veniseră la întâlnire. Toată lumea intră direct în subiect, mardeiaşii privindu-se unii pe alţii afară, iar cei implicaţi stând înăuntru, în jurul unei

mese mari din lemn situate în centrul unei încăperi cu grinzi pe sub tavan şi cu capete împăiate de cerbi şi de mistreţi atârnate pe pereţi. Aveau sandvişuri, băuturi şi cafea, cutii cu trabucuri şi carnete pentru însemnări: o întrunire de afaceri care începu cu stângul atunci când Siso Pernas, din clanul Corbeira, fiul lui don Xaquin Pernas, *amo do fume* din golfuleţul Arosa, luă cuvântul pentru a expune situaţia, adreSandu-se mereu lui Teo Aljarafe, ca şi când avocatul ar fi fost interlocutorul său de drept, iar Teresa s-ar fi aflat acolo de decor. Chestiunea, spuse Siso Pernas, era că cei de la Transer Naga se băgau în prea multe ciorbe. Nimic de obiectat în legătură cu expansiunea mediteraneană, cu haşişul şi aşa mai departe. Nici cu faptul că se îndeletniceau cu *fariña* într-un mod rezonabil: era de lucru pentru toată lumea, însă fiecare la locul lui, respectându-se teritoriile şi vechimea, care în Spania – continua să-l privească pe Teo Aljarafe, ca şi când mexicanul ar fi fost el – întotdeauna însemna un grad. Iar prin teritorii, Siso Pernas şi tatăl său, don Xaquin, înţelegeau operaţiunile atlantice, marile încărcături transportate pe vapor din porturile americane. Ei erau operatorii columbienilor de o viaţă întreagă, de când don Xaquin, fraţii Corbeira şi oamenii din vechea şcoală, presaţi de noile generaţii, începeau să se reconvertească de la tutun la haşiş şi la coca. Aşa încât veneau cu o propunere: nimic de obiectat ca Transer Naga să lucreze cu făina care intra prin Casablanca şi Agadir, cu condiţia să o ducă în Mediterana orientală şi să nu rămână în Spania. Pentru că transporturile directe pentru Peninsulă şi Europa, ruta Atlanticului şi ramificaţiile acesteia spre nord erau feudă galiciană.

— În realitate, este ceea ce şi facem, preciza Teo Aljarafe. Cu excepţia chestiunii transportului.

— Ştiu asta – Siso Pernas se servi de pe cafetiera pe care o avea în faţă, după ce făcuse un gest spre Teo, care refuză scurt din cap; gestul galicianului nu o includea pe Teresa. Însă oamenii noştri se tem că încercaţi să le furaţi afacerea. Sunt unele lucruri nelămurite. Nave care se duc

şi vin… Nu putem controla asta şi, în plus, ne expunem să ni se pună în cârcă operaţiunile altora – îşi privi însoţitorii, ca şi când ei ar fi ştiut prea bine ce spunea el. Să-i avem pe cei de la Poliţia de Frontieră şi de la Garda Civilă tot timpul cu musca după ureche.

— Marea e liberă, sugeră Teresa.

Era prima dată când vorbea, după saluturile iniţiale. Siso Pernas îl privea pe Teo, ca şi cum aceste cuvinte le-ar fi pronunţat el. Simpatic precum o lamă de bărbierit, însoţitorii o observau pe Teresa, disimulând. Curioşi şi în aparenţă amuzaţi de situaţie.

— Nu pentru asta, spuse galicianul. Lucrăm de mult cu făina. Avem experienţă. Am făcut investiţii foarte mari – continua să i se adreseze lui Teo. Iar dumneavoastră ne perturbaţi. Erorile dumneavoastră le putem plăti noi.

Teo se uită scurt spre Teresa. Mâinile brune şi subţiri ale avocatului făceau să-i oscileze stiloul ca un semn de întrebare. Ea rămase impasibilă. Fă-ţi treaba, spunea tăcerea ei. Fiecare lucru la vremea lui.

— Şi ce părere au columbienii? întrebă Teo.

— Nu se bagă – Siso Pernas zâmbea strâmb. Ticăloşii ăia fac ca Pilat, spunea mutra lui. Sunt de părere că problema e a noastră şi că trebuie s-o rezolvăm aici.

— Care-i alternativa?

Galicianul sorbi fără grabă o înghiţitură de cafea şi se lăsă un pic pe spate în scaun, cu un aer satisfăcut. Era blonduţ, aprecie Teresa. Plăcut la înfăţişare, cam pe la treizeci de ani. Mustaţă tunsă şi blazer albastru peste cămaşa albă fără cravată. Un *narco* junior din a doua sau a treia generaţie, fără îndoială cu studii. Mai grăbit decât antecesorii lui, care păstrau lovelele într-un ciorap şi foloseau mereu acelaşi sacou demodat. Mai puţin reflexiv. Mai puţine reguli şi mai multă nerăbdare de a câştiga bani pentru a-şi cumpăra lux şi muieri. De asemenea, mai arogant, începem să ne apropiem de miezul problemei, spunea Siso Pernas fără cuvinte. Se uită la însoţitorul din stânga lui, un tip gras cu ochi stinşi. Gata treaba. Detaliile

le lăsa în seama subalternilor.

— De la Strâmtoare în interior – spuse grasul, rezemându-şi coatele pe masă – dumneavoastră aveţi libertate absolută. Noi vă vom pune încărcătura în Maroc, dacă preferaţi acolo, însă făcându-ne răspunzători de transport din porturile americane... Suntem dispuşi să acordăm condiţii speciale, procentaje şi garanţii. Inclusiv să lucraţi ca asociaţi, însă controlând noi operaţiunile.

— Cu cât mai simple sunt toate astea – tranşă Siso Pernas, parcă de undeva din spate – cu atât sunt mai puţine riscuri.

Teo schimbă altă privire cu Teresa. Şi dacă nu, îi spuse ea din ochi. Şi dacă nu, repetă avocatul cu voce tare. Ce se întâmplă dacă nu acceptăm condiţiile astea? Tipul gras nu răspunse, iar Siso Pernas rămase privindu-şi ceaşca de cafea, căzut pe gânduri, ca şi cum nu şi-ar fi imaginat niciodată această eventualitate.

— Păi, nu ştiu, spuse în cele din urmă. Poate că vom avea probleme.

— Cine va avea? voi să ştie Teo.

Se apleca un pic, liniştit, sobru, cu stiloul între degete, ca şi când s-ar fi pregătit să ia notiţe. Sigur pe rolul lui, deşi Teresa ştia că îşi dorea să se ridice şi să părăsească acea încăpere. Genul de probleme la care făcea aluzie galicianul nu era specialitatea lui Teo. Uneori îşi întorcea uşor faţa spre ea, fără s-o privească. Eu nu pot ajunge decât până aici, părea el să sugereze. Treaba mea sunt negocierile paşnice, consilierea fiscală şi ingineria financiară; nu sensurile duble şi nici ameninţările plutind în aer. Dacă se schimbă tonul, nu mai poate fi treaba mea.

— Dumneavoastră. Noi – Siso Pernas arunca ocheade bănuitoare spre stiloul lui Teo. Nimănui nu-i convine o neînţelegere.

Ultimele cuvinte sunară ca un ciob de sticlă. Cling. Ăsta-i punctul, îşi spuse Teresa, în care ori o ştergi, ori eşti găbjit. Aici începe războiul. Unde intră afurisita sinaloeză care ştie ce riscă. Şi mai bine ar fi să fie aici, aşteptând s-o

chem. Acum am nevoie de ea.

— Ia te uită. Au să ne facă arşice cu bâte de *baseball*? … Cum i s-a întâmplat franţuzului ăluia care a apărut zilele trecute în ziare?

Se uita la Siso Pernas cu o surprindere ce părea autentică, deşi nu înşela pe nimeni, şi nici nu pretindea. Celălalt se întoarse spre ea ca şi cum abia se materializase din văzduh, în vreme ce grasul cu ochi stinşi îşi contempla unghiile, iar cel de-al treilea, un tip slab cu mâini de ţăran, sau de pescar, se scobea în nas. Teresa aşteptă ca Siso Pernas să spună ceva; însă galicianul rămase tăcut, privind-o cu un amestec de iritare şi deconcertare. Cât despre Teo, preocuparea lui devenea nelinişte manifestă. Atenţie, şoptea el mut. Mare atenţie.

— Poate că, urmă Teresa încet, sunt străină şi nu cunosc obiceiurile. Domnul Aljarafe are toată încrederea mea; însă când fac afaceri îmi place ca lumea să mi se adreseze mie. Eu sunt cea care decide în problemele mele… Înţelegeţi dumneavoastră care e situaţia?

Siso Pernas o urmărea mai departe în tăcere, cu mâinile de-o parte şi de alta a ceştii de cafea. Atmosfera era aproape de punctul de congelare. Cine a zis camarazi, se gândi Teresa. Dacă mi se fluieră melodia, eu îi scriu textul. Iar la galicieni mă pricep oleacă.

— Ei bine, acum – continuă – am să vă spun cum văd eu lucrurile.

Sper să n-o dau în bară, se gândi. Şi spuse cum vedea ea lucrurile. O făcu foarte limpede şi despărţind bine fiecare frază, cu pauzele adecvate pentru ca toţi să intercepteze nuanţele. Am cel mai mare respect pentru ce faceţi în Galicia, începu. Băieţii răi şi tot tacâmul, foarte bine. Dar asta nu mă împiedică să ştiu că sunteţi filaţi de poliţie, sub supraveghere strictă şi supuşi unor proceduri judiciare. Aveţi turnători şi infiltraţi peste tot, iar din când în când câte cineva de la dumneavoastră se lasă prins cu mâţa-n sac. Totul foarte ca lumea, cum spunem la Sinaloa. Şi iată că, dacă afacerea mea se bazează pe ceva, atunci se

bazează pe împingerea la maxim a siguranţei, printr-un fel de a lucra care împiedică, până la limitele rezonabilului, scurgerile de informaţii. Oameni puţini, iar cea mai mare parte nu se cunosc între ei. Asta nu ne scuteşte de ciripeli. Mi-a luat ceva vreme să creez structura asta, şi nu sunt dispusă, unu, să o las să rugineasc㠄, şi doi, să o pun în pericol prin operaţiuni pe care nu le pot controla. Dumneavoastră îmi cereţi să mă las în mâna voastră în schimbul unui procent sau a nu ştiu ce. Adică să stau cu braţele încrucişate şi să vă las monopolul. Nu văd ce pot scoate din asta, şi nici de ce anume îmi convine. Decât că mă ameninţaţi. Dar nu cred, nu-i aşa?… Nu cred că mă ameninţaţi.

— Cum am putea să vă ameninţăm? întrebă Siso Pernas.

Accentul acela. Teresa alungă fantoma care dădea târcoale prin preajmă. Avea nevoie de un cap limpede şi de tonul potrivit. Stânca lui León era departe, şi nu voia să se ciocnească de alta.

— Atunci fiţi atenţi, că îmi vin în minte două moduri, răspunse ea: cu filtrarea de informaţii care să mă prejudicieze, sau încercând ceva în mod direct. În ambele cazuri, să ştiţi că pot fi a naibii de nu se mai poate. Cu o diferenţă: eu n-am pe nimeni care să mă facă vulnerabilă. Sunt o persoană în trecere, iar mâine pot să mor, sau să dispar, sau să plec fără să-mi fac valizele. Nici cavou n-am pus să mi se facă, deşi sunt mexicană. Dumneavoastră, totuşi, aveţi proprietăţi. *Pazos* cred că se cheamă casele acelea frumoase din Galicia. Maşini de lux, prieteni… Rude. Dumneavoastră puteţi chema asasini columbieni pentru munci murdare. Şi eu la fel. Dumneavoastră puteţi, la extrem, să declanşaţi un război. Eu, cu modestie, la fel, fiindcă banii îmi prisosesc, şi cu asta plăteşti orice. Insă un război ar atrage atenţia autorităţilor… Am observat că Ministerului de Interne nu-i plac reglările de conturi între traficanţi, mai ales dacă există nume şi prenume, proprietăţi de sechestrat, oameni care pot intra în închisoare, proceduri judiciare în curs… Dumneavoastră

apăreţi mult prin ziare.

— La fel şi dumneavoastră, sugeră Siso Pernas cu o mutră iritată. Teresa îl privi cu răceală câteva secunde, cu mult calm.

— Nu în fiecare zi. Şi nici pe aceeaşi pagină. Mie nimeni nu mi-a dovedit nimic.

Galicianul scoase un râs scurt, grosolan.

— Păi, să-mi spuneţi cum reuşiţi.

— Poate că sunt mai puţin prostănacă.

Ce-i spus, spus rămâne, se gândi în concluzie. Cât se poate de clar şi fără alifie. Şi-acuma, să vedem pe unde o iau parşivii ăştia. Teo punea şi scotea capacul de la stilou. Nici tu nu treci printr-un moment prea bun, se gândi Teresa. De asta încasezi cât încasezi. Deosebirea e că tu poţi fi observat, iar eu nu.

— Totul se poate schimba, comentă Siso Pernas. Mă refer la situaţia dumneavoastră.

Variantă examinată. Prevăzută. Teresa luă un Bisonte din pachetul pe care-l ţinea în faţă, lângă un pahar cu apă şi o mapă din piele cu documente. O făcu parcă reflectând, şi o puse în gură fără s-o aprindă. Avea gura uscată, însă hotărî să nu se atingă de paharul cu apă. Chestiunea nu e cum mă simt eu, îşi spuse. Chestiunea e cum sunt văzută.

— Sigur, acceptă. Şi am o bănuială că se va schimba. Însă eu sunt, mai departe, una singură. Cu oamenii mei, însă una. Afacerea mea e limitată în mod voluntar. Toată lumea ştie că nu manevrez încărcătură proprie. Numai transport. Asta scade potenţialele mele daune. Şi ambiţiile mele. Dumneavoastră, însă, aveţi multe uşi şi multe ferestre pe unde să le introduceţi. E de unde alege, dacă cineva se hotărăşte să lovească. Oameni pe care îi iubiţi, interese pe care contează să le păstraţi… Aveţi de unde să fiţi beliţi.

Se uita în ochii celuilalt, cu ţigara între buze. Inexpresivă. Rămase aşa câteva momente, socotind în sinea ei secundele, până când Siso Pernas, cu un aer reflexiv şi aproape scrâşnind din dinţi, îşi vârî mâna în

buzunar, scoase o brichetă de aur şi, aplecându-se peste masă, îi oferi un foc. Pân-aici ţi-a fost, blonduţule. Acum te ofileşti. Îi mulţumi dând din cap.

— Şi dumneavoastră nu? întrebă într-un târziu galicianul, punându-şi la loc bricheta.

— Puteţi face o probă – Teresa scotea fumul în timp ce vorbea, cu ochii puţin mijiţi. V-ar surprinde să aflaţi cât de puternică e o femeie care nu are nimic de pierdut în afară de ea însăşi. Dumneavoastră aveţi familie, de exemplu. O nevastă foarte frumoasă, se spune… Un copil.

Să isprăvim, hotărî ea. Frica nu trebuie s-o aţâţi dintr-o dată, pentru că atunci se poate transforma în surprindere sau în lipsă de judecată şi îi poate înnebuni pe cei care cred că nu mai există nici o soluţie. Asta îi face imprevizibili şi ultrapericuloşi. Arta rezidă în a o strecura puţin câte puţin: să dureze, şi să ţină oamenii treji, şi să se coacă, fiindcă în felul ăsta se transformă în respect. Graniţa e subţire, şi trebuie s-o tatonezi domol până când o nimereşti.

— În Sinaloa avem o vorbă: „Am să vă omor toată familia, iar apoi vă dezgrop bunicii, le trag câteva focuri şi îi îngrop la loc”…

În timp ce vorbea, fără să se uite la nimeni, deschise mapa din faţa ei şi extrase un decupaj dintr-un ziar: o fotografie e unei echipe de fotbal din estuarul Arnosa, pe care Siso Pernas, fan înrăit, o subvenţiona cu generozitate. Era preşedintele ei, iar în fotografie – Teresa o pusese cu maximă delicateţe pe masa, între ei doi – poza înaintea unei partide, cu jucătorii, cu nevasta şi cu fiul lui, un băiat foarte drăguţ, în vârstă de zece sau doisprezece ani, îmbrăcat cu tricoul echipei.

— Aşa că nu mă secaţi – acum îl privea pe galician în ochi. Sau, cum spuneţi dumneavoastră în Spania, faceţi-mi plăcerea de a nu mă mai freca la coaie.

Zgomot de apă îndărătul perdelelor de la duş. Aburi.

Lui îi plăcea să facă duş cu apa foarte fierbinte.

— Ne pot omorî, spuse Teo.

Teresa stătea rezemată în cadrul uşii deschise. Dezbrăcată. Simţea umezeala caldă pe piele.

— Nu, răspunse. Mai întâi vor încerca ceva mai blând, ca să ne încerce. Apoi vor căuta să se înţeleagă cu noi.

— Ceea ce numeşti tu blând au făcut deja. Chestia cu bărcile, pe care ţi-a zis-o Juárez, ei i-au strecurat-o judecătorului Martínez Pardo. Ne-au aruncat în spate Garda Civilă.

— Ştiu. De aceea am jucat tare. Am vrut să ştie că noi ştim.

— Clanul Corbeira.

— Lasă, Teo – Teresa clătina din cap. Controlez ceea ce fac.

— E adevărat, întotdeauna controlezi ceea ce faci. Sau te prefaci de minune.

Din trei fraze, reflectă Teresa, a treia ţi-a fost de prisos. Dar îmi imaginez că aici ai nişte drepturi. Ori crezi că le ai. Aburii se depuneau pe oglinda mare din baie, unde ea era o pată cenuşie. Lângă lavoar, flacoane de şampon, loţiune de corp, un pieptene, săpun în ambalajul original. Parador Nacional de Cáceres. La celălalt capăt al camerei cu aşternuturile răscolite, fereastra încadra un incredibil peisaj medieval: pietre antice decupate în noapte, coloane şi porticuri aurite de lumina unor felinare ascunse. Fir-ar, se gândi. Ca-n filmele americane, dar de-adevăratelea. Vechea Spanie.

— Dă-mi un prosop, te rog, îi ceru Teo.

Era un tip foarte curat, întotdeauna făcea duş înainte şi după, ca pentru a da o tuşă igienică faptului de a se regula. Minuţios, sănătos, din aceia care par să nu asude niciodată şi să nu aibă nici un microb pe piele. Bărbaţii pe care Teresa şi-i amintea dezbrăcaţi erau aproape toţi curaţi, sau cel puţin aveau această înfăţişare; însă niciunul ca acesta. Teo mai că nu avea miros propriu: pielea lui era

delicată, abia o aromă bărbătească indefinibilă, a săpunului şi a loţiunii pe care o folosea după ce se bărbierea, la fel de discrete ca orice avea de-a face cu el. După ce făceau dragoste întotdeauna miroseau a ea, a carnea ei obosită, saliva ei, aroma puternică şi densă a sexului ei umed: ca şi când Teresa era cea care, în cele din urmă, sfârşea prin a poseda pielea bărbatului. Colonizându-l. Îi dădu prosopul observând trupul înalt şi subţire, şiroind de apă sub duşul pe care tocmai îl închisese. Părul negru de pe piept, picioarele şi sexul. Zâmbetul liniştit, mereu oportun. Verigheta de la mâna stângă. Ei nu-i păsa de inelul acela şi, pe cât se părea, nici lui. Între noi e ceva profesional, spusese Teresa singura dată, la început, când el încercă să se justifice, sau să o justifice, printr-un comentariu lejer şi netrebuincios. Aşa că nu-mi cânta bolerouri. Iar Teo era îndeajuns de isteţ ca să înţeleagă.

— Treaba cu fiul lui Siso Pernas era serioasă?

Teresa nu răspunse. Se apropiase de oglinda aburită, ştergând-o un pic cu mâna. Şi iat-o, în nişte contururi atât de imprecise încât putea să nu fie ea însăşi, cu părul răvăşit, cu ochii mari şi negri observând-o ca de obicei.

— Nimeni n-ar crede, văzându-te aşa, spuse el.

Stătea lângă ea, privind-o în golul făcut de aburi, îşi ştergea pieptul şi spatele cu prosopul. Teresa clătină din cap, tăgăduind încet. Lasă vrăjeala, spuse fără cuvinte. El o sărută distrat pe păr şi continuă să se şteargă în drum spre dormitor, iar ea rămase aşa cum era, cu mâinile rezemate de lavoar, în faţa propriei imagini din oglinda aburită. Dea Domnul să nu trebuiască niciodată să ţi-o dovedesc şi ţie, reflectă în sinea ei, îndreptându-se spre bărbatul care se mişca în camera învecinată. Dea Domnul să nu.

— Mă îngrijorează Patricia, spuse el dintr-o dată.

Teresa se duse la uşă şi se opri în prag, privindu-l. Scosese din valiză o cămaşă călcată impecabil – niciodată nu i se boţea echipamentul parşivului – şi îi descheia

nasturii ca s-o îmbrace. Aveau masă rezervată peste o jumătate de oră la Torre de Sande. Un restaurant superb, spusese el. În oraşul vechi. Teo cunoştea toate restaurantele superbe, toate barurile la modă, toate magazinele elegante. Locuri făcute la fel de pe măsura lui precum cămaşa pe care era pe punctul de a o îmbrăca. Asemenea lui Pati O'Farrell, părea născut în ele: doi fecioraşi de bani gata, cărora lumea le era mereu îndatorată, cu toate că unul o ducea mai bine decât cealaltă. Totul foarte mişto şi atât de departe de Las Siete Gotas, se gândi, unde mama ei – care nu o sărutase niciodată – freca rufe într-un lighean din curte şi se culca cu vecini beţivi. Atât de departe de şcoala unde copiii soioşi îi ridicau fusta lângă gardul de spini al curţii. Fă-ne o hăinuţă, gagico. Pentru fiecare. Dă-ne-o mie şi prietenilor sau o să-ţi rupem chiar acum fofoloanca. Atât de departe de acoperişurile din lemn şi zinc, de noroiul de sub picioarele ei goale şi de mizeria afurisită.

— Ce-i cu Pati?

— Ştii tu ce-i. Şi e din ce în ce mai rău. Aşa era. Să bei şi să tragi prize în neştire era o combinaţie proastă, dar mai era ceva. Parcă Locotenentul claca puţin câte puţin, în tăcere. Oricum, cuvântul era „resemnare", deşi Teresa nu reuşea să stabilească cu ce anume se resemna. Uneori Pati semăna cu acei naufragiaţi care încetează să mai înoate fără nici un motiv evident. Glup, glup. Poate doar pentru că nu au credinţă ori sunt osteniţi.

— Ea e liberă să facă ce vrea.

— Nu asta-i problema. Problema e dacă ceea ce face îţi convine ţie sau nu.

Foarte tipic pentru Teo. Nu O'Farrell îl îngrijora, ci consecinţele comportamentului ei. Şi, în orice caz, i le transfera Teresei. Îţi convine sau nu-ţi convine. Şefa. Dezinteresul, indiferenţa cu care Pati aborda puţinele responsabilităţi pe care i le mai lăsau la Transer Naga erau punctul întunecat al problemei, în timpul şedinţelor de lucru – venea din ce în ce mai rar, delegând-o pe Teresa –

rămânea ca absentă sau căsca fără ocolişuri: acum părea să abordeze totul ca pe un joc. Cheltuia mulţi bani, era dezinteresată, frivoliza chestiuni serioase în care erau implicate multe interese şi câteva vieţi. Te făcea să te gândeşti la o corabie gata să o pornească în larg. Teresa nu izbutea să stabilească dacă ea însăşi fusese cea care îşi despovărase, treptat, prietena de obligaţii ori dacă distanţarea nu provenea de la Pati însăşi, de la tulbureala crescândă ce ieşea din cotloanele gândirii şi ale vieţii sale. Tu eşti lidera, obişnuia să spună. Iar eu aplaud, beau, prizez şi privesc. Deşi poate că se întâmplau amândouă aceste lucruri, iar Pati se mărginea să urmeze ritmul zilelor; ordinea firească, inevitabilă, către care totul le îndrumase de la bun început. Poate ca m-am înşelat cu Edmond Dantés, comentase Pati în casa lui Tomás Pestaña. Nu era asta, nici tu nu erai. N-am ştiut să te ghicesc. Sau poate, cum spusese altă dată – cu nasul plin de praf şi cu ochii tulburi – singurul lucru care se întâmplă este că, mai devreme sau mai târziu, abatele Faria iese din scenă.

Arţăgoasă şi parcă murind fără să moară. Şi fără să-i pese. Acestea erau cuvintele, iar primul dintre toate se dovedea a fi cel mai nepotrivit în acel soi de afaceri, atât de sensibile la orice scandal. Ultimul episod era recent: o minoră ticăloşită, ordinară, cu proaste tovărăşii şi cu sentimente şi mai proaste, se tot învârtise în mod făţiş în jurul lui Pati până când o întâmplare cu excese, droguri, hemoragie şi spital la ora cinci dimineaţa fu pe punctul de a o aduce în paginile de fapte diverse, şi aşa s-ar fi petrecut dacă nu ar fi mobilizat toate mijloacele disponibile: bani, relaţii, şantaj. Până la urmă, povestea a fost îngropată. De-ale vieţii, spuse Pati când Teresa avu cu ea o conversaţie dură. Pentru tine e simplu, Mexicano. Tu ai totul, şi pe deasupra cine să-ţi aranjeze pizda. Aşa că trăieşte-ţi viaţa ta şi lasă-mi-o pe-a mea. Fiindcă eu nu-ţi cer socoteală şi nici nu mă bag în ce nu trebuie. Sunt prietena ta. Am plătit şi plătesc prietenia ta. Respect înţelegerea. Iar tu, care cumperi totul atât de uşor, lasă-mă cel puţin să mă cumpăr pe mine însămi. Şi ascultă. Mereu

spui că facem jumi-juma, nu numai în chestiuni de afaceri sau de bani. Sunt de acord. Asta e jumătatea mea liberă, deliberată şi nenorocită.

Până şi Oleg Iasikov o alertase. Atenţie, Tesa. Nu rişti numai bani, ci libertatea şi viaţa ta. Dar deciziile sunt ale tale. Fireşte. În orice caz, n-ar strica să te întrebi. Da. Nişte lucruri. De exemplu, ce rol îţi revine ţie. Pentru ce eşti răspunzătoare. Pentru ce nu. Până la ce punct ai început treaba asta tu însăţi, urmându-i jocul. Există responsabilităţi pasive care sunt la fel de grave ca şi celelalte. Există tăceri pe care nu putem pretinde că nu le-am auzit cât se poate de limpede. Da. Începând dintr-un anumit moment al vieţii, fiecare e răspunzător pentru ceea ce face. Şi pentru ceea ce nu face.

Cum ar fi fost dacă. La asta se gândea uneori Teresa. Dacă eu. Poate că acolo erau cheile; însă ei îi părea imposibil să privească dinspre partea cealaltă a acelei bariere tot mai clare şi mai inevitabile. O irita stinghereala, sau remuşcarea, pe care o simţea venind în valuri nedesluşite, parcă umplându-i mâinile fără să ştie ce să facă cu ea. Şi de ce trebuia s-o simtă, îşi spunea. Niciodată n-a putut fi, şi niciodată n-a fost. Nimeni n-a înşelat pe nimeni; iar dacă din partea lui Pati existase în trecut o speranţă, sau o intenţie, aceasta fusese eliminată de mult. Poate că aici era problema. Că totul era consumat, ori pe punctul de a fi astfel, iar Locotenentului O'Farrell nu-i mai rămânea nici măcar mobilul curiozităţii. În legătură cu Teresa, Teo Aljarafe poate că fusese ultimul experiment al lui Pati. Sau revanşa ei. De-acolo înainte, totul se dovedea a fi în acelaşi timp previzibil şi întunecat. Iar cu aceasta, fiecare dintre ele avea să dea piept singură.

13

Şi-n două-trei su’ de metri ridic orice-avionetă

— Iată-l, spuse doctorul Ramos.

Avea un auz de ofticos, hotărî Teresa. Ea nu percepea nimic, în afară de rumoarea resacului de pe plajă. Noaptea era liniştită, iar Mediterana – o pată neagră în faţa golfuleţului Agua Amarga, pe coasta Almeriei, cu luna iluminând de parcă nisipul de pe ţărm era de zăpadă şi cu lumina farului de la Punta Polacra – trei clipiri la fiecare douăsprezece sau cincisprezece secunde, înregistra vechiul ei instinct profesional – strălucind, intermitent, la poalele muntelui Gata, la şase mile spre sud-vest.

— Eu aud numai marea, răspunse.

— Ascultaţi.

Rămase atentă în întuneric, ascuţindu-şi auzul. Stăteau în picioare lângă Cherokee, cu un termos de cafea, pahare din plastic şi sandvişuri, apărându-se de frig cu scurte şi jerseuri. Silueta întunecată a lui Pote Gálvez umbla încoace şi-ncolo, la câţiva metri, supraveghind pista de pământ şi viroaga uscată ce dădeau spre plajă.

— Acum îl aud, spuse.

Era doar un huruit îndepărtat ce abia se putea deosebi de apa de la mal; însă creştea încetul cu încetul în intensitate şi suna foarte jos, ca şi când ar fi venit din mare, şi nu din cer. Părea o şalupă rapidă apropiindu-se în mare viteză.

— Buni băieţi, comentă doctorul Ramos.

Era un picuţ de mândrie în glasul lui, de parcă ar fi vorbit despre un elev eminent, însă tonul său era la fel de liniştit ca de obicei. Individul ăsta, se gândi Teresa, nu se enervează niciodată. Ei, totuşi, îi venea greu să-şi înăbuşe neliniştea şi să reuşească să vorbească cu seninătatea din

glas la care ceilalţi se aşteptau. Dacă ar şti, îşi spuse. Dacă ar şti. Cu atât mai mult în seara asta afurisită, când riscau atât de mult. Trei luni de pregătire pentru ceea ce, până la urmă, se hotăra în mai puţin de două ore, din care trecuseră deja trei sferturi. Acum zgomotul motorului era tot mai puternic şi mai apropiat. Doctorul îşi duse ceasul de mână în dreptul ochilor, înainte de a lumina cadranul cu o strălucire rapidă a brichetei.

— Punctualitate prusacă, adăugă. La locul potrivit şi la ora exactă.

Sunetul se auzea din ce în ce mai aproape, tot la o înălţime foarte joasă. Teresa scrută cu aviditate prin beznă, şi atunci i se păru că-l vede: un punctuleţ negru care creştea în mărime, exact la limita dintre apa întunecată şi pâlpâitul lunii, în larg.

— Fir-ar, spuse.

Era aproape frumos, se gândi. Avea informaţii, amintiri, experienţe care îi permiteau să-şi imagineze marea văzută din cabină, luminile amortizate de pe tabloul de comandă, linia ţărmului profilându-se dinainte, pe cei doi bărbaţi la butoane, VOR-DME din Almería pe frecvenţa 114,1 pentru calcularea relevmentului şi a distanţei deasupra mării de la Alborán, punct-linie-linie-linie-punct-linie-punct, şi apoi coasta, din ochi, în lumina lunii, căutând repere în clipirea farului din stânga. Luminile de la Carboneras la dreapta, pata cenuşie a golfuleţului în centru. De-aş fi acolo sus, îşi spuse. Zburând după ochi la fel ca ei, cu o pereche de boaşe zdravene la locul lor. Atunci punctul negru se mări dintr-o dată, tot la nivelul apei, în timp ce zgomotul motoarelor tot creştea, până când deveni asurzitor, rooaaaar, făcu, de parcă s-ar fi prăvălit peste ei, iar Teresa izbuti să desluşească nişte aripi materializându-se la aceeaşi înălţime de la care priveau ea şi doctorul. Iar într-un târziu zări silueta întreagă a avionului care zbura foarte jos, la vreo cinci metri deasupra mării, cele două elice învârtindu-se ca nişte discuri de argint în contralumina lunii. De mama focului. O clipă mai târziu, survolându-i cu un huruit ce ridică, în

trecere, un nor de nisip şi de alge uscate, avionul luă altitudine, pătrunzând spre uscat în timp ce înclina o aripă la babord şi se pierdea în noapte, între munţii Gata şi Cabrera.

— Acolo avem o tonă şi jumătate, spuse doctorul.

— Încă nu a ajuns jos, răspunse Teresa.

— Va ajunge în cincisprezece minute.

Nu mai aveau nici un motiv să rămână pe întuneric, aşa încât doctorul se scotoci prin buzunarele pantalonilor, îşi aprinse pipa, iar apoi apropie flacăra de ţigara pe care Teresa tocmai şi-o dusese la gură. Pote Gálvez venea cu câte un pahar de cafea în fiecare mână. O umbră mare, atentă la dorinţele ei. Nisipul alb îi amortiza paşii.

— Cum merge, patroană?

— Totul e bine, Bălţatule. Mulţumesc.

Bău lichidul amar, fără zahăr şi înviorat cu câţiva stropi de coniac, savurând ţigara ce avea înăuntru un pic de haşiş. Sper ca totul să continue la fel de bine, se gândi. Celularul pe care îl purta în buzunarul scurtei urma să sune atunci când încărcătura avea să fie în cele patru camionete care aşteptau lângă pista rudimentară: un mic aerodrom abandonat din războiul civil, în mijlocul deşertului almerian, în apropiere de Tabernas, cu cel mai apropiat sat la cincisprezece kilometri. Aceea era ultima etapă a unei operaţiuni complexe, prin care se transmitea o încărcătură de o mie cinci sute de kilograme de clorhidrat de cocaină între cartelul din Medellín şi mafiile italiene, încă o pietricică în pantoful clanului Corbeira, care continua să pretindă exclusivitatea mişcărilor Doñei Blanca pe teritoriul spaniol. Teresa zâmbi în sinea ei. Ce furioşi aveau să fie galicienii, dacă aflau, însă din Columbia îi ceruseră Teresei să studieze posibilitatea de a amplasa, dintr-o singură lovitură, o încărcătură mare ce urma să fie îmbarcată în containere în portul Valencia, cu destinaţia Genova; iar ea se limita să soluţioneze problema. Drogul, sigilat în vid în pachete de zece kilograme, în bidoane de vaselină pentru automobile, traversase Atlanticul după ce

fusese transbordat lângă Ecuador, în dreptul insulelor Galapagos, într-un cargou vechi aflat sub pavilion panamez, *Susana*. Descărcarea se efectuase în oraşul marocan Casablanca; iar de acolo, sub protecţia Jandarmeriei Regale – colonelul Abdelkader Chaib continua să se afle în relaţii excelente cu Teresa – călătorise în camioane până în munţii Rif, la unul dintre depozitele utilizate de asociaţii Transer Naga pentru pregătirea încărcăturilor de haşiş.

— Marocanii s-au ţinut de cuvânt ca nişte domni, comentă doctorul Ramos, cu mâmile în buzunare. Se îndreptau spre maşină, cu Pote Gálvez la volan. Farurile aprinse luminau întinderea de nisip şi de stânci, pescăruşii neadormiţi ce se roteau surprinşi de lumină.

— Da însă meritul vă aparţine, doctore.

— Nu şi ideea.

— Dumneavoastră aţi făcut-o posibilă. Doctorul Ramos trase din pipă fără să spună nimic. Cu greu tacticianul de la Transer Naga formula o nemulţumire ori îşi arăta satisfacţia dinaintea unui elogiu; însă cert e că Teresa bănuia că era mulţumit. Fiindcă, dacă ideea cu avionul mare – podul aerian, îl numeau între ei – îi aparţinuse Teresei, trasarea rutei şi detaliile operative căzuseră în sarcina doctorului. Inovaţia consta în utilizarea zborurilor la joasă înălţime şi a aterizării pe piste secrete într-o operaţiune de mai mare anvergură, mai rentabilă. Deoarece în ultima vreme se iviseră probleme. Două expediţii galiciene, finanţate de clanul Corbeira, fuseseră interceptate de Poliţia de Frontieră, una în Caraibe şi o alta în dreptul Portugaliei; iar o a treia operaţiune, realizată integral de italieni – un comerciant turc cu o jumătate de tonă la bord pe ruta de la Buenaventura la Genova, via Cádiz – s-a sfârşit printr-un eşec total, cu încărcătura sechestrată de Garda Civilă şi cu opt oameni în închisoare. Era un moment dificil; şi, după ce întoarse problema pe toate feţele, Teresa hotărî să rişte cu metodele care cu ani în urmă, în Mexic, îi atrăseseră lui Amado Carrillo supranumele de Stăpânul Cerului. Haide,

conchise. De ce să inventăm, dacă există maeştri. Astfel încât îi puse la muncă la Farid Lataquia şi pe doctorul Ramos. Fireşte, libanezul protestase. Prea puţin timp, prea puţini bani, prea mică marja, întotdeauna i se cer minuni lui şi numai lui. Etcetera. Intre timp, doctorul se închidea cu hărţile, cu planurile şi cu graficele, fumând pipă după pipă şi fără a rosti alte cuvinte decât cele strict necesare, calculând rute, combustibil, locuri. Breşe de radar pentru a ajunge la mare între Melilla si Alhucemas, distanţa de parcurs razant pe deasupra apei cu direcţia est-nord-nord-vest, zone fără pază pentru traversarea coastei spaniole, repere de pe ţărm pentru a se orienta din ochi şi fără instrumente, consum la cotă înaltă şi joasă, sectoare unde un avion de dimensiuni mijlocii nu putea fi detectat zburând deasupra mării. Consultă chiar şi doi controlori de zbor care urmau să fie de gardă în nopţile şi în locurile potrivite, asigurându-se că nimeni nu avea să raporteze dacă vreun ecou suspect apărea pe ecranele radarelor. De asemenea, zburase peste deşertul almerian, în căutarea locului potrivit pentru aterizare, şi se dusese în munţii Rif pentru a verifica, pe teren, condiţiile aerodromurilor locale. Avionul îl obţinuse Lataquia din Africa: un vechi Aviocar C-212 destinat transportului de pasageri între Malabo şi Bata, provenit din ajutoarele spaniole pentru Guineea Ecuatorială, construit în 1978 şi care încă mai zbura. Bimotor şi având o capacitate de încărcătură de două tone. Putea ateriza la o viteză de şaizeci de noduri în două sute cincizeci de metri de pistă dacă inversa elicele şi scotea flapsurile la patruzeci de grade. Cumpărarea s-a realizat fără probleme printr-un contact al ambasadei Guineei Ecuatoriale la Madrid – pe lângă comisionul ataşatului comercial, suprafacturarea a servit la cumpărarea câtorva motoare marinăreşti pentru semirigide – iar Aviocar-ul a zburat la Bangui, unde cele două motoare turbopropulsoare Garret TPE au fost verificate şi puse la punct de nişte mecanici francezi. Apoi se plasase pe o pistă de patru sute de metri în munţii Rif pentru a se ocupa de cocaină. Să facă rost de echipaj nu

fusese greu: o sută de mii de dolari pentru pilot – Jan Karasek, polonez, care se ocupase cu dezinsecţia agricolă, veteran al zborurilor nocturne transportând haşiş pentru Transer Naga la bordul unui Skymaster proprietate personală – şi şaptezeci şi cinci de mii pentru copilot: Fernando de la Cueva, fost militar spaniol care zburase cu Aviocar-urile când fusese în Forţele Aeriene, înainte să treacă la aviaţia civilă şi să rămână şomer în urma unei restructurări de personal de la Iberia. Iar la ora aceea – farurile Cherokee-ului luminau primele case din Carboneras când Teresa se uită la ceasul de bord – cei doi bărbaţi, după ce se orientaseră după luminile autostrăzii Almería – Murcia şi o tăiaseră peste împrejurimile Níjar-ului, vor fi purtat deja avionul, zburând tot jos şi evitând linia de stâlpi de înaltă tensiune pe care doctorul Ramos o desenase cu grijă pe hărţile lui aeriene, în jurul munţilor Alhamilla, întorcând încet spre vest, şi vor fi scoţând flapsurile ca să aterizeze pe aerodromul clandestin luminat de lună, cu un automobil plasat la capătul iniţial şi un altul la trei sute cincizeci de metri mai încolo: două scurte clipiri pentru a semnala începutul şi finalul pistei. Ducând în cală o încărcătură estimată la patruzeci şi cinci de milioane de dolari, din care Transer Naga percepea, ca transportatoare, o sumă echivalentă cu zece la sută.

Se opriră să bea ceva la un han de la şosea înainte de a ieşi de pe N-340: camionagii cinând la mesele din fund, şunci şi cârnaţi atârnaţi de tavan, butoaie de vin, fotografii de toreadori, suporturi rotative cu casete video porno, casete şi CD-uri cu Los Chiringuitos, El Fary, La Niña de los Peines. Ciuguliră în picioare la tejghea, şuncă, măduvioară şi ton proaspăt cu ardei şi roşii. Doctorul Ramos ceru un coniac, iar Pote Gálvez, care conducea, o cafea dublă. Teresa îşi căuta tutunul în buzunarele scurtei, când în poartă se opri un Nissan alb-verde de la Garda Civilă, iar cei dinăuntru intrară în han. Pote Gálvez deveni încordat, cu mâinile ridicate de pe tejghea, întors pe

jumătate, cu neîncredere profesională, spre nou-sosiţi, mişcându-se un pic pentru a o acoperi cu trupul pe stăpâna sa. Uşurel, Bălţatule, îi spuse ea din ochi. Doar nu ne-or seca taman azi. Patrulă rurală. Rutină. Erau doi agenţi tineri, cu uniforme de culoare măslinie şi cu pistoale în tecile negre fixate lateral. Spuseră politicos bună seara, îşi lăsară beretele pe un taburet şi îşi proptiră coatele la capătul tejghelei. Păreau relaxaţi, iar unul dintre ei îi privi scurt, distrat, în timp ce-şi punea zahăr în cafea şi amesteca cu linguriţa. Expresia doctorului Ramos strălucea când schimbă o privire cu Teresa. Dacă sticleţii ăştia ar şti, spunea fără cuvinte, îndeSand cu calm tutun în căuşul pipei. Ce chestie. Apoi, când gardienii se pregăteau să plece, doctorul îi zise ospătarului că i-ar face mare plăcere să le plătească el cafelele. Unul dintre ei protestă amabil, iar celălalt schiţă un zâmbet. Mulţumesc. Spor la lucru, spuse doctorul când ei plecau. Mulţumim, spuseră din nou.

— Buni băieţi, rezumă doctorul când închiseră uşa.

La fel spusese şi despre piloţi, îşi aminti Teresa, când motoarele Aviocar-ului vuiau deasupra plajei. Şi asta, printre altele, îi plăcea ei la respectivul personaj. Imparţialitatea lui de nestrămutat. Oricine, văzut din perspectiva adecvată, putea fi băiat bun. Sau fată bună. Lumea era un loc dificil, cu reguli complicate, unde fiecare juca rolul pe care i-l încredinţa propriul destin. Şi nu întotdeauna era posibil să alegi. Toţi oamenii pe care îi cunosc, îl auzise pe doctor comentând odată, au motive să facă ceea ce fac. Acceptând acest lucru la semenii tăi, conchidea el, nu-i greu să te comporţi frumos cu ceilalţi. Trucul constă în a le căuta întotdeauna partea pozitivă. Iar fumatul pipei ajută mult. Îţi dă timp de reflecţie, îţi oferă ocazia să-ţi mişti mâinile încet, şi să te priveşti, şi să-i priveşti pe ceilalţi.

Doctorul comandă un al doilea coniac, iar Teresa – la han nu aveau tequila – o tescovină galiciană care îţi scotea flăcări pe nas. Prezenţa gardienilor îi adusese aminte de o conversaţie recentă şi de îngrijorări mai vechi. Cu trei

săptă-mâni în urmă primise o vizită la sediul oficial al firmei Transer Naga, care acum ocupa o clădire întreagă cu cinci etaje pe Avenida del Mar, lângă parcul din Marbella. O vizită neanunţată pe care la început ea refuză să o primească, până când Eva, secretara ei – Pote Gálvez stătea în faţa uşii biroului, pironit pe covor ca un doberman – îi arătă un ordin judecătoresc care îi recomanda Teresei Mendoza Chávez, domiciliată în aşa şi pe dincolo, să accepte acea întrevedere, sau să se supună demersurilor ulterioare ce se vor desfăşura. Anchetă preliminară, spunea hârtia, fără să precizeze preliminară la ce. Şi sunt doi, adăugă secretara. Un bărbat şi o femeie. Garda Civilă. Aşa încât, după ce medită un pic, Teresa puse să fie anunţat Teo Aljarafe, ca să fie prevenit, îl linişti pe Pote Gálvez cu un gest şi îi spuse secretarei să-i invite în sala de şedinţe. Nu se strânseră mâini. După un salut de circumstanţă, cei trei luară loc în jurul marii mese rotunde de pe care se retrăseseră mai înainte toate actele şi mapele. Bărbatul era subţire, serios, arătos, cu părul încărunţit înainte de vreme, tuns periuţă şi cu o mustaţă frumoasă. Avea o voce gravă şi plăcută, hotărî Teresa; la fel de educată ca şi manierele sale. Era îmbrăcat în civil, cu o haină de catifea reiată foarte uzată şi cu pantaloni sport, însă întreaga sa înfăţişare părea a unui soldat, foarte militărească. Mă numesc Castro, spuse el, fără să adauge prenumele, gradul sau funcţia; deşi, după un moment, păru să se gândească mai bine şi adăugă amănuntul cu căpitanul. Căpitanul Castro. Iar ea este sergentul Moncada. În timp ce făcea scurta prezentare, femeia – cu părul roşu, îmbrăcată cu fustă şi jerseu, cercei de aur, cu ochi mici şi inteligenţi – scoase un reportofon din geanta din foaie de cort pe care o ţinea pe genunchi şi îl aşeză pe masă. Sper, spuse, că nu vă deranjează. Apoi îşi suflă nasul într-un şerveţel – părea răcită, sau alergică – pe care îl lăsă, mototolit, în scrumieră. Nicidecum, răspunse Teresa. Dar, în acest caz, va trebui să aşteptaţi să-mi chem avocatul. Şi asta include să luăm notiţe. Astfel încât, după ce aruncă o privire spre şeful ei, sergentul Moncada se

încruntă, vârî reportofonul în geantă şi mai folosi un şerveţel. Căpitanul Castro explică în câteva cuvinte ce îi adusese acolo. În cursul unei investigaţii recente, unele rapoarte conduceau spre nişte firme legate de Transer Naga.

— Probabil că există şi dovezi în acest sens, fireşte.

— Ei bine, nu. Îmi pare rău să spun că nu există.

— În acest caz, nu înţeleg rostul vizitei.

— E de rutină.

— Aha.

— Simplă cooperare cu Justiţia.

— Aha.

Atunci căpitanul Castro îi povesti Teresei cum o acţiune a Gărzii Civile – nişte şalupe pneumatice presupuse a fi destinate traficului de droguri – fusese stopată printr-o scurgere de informaţii şi prin neaşteptatul amestec al Corpului Naţional de Poliţie. Nişte agenţi ai comisariatului din Estepona au intervenit înainte de vreme, intrând într-o hală din poligonul industrial unde, în loc de materialul urmărit de Garda Civilă, găsiseră doar două şalupe vechi ieşite din uz, fără să obţină nici o probă şi fără să efectueze nici o arestare.

— Cât de rău îmi pare, spuse Teresa. Însă nu înţeleg ce am eu de-a face cu asta.

— Acum, nimic. Poliţia a stricat totul. Investigaţia noastră s-a dus de râpă, fiindcă cineva le-a strecurat oamenilor din Estepona informaţii manipulate. Nici un judecător n-ar continua cu ce s-a găsit.

— Fir-ar… Şi aţi venit să-mi povestiţi mie? Tonul ei îi făcu pe bărbat şi pe femeie să schimbe o privire.

— Într-un fel, încuviinţă căpitanul Castro. Am crezut că opinia dumneavoastră avea să fie utilă, în acest moment lucrăm la o jumătate de duzină de chestiuni aflate în legătură cu acelaşi anturaj.

Sergentul Moncada se aplecă în faţă în scaunul ei. Nici ruj de buze, nici machiaj. Ochii ei mici păreau obosiţi. Guturaiul. Alergia. O noapte de muncă, presupuse Teresa.

Mai multe zile de când nu se spălase pe cap. Cerceii de aur străluceau, nepotriviţi.

— Căpitanul se referă la anturajul dumneavoastră.

Teresa se hotărî să ignore ostilitatea acelui dumneavoastră. Se uita la jerseul boţit al femeii.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi – se întoarse spre bărbat. Relaţiile mele sunt la vedere.

— Nu tipul acela de relaţii, spuse căpitanul Castro. Aţi auzit vorbindu-se de Chemical STM?

— Niciodată.

— Dar de Konstantin Garofi Ltd?

— Da. Am acţiuni. Doar un pachet minoritar.

— Ce ciudat. După rapoartele noastre, societatea import-export Konstantin Garofi, cu sediul în Gibraltar, vă aparţine în întregime.

Poate că trebuia să-l aştept pe Teo, se gândi Teresa. În orice caz, nu era momentul să dea înapoi, îşi arcui o sprânceană.

— Sper că aveţi probe ca să afirmaţi asta. Căpitanul Castro îşi mângâie mustaţa. Clătina încet din cap, dubitativ, ca şi cum ar fi socotit cu adevărat până la ce punct se bizuia sau nu pe acele probe. Ei bine, nu, conchise într-un târziu. Din nefericire, nu avem, deşi în cazul ăsta contează mai puţin. Fiindcă ne-a sosit un raport. O cerere de cooperare de la DEA din America şi de la guvernul columbian, referitoare la o încărcătură de cincisprezece tone de permanganat de potasiu sechestrate în portul caraibean Cartagena.

— Credeam că comerţul cu permanganat de potasiu e liber.

Se rezemase de spătarul scaunului şi se uita la gardianul civil cu o surprindere ce părea autentică, în Europa da, fu răspunsul, însă nu şi în Columbia, unde se folosea ca precursor al cocainei. Iar în Statele Unite, cumpărarea şi vânzarea lui erau controlate începând cu anumite cantităţi, întrucât figura pe lista celor doisprezece precursori şi a celor treizeci şi trei de substanţe chimice a

căror comercializare era supravegheată prin legi federale. Permanganatul de potasiu, cum poate – ori, eventual, fără îndoială – doamna ştia, era unul din acele douăsprezece produse esenţiale pentru elaborarea pastei de bază şi a clorhidratului de cocaină. Combinate cu alte substanţe chimice, zece tone serveau la rafinarea a optzeci de tone de drog. Ceea ce, vorba aia, nu-i tocmai un fleac. După această expunere, gardianul civil rămase privind-o pe Teresa, inexpresiv, ca şi când asta ar fi fost tot ce avea de spus. Ea numără în minte până la trei. Da' de unde. Începea să o doară capul, însă nu-şi putea permite să scoată o aspirină în faţa celor doi. Ridică din umeri.

— Nu mai spuneţi… Şi?

— Păi, încărcătura a sosit pe cale maritimă de la Algeciras, cumpărată fiind de Konstantin Garofi de la societatea belgiană Chemical STM.

— Mă uimeşte că societatea asta din Gibraltar exportă direct în Columbia.

— Bine faceţi că vă uimeşte – dacă în acest comentariu era ceva ironie, nu se observa, în realitate, ceea ce au făcut e că au cumpărat produsul în Belgia, l-au adus până la Algeciras, iar aici l-au pus în cârca altei societăţi situate în insula Jersey, care l-a trimis în container, mai întâi în Puerto Cabello, în Venezuela, iar apoi la Cartagena… Pe drum, produsul a fost transferat în bidoane inscripţionate ca dioxid de magneziu. Pentru camuflare.

Nu erau galicienii; Teresa ştia. De data asta nu ei ciripeau. Era la curent cu faptul că problema avea rădăcini în Columbia. Probleme locale, în spate aflându-se DEA. Nimic care s-o afecteze măcar pe departe.

— Pe ce cale?

— În largul mării. La Algeciras s-a îmbarcat drept ceea ce era în realitate.

Păi până aici ţi-a fost, scumpete. Uită-te pe masă la minutele mele, cum scot o ţigară legitimă dintr-un pachet legitim şi cum o aprind cu calmul celor drepţi. Albe şi

inocente. Aşa că nici o laie. Ce-mi spui mie.

— Păi ar trebui, sugeră, să cereţi explicaţii acelei societăţi cu sediul în Jersey.

Sergentul făcu un gest de nerăbdare, însă nu spuse nimic. Căpitanul Castro înclină puţin capul, parcă declarându-se capabil să aprecieze un sfat bun.

— S-a dizolvat după operaţiune, comentă. Era doar un nume pe o stradă din Saint Hélier.

— Fir-ar. Toate astea sunt dovedite?

— Cât se poate de dovedite.

— Atunci, oamenii de la Konstantin Garofi au fost înşelaţi în buna lor credinţă.

Sergentul deschise gura pe jumătate ca să spună ceva, şi iarăşi se răzgândi. Îşi privi şeful o clipă, iar apoi scoase din geantă un carneţel Cum scoţi şi creionul, se gândi Teresa, cum ieşiţi în stradă. Chiar acum. Oricum ieşiţi, chiar dacă nu-l scoţi.

— În orice caz, continuă ea, dacă am înţeles bine, dumneavoastră vorbiţi despre transportul unui produs chimic legal, în cadrul vamal al sPatiului Schengen. Nu văd ce e ciudat în asta. Fără îndoială, documentaţia o fi în regulă, cu certificate de destinaţie şi tot restul. Nu cunosc prea multe amănunte despre Konstantin Garofi, însă, după ştirea mea, sunt scrupuloşi în respectarea legii. În caz contrar, eu n-aş avea acţiuni acolo.

— Liniştiţi-vă, spuse căpitanul Castro, amabil.

— Arăt ca şi cum as fi neliniştită? Celălalt o privi fără să răspundă imediat.

— În ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră şi pe Konstantin Garofi, spuse într-un târziu, totul pare legal.

— Din nefericire, adăugă sergentul.

Îşi umezea un deget cu limba ca să dea filele carneţelului. Lasă vraja, copilă, se gândi Teresa. Poate vrei să mă faci să cred că ai notat acolo câte kilograme a avut ultimul meu transport.

— Mai e ceva?

— Întotdeauna va mai fi ceva, răspunse căpitanul.

Atunci să trecem la baza a doua, parşivule, se gândi Teresa în timp ce îşi stingea ţigara în scrumieră. Făcu asta cu o violenţă calculată, dintr-o singură mişcare. Iritarea de rigoare şi nici un gram în plus, cu toate că durerea de cap o făcea să se simtă din ce în ce mai stingherită. La Sinaloa, cei doi ar fi fost deja cumpăraţi sau morţi. Simţea dispreţ pentru felul în care se prezentau acolo, luând-o drept ceea ce nu era. Atât de neciopliţi. Dar mai ştia şi că dispreţul duce la aroganţă, iar de acolo pornind se comit erori. Excesul de încredere te sparge mai abitir decât împuşcăturile.

— Haideţi să lămurim lucrurile, spuse. Dacă aveţi chestiuni concrete care mă privesc, atunci această discuţie va continua în prezenţa avocatului meu. Dacă nu, vă voi ruga să vă lăsaţi de frecţii.

Sergentul Moncada uită de carneţel. Mângâia masa, parcă verificând calitatea lemnului. Părea îmbufnată.

— Am putea continua conversaţia în nişte încăperi oficiale…

Ai ajuns aici, în sfârşit, se gândi Teresa. Drept unde te aşteptam.

— Păi bănuiesc că nu, sergent, replică foarte calm. Fiindcă, în afară de cazul în care aveţi ceva concret, ceea ce nu aveţi, eu aş sta în acele încăperi exact atât cât i-ar trebui cabinetului meu legal ca să vă târască prin procese de să vă meargă fulgii… Pretinzând, desigur, despăgubiri morale şi economice.

— Nu aveţi de ce să vă supăraţi, temperă căpitanul Castro. Nimeni nu vă acuză de nimic.

— De asta sunt ultrasigură. De faptul că nimeni nu mă acuză.

— Cu siguranţă, nu sergentul Velasco.

Au să ţi-o tragă ca la poponari, se gândea ea. Lăcata, şi-a scos masca aztecă.

— Poftim?… Sergentul cum?

Celălalt o privea cu o curiozitate rece. Eşti tare

mişto, se gândi ea. Cu manierele tale corecte. Cu părul tău cărunt şi cu mustaţa aia frumoasă de ofiţer şi de cavaler. Fata ar trebui să se spele pe cap ceva mai des.

— Iván Velasco, spuse rar căpitanul. Gardian civil. Decedat.

Sergentul Moncada se aplecă din nou în faţă. Cu o mutră scorţoasă.

— Un porc. Vă pricepeţi cât de cât la porci, doamnă?

O spuse cu o vehemenţă prost înfrânată. Poate că e vorba de firea ei, se gândi Teresa. Părul ăla roşu murdar poate că are vreo legătură. Poate că munceşte prea mult, sau e nefericită cu soţul ei, sau ce ştiu eu. Oricum n-o fute nimeni. Şi n-o fi tocmai uşor să fii muiere, în meseria ei. Ori poate că azi treaba se împarte pe roluri: gardianul civil politicos, gardianul civil rău. În faţa unei parşive ca aceea care presupun ei că sunt, tipei îi revine s-o facă pe aia rea. Logic. Dar mie mi se fâlfâie.

— Asta are ceva de-a face cu permanganatul de potasiu?

— Vă rog – asta nu suna deloc simpatic; sergentul se scobea în dinţi cu unghia de la degetul mic. Nu ne luaţi peste picior.

— Velasco frecventa nişte companii rău famate, lămuri cu simplitate căpitanul Castro, şi a fost omorât cu ceva timp în urmă, când aţi ieşit dumneavoastră din închisoare. Vă amintiţi? Santiago Fisterra, Gibraltar şi toate acelea. Când nici nu visaţi să fiţi ce sunteţi acum.

În expresia Teresei nu exista nici de-al dracului vreo şansă de a-şi aminti. Aşadar n-aveţi nimic, reflecta ea. Veniţi să scuturaţi pomul.

— Păi să vedeţi că nu, spuse. Nu-mi spune nimic Velasco ăla.

— Nu vă spune, comentă femeia. Aproape că scuipa. Se întoarse spre şeful ei, insinuând şi dumneavoastră ce părere aveţi, căpitane, însă Castro se uita pe fereastră, gândindu-se parcă la altceva.

— În realitate, nu vă putem pune în legătură,

continuă sergentul Moncada. În plus, sunt chestii fumate, nu-i aşa? Îşi umezi iar un deget şi consultă carneţelul, deşi era clar că nu citea nimic. Şi povestea cu celălalt, Cañabota, care a fost omorât la Fuengirola, nici asta nu vă sună?... Numele Oleg Iasikov nu vă spune nimic?... N-aţi auzit niciodată vorbindu-se de haşiş, nici de cocaină, nici de columbieni, nici de galicieni? Se întrerupse, sumbră, ca să-i dea ocazia Teresei să intercaleze un comentariu; însă ea nu deschise gura... Sigur. Problemele dumneavoastră sunt imobiliarele, bursa, cramele jerezane, politica locală, paradisurile fiscale, operele de caritate şi cinele cu guvernatorul de Málaga.

— Şi cinematografia, sugeră căpitanul, obiectiv. Stătea mai departe întors spre fereastră, părând că se gândeşte la orice altceva. Aproape melancolic.

Sergentul ridică o mână.

— E adevărat. Am uitat că vă ocuPati cu cinematografia – tonul devenea tot mai grosolan; din când în când vulgar, ca şi când până atunci l-ar fi înăbuşit, ori recurgea acum la el în mod deliberat... Trebuie să vă simţiţi foarte în siguranţă în afacerile dumneavoastră de milioane şi în viaţa dumneavoastră de lux, cu ziariştii care vă transformă într-o vedetă.

Am mai fost eu provocată, se gândi Teresa, şi mai bine decât o face ea. Ori tipa asta e prea naivă, chit că e neam prost, ori pe bune că n-au nimic de care să se agaţe.

— Ziariştii ăştia, răspunse foarte calmă, sunt vârâţi în nişte plângeri judiciare de n-or să mai termine niciodată. În ce vă priveşte pe dumneavoastră, chiar credeţi că am să mă joc de-a hoţii şi vardiştii?

Era rândul căpitanului. Se întorsese încet spre ea şi o privea din nou.

— Doamnă. Colega mea şi cu mine avem o muncă de făcut. Asta include mai multe investigaţii în curs – aruncă o privire fără prea multă încredere spre carneţelul sergentului Moncada. Vizita aceasta nu are alt obiect decât să v-o spunem.

— Ce amabil şi ce minunat. Să mă înştiinţaţi aşa.

— Vedeţi, voiam să stăm puţin de vorbă. Să vă cunoaştem mai bine.

— Oricum, interveni sergentul, am vrut chiar să vă dăm emoţii.

Şeful ei tăgădui din cap.

— Doamna nu e din acelea care au emoţii. N-ar fi ajuns niciodată unde se află acum – zâmbi puţin; un zâmbet de alergător de fond… Sper că viitoarea noastră conversaţie va avea loc în împrejurări mai favorabile. Pentru mine.

Teresa se uită în scrumieră, cu singurul ei muc de ţigară stins printre biluţele de hârtie. Drept cine o luau aceia doi? Drumul ei fusese lung şi anevoios; mult prea mult pentru ca acum să suporte trucurile acelea ieftine de comisariat de telefilm. Erau doar o pereche de intruşi care se scobeau în dinţi, mototoleau şerveţele şi pretindeau să răscolească prin sertare. Să-i dea emoţii, spunea afurisita de sergent. Dintr-o dată se simţi iritată. Avea treburi de rezolvat, în loc să-şi piardă vremea. Să ia o aspirină, de exemplu. Când cei doi aveau să iasă de-acolo, avea să-l însărcineze pe Teo să prezinte o plângere pentru constrângere. Iar apoi avea să dea nişte telefoane.

— Vă rog să plecaţi.

Se ridică în picioare. Şi iată că ştie să râdă sergentul, constată. Dar nu-mi place cum o face. Şeful ei se ridică în acelaşi timp cu Teresa, însă cealaltă continua să şadă, un pic aplecată pe scaun, cu degetele strânse pe marginea mesei. Cu râsul acela uscat şi confuz.

— Aşa, cu binişorul? Nu veţi încerca mai întâi să ne ameninţaţi, nici să ne cumpăraţi, ca pe căcaţii ăia de la DOCS? Asta ne-ar face foarte fericiţi. O încercare de mită în toată regula.

Teresa deschise uşa. Pote Gálvez era acolo, mare, de veghe, ca şi când nu s-ar fi urnit de pe covor. Şi sigur că nu se urnise, îşi ţinea mâinile uşor depărtate de corp. Aşteptând. ÎI linişti cu o privire.

— Poate că sunteţi într-o ureche, spuse Teresa. Eu nu fac lucruri din astea.

Sergentul se ridică în sfârşit, aproape scrâşnind din dinţi îşi suflase iarăşi nasul şi ţinea şerveţelul mototolit într-o mână şi carneţelul în cealaltă. Se uita în jur, la tablourile scumpe de pe pereţi, la vederea de la fereastră spre oraş şi spre mare. Nu-şi mai disimula ranchiuna, îndreptându-se spre uşă în spatele şefului ei, se opri în faţa Teresei, foarte aproape, şi vârî carneţelul în geantă.

— Sigur. Aveţi cine s-o facă în locul dumneavoastră, nu? Îşi apropie faţa şi mai mult, iar ochişorii ei înroşiţi păreau să plesnească de mânie. Haideţi, curaj. Măcar o dată încercaţi s-o faceţi personal. Ştiţi cât câştigă un gardian civil?… Sunt sigură că ştiţi. Ca şi pe aia cu oamenii care mor şi putrezesc pentru tot căcatul ăla cu care dumneavoastră faceţi trafic… De ce nu încercaţi să ne mituiţi pe căpitan şi pe mine?… M-ar încânta să aud o ofertă din partea dumneavoastră şi să vă scot din biroul ăsta în cătuşe şi-n ghionturi – aruncă cocoloşul pe jos… Nemernică nenorocită.

Exista o logică, la urma urmei. La asta se gândea Teresa în timp ce traversa albia aproape uscată a râului, care se acumula în mici lagune puţin adânci în preajma mării. O focalizare aproape exterioară, străină, într-un fel matematică, ce îi îngheţa inima. Un sistem liniştit de a situa faptele, şi mai ales circumstanţele aflate la începutul şi la sfârşitul acestor fapte, lăSand fiecare număr de o parte sau de cealaltă a semnelor care dădeau ordine şi sens. Toate acestea permiteau să se excludă, în principiu, vinovăţia sau remuşcarea. Acea fotografie ruptă de la jumătate, fata cu ochi încrezători care rămăsese atât de departe de ea, acolo în Sinaloa, era bileţelul ei cu indulgenţe, întrucât de logică era vorba, ea nu putea decât să se mişte încotro o conducea acea logică. Insă paradoxul nu lipsea: ce se întâmplă atunci când nu aştepţi nimic, iar

fiecare înfrângere aparentă te împinge în sus pe când aştepţi, trează în zori, momentul când viaţa îşi va rectifica eroarea şi va lovi cu adevărat, pentru totdeauna. Adevărata Situaţie, într-o zi începi să crezi că momentul acela nu va sosi niciodată, iar în următoarea intuieşti că tocmai aici e capcana: să crezi că nu va sosi niciodată. Astfel mori anticipat ore în şir, zile în şir, ani în şir. Mori îndelung, senin, fără strigăte şi fără Sange. Mori cu atât mai mult cu cât te gândeşti mai mult şi cu cât trăieşti mai mult.

Se opri pe pietricelele de pe plajă şi privi în zare. Purta un trening gri şi nişte pantofi de sport, iar vântul îi răvăşea părul peste faţă. De partea cealaltă a gurii de vărsare a râului Guadalmina exista o limbă de nisip unde îşi făcea loc marea; iar în fund, prin ceaţa uşoară şi albăstrie a orizontului, străluceau albe Puerto Banús şi Marbella. Terenurile de golf erau la stânga, ajungând până aproape lângă mal, în jurul clădirii vopsite în ocru a hotelului şi al refugiilor de pe plajă închise pe timp de iarnă. Teresei îi plăcea Guadalmina Baja în acea perioadă a anului, cu plajele pustii şi câţiva jucători de golf paşnici mişcându-se departe. Casele de lux silenţioase şi închise în spatele zidurilor înalte, acoperite cu flori de buganvilea. Una dintre ele, cea mai apropiată de capătul de pământ care înainta în mare, îi aparţinea. *Las Siete Gotas* era numele scris pe o frumoasă placă de faianţă lângă poarta principală, într-o ironie *culichi* pe care, acolo, doar ea şi Pote Gálvez o puteau sesiza. Dinspre plajă nu se puteau desluşi decât înaltul zid exterior, copacii şi arbuştii care se zăreau pe deasupra ascunzând camerele video de siguranţă şi, de asemenea, acoperişul şi cele patru hornuri: şase sute de metri edificaţi pe o parcelă de cinci mii, forma unei vechi hacienda cu aer mexican, albă cu prelungiri ocru, o terasă la etajul de sus, un mare portic deschis spre grădină, spre fântâna de faianţă şi spre piscină.

În zare se vedea o navă – un vas de pescuit operând aproape de ţărm – iar Teresa se opri un răstimp s-o urmărească cu interes. Continua să fie legată de mare; iar

în fiecare dimineaţă, când se trezea, primul lucru pe care îl făcea era să arunce o privire spre imensitatea albastră, cenuşie, violetă, după lumină şi după zile. Încă mai calcula din instinct hula puternică, hula de fund, vânturile prielnice sau neprielnice, chiar şi atunci când nu avea pe nimeni care lucra pe mare. Acea coastă întipărită în memoria ei cu precizia unei hărţi de navigaţie continua să fie o lume familiară căreia îi datora nefericiri şi avere, precum şi imagini pe care evita să le evoce în exces, de teamă că se vor schimba în memoria ei. Căsuţa de pe plaja din Palmones. Nopţile în Strâmtoare, zburând în izbituri de gurnă. Adrenalina urmăririi şi a victoriei. Trupul dur şi tandru al lui Santiago Fisterra. Cel puţin l-am avut, se gândi. L-am pierdut, dar mai întâi l-am avut. Era un lux intim şi cât se poate de calculat să-şi amintească în singurătate, cu o ţigară cu haşiş şi tequila, în nopţile fără lună, când zgomotul resacu-lui de pe plajă ajungea prin grădină, amintindu-şi şi amintindu-se. Uneori auzea elicopterul Poliţiei de Frontieră trecând pe deasupra plajei, fără lumini, şi se gândea că poate îl pilota bărbatul pe care îl văzuse în uşa camerei de spital; cel care îi urmărea zburând în urma siajului vechiului Phantom şi care, în cele din urmă, se aruncase în mare ca să-i salveze viaţa lângă stânca lui León. Odată, supăraţi din cauza urmăririlor poliţiştilor de frontieră, doi oameni ai Teresei, un marocan şi un gibraltarian care lucrau pe cauciucuri, propuseră să-i dea o lecţie pilotului de pe pasăre. Nemernicului aceluia. O cursă pe uscat ca să-l uşureze de piele. Când veni sugestia, Teresa îl convocă pe doctorul Ramos şi îi ordonă să transmită, fără să schimbe o virgulă, mesajul la toată lumea, de la vlădică la opincă. Acest individ îşi face meseria aşa cum noi ne-o facem pe-a noastră, spuse. Astea sunt regulile, iar dacă într-o zi se duce naibii într-o urmărire sau mi ţi-l buleşte careva pe o plajă, e treaba lui. Uneori câştigi, alteori pierzi, însă cui are să se atingă de un fir de păr din capul lui în afara serviciului, voi pune să i se jupoaie pielea de pe el. Vă e clar? Şi le-a fost.

Cât despre mare, Teresa îşi păstra legătura personală

cu ea. Şi nu numai de pe ţărm. *Sinaloa*, un vas Fratelli Benetti de treizeci şi opt de metri lungime şi şapte lăţime, înmatriculat în Jersey, stătea ancorat în zona exclusivă din Puerto Banús, alb şi impresionant cu cele trei punţi şi cu aspectul său de iaht clasic, cu interioarele mobilate în lemn de tec şi de *iroko*, băi din marmură, patru cabine pentru invitaţi şi un salon de treizeci şi patru de metri pătraţi, surmontat de o impresionantă marină în ulei de Montague Dawson – *Bătălia dintre navele Spartiate şi Antilla la Trafalgar* – pe care Teo Aljarafe o achiziţionase pentru ea la o licitaţie de la Claymore. Cu toate că Transer Naga întrebuinţa mijloace navale de orice fel, Teresa nu a folosit niciodată *Sinaloa* pentru activităţi ilicite. Era un teritoriu neutru, o lume proprie, cu acces restrâns, pe care nu dorea s-o pună în legătură cu restul vieţii sale. Un căpitan, doi marinari şi un mecanic menţineau iahtul pregătit să iasă pe mare în orice clipă, iar ea se îmbarca frecvent, uneori pentru scurte ieşiri de câte două zile, iar alteori pentru croaziere de două sau trei săptămâni. Cărţi, muzică, un televizor cu video. Niciodată nu aducea invitaţi, cu excepţia lui Pati O'Farrell, care a însoţit-o în câteva ocazii. Singurul care o escorta mereu, suportând cu stoicism răul de mare, era Pote Gálvez. Teresei îi plăceau drumurile lungi în singurătate, zilele când telefonul nu suna şi nici nu era nevoie să deschidă gura. Să se aşeze noaptea în cabina de comandă lângă căpitan – un om din Marina Comercială puţin vorbăreţ, angajat de doctorul Ramos, pe care Teresa l-a aprobat tocmai pentru economia lui de cuvinte – să deconecteze pilotul automat şi să ia cârma ea însăşi pe vreme rea, ori să-şi petreacă zilele însorite şi liniştite într-un şezlong de pe puntea de la pupa, cu o carte în mână ori privind marea. De asemenea, îi plăcea să se ocupe personal de întreţinerea celor două motoare turbodiesel MTU de 1.800 de cai-putere care îi permiteau iahtului *Sinaloa* să navigheze cu treizeci de noduri, lăSand un siaj drept, lat şi puternic. Obişnuia să coboare în sala maşinilor, cu părul strâns în două cozi şi cu un batic în jurul frunţii, şi îşi petrecea acolo ceasuri în şir,

atât în port cât şi în largul mării. Cunoştea fiecare piesă din motoare. Iar odată, când au suferit o avarie cu un vânt puternic venind din faţă dinspre răsărit la Alborán, a lucrat cinci ore acolo jos, mânjită de vaselină şi de ulei, lovindu-se de ţevi şi de pereţii de compartimentare, în vreme ce căpitanul încerca să evite ca iahtul să se culce orizontal ori să derive prea mult sub vânt, până când ea şi mecanicul au rezolvat problema. La bordul iahtului *Sinaloa* făcu câteva călătorii lungi, Marea Egee şi Turcia, sudul Franţei, Insulele Eoliene pe gurile râului Bonifacio; iar adesea ordona să se ia drumul Balearelor. Îi plăceau golfuleţele liniştite aflate la nord de Ibiza şi de Mallorca, aproape pustii pe timp de iarnă, şi să arunce ancora dinaintea limbii de nisip ce se întindea între Formentera şi Es Freus. Acolo, în dreptul plajei Los Trocados, Pote Gálvez avusese recent o ciocnire cu nişte *paparazzi*. Doi fotografi obişnuiţi din Marbella au identificat iahtul şi s-au apropiat pe o placă pentru a o surprinde pe Teresa, până când sinaloezul s-a dus să-i fugărească cu şalupa pneumatică de la bord. Rezultat: câteva coaste rupte, încă o despăgubire de câteva milioane. Chiar şi aşa, fotografia a ajuns să fie publicată pe prima pagină din *Lecturas*. Regina Sudului în vacanţă la Formentera.

Se întoarse agale. În fiecare dimineaţă, inclusiv în rarele zile cu vânt şi ploaie, se plimba pe plajă până la Linda Vista, singură. Pe mica înălţime de lângă râu desluşi figura solitară a lui Pote Gálvez, care veghea de la distanţă. Îi era interzis să o escorteze în acele plimbări, şi sinaloezul rămânea în urmă, privind-o cum se duce şi se întoarce, santinelă nemişcată în depărtare. Loial ca un câine de vânătoare care aşteaptă, liniştit, să se întoarcă stăpâna. Teresa zâmbi în sinea ei. Între Bălţat şi ea, timpul statornicise o complicitate tăcută, alcătuită din trecut şi din prezent. Accentul sinaloez dur al pistolarului, felul său de a se îmbrăca, de a se purta, de a-şi mişca înşelătoarele nouăzeci şi nu se ştie câte kilograme de greutate, eternele

cizme din piele de iguană şi chipul de indian cu mustaţa deasă şi neagră – în ciuda timpului petrecut în Spania, Pote Gálvez părea abia ieşit dintr-o cârciumă *culichi* – însemnau pentru Teresa mai mult decât era ea dispusă să recunoască, în realitate, fostul om de arme al lui *Batman* Güemes era singura ei legătură cu acele meleaguri. Nostalgii comune, ce nu trebuiau argumentate. Amintiri bune şi rele. Legături pitoreşti care se iveau într-o frază, într-un gest, într-o privire. Teresa îi împrumuta paznicului casete cu muzică mexicană: José Alfredo, Chavela, Vicente, Los Tucanes, Los Tigres, chiar şi o bandă preţioasă pe care o avea cu Lupita D'Alessio – voi fi iubita ta sau ce-o trebui să-ţi fiu/voi fi orice-mi vei cere tu – astfel încât, când trecea pe sub fereastra camerei pe care Pote Gálvez o ocupa într-un capăt al casei, auzea aceste cântece, o dată şi încă o dată. Iar uneori, când ea se afla în salon, citind sau ascultând muzică, sinaloezul se oprea o clipă, respectuos, distant, trăgând cu urechea de pe hol sau din uşă, cu privirea impasibilă, fixă, care pentru el ţinea loc de zâmbet. Nu vorbeau niciodată de Culiacán, nici de evenimentele care făcuseră ca drumurile lor să se încrucişeze. Şi nici despre defunctul Fierros Motanul, integrat de multă vreme în temeliile unei vile din Nueva Andalucía. O singură dată schimbară câteva cuvinte despre toate acestea, în ajunul Crăciunului, când Teresa le dădu zi liberă oamenilor din serviciul ei – o menajeră, o bucătăreasă, un grădinar, doi bodyguarzi marocani de încredere care făceau cu schimbul la poartă şi în grădină – şi ea însăşi intră în bucătărie şi pregăti *chilorio*, rac umplut gratinat şi turte de mălai, iar apoi îi spuse pistolarului te invit să cinezi ca un *narco*, Bălţatule, că una-i seara asta, hai că se răceşte. Şi se aşezară în sufragerie, cu sfeşnice de argint şi cu lumânări aprinse, câte una la fiecare colţ al mesei, cu tequila, bere şi vin negru, foarte tăcuţi amândoi, ascultând muzica Teresei şi de asemenea pe cealaltă, pur Culiacán şi tare nesuferită, pe care i-o trimiteau uneori lui Pote Gálvez de acolo: Pedro şi Inés şi afurisita lor de camionetă gri, *El Borrego, El*

Centenario en la Ram, melodia lui Gerardo, Avioneta Cessna, Douăzeci de femei în negru. Ştiu doar că-s sinaloez – acolo fredonară împreună, în şoaptă – de ce se mai pun cu mine? Iar când, pentru a termina, José Alfredo cânta melodia cu Calul Alb – preferata paznicului, care îşi apleca puţin capul şi încuviinţa în timp ce asculta – ea spuse suntem departe din cale-afară, Bălţatule; iar el răspunse ăsta-i adevărul, patroană, dar mai bine-i prea departe decât prea aproape. Apoi se uită în farfuria lui, căzut pe gânduri, şi în cele din urmă îşi ridică privirea.

— Nu v-aţi gândit niciodată să vă-ntoarceţi, doamnă?

Teresa îl privi atât de fix, încât pistolarul se foi în scaun, stingherit, şi se uită în altă parte. Deschise gura, poate pentru a încerca să se dezvinovăţească, dar ea zâmbi un pic, distantă, apropiindu-şi de buze paharul cu vin.

— Ştii că nu ne putem întoarce, spuse ea. Pote Gálvez se scărpina la tâmplă.

— Apăi să vedeţi că eu nu, fireşte. Dar dumneavoastră aveţi mijloace. Aveţi contacte şi aveţi lovele. Sigur că, dacă aţi vrea, aţi aranja numai bine.

— Şi tu ce-ai face dacă eu m-aş întoarce? Pistolarul se uită iar în farfurie, încruntat, ca şi cum înainte vreme nu prevăzuse niciodată această posibilitate. Apăi nu ştiu, patroană, spuse după un răstimp. Sinaloa e departe al naibii, iar să mă întorc eu, mi se pare încă şi mai departe. Da' stărui că dumneavoastră.

— Las-o baltă – Teresa clătina din cap prin fumul unei ţigări. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii ascunzându-mă prin cartierul Chapultepec, uitându-mă mereu peste umăr.

— Atunci, nu. Da' ce păcat, auziţi. Acela nu-i pământ rău.

— Haide.

— E guvernul, patroană. Dacă n-ar fi guvern, nici politicieni, nici *gringos* dincolo de Rio Bravo, acolo s-ar trăi într-o veselie… N-ar fi nevoie nici de afurisita de marijuna, nici de nimic din astea, nu-i aşa?… Cu câteva roşii curat-curăţele, ne-am descurca.

Mai erau şi cărţile. Teresa continua să citească, mult, din ce în ce mai mult. Pe măsură ce trecea timpul, se întărea în convingerea că lumea şi viaţa erau mai uşor de înţeles prin intermediul unei cărţi. Acum avea multe, pe rafturi din stejar unde se aliniau, ordonate pe dimensiuni şi pe colecţii, ticsind pereţii unei biblioteci orientate spre sud şi spre grădină, cu fotolii din piele foarte comode şi cu o iluminare bună, unde se aşeza să citească noaptea sau în zilele când era foarte frig. Când era soare, ieşea în grădină şi ocupa unul din şezlongurile de lângă umbrarul piscinei – exista acolo un grătar pe care Pote Gálvez pregătea în fiecare duminică nişte carne foarte bine prăjită – şi rămânea ceasuri în şir, agăţată de paginile pe care le parcurgea cu aviditate, întotdeauna citea două sau trei cărţi în acelaşi timp: câte una de istorie – o fascina aceea cu Mexicul la sosirea spaniolilor, Cortés şi toată tevatura aceea – un roman de dragoste sau de suspans, şi alta din cele complicate, din acelea pentru care îi trebuia multă vreme ca sa le termine, iar câteodată nu izbutea să le înţeleagă pe deplin, însă mereu rămânea, la sfârşit, cu senzaţia că ceva diferit i se fixa înlăuntru. Citea aşa, în orice fel, amestecându-le pe toate. O plictisi puţin una foarte faimoasă, pe care toată lumea o recomanda: *O sută de ani de singurătate* – mai mult îi plăcea *Pedro Parámo* – şi savura atât poliţistele Agathei Christie şi pe cele cu Sherlock Holmes, cât şi altele mai greu de asimilat, ca de pildă *Crimă şi pedeapsă*, *Roşu şi negru* ori *Casa Buddenbrook*, care era povestea unei tinere de bani gata şi a familiei sale din Germania, în urmă cu cel puţin un secol, sau cam aşa ceva. De asemenea, citise o carte veche despre războiul de la Troia şi despre călătoriile războinicului Enea, unde găsi o frază care o impresiona mult: „Singura salvare a învinşilor e să nu aştepte nici o salvare”.

Cărţi. Ori de câte ori se mişca pe lângă rafturile ticsite şi mângâia cotorul legat al *Contelui de Monte*

Cristo, Teresa se gândea la Pati O'Farrell. Tocmai vorbiseră la telefon în după-amiaza precedentă. Vorbeau aşa în fiecare zi, deşi uneori treceau mai multe zile fără să se vadă. Cum îţi merge, Locotenente, ce mai faci, Mexicano. Pe vremea aceea, Pati renunţase deja la orice activitate direct legată de afacere. Se mărginea să încaseze şi să cheltuiască: coca, alcool, fetiţe, călătorii, haine. Se ducea la Paris, la Miami sau la Milano şi petrecea de mama focului, foarte în felul ei, fără să-i pese de nimic altceva. Pentru ce, spunea ea, dacă tu pilotezi aşa dumnezeieşte. Continua să se vâre în încurcături, mici conflicte, uşor de rezolvat cu prieteni, cu bani, cu intervenţiile lui Teo. Problema era că nasul şi sănătatea i se prăbuşeau în ţăndări. Mai mult de un gram zilnic, tahicardii, probleme dentare. Cearcăne. Auzea zgomote stranii, dormea prost, punea muzică şi o oprea după câteva minute, intra în cadă sau în piscină şi ieşea dintr-o dată, cuprinsă de un atac de anxietate. De asemenea, era ostentativă şi imprudentă. Gură bogată. Vorbea prea mult, cu oricine. Iar când Teresa i-o reproşa, măsurându-şi mult cuvintele, ea se enerva, sfidătoare, sănătatea mea şi pizda mea şi viaţa mea şi partea mea de afacere sunt ale mele, spunea, şi eu nu mă apuc să-mi vâr nasul în poveştile tale cu Teo sau în cum manevrezi nenorocitele de finanţe. Cazul era pierdut de mult; iar Teresa se afla într-un conflict din care nici sfaturile cumpănite ale lui Oleg Iasikov – continua să se vadă cu rusul, din când în când – nu erau suficiente pentru a lumina ieşirea. Toate astea se vor sfârşi prost, spusese bărbatul din Solnţevo. Da. Singurul lucru pe care îl doresc, Tesa, e să nu te stropească prea mult. Când va fi să fie. Iar deciziile să nu trebuiască să le iei tu.

— A telefonat domnul Aljarafe, patroană. Zice că s-a făcut friptura.

— Mulţumesc, Bălţatule.

Traversă grădina, urmată de la distanţă de paznic Friptura era ultima plată făcută de italieni, într-un cont din Grand Cayman via Liechtenstein şi cu un cincisprezece la sută spălat într-o bancă din Zürich. Era încă o veste bună. Podul aerian continua să funcţioneze cu regularitate, bombardamentele de colete cu droguri cu balize GPS din avioane la joasă înălţime – inovaţie tehnică a doctorului Ramos – dădeau rezultate excelente, şi o nouă rută deschisă cu columbienii prin Haiti, Republica Dominicană şi Jamaica oferea o rentabilitate uimitoare. Cererea de cocaină bază pentru laboratoarele clandestine din Europa continua să crească, iar Transer Naga tocmai obţinuse, mulţumită lui Teo, o bună conexiune pentru spălarea dolarilor prin intermediul loteriei din Puerto Rico. Teresa se întrebă până când avea să dureze acest noroc. Cu Teo, relaţia profesională era optimă; iar cealaltă, cea privată – niciodată n-ar fi mers până-ntracolo încât s-o califice drept sentimentală – decurgea pe făgaşe rezonabile. Ea nu-l primea în casa ei din Guadalmina; se întâlneau întotdeauna în hoteluri, aproape de fiecare dată în călătorii de lucru, sau într-o casă veche pe care el o reamenajase pe strada Ancha din Marbella. Niciunul dintre cei doi nu punea în joc mai mult decât necesarul. Teo era amabil, educat, eficient în intimitate. Făcură împreună câteva călătorii în Spania şi, de asemenea, în Franţa şi în Italia – pe Teresa, Parisul o plictisi, Roma o decepţionă, iar Veneţia o fascină – însă amândoi erau conştienţi că relaţia lor avansa pe un teren jalonat. Totuşi, prezenţa bărbatului includea momente poate intense, sau speciale, care pentru Teresa alcătuiau un soi de album mental, ca nişte fotografii capabile să o reconcilieze cu anumite lucruri şi cu anumite aspecte ale propriei sale vieţi. Plăcerea scrupuloasă şi atentă pe care el i-o oferea. Lumina bătând în pietrele Colosseum-ului pe când se însera, printre pinii din Roma. Un castel foarte vechi, în apropierea unui râu imens, cu maluri înverzite, numit Loara, cu un mic restaurant unde pentru prima oară încercă un *foie-gras* şi un vin numit Château Margaux. Şi zorii aceia când se duse la fereastră

şi văzu laguna Veneţiei ca o placă de argint şlefuit care se înroşea puţin câte puţin în vreme ce gondolele, acoperite de zăpadă, se legănau lângă cheiul alb din faţa hotelului. Fir-ar. Apoi Teo o îmbrăţişase din spate, gol ca şi ea, contemplând împreună peisajul. Ca să trăieşti aşa, îi şopti el la ureche, e mai bine să nu mori. Iar Teresa râse.

Râdea adesea cu Teo, pentru felul lui amuzant de a vedea existenţa, glumele lui valabile, umorul lui elegant. Era cult, călătorise şi citise – îi recomanda sau îi dăruia cărţi care, aproape întotdeauna, ei îi plăceau mult – ştia cum să se poarte cu ospătarii, cu portarii de la hotelurile scumpe, cu politicienii, cu bancherii. Avea clasă în maniere, în mâinile pe care le mişca într-un fel foarte atrăgător, în profilul brun şi ascuţit, de acvilă spaniolă. Şi se pricepea de minune la pat, fiindcă era un tip scrupulos şi cu Sange rece. Totuşi, în funcţie de moment, putea fi neîndemânatic ori inoportun cum nu se mai poate. Uneori vorbea de nevasta şi de copiii lui, de problemele conjugale, de singurătăţi şi aşa mai departe; iar ea, pe loc, nu mai acorda atenţie cuvintelor lui. Era foarte stranie strădania unor bărbaţi de a stabili, de a lămuri, de a defini, de a se justifica, de a face socoteli pe care nimeni nu le cerea. Nici o femeie nu avea nevoie de atâtea frecţii. În plus, Teo era isteţ. Niciunul dintre ei nu ajunse să-i spună te iubesc celuilalt, sau ceva asemănător. La Teresa era incapacitate, iar la Teo, prudenţă minuţioasă. Ştiau la ce să se aştepte. Cum se spunea la Sinaloa, porci, dar nu râtani.

14
Vor fi pălării în plus

Era adevărat că norocul vine şi pleacă. După un sezon bun, anul acela începu rău, şi se înrăutăţi şi mai mult în primăvară. Ghinionul se îmbina cu alte probleme. Un Skymaster 337 cu două sute de kilograme de cocaină s-a prăbuşit în apropiere de Tabernas în timpul unui zbor de noapte, iar Karasek, pilotul polonez, a murit în acest accident. Faptul a pus în alertă autorităţile spaniole, care au intensificat supravegherea aeriană. La puţin timp, nişte reglări de conturi între traficanţii marocani, armată şi Jandarmeria Regală au complicat relaţiile cu cei din Rif. Mai multe şalupe au fost sechestrate în împrejurări prea puţin clare, de o parte şi de cealaltă a Strâmtorii, iar Teresa a trebuit să se deplaseze în Maroc pentru a normaliza situaţia. Colonelul Abdelkader Chaib îşi pierduse din influenţă după moartea bătrânului rege Hassan al II-lea, iar stabilirea unor reţele sigure cu noii mahări ai haşişului a solicitat ceva vreme şi mulţi bani. În Spania, presiunea judiciară, animată de presă şi de opinia publică, a devenit mai puternică: mai mulţi legendari *amos da fariña* au căzut în Galicia, şi inclusiv puternicul clan Corbeira a avut probleme. Iar la începutul primăverii, o operaţiune a Transer Naga s-a soldat cu un dezastru neaşteptat atunci când, în largul mării, la jumătatea drumului între Azore şi capul San Vicente, cargoul *Aurelio Carmona* a fost abordat de Poliţia de Frontieră, ducând în calele sale bobine de in industrial în ambalaje metalice, al căror interior era dublat cu plăci de plumb şi de aluminiu pentru ca nici razele X, nici razele laser să nu poată detecta cele cinci tone de cocaină ascunse înăuntru. Nu se poate, fu comentariul Teresei când află vestea. Mai întâi, să aibă informaţia asta. Mai apoi, fiindcă de câteva săptămâni bune urmărim mişcările afurisitului de *Petrel* –

ambarcaţiunea de abordaj a Poliţiei de Frontieră – iar acesta nu s-a mişcat de la baza lui. Pentru asta avem şi plătim un om acolo. Şi atunci doctorul Ramos, fumând cu atâta calm de parcă, în loc de opt tone, ar fi pierdut o cutie de tutun de pipă, răspunse de asta n-a plecat *Petrel*, şefa. L-au lăsat liniştit în port, ca să ne dea încredere, şi au plecat în secret cu echipele de abordaj şi cu Zodiac-urile într-un remorcher pe care l-au împrumutat de la Marina Comercială. Băieţii aceia ştiu că avem o cârtiţă infiltrată la Poliţia de Frontieră, şi ne întorc şmecheria.

Teresa era neliniştită din cauza poveştii cu *Aurelio Carmona*. Nu fiindcă încărcătura fusese capturată – pierderile se aliniau în coloane, în faţa câştigurilor, şi erau incluse în previziunile afacerii – ci pentru evidenţa faptului că cineva ciripise, iar Poliţia de Frontieră obţinuse informaţie privilegiată. De data asta ne-au bulit binişor, hotărî ea. Îi veneau în minte trei surse pentru turnătorie: galicienii, columbienii şi propriii săi oameni. Deşi fără înfruntări spectaculoase, rivalitatea cu clanul Corbeira continua, între strâmbe discrete şi un soi de te-aştept la colţ, n-am să fac nimic ca să te mânjesc, dar cum aluneci, cum la revedere. De la ei, începând cu furnizorii comuni, putea veni problema. Dacă era vorba de columbieni, lucrurile nu prea se puteau rezolva; nu rămânea altceva de făcut decât să li se predea datele, iar ei să acţioneze în consecinţă, analizând responsabilităţile în propriile lor rânduri. Rămânea, ca o a treia posibilitate, ca informaţia să fi ieşit de la Transer Naga. În acest sens, era necesar să se adopte noi măsuri de prevedere: să se limiteze accesul la informaţiile importante şi să se întindă curse cu date marcate pentru a lua urma, ca să se vadă unde se va ajunge. Însă asta cerea timp. Să recunoşti pasărea după găinaţ.

— Te-ai gândit la Patricia? întrebă Teo.

— Nu mă enerva, omule. Nu fi parşiv.

Se aflau în La Almoraima, la o aruncătură de băţ de Algeciras: o veche mănăstire între nişte păduri dese de stejari de plută, ce fusese transformată într-un mic hotel, cu restaurant specializat în produse vânătoreşti. Uneori veneau aici câte două zile, ocupând una din camerele sobre şi rustice care dădeau spre vechiul claustru. La cină mâncaseră pulpă de cerb şi pere în vin negru, iar acum fumau şi beau coniac şi tequila. Noaptea era plăcută pentru acea perioadă a anului şi, prin fereastra deschisă, ascultau cântecul greierilor şi clipocitul vechii fântâni.

— Nu spun că dă informaţii cuiva, spuse Teo. Doar că a devenit gură-spartă. Şi imprudentă. Şi intră în legături cu oameni pe care nu-i controlăm.

Teresa privi afară, lumina lunii strecurându-se printre frunzele viei căţărătoare, zidurile văruite şi îmbătrânitele arce din piatră: alt loc care îi amintea de Mexic. De aici şi până să dai în vileag lucruri ca acela cu vaporul, e cale lungă. În plus, cui avea să-i povestească? Teo o studie puţin fără să spună nimic. Nu trebuie să fie nimeni în special, opina într-un târziu. Ai văzut cum umblă în ultima vreme; se pierde în divagaţii şi fantezii fără sens, în capricii ciudate şi accese de paranoia. Şi trăncăneşte ca o moară hodorogită. E de-ajuns o indiscreţie ici, un comentariu colo, pentru ca unii să tragă anumite concluzii. Avem o perioadă proastă, cu judecătorii peste noi şi cu oamenii care presează. Chiar Tomás Pestaña se ţine la distanţă în ultimul timp, pentru orice eventua-litate. Ăsta le vede venind de departe, ca reumaticii care presimt ploaia, încă îl putem manevra; dar dacă sunt scandaluri şi prea multe presiuni, iar lucrurile se sucesc, până la urmă are să ne întoarcă spatele.

— Va rezista. Ştim prea multe despre el.

— Nu întotdeauna e suficient să ştii – Teo făcu o grimasă mondenă, în cel mai bun caz, asta îl poate neutraliza; însă nu-l poate obliga să continue… Are propriile lui probleme. Prea mulţi poliţişti şi judecători l-ar putea speria. Şi e imposibil să-i cumperi pe toţi poliţiştii şi pe toţi judecătorii – o privi fix. Nici măcar noi nu putem.

— Doar nu vrei s-o înşfac pe Pati şi s-o fac să vomite până când ne va povesti ce zice şi ce nu zice.

— Nu. Mă limitez să te sfătuiesc s-o laşi pe margine. Are ce vrea, şi n-avem nevoie nici pe naiba să fie mai departe la curent cu toate.

— Nu-i adevărat.

— Ba cam ăsta-i adevărul. Intră şi iese ca vodă prin lobodă – Teo îşi frecă nasul într-un fel semnificativ, îşi pierde controlul. Asta durează de ceva vreme. Şi tu ţi-l pierzi… Mă refer la controlul asupra ei.

Tonul ăsta, îşi spuse Teresa. Nu-mi place tonul ăsta. Controlul meu e treaba mea.

— E în continuare partenera mea, replică, iritată. Patroana ta.

O strâmbătură amuzată însufleţi gura avocatului, care o privi parcă întrebându-se dacă vorbea serios, însă nu spuse nimic. E curioasă povestea voastră, comentase el odată. Relaţia asta stranie în jurul unei prietenii care nu mai există. Dacă ai datorii, le-ai plătit cu prisosinţă. Cât despre ea…

— Prin urmare e îndrăgostită de tine, spuse Teo într-un târziu, după tăcere, agitând domol coniacul în paharul său enorm. Asta-i problema.

Strecura cuvintele în şoaptă, aproape unul câte unul. Nu te băga acolo, se gândea Teresa. Nu tu. Tocmai tu.

— E ciudat să te aud spunând asta, răspunse. Ea ne-a prezentat. Ea a fost cea care te-a adus.

Teo îşi strânse buzele. Se uită în altă parte, iar apoi o privi din nou. Părea să reflecteze, ca unul care şovăie între două loialităţi, sau mai degrabă o cântăreşte pe una din ele. O loialitate îndepărtată, înceţoşată. Caducă.

— Ne cunoaştem bine, observă în cele din urmă. Sau ne cunoşteam. De aceea ştiu ce spun. De la bun început, ea ştia ce avea să se petreacă între tine şi mine. Nu ştiu ce-a fost la El Puerto de Santa Maria, şi nici nu-mi pasă. Nu te-am întrebat niciodată, însă ea nu uită.

— Şi totuşi, insistă Teresa, Pati ne-a apropiat, pe

mine şi pe tine.

Teo reţinu aerul ca şi când ar fi urmat să suspine, însă nu o făcu. Se uita la verigheta lui de la mâna stângă sprijinită pe masă.

— Poate că te cunoaşte mai bine decât crezi tu, spuse. Poate că s-a gândit că aveai nevoie de cineva în mai multe sensuri. Şi că, în cazul meu, nu existau riscuri.

— Ce riscuri?

— Să te îndrăgosteşti. Să-ţi complici viaţa – zâmbetul avocatului diminua din importanţa cuvintelor sale… Poate că m-a văzut ca pe un înlocuitor, nu ca pe un adversar. Şi, dacă stăm să ne gândim, avea dreptate. Niciodată nu m-ai lăsat să merg mai departe.

— Începe să nu-mi placă discuţia asta.

Ca şi când tocmai ar fi auzit-o pe Teresa, Pote Gálvez apăru în uşă. Avea în mână un telefon mobil şi era mai sumbru decât de obicei. Care-i piesa, Bălţatule? Pistolarul părea nehotărât, spri-jinindu-se când pe un picior, când pe celălalt, fără să iasă din prag. Respectuos. Îi părea foarte rău că îi întrerupea, spuse într-un târziu. Dar bănuia că era important. Pe cât se pare, doamna Patricia avea probleme.

Era mai mult decât o problemă, constată Teresa în sala de urgenţe a spitalului din Marbella. Scena era tipică pentru sâmbătă noaptea: ambulanţe afară, brancarde, strigăte, lume pe coridoare, vânzoleală de medici şi de infirmiere. Pe Pati o găsiră în biroul unui şef de serviciu binevoitor: cu un sacou pe umeri, pantalonii murdari de pământ, o ţigară pe jumătate consumată în scrumieră şi o alta între degete, o contuzie pe frunte şi pete de Sange pe mâini şi pe bluză. Sange străin. Mai existau doi poliţişti în uniformă pe culoar, o tânără moartă pe o brancardă şi o maşină, noul Jaguar decapotabil al lui Pati, zdrobit de un copac, la o curbă de pe şoseaua Ronda, cu sticle goale pe jos şi zece grame de praf de cocaină împrăştiate pe scaune.

— O petrecere, explică Pati… Veneam de la o nenorocită de petrecere.

Avea limba greoaie şi expresia buimăcită, ca şi când n-ar fi izbutit să priceapă ce se petrecea. Teresa o cunoştea pe moartă, o tânără cu trăsături de ţigancă; în ultima vreme o însoţea mereu pe Pati: optsprezece ani abia împliniţi, însă vicioasă ca de cincizeci mari şi laţi, având la activ multă tăvăleală şi nici o ruşine. Murise pe loc, lovindu-se cu faţa de parbriz, cu fusta ridicată până la stinghie, taman când Pati o mângâia la fofoloancă, la o sută optzeci pe oră. O problemă în plus şi o problemă în minus, murmură Teo cu răceală, schimbând o privire de uşurare cu Teresa, lângă corpul neînsufleţit, acoperit cu un cearşaf mânjit de roşu într-o parte a capului – jumătate din creier, povestea cineva, a rămas pe capotă, printre cioburi de sticlă. Dar priveşte partea bună. Sau nu?… La urma urmei, ne-am descotorosit de scroafa asta mică. De golăniile şi de şantajele ei. Era o companie periculoasă, date fiind împrejurările. Cât despre Pati, şi fiind vorba de a se da deoparte, Teo se întreba ce-ar fi fost dacă…

— Închide gura, spuse Teresa, ori îţi jur că o să mori.

O înfiorară acele cuvinte. Se pomeni dintr-o dată cu ele în gură, fără să le gândească, scuipându-le după cum îi veneau: în şoaptă, fără nici o reflecţie şi fără nici o socoteală.

— Eu doar. Începu să zică Teo. Zâmbetul lui părea congelat brusc, şi o observa pe Teresa ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară. Apoi se uită în jur descumpănit, temându-se că cineva auzise. Era palid.

— Doar glumeam, spuse într-un târziu. Părea mai puţin atrăgător aşa, umilit. Sau speriat. Şi Teresa nu răspunse. Era concentrată în sinea ei. Scotocea înlăuntru, căutând chipul femeii care vorbise în locul ei.

Din fericire, după cum îi confirmară lui Teo poliţiştii, nu Pati se afla la volan atunci când maşina derapase în curbă, iar asta excludea acuzaţia de omucidere involuntară. Cocaina şi restul se puteau aranja cu ceva bani, mult tact, câteva intervenţii oportune şi un judecător potrivit, cu condiţia ca presa să nu intervină prea mult.

Amănunt vital. Fiindcă lucrurile astea, spuse avocatul – din când în când o privea pe Teresa cu coada ochiului, cu un aer gânditor – încep cu o ştire rătăcită printre faptele diverse şi sfârşesc prin titrări pe prima pagină. Aşa încât, atenţie. Mai târziu, o dată rezolvate formalităţile, Teo rămase să dea telefoane şi să se ocupe de poliţişti – din fericire, erau municipali ai primarului Pestaña şi nu gardieni civili de la Circulaţie – în timp ce Pote Gálvez aducea Cherokee-ul până la poartă. O scoaseră pe Pati cu multă discreţie, înainte ca pe careva să-l ia gura pe dinainte şi ca vreun ziarist să adulmece ceea ce nu trebuia. Iar în maşină, rezemată de Teresa, cu geamul deschis pentru ca răcoarea nopţii să o trezească, Pati se învioră un pic. Îmi pare rău, repeta în şoaptă, în timp ce farurile maşinilor ce veneau din sens contrar îi iluminau faţa la răstimpuri, îmi pare rău pentru ea, spuse cu voce stinsă, catifelată, înecându-se în cuvinte, îmi pare rău pentru fata aceea. Şi îmi pare rău şi pentru tine, Mexicano, adăugă după un moment de tăcere. Păi mi se fâlfâie pentru ce-ţi pare ţie rău, răspunse Teresa, prost dispusă, privind luminile traficului pe deasupra umărului lui Pote Gálvez. Rău să-ţi pară pentru viaţa ta afurisită.

Pati îşi schimbă poziţia, rezemându-şi capul de geam, şi nu spuse nimic. Teresa se foi, stingherită. Da' de unde. Pentru a doua oară într-un ceas, spusese lucruri pe care nu voia să le spună. În plus, nu era adevărat că se simţea supărată sincer. Nu atât pe Pati, cât pe ea însăşi; în fond era, sau credea că este, răspunzătoare pentru tot. Pentru aproape tot. Aşa încât, într-un târziu, luă mâna prietenei sale, la fel de rece ca şi cadavrul pe care îl lăsau în urmă, sub cearşaful pătat de Sange. Cum te simţi, întrebă în şoaptă. Mă simt, spuse cealaltă fără să se dezlipească de geam. Se sprijini de Teresa doar când coborâră din *jeep*. De cum o culcară, fără să o dezbrace, căzu într-un somn agitat, plin de tresăriri şi de gemete. Teresa rămase cu ea un răstimp îndelungat, aşezată într-un fotoliu lângă pat: timpul pentru trei ţigări şi un pahar mare de tequila. Gândindu-se. Stătea în semiîntuneric, cu perdelele de la

fereastră strânse în faţa unui cer înstelat şi a unor luminiţe îndepărtate care se mişcau pe mare, dincolo de penumbra grădinii şi a plajei, în cele din urmă se ridică, gata să se ducă în dormitorul ei; însă la uşă se răzgândi şi se întoarse. Se duse să se întindă lângă prietena ei, pe marginea patului, foarte tăcută, încercând să n-o trezească, şi rămase acolo multă, multă vreme, îi auzea răsuflarea chinuită. Şi se tot gândea.

— Eşti trează, Mexicano?

— Da.

După şoaptă, Pati se apropiase un pic. Se atingeau.

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi face griji. Dormi.

Din nou tăcere. De o veşnicie nu mai stătuseră aşa amândouă, îşi aminti. Cam de la El Puerto de Santa Maria. Sau fără cam. Rămase nemişcată, cu ochii deschişi, ascultând respiraţia neregulată a prietenei sale. Acum nici aceasta nu mai dormea.

— Ai o ţigară? Întrebă Pati, după un răstimp.

— Numai de-ale mele.

— Sunt bune ale tale.

Teresa se ridică, se duse până la geanta de pe comodă şi scoase două Bisonte cu haşiş. Când le aprinse, flacăra brichetei lumină chipul lui Pati, cu vânătaia din frunte. Buzele ei umflate şi uscate. Ochii ei, ridaţi de oboseală, o priveau fix pe Teresa.

— Am crezut că vom putea reuşi, Mexicano.

Teresa se tolăni la loc, cu faţa în sus pe marginea patului. Luă scrumiera de pe noptieră şi şi-o aşeză pe burtă. Totul încet, fără să se grăbească.

— Am şi făcut-o, spuse în cele din urmă. Am ajuns foarte departe.

— Nu la asta mă referam.

— Atunci, nu ştiu despre ce vorbeşti.

Pati se foi lângă ea, schimbându-şi poziţia. S-a întors spre mine, se gândi Teresa. Mă observă în întuneric. Sau

îşi aminteşte de mine.

— Mi-am imaginat că voi putea suporta, spuse Pati. Tu şi cu mine împreună, în felul ăsta. Am crezut că va merge.

Ce straniu era totul, medita Teresa. Locotenentul O'Farrell. Chiar ea. Ce straniu şi ce departe, şi câte cadavre în urmă, pe drum. Oameni pe care îi omorâm fără să vrem, cât trăim.

— Nimeni n-a înşelat pe nimeni – în timp ce vorbea, între două cuvinte, îşi apropie ţigara de gură şi văzu jarul strălucindu-i între degete... Mă aflu unde am fost dintotdeauna – scoase fumul după ce îl reţinuse înăuntru. N-am vrut niciodată...

— Chiar crezi asta?... Că nu te-ai schimbat? Teresa clătina din cap, iritată.

— În privinţa lui Teo... începu să zică.

— Pentru numele lui Dumnezeu – râsul lui Pati era dispreţuitor. Teresa o simţea agitându-se lângă ea ca şi când râsul acela o înfiora. La naiba cu Teo.

Urmă o nouă tăcere, de data asta foarte lungă. Apoi Pati vorbi iarăşi în şoaptă.

— Şi-o trage cu altele... Ştiai?

Teresa ridică din umeri pe dinafară şi pe dinăuntru, conştientă că prietena ei nu putea surprinde niciuna, nici alta. Nu ştiam, conchise în sinea ei. Poate că bănuiam, dar nu asta era chestiunea. Niciodată n-a fost.

— Niciodată n-am sperat nimic – continuă Pati, pe un ton absorbit... Doar tu şi cu mine. Ca pe vremuri.

Teresa îşi dori să fie crudă. Pentru povestea cu Teo.

— Vremurile fericite de la El Puerto de Santa Maria, nu-i aşa? Zise cu maliţiozitate... Tu şi visul tău. Comoara abatelui Faria.

Înainte vreme nu mai ironizaseră pe această temă. Niciodată în felul acela. Pati rămase tăcută.

— Tu erai în visul acela, Mexicano, spuse într-un târziu.

Suna a justificare şi a reproş. Pe cartea asta nu intru, îşi spuse Teresa. Nu e jocul meu, şi nici n-a fost. Aşa că ducă-s-ar.

— Mi se fâlfâie, spuse. N-am cerut eu să fiu. A fost decizia ta, nu a mea.

— E adevărat. Iar uneori viaţa se răscumpără dându-ţi ceea ce doreşti.

Nici ăsta nu-i cazul meu, se gândi Teresa. Eu nu doream nimic. Şi ăsta-i cel mai mare paradox al vieţii mele afurisite. Stinse ţigara şi, întoarsă spre noptieră, puse acolo scrumiera.

— Niciodată n-am putut alege, spuse cu voce tare. Niciodată. A venit şi i-am făcut faţă. Punct.

— Şi ce se întâmplă cu mine?

Aceea era întrebarea, în realitate, reflecta Teresa, totul se reducea la asta.

— Nu ştiu… La un moment dat ai rămas în urmă, în derivă.

— Iar la un moment dat tu te-ai transformat într-o nemernică.

Urmă o pauză foarte lungă. Stăteau nemişcate. Dacă aş auzi zgomotul unor gratii, se gândi Teresa, sau paşii unei supraveghetoare pe coridor, aş crede că mă aflu la El Puerto. Vechiul ritual nocturn al prieteniei. Edmond Dantés şi abatele Faria făcându-şi planuri pentru libertate şi pentru viitor.

— Am crezut că aveai tot ce-ţi trebuie, spuse. M-am îngrijit de interesele tale, ţi-am dat să câştigi bani mulţi… Am înfruntat riscurile şi-am făcut treaba. Nu-i suficient?

Pati zăbovi un timp până să răspundă.

— Eu eram prietena ta.

— Eşti prietena mea, nuanţă Teresa.

— Eram. Nu te-ai oprit să te uiţi în urmă. Şi sunt lucruri pe care niciodată…

— Fir-ar. Iat-o pe nevasta îndurerată pentru că soţul munceşte mult şi nu se gândeşte la ea atât cât trebuie…

Cam asta vrei să spui?

— Niciodată n-am pretins…

Teresa simţea cum îi creşte supărarea. Fiindcă nu putea fi decât asta, îşi spuse. Cealaltă nu avea dreptate, iar ea se enerva. Afurisita de Locotenent, sau ce mai era acum, avea să i-o pună în cârcă până şi pe moarta din seara aceea. Şi pentru asta avea de semnat cecuri. De plătit nota.

— Blestemată să fii, Pati. Să nu mă freci pe mine cu telenovele ieftine.

— Sigur. Am uitat că mă aflu lângă Regina Sudului.

Râsese în şoaptă şi se întrerupsese când spusese asta. Aşa încât totul sună mai muşcător, şi nu îmbunătăţi lucrurile. Teresa se ridică într-un cot. O mânie surdă începea să-i zvâcnească în tâmple. Durere de cap.

— Ce-ţi datorez?… Spune-mi odată, în faţă. Spune-mi şi am să-ţi plătesc.

Cealaltă era o umbră nemişcată, conturată de strălucirea lunii care se ivea la un colţ al ferestrei.

— Nu-i vorba de asta.

— Nu? Teresa se apropie mai mult. Îi putea simţi răsuflarea… Eu ştiu despre ce este vorba. De aceea mă priveşti ciudat, fiindcă crezi că ai dat prea mult şi ai primit prea puţin. Abatele Faria şi-a mărturisit secretul cui nu trebuia… Nu-i aşa?

Ochii lui Pati străluceau în întuneric. O licărire domoală, geamănă, reflex al strălucirii de afară.

— Niciodată nu ţi-am reproşat nimic, spuse în şoaptă.

Luna reflectată în ochii ei îi făcea vulnerabili. Ori poate că nu e luna, se gândi Teresa. Poate că amândouă ne-am înşelat de la bun început. Locotenentul O'Farrell şi legenda ei. Dintr-o dată simţi nevoia să râdă, în timp ce se gândea ce tânără am fost, şi ce proastă. Apoi veni un val de tandreţe care o scutură până în vârful unghiilor şi îi întredeschise gura de mirare. Accesul de ciudă sosi mai apoi ca un ajutor, ca o soluţie, ca o consolare oferită de cealaltă Teresa, care mereu stătea la pândă în oglinzi şi în

întuneric. ÎI primi cu uşurare, îi trebuia ceva care să şteargă acele trei secunde stranii; să le sufoce sub o cruzime definitivă ca o lovitură de secure. Resimţi imboldul absurd să se întoarcă spre Pati violent, să se aşeze călare peste ea, aproape zdrobind-o în lovituri, să-şi smulgă hainele şi să i le smulgă şi ei spunând păi ai să-ţi primeşti plata chiar acum, pe loc, şi în sfârşit vom avea pace. Dar ştia că nu era asta. Că nimic nu se plătea aşa şi că se aflau deja prea departe una de alta, urmând drumuri ce nu mai aveau să se încrucişeze vreodată. Şi, în acea dublă strălucire din faţa ei, citi că Pati înţelegea totul la fel de bine ca ea.

— Nici eu nu ştiu încotro mă duc.

Spuse. Apoi se apropie mai mult de cea care fusese prietena ei şi o îmbrăţişa în tăcere. Simţea înlăuntru ceva distrus şi ireparabil. O nemângâiere infinită. Ca şi când fata din fotografia ruptă, cea cu ochi mari şi uimiţi, s-ar fi întors să plângă în inima ei.

— Apoi ai grijă să nu afli, Mexicano… Fiindcă s-ar putea să apuci.

Rămaseră îmbrăţişate, nemişcate, tot restul nopţii.

Patricia O'Farrell şi-a luat viaţa trei zile mai târziu, în casa ei din Marbella. A găsit-o o servitoare în baie, goală, scufundată până la bărbie în apa rece. Pe consolă şi pe jos au fost descoperite mai multe flacoane de somnifere şi o sticlă de whisky. Arsese toate hârtiile, fotografiile şi documentele personale în cămin, însă nu lăsase nici un bilet de rămas-bun. Nici pentru Teresa, nici pentru altcineva. A ieşit din toate aşa cum iese cineva discret dintr-o cameră, închizând uşa încet ca să nu facă zgomot.

Teresa nu se duse la înmormântare. Nici măcar nu văzu cadavrul. În aceeaşi seară în care Teo Aljarafe îi dădu vestea prin telefon, ea se urcă la bordul iahtului *Sinaloa*,

însoţită doar de echipaj şi de Pote Gálvez, şi petrecu două zile în largul mării, aşezată într-un şezlong de pe puntea de la pupa, privind dâra ambarcaţiunii fără să-şi descleşteze buzele, în tot acest timp nici măcar nu citi. Contempla marea, fuma. Când şi când, bea tequila. La răstimpuri răsunau pe punte paşii pistolarului, care îşi făcea rondul la distanţă: nu se apropia de ea decât la ora prânzului sau a cinei, fără să spună nimic, rezemat de bord şi aşteptând până ce şefa lui tăgăduia din cap, iar el dispărea din nou; ori ca să-i aducă o jachetă atunci când norii acopereau soarele, sau când acesta apunea la orizont şi frigul se înteţea. Membrii echipajului se ţinură încă şi mai departe. Fără îndoială că sinaloezul le dăduse instrucţiuni, şi încercau să o evite. Comandantul vorbi cu Teresa doar în două rânduri: mai întâi, când ea ordonă, urcând la bord, să navigheze până când spunea ea că ajunge, mi se fâlfâie încotro, iar apoi după două zile, când i se acri pe punte şi spuse ne întoarcem. În răstimpul acestor patruzeci şi opt de ore, Teresa nu se gândi cinci minute la rând la Pati O'Farrell, şi nici la altceva. Ori de câte ori imaginea prietenei sale îi trecea prin cap, o ondulaţie a mării, un pescăruş ce plutea în depărtare, reflexul luminii în hulă, zumzăitul motorului sub punte, vântul care îi răvăşea părul peste faţă ocupau întregul sPatiu util al minţii sale. Marele avantaj al mării era că îţi puteai petrece ore în şir privind-o, fără să te gândeşti. Fără să-ţi aminteşti, chiar, sau făcând astfel încât amintirile să rămână în urmă la fel de uşor precum soseau, încrucişându-se cu tine fără consecinţe, ca nişte lumini de corăbii în noapte. Teresa învăţase acest lucru alături de Santiago Fisterra: asta se întâmpla numai pe mare, pentru că ea era crudă şi egoistă ca toate fiinţele omeneşti şi, în plus, nu cunoştea, în simplitatea ei înfiorătoare, sensul cuvintelor „milostenie", „răni" sau „remuşcări". Poate că de aceea se dovedea a fi parcă analgezică. Te puteai recunoaşte în ea, ori te puteai justifica, în timp ce vântul, lumina, balansul, zgomotul apei în coca ambarcaţiunii înfăptuiau miracolul de a îndepărta, calmându-le până ce nu mai dureau, orice milostenie, orice

rană şi orice remuşcare.

În cele din urmă vremea se schimbă, barometrul coborî cu cinci milibari în trei ore şi începu să sufle un vânt puternic dinspre răsărit. Comandantul o privea pe Teresa, care stătea mai departe la pupa, iar apoi pe Pote Gálvez. Aşa încât acesta se duse şi spuse se strică vremea, stăpână. Poate că vreţi să daţi un ordin. Teresa îl privi fără să răspundă nimic, iar pistolarul se întoarse lângă comandant ridicând din umeri. În acea noapte, cu vântul de est suflând la o putere de şase spre şapte, *Sinaloa* naviga balanSandu-se la viteză medie, cu colţurile velelor pătrate trase spre prora, în voia mării şi a vântului, cu spuma săltând în întuneric peste prora şi peste puntea de comandă. Teresa stătea în cabină, deconectând pilotul automat, şi mânuia timona, luminată de strălucirea roşiatică a habitaclului, cu o mână pe cârmă şi cu cealaltă pe manetele de comandă, în timp ce comandantul, marinarul de cart şi Pote Gálvez, cel dependent de biodramină, o urmăreau din cabina din spate, ţinându-se de scaune şi de masă, vărSand cafeaua din ceşti ori de câte ori *Sinaloa* se canarisea. De trei ori Teresa se duse până la copastia de sub vânt, ca să vomite peste bord; şi se întoarse la timonă fără să spună o vorbă, cu părul răvăşit şi ud, cu cearcăne de nesomn în jurul ochilor, aprinzându-şi altă ţigară. Niciodată nu mai avusese rău de mare. Vremea se calmă spre zori, cu mai puţin vânt şi cu o lumină cenuşie care placa o mare grea ca plumbul. Atunci ea ordonă întoarcerea în port.

Oleg Iasikov sosi la ora micului dejun. Blugi, sacou închis la culoare, descheiat peste un tricou, pantofi sport. Blond şi robust ca întotdeauna, deşi un pic rotunjit la burtă în ultima vreme, îl primi în porticul grădinii, în faţa piscinei şi a gazonului ce se întindea, pe sub sălcii, până la

zidul de lângă plajă Nu se văzuseră de aproape două luni, de la o cină în timpul căreia Teresa îl prevenise în legătură cu închiderea iminentă a European Union, o bancă rusească din Antigua pe care Iasikov o utiliza pentru transferarea de fonduri în America. Acest fapt îl uşura pe bărbatul din Solnţevo de unele probleme şi de mulţi bani.

— De când nu ne-am văzut, Tesa. Da.

De data asta el fusese cel care îi ceruse să se întâlnească. Un telefon, cu o seară înainte. N-am nevoie de consolare, fu răspunsul ei. Nu de asta e vorba, replică rusul. *Niet*. Doar un picuţ de afaceri şi un picuţ de prietenie. Ştii tu. Da. Ca de obicei.

— Vrei să bei ceva, Oleg?

Rusul, care ungea cu unt o felie de pâine prăjită, rămase uitându-se la paharul de tequila pe care Teresa îl avea lângă ceaşca de cafea şi lângă scrumiera cu patru mucuri consumate. Ea era în trening, întinsă în fotoliul de răchită, cu picioarele desculţe pe mozaicul ocru al pardoselii. Sigur că nu vreau să beau ceva, spuse Iasikov. Nu la ora asta, pentru Dumnezeu. Sunt un simplu gangster din fosta Uniune a Republicilor Socialiste Sovietice. Nu o mexicană cu stomacul căptuşit. Da. Cu azbest. Nu. Sunt departe de a fi la fel de *macho* cum eşti tu.

Râseră. Văd că poţi să râzi, spuse Iasikov, surprins. Şi de ce n-aş fi putut, răspunse Teresa, susţinând privirea lui limpede, în orice caz, ţine minte că n-o să vorbim despre Pati în nici un caz.

— Nu pentru asta am venit – Iasikov se servea din cafetieră, mestecându-şi gânditor felia de pâine prăjită. Sunt nişte lucruri pe care trebuie să ţi le povestesc. Mai multe.

— Mai întâi mănâncă.

Ziua era luminoasă şi apa din piscină părea să o reflecte într-un albastru de peruzea. Te simţeai bine acolo, în porticul încălzit de soarele ce tocmai răsărea, printre gardurile, tufişurile de buganvilea şi straturile de flori, ascultând cum cântau păsărelele. Aşa încât lichidară fără

grabă pâinea cu unt, cafeaua şi tequila Teresei, în timp ce discutau despre subiecte lipsite de importanţă, reînsufleţindu-şi vechea relaţie, aşa cum făceau ori de câte ori se găseau faţă în faţă: gesturi complice, semne împărtăşite. Cei doi se cunoşteau bine. Ştiau care cuvinte trebuiau rostite şi care nu.

— În primul şi-n primul rând, spuse Iasikov mai târziu, există o misiune. Da. Ceva măreţ. Pentru oamenii mei.

— Asta înseamnă prioritate absolută.

— Îmi place acest cuvânt. Prioritate.

— Aveţi nevoie de heroină neagră?

Rusul clătină din cap, tăgăduind.

— Haşiş. Şefii mei s-au asociat cu românii. Au de gând să satisfacă mai multe pieţe acolo. Da. Dintr-un foc. Să le demonstreze libanezilor că există furnizori alternativi. Au nevoie de douăzeci de tone. Maroc. Calitatea întâi.

Teresa se încruntă. Douăzeci de mii de kilograme însemnau mult, spuse. Trebuiau adunate mai întâi, iar momentul nu părea potrivit. Cu schimbările politice din Maroc, încă nu era limpede în cine puteai avea încredere şi în cine nu. Păstra chiar o încărcătură de zăpadă la Agadir de o lună şi jumătate, fără să îndrăznească s-o pună în circulaţie până când nu vedea lămurit cum stăteau lucrurile. Iasikov asculta cu atenţie, iar în final făcu un gest de încuviinţare, înţeleg. Da. Tu decizi, spuse el. Dar mi-ai face o mare favoare. Ai mei au nevoie de ciocolata asta într-o lună. Şi am obţinut nişte preţuri. Ascultă. Nişte preţuri foarte bune.

— Preţurile contează mai puţin. Pentru tine n-au nici o importanţă.

Bărbatul din Solnţevo zâmbi şi spuse mulţumesc. Apoi intrară în casă. În celălalt capăt al salonului împodobit cu covoare orientale şi fotolii din piele se afla biroul Teresei. Pote Gálvez apăru pe hol, îl privi pe Iasikov fără să spună o vorbă şi se evaporă la loc.

— Ce-ţi face rottweilerul?

— Păi, încă nu m-a omorât.

Râsul lui Iasikov umplu salonul.

— Cine-ar fi spus, comentă el. Când l-am cunoscut.

Merseră în birou. În fiecare săptămână, casa era verificată de un tehnician în contraspionaj electronic al doctorului Ramos. Chiar şi aşa, acolo nu exista nimic compromiţător: o masă de lucru, un computer personal cu *hard-disk*-ul curat ca lacrima, sertare mari cu cărţi-pilot, hărţi, anuare şi ultima ediţie din *Ocean Passages for the World*. Poate reuşesc, spuse Teresa. Douăzeci de tone. Cincizeci de colete de patruzeci de kilograme. Camioane pentru transportul din munţii Rif până pe coastă, o navă mare, o încărcare masivă în apele marocane, coordonând bine locurile şi orele. Calculă rapid: două mii cinci sute de mile între Alborăn şi Constanţa, pe Marea Neagră, prin apele teritoriale a şase ţări, inclusiv trecerea prin Marea Egee, Dardanele şi Bosfor. Asta reclama o paradă de logistică şi o tactică de precizie. Mulţi bani în cheltuieli preliminare. Zile şi nopţi de muncă pentru Farid Lataquia şi pentru doctorul Ramos.

— Numai dacă, conchise, îmi asiguri o descărcare fără probleme în portul românesc.

Iasikov încuviinţă. Poţi fi sigură, spuse el. Studia harta Imray M20, a Mediteranei orientale, întinsă pe masă. Părea distrat. Poate că s-ar cuveni, sugeră după un răstimp, să iei bine seama cu cine pregăteşti operaţiunea asta. Da. Vorbise fără să-şi desprindă privirea de pe hartă, pe un ton reflexiv, şi mai zăbovi un pic până să-şi ridice privirea. Da, repetă. Teresa captă mesajul. O făcuse încă de la primele cuvinte. Acel *poate că s-ar cuveni* era semnalul că, în toate astea, ceva nu mergea bine. Să iei bine seama. Cu cine pregăteşti. Operaţiunea asta.

— Haide, spuse ea. Povesteşte-mi.

Un ecou suspect pe ecranul radarului. Vechiul gol în stomac, senzaţia cunoscută, se adânci dintr-o dată. Există un judecător, spuse Iasikov. Martínez Pardo, îl cunoşti prea

bine. De la Tribunalul National. Ne urmăreşte de ceva vreme. Pe tine, pe mine. Pe alţii. Dar are preferinţe. Eşti favorita lui. Lucrează cu poliţia, cu Garda Civilă, cu Poliţia de Frontieră. Da. Şi presează prea mult.

— Spune-mi ce ai de spus, se impacientă Teresa.

Iasikov o observa, nehotărât. Apoi îşi îndreptă privirea spre fereastră, iar într-un târziu se uită din nou la ea. Am oameni care îmi spun anumite lucruri, continuă. Eu plătesc şi ei mă informează. Iar deunăzi cineva a vorbit la Madrid despre ultima chestie cu tine. Da. Nava pe care au capturat-o. În acel moment Iasikov tăcu, făcu câţiva paşi prin birou, bătând darabana cu degetele pe harta de navigaţie. Clătina uşor din cap, parcă insinuând: ce-am să slobozesc acum trebuie luat cu penseta, Tesa. Nu răspund dacă e adevărat sau nu.

— Bănuiesc că galicienii au ciripit, i-o luă ea înainte.

— Nu. După cât se spune, filtrarea nu a venit de acolo – Iasikov făcu o pauză foarte lungă… A ieşit de la Transer Naga.

Teresa era cât pe ce să deschidă gura ca să spună imposibil, am controlat amănunţit. Dar nu o făcu. Oleg Iasikov n-ar fi venit niciodată cu pălăvrăgeli aiurite. Dintr-o dată, se pomeni făcând asocieri, stabilind ipoteze, întrebări şi răspunsuri. Reconstituind fapte. Însă rusul îi scurtă drumul. Martínez Pardo presează pe cineva din anturajul tău, continuă el. Pentru imunitate, bani sau cine ştie ce. Poate că e adevărat, sau poate că e doar în parte adevărat. Nu ştiu. Însă sursa mea e de categoria întâi. Da. Niciodată nu m-a decepţionat până acum. Şi ţinând seama că Patricia…

— E Teo, murmură ea dintr-o dată.

Iasikov rămase la jumătatea frazei. Ştiai, spuse el surprins însă Teresa tăgădui din cap. O străbătea un frig straniu care nu avea nimic de-a face cu picioarele ei desculţe pe covor. Se întoarse cu spatele la Iasikov şi se uita spre uşă, ca şi cum Teo însuşi tocmai ar fi sosit. Spune-mi cum naiba, o întreba rusul din spate. Dacă nu

ştiai, cum de ştii acum. Teresa tăcea mai departe. Nu ştiam, se gândea. Dar e adevărat că acum, dintr-o dată, ştiu. Aşa e nenorocita de viaţă şi aşa sunt glumele ei afurisite. Da' de unde. Era concentrată, încercând să-şi pună ideile într-o ordine rezonabilă de priorităţi. Şi nu era uşor.

— Sunt însărcinată, spuse.

Ieşiră să se plimbe pe plajă, cu Pote Gálvez şi unul din bodyguarzii lui Iasikov urmându-i la distanţă. Era hulă de fund ce se spărgea de pietricele şi uda picioarele Teresei, care, tot desculţă, păşea pe partea cea mai apropiată de mal. Apa era foarte rece, dar o făcea să se simtă bine. Trează. Merseră aşa către sud-vest, prin nisipul murdar ce se întindea printre bolovănişuri şi iţele de alge spre Sotogrande, Gibraltar şi Strâmtoare. Stăteau de vorbă câţiva paşi, iar apoi rămâneau tăcuţi, gândindu-se la ce spuneau sau la ce nu apucau să spună. Şi ce-ai să faci, întrebă Iasikov când izbuti să asimileze vestea. Cu unul şi cu celălalt. Da. Cu copilul şi cu tatăl.

— Încă nu e un copil, replică Teresa. Încă nu e nimic.

Iasikov clătină din cap ca şi când ea îi confirmase gândurile. În orice caz, asta nu rezolvă cealaltă chestiune, spuse. E doar o jumătate de problemă. Teresa se întoarse să-l privească atent, îndepărtându-şi părul de pe faţă. Nu am spus că prima jumătate e rezolvată, lămuri ea. Spun numai că încă nu e nimic. Decizia despre ce va fi, sau nu va mai fi, încă n-am luat-o.

Rusul o observa atent, căutând pe chipul ei schimbări, indicii noi, neprevăzute.

— Mă tem că nu pot, Tesa. Să te sfătuiesc. *Niet*. Nu e specialitatea mea.

— Nu-ţi cer sfatul. Numai să te plimbi cu mine, ca întotdeauna.

— Asta pot; Iasikov zâmbea în sfârşit, ca un urs blond şi bonom. Da. S-o fac.

Era o bărcuţă de pescari trasă pe nisip. Teresa trecea mereu pe lângă ea. Vopsită în alb şi albastru, foarte veche şi neîngrijită. Avea pe fund apă de ploaie, resturi din plastic şi o cutie de suc goală. Lângă prora se estompa un nume abia lizibil: *Esperanza*.

— Nu oboseşti niciodată, Oleg?

Uneori, răspunse rusul. Dar nu era uşor. Nu. Să spui până aici mi-a fost, lăsaţi-mă să mă retrag. Am o nevastă, adăugă. Frumoasă de tot. Miss Sankt Petersburg. Un copil de patru ani. Bani suficienţi ca să trăiesc tot restul vieţii fără probleme. Da. Însă există parteneri. Responsabilităţi. Acorduri. Şi nu toţi ar înţelege că mă retrag. Nu. Nu au încredere prin firea lor. Dacă pleci, îi sperii. Ştii prea multe despre prea multă lume. Iar ea ştie prea multe despre tine. Eşti un pericol în libertate. Da.

— Ce-ţi sugerează cuvântul „vulnerabil”? întrebă Teresa.

El reflectă puţin. Nu o stăpânesc prea bine, comentă într-un târziu. Spaniola. Dar ştiu ce vrei să spui. Un copil te face vulnerabil.

— Îţi jur, Tesa, că niciodată nu mi-a fost frică. De nimic. Nici măcar în Afganistan. Nu. Nebunii aceia fanatici şi Allah Ajbarii lor care îţi îngheţau Sangele în vine. Ei bine, nu. Nu mi-a fost nici când eram la început, în afacere, însă de când s-a născut fiul meu, ştiu. Da. Să-mi fie frică. Când ceva iese rău, nu se mai poate. Nu. Să laşi totul aşa cum e. Să o iei la goană.

Se oprise şi privea marea, norii ce se deplasau încet spre apus. Suspină, nostalgic.

— E bine să o iei la goană, spuse. Când e nevoie. Tu ştii asta mai bine ca oricine. Da. N-ai făcut altceva în viaţa ta. Decât să alergi. Fie c-ai vrut sau nu.

Privea mai departe norii, îşi ridică braţele la înălţimea umerilor, ca şi când ar fi vrut să îmbrăţişeze Mediterana, şi le lăsă să cadă, neputincios. Apoi se întoarse spre Teresa.

— Vrei să-l ai?

Îl privi fără să răspundă. Zgomot de apă şi spumă rece între tălpi. Iasikov o observa fix, de sus. Teresa părea mult mai mică pe lângă enormul slav.

— Cum a fost copilăria ta, Oleg?

El se scarpină la ceafă, surprins. Stingherit. Nu ştiu, răspunse. Ca toate, în Uniunea Sovietică. Nici rea, nici bună. Pionierii, şcoala. Da. Karl Marx. Soiuz. Imperialismul american cel rău. Toate astea. Prea multă varză fiartă, cred. Şi cartofi. Prea mulţi cartofi.

— Eu am ştiut ce înseamnă să faci foamea, spuse Teresa. Am avut o singură pereche de pantofi, iar mama nu mă lăsa să-i port decât ca să mă duc la şcoală, cât m-am dus.

Îi veni pe buze un zâmbet crispat. Mama, repetă căzută pe gânduri. Simţea o ranchiună veche rozând-o adânc.

— Mă bătea mult când eram mică, continuă… Era alcoolică şi pe jumătate prostituată de când tata o părăsise… Mă punea să le aduc bere prietenilor ei, mă târa pe jos trăgându-mă de chică, în palme şi în şuturi. Venea dimineaţa cu stolul ei de croncăni, râzând obscen, ori veneau s-o caute bătând la uşă noaptea, beţi… Am încetat să fiu virgină înainte de a-mi pierde fecioria cu mai mulţi băieţi, dintre care unul avea mai puţini ani ca mine…

Tăcu dintr-o dată, şi rămase aşa o bună bucată de vreme, cu părul răvăşit peste faţă. Simţea cum, încet, i se topea ranchiuna din Sange. Răsuflă adânc, pentru a o risipi de tot.

— Cât despre tată, spuse Iasikov, presupun că e vorba de Teo.

Ea îi susţinu privirea fără să deschidă gura. Impasibilă.

— Asta e partea a doua – rusul suspină iar. A problemei.

Păşi înainte, fără să se întoarcă să verifice dacă Teresa îl urma. Ea rămase puţin privindu-l cum se îndepărtează, apoi îl urmă.

— Un lucru am învăţat în armată, Tesa, spunea Iasikov, gânditor. Teritoriu inamic. E periculos să laşi în urmă trupe. Rezistenţă. Nuclee ostile. O consolidare a terenului pretinde eliminarea punctelor de conflict. Da. Fraza e literală. După regulament. O repeta prietenul meu Skobelţân. Da. În fiecare zi înainte să i se taie beregata în valea Panshir.

Se oprise încă o dată şi o privea din nou. Până aici pot merge, spuneau ochii săi limpezi. Restul te priveşte.

— Rămân singură, Oleg.

Stătea tăcută în faţa lui, iar valurile de pe mal îi săpau nisipul de sub tălpi la fiecare retragere. El zâmbi prieteneşte, un pic absent.

— Ce ciudat e să te aud spunând asta. Credeam că întotdeauna ai fost singură.

15

Amici am la mine-n ţară, care-mi spun că mă iubesc

Judecătorul Martínez Pardo nu era un tip simpatic. Am vorbit cu el în timpul ultimelor zile ale anchetei mele: douăzeci şi două de minute de conversaţie prea puţin plăcută, în biroul lui de la Tribunalul Naţional. A acceptat să mă primească scrâşnind din dinţi, şi numai după ce făcusem să-i parvină un voluminos raport cu starea investigaţiilor mele. Numele său figura acolo, fireşte. Pe lângă multe alte lucruri. Alegerea obişnuită era să rămână înăuntru într-un mod confortabil, sau să rămână afară. A hotărât să rămână înăuntru, cu propria sa versiune asupra faptelor. Veniţi şi stăm de vorbă, a spus în cele din urmă, când a venit la telefon. Aşa încât m-am dus la Tribunal, mi-a întins mâna sec şi ne-am aşezat să stăm de vorbă, de-o parte şi de cealaltă a mesei lui oficiale, cu drapelul şi cu portretul regelui pe perete. Martínez Pardo era scund, rotofei, cu o barbă albită ce nu reuşea să-i acopere întru totul o cicatrice care îi străbătea obrazul stâng. Era departe de a fi unul dintre judecătorii-vedetă care apăreau la televiziune şi în ziare. Cenuşiu şi eficient, se spunea. Dat naibii. Cicatricea provenea dintr-un episod vechi: asasini columbieni angajaţi de traficanţi galicieni. Poate că asta îi înăcrea caracterul.

Am început prin a comenta situaţia Teresei Mendoza. Ce o dusese acolo unde era, şi cursul pe care avea să-l ia viaţa ei în următoarele săptămâni, dacă izbutea să rămână în viaţă. Asta nu ştiu, spuse Martínez Pardo. Eu nu lucrez cu viitorul oamenilor, decât ca să asigur treizeci de ani de condamnare, când pot. Treaba mea e trecutul. Fapte şi trecut. Delicte. Iar din acestea, Teresa Mendoza a comis multe.

— Probabil că vă simţiţi frustrat, atunci, am sugerat. Atâta muncă pentru nimic.

Era modul meu de a răspunde la prea puţina lui simpatie. M-a privit pe deasupra ochelarilor de lectură pe care îi ţinea pe vârful nasului. Nu părea un om fericit. Cu siguranţă, nu era un judecător fericit.

— O aveam, spuse.

Apoi rămase tăcut, cântărind parcă dacă acele două cuvinte erau oportune. Judecătorii cenuşii şi eficienţi au şi ei inimioara lor, mi-am spus. Vanitatea lor personală. Frustrările lor. O aveai, dar acum n-o mai ai. Ţi-a scăpat printre degete, întorcându-se la Sinaloa.

— Cât timp aţi umblat după ea?

— Patru ani. O muncă îndelungată. Nu era uşor să acumulezi fapte şi dovezi ale implicării ei. Infrastructura ei era foarte bună. Foarte inteligentă. Totul era plin de mecanisme de siguranţă, de compartimente. Demontai ceva şi totul murea acolo. Imposibil să dovedeşti conexiunile în sus.

— Dar dumneavoastră aţi făcut-o.

Doar în parte, admise Martínez Pardo. Aş fi avut nevoie de mai mult timp, de mai multă libertate de lucru. Dar n-am avut aşa ceva. Oamenii aceia se mişcau în anumite medii, inclusiv politica. Inclusiv al său, al judecătorului însuşi. Asta i-a permis Teresei Mendoza să vadă de departe cum veneau anumite lovituri şi să le pareze. Ori să micşoreze consecinţele, în cazul acela concret, adăugă, el mergea bine. Adjutanţii lui mergeau bine. Erau pe punctul de a încununa o muncă îndelungată şi răbdătoare. Patru ani, îmi spuse, ţesând pânza de păianjen. Şi dintr-o dată totul s-a sfârşit.

— E adevărat că v-au convins cei de la Ministerul de Justiţie?

— Asta e ceva deplasat – se lăsase pe spate în fotoliu şi mă observa, deranjat. Refuz să răspund.

— Se povesteşte că însuşi ministrul s-a ocupat să facă presiuni asupra dumneavoastră, în acord cu ambasada Mexicului.

Ridică o mână. Un gest neplăcut. O mână autoritară,

de judecător în exerciţiu. Dacă veţi continua pe drumul ăsta, avertiză, conversaţia noastră va lua sfârşit. Asupra mea n-a făcut presiuni nimeni, niciodată.

— Explicaţi-mi atunci de ce, până la urmă, n-aţi făcut nimic împotriva Teresei Mendoza.

Cântări un pic întrebarea mea, poate pentru a hotărî dacă nu cumva verbul „explicaţi-mi” implica desconsideraţie. In cele din urmă, hotărî să mă absolve. *In dubio pro reo*. Sau aşa ceva.

— V-am mai zis, răspunse. N-am avut timp să adun material suficient.

— Cu tot cu Teo Aljarafe?

Încă o dată mă privi ca mai înainte. Nici eu, nici întrebările mele nu-i plăceam, iar ultima nu îmbunătăţea lucrurile.

— Tot ce se referă la acest nume e confidenţial. Mi-am permis un zâmbet moderat. Hai, domnule judecător. Să fim serioşi.

— Şi e totuna, am spus. Presupun.

— Uite că pentru mine nu e.

Am meditat câteva clipe. Vă propun un pact, am conchis cu voce tare. Eu las afară povestea cu Ministerul de Justiţie, iar dumneavoastră îmi povestiţi treaba cu Aljarafe. Înţelegerea e înţelegere. Am schimbat zâmbetul moderat cu o mutră de solicitudine amabilă, în timp ce el reflecta. De acord, spuse. Dar îmi rezerv anumite detalii

— E adevărat că dumneavoastră i-aţi oferit imunitate în schimbul informaţiilor?

— La asta n-am să răspund.

Rău am început, mi-am zis. Am încuviinţat de două ori cu un aer gânditor, înainte de a ataca din nou:

— Se dau asigurări că l-aţi hărţuit mult. Că aţi adunat un dosar bun despre el şi mai apoi i l-aţi vârât sub nas. Şi că n-a fost nimic legat de traficul de droguri. Că l-aţi înşfăcat pe partea fiscală.

— Se poate.

Mă privea impasibil. Tu spui şi eu confirm. Să nu-mi ceri prea mult în plus.

— Transer Naga?

— Nu.

— Fiţi amabil, domnule judecător. Răspundeţi unui băiat bun cum sunt eu.

Din nou se gândi. La urma urmei, probabil că reflectă el, sunt implicat. Acest punct e mai mult sau mai puţin cunoscut, şi e rezolvat.

— Recunosc, spuse, că afacerile Teresei au fost întotdeauna impermeabile la eforturile noastre, deşi ştiam că mai mult de şaptezeci la sută din traficul de pe Mediterana trecea prin mâna ei… Punctele slabe ale domnului Aljarafe îi reprezentau banii personali. Numele lui a apărut în vreo două tranzacţii externe cam neclare. Exista material.

— Se spune că avea proprietăţi la Miami.

— Da. După câte ştiam noi, o casă de o mie de metri pătraţi pe care tocmai o cumpărase la Coral Gables, cu cocotieri şi cu chei propriu, şi un apartament de lux la Coco Plum: un loc frecventat de avocaţi, bancheri şi brokeri de pe Wall Street. Totul, pe cât se pare, fără ştirea Teresei Mendoza.

— Mici economii.

— Am putea spune astfel.

— Iar dumneavoastră l-aţi înhăţat de boaşe. Şi l-aţi speriat.

Iarăşi se lăsă pe spate în fotoliu. *Dura lex sed lex*. Duralex.

— E inadecvat. Nu vă tolerez acest limbaj, încep să mă cam satur, mi-am zis. De tâmpitul ăsta.

— Atunci traduceţi după gustul dumneavoastră.

— A hotărât să colaboreze cu justiţia. Pur şi simplu.

— În schimbul a ce?

— În schimbul a nimic.

Am rămas privindu-l. Lui mutu’. Asta să i-o spui lui

mutu'. Teo Aljarafe riscându-şi beregata de amorul artei.

— Şi cum a reacţionat Teresa Mendoza când a aflat că expertul ei fiscal lucra pentru duşman?

— Asta o ştiţi şi dumneavoastră la fel de bine ca mine.

— Bun. Ştiu ce ştie toată lumea. Mai ştiu că ea l-a folosit ca momeală în operaţiunea cu haşişul rusesc. Dar nu mă refeream la asta.

Treaba cu haşişul rusesc înrăutăţi lucrurile. Cu mine să n-o faci pe isteţul, spunea faţa lui.

— Atunci, sugeră, întrebaţi-o pe ea, dacă puteţi.

— Poate că pot.

— Mă îndoiesc că femeia asta acceptă interviuri. Cu atât mai puţin în situaţia sa actuală.

Am hotărât să fac o ultimă încercare.

— Cum vedeţi dumneavoastră această situaţie?

— Eu sunt afară, răspunse cu o faţă ca la poker. Am văzut şi n-am văzut. Teresa Mendoza nu mai e treaba mea.

Apoi rămase tăcut, frunzări distrat câteva documente de pe masă, şi m-am gândit că acea conversaţie se încheiase. Ştiu nişte feluri mai bune de a-mi pierde vremea, am decis. Mă ridicam iritat, gata să-l salut, însă nici măcar un funcţionar disciplinat al statului precum judecătorul Martínez Pardo nu se putea sustrage de la usturimea anumitor răni Ori de la a se justifica. Stătea în continuare aşezat, fără să-şi ridice privirea din documente. Şi atunci, dintr-o dată, mi-am scos pârleala cu interviul.

— A încetat să mai fie treaba mea după vizita acelui american, adăugă el înciudat. Tipul de la DEA.

Doctorul Ramos, care avea un simţ al umorului deosebit, atribuise numele codificat de *Copilărie duioasă* operaţiunii de douăzeci de tone de haşiş pentru Marea Neagră. Puţinele persoane care erau la curent plănuiseră totul vreme de două săptămâni, cu o minuţiozitate aproape

militară; iar în acea dimineaţă, din gura lui Farid Lataquia când îşi închise, cu un zâmbet satisfăcut, telefonul mobil după ce vorbise o vreme codificat, aflară că libanezul găsise în portul Alhucemas o navă potrivită pentru alimentare: un vetust vas cu carmace de treizeci de metri lungime, rebotezat *Tarfaya*, aflat în proprietatea unei societăţi de pescuit hispano-marocane. La acea oră, în ce-l privea, doctorul Ramos coordona mişcările lui *Xoloitzcuintle*, un purtător de containere sub pavilion german, cu un echipaj alcătuit din polonezi şi filipinezi, care făcea regulat ruta între coasta americană şi Mediterana orientală, iar în acel moment naviga între Recife şi Veracruz. *Copilărie duioasă* avea un al doilea front, sau plan paralel, unde un rol decisiv îl juca o a treia navă, de această dată un vas de mărfuri cu ruta prevăzută între Cartagena, Columbia, şi portul grecesc Pireu, fără escale intermediare. Se numea *Luz Angelita* şi, cu toate că era înmatriculat în portul columbian Temuco, naviga sub pavilion cambodgian, în contul unei companii cipriote, în timp ce *Tarfaya* şi *Xoloitzcuintle* aveau să-şi asume partea delicată a operaţiunii, rolul încredinţat lui *Luz Angelita* şi armatorilor săi era simplu, rentabil şi lipsit de riscuri: se mărginea să funcţioneze ca momeală.

— Totul e gata, recapitula doctorul Ramos, în zece zile.

Îşi scoase pipa din gură spre a-şi înăbuşi un căscat. Era aproape ora unsprezece dimineaţa, după o lungă noapte de lucru în biroul de la Sotogrande: o casă cu grădină înzestrată cu cele mai moderne mijloace de supraveghere electronică şi de securitate, care de doi ani înlocuise vechiul apartament din portul sportiv. Pote Gálvez făcea de gardă în vestibul, doi paznici străbăteau curtea, iar în sala de şedinţe se găseau un televizor, un PC portabil cu imprimantă, două telefoane mobile codate, o tablă pentru grafice cu carioci aşezată pe un şevalet, ceşti de cafea murdare şi scrumiere ticsite de mucuri de ţigară pe masa mare de întruniri. Teresa tocmai deschisese fereastra ca să aerisească. O însoţeau, pe lângă doctorul

Ramos, Farid Lataquia şi operatorul de telecomunicaţii al Teresei, un tânăr inginer gibraltarian de toată încrederea, pe nume Alberto Rizocarpaso. Era ceea ce doctorul numea cabinetul de criză: grupul restrâns care constituia statul major operativ de la Transer Naga.

— *Tarfaya*, spunea Lataquia, are să aştepte la Alhucemas, curăţind magaziile. Punere la punct şi combustibil. Inofensiv. Liniştit. Nu-l vom scoate până cu două zile înainte de întâlnire.

— De acord, spuse Teresa Nu vreau să-l ţin o săptămână plimbându-se de colo până colo şi atrăgând atenţia.

— Nu vă faceţi griji. Mă ocup eu.

— Echipaj?

— Toţi marocani. Comandantul Cherki. Oameni ai lui Ahmed Chakor, ca de obicei.

— Ahmed Chakor nu e întotdeauna de încredere.

— Depinde de cât i se plăteşte – libanezul zâmbea. Totul e în funcţie de cât mi se plăteşte mie, spunea acel zâmbet. De data asta nu vom înfrunta riscuri.

Adică, şi de data asta încasezi un comision suplimentar, îşi spuse Teresa. Nava de pescuit plus vaporul plus oamenii lui Chakor egal o avere. Văzu că Lataquia îşi accentua zâmbetul, ghicind la ce se gândea ea. Cel puţin ticălosul ăsta nu se ascunde, hotărî. O face pe faţă, cu toată naturaleţea. Şi întotdeauna ştie unde e limita. Apoi se întoarse spre doctorul Ramos. Ce se-ntâmplă cu cauciucurile, voi să ştie. Câte unităţi pentru transbordare. Doctorul ţinea desfăşurată pe masă o hartă 773 a amiralităţii britanice, cu toată coasta marocană, detaliată, dintre Ceuta şi Melilla. Arătă un punct cu căuşul pipei, trei mile spre nord, între stânca Vélez de Gomera şi pragurile Xauen.

— Există şase ambarcaţiuni disponibile, spuse. Pentru două drumuri de aproximativ o mie şapte sute de kilograme fiecare. Cu vasul de pescuit mişcându-se de-a lungul acestei linii, aşa, totul poate fi rezolvat în mai puţin

de trei ore. Cinci, dacă marea devine incomodă, încărcătura e deja pregătită la Bab Berret şi Ketama. Punctele de îmbarcare vor fi Rocas Negras, Cala Traidores şi gura râului Mestaxa.

— De ce să împărţim în atâtea locuri?… Nu-i mai bine totul dintr-o lovitură?

Doctorul Ramos o privi, grav. Dacă ar fi venit de la altcineva, întrebarea l-ar fi jignit pe tacticianul de la Transer Naga; cu Teresa, însă, era ceva firesc. Obişnuia să supervizeze totul până la cel mai mic detaliu. Era bine pentru ea şi bine pentru ceilalţi, fiindcă responsabilităţile pentru succese şi pentru eşecuri erau întotdeauna împărţite, şi, mai apoi, nu trebuia să se umble cu prea multe explicaţii. Minuţioasă, obişnuia să comenteze Farid Lataquia în plasticul său stil mediteranean, de să-ţi facă ouăle zob. Niciodată în faţa ei, desigur, însă Teresa ştia. În realitate, ştia totul despre toţi. Dintr-o dată se pomeni gândindu-se la Teo Aljarafe. Problemă pe rol, de asemenea de rezolvat în zilele următoare. Se corectă în sinea ei. Ştia aproape totul despre aproape toţi.

— Douăzeci de mii de kilograme la un loc pe o plajă înseamnă multe kilograme, explica doctorul, chiar cu *mehani*-i de partea noastră… Prefer să nu atrag atenţia atât de mult. Aşa încât le-am explicat marocanilor problema ca şi cum ar fi vorba de trei operaţiuni diferite. Ideea e să îmbarcăm jumătate din încărcătură în punctul unu cu cele şase cauciucuri deodată, un sfert în punctul doi cu numai trei cauciucuri, şi celălalt sfert în al treilea punct, cu cele trei care mai rămân… Astfel, vom reduce riscurile şi nimeni nu va trebui să se întoarcă să încarce în acelaşi loc.

— Cum are să fie vremea?

— În perioada asta nu poate fi foarte rea. Avem o marjă de trei zile, ultima cu luna aproape în întuneric, în crai nou. E posibil să avem ceaţă, şi asta poate complica întâlnirile. Dar fiecare cauciuc are un GPS, iar vasul de pescuit de asemenea.

— Comunicaţii?

— Cele obişnuite: mobile clonate sau codate pentru cauciucuri şi pentru vasul de pescuit, Internet pentru vasul mare… *Walkie-talkie* STU pentru manevră.

— Îl vreau pe Alberto pe mare, cu toate aparatele lui.

Încuviinţă Rizocarpaso, inginerul gibraltarian. Era blond, cu o faţă copilăroasă, aproape spânatec. Introvertit. Foarte eficient în domeniul său. Purta întotdeauna cămăşile şi pantalonii boţiţi după ce-şi petrecea ceasuri în şir în faţa unui receptor radio sau a tastaturii unui computer. Teresa îl recrutase pentru că era capabil să camufleze contactele şi operaţiunile prin Internet, deviind totul sub acoperirea fictivă a unor ţări inaccesibile pentru poliţiile europene şi nord-ame-ricane: Cuba, India, Libia, Irak. În câteva minute putea deschide, folosi şi închide mai multe adrese electronice camuflate în servere locale din aceste ţări sau din altele, recurgând la numere de cărţi de credit furate sau ale unor oameni de paie. De asemenea, era expert în steganografie şi în sistemul de încriptare PGP.

— Ce navă? întrebă doctorul.

— Una oarecare, sportivă. Discretă. Fairline Squadron-ul pe care-l avem la Banús poate fi bun – Teresa îi arătă inginerului o zonă largă de pe harta de navigaţie, la vest de Alborán. Vei coordona comunicaţiile de-acolo.

Gibraltarianul schiţă un vag zâmbet stoic. Lataquia şi doctorul îl priveau mucaliţi; toţi ştiau că avea rău de mare ca un cal de carusel, însă fără îndoială că Teresa avea motivele ei.

— Unde va fi întâlnirea cu *Xoloitzcuintle*? Voi să ştie Rizocarpaso. Există zone în care acoperirea e proastă.

— Vei afla la timpul potrivit. Iar dacă nu există acoperire, vom folosi radioul camuflându-ne pe canale pescăreşti. Fraze stabilite pentru schimbările de pe o frecvenţă pe alta, între o sută douăzeci şi o sută patruzeci de megahertzi. Pregăteşte o listă.

Sună unul din telefoane. Secretara de la biroul din

Marbella primise o comunicare de la ambasada Mexicului la Madrid. Solicitau ca doamna Mendoza să-l primească pe un înalt funcţionar pentru a sta de vorbă despre o chestiune urgentă. Cât de urgentă, voi să ştie Teresa. N-au spus, fu răspunsul. Însă funcţionarul se află deja aici. De vârstă mijlocie, bine îmbrăcat. Foarte elegant. Pe cartea lui de vizită scrie Héctor Tapia, secretar de ambasadă. De cincisprezece minute aşteaptă în vestibul. Şi e însoţit de un alt domn.

— Vă mulţumim că ne-aţi primit, doamnă.

Îl cunoştea pe Héctor Tapia. Stătuse de vorbă cu el la modul superficial cu câţiva ani în urmă, pe timpul demersurilor cu ambasada Mexicului din Madrid ca să-şi facă actele pentru dubla cetăţenie. O scurtă întrevedere într-un birou din clădirea de pe Carrera de San Jerónimo. Câteva cuvinte oarecum cordiale, semnarea de documente, timpul pentru o ţigară, o cafea, o conversaţie lipsită de importanţă. Şi-l amintea foarte educat, discret. Cu toate că era la curent cu întregul său curriculum – ori poate că tocmai din această cauză – o primise cu amabilitate, reducând formalităţile la minim, în aproape doisprezece ani, era singurul contact direct pe care Teresa îl păstrase cu lumea oficială mexicană.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint de domnul Guillermo Rangel. Nord-american.

Se vedea că se simţea stingherit în mica sală de şedinţe îmbrăcată în lemn de nuc închis la culoare, ca unul care nu e sigur că se află la locul potrivit. Americanul, însă, părea în largul său. Se uita la fereastra deschisă, la magnoliile din grădină, la vechiul ceas de perete englezesc, la calitatea fotoliilor, la valorosul desen al lui Diego Rivera – *Schiţă pentru portretul lui Emiliano Zapata* – înrămat pe perete.

— De fapt sunt de origine mexicană, ca şi dumneavoastră, spuse el, contemplând încă portretul

mustăcios al lui Zapata, cu un aer mulţumit. Născut în Austin, Texas. Mama era născută în Mexic.

Spaniola lui era perfectă, cu un vocabular din nord, aprecie Teresa. Mulţi ani de practică. Păr castaniu tuns periuţă, umeri de luptător. Tricou alb sub sacoul subţire. Ochi închişi la culoare, agili şi deştepţi.

— Domnul, comentă Héctor Tapia, are anumite informaţii pe care i-ar face plăcere să vi le împărtăşească.

Teresa îi invită să ocupe două dintre cele patru fotolii situate în jurul unei măsuţe arabe din cupru ciocănit, iar ea se aşeză în altul, punând pe masă un pachet de Bisonte şi bricheta. Avusese timp să se aranjeze un pic: părul strâns în coadă de cal cu un ac din argint, bluză de mătase închisă la culoare, blugi negri, mocasini, haina din piele de căprioară pe braţul fotoliului.

— Nu sunt sigură că aceste informaţii mă interesează, spuse.

Părul argintiu al diplomatului, cravata şi costumul de o croială impecabilă contrastau cu înfăţişarea americanului. Tapia îşi scosese ochelarii cu ramă de oţel şi îi studia cu fruntea încruntată, ca şi când n-ar fi fost mulţumit de starea lentilelor.

— Vă interesează cu adevărat – îşi puse ochelarii şi o privi, gânditor. Don Guillermo…

Acesta ridică o mână mare şi plată.

— Willy. Îmi puteţi spune Willy. Toată lumea o face.

— Bine. Ei bine, aici, Willy lucrează pentru guvernul american.

— Pentru DEA, nuanţă el, fără complexe. Teresa tocmai îşi scotea o ţigară din pachet.

Continuă să o facă fără să se tulbure.

— Pardon?… Pentru cine aţi spus?

Îşi puse ţigara în gură şi căută bricheta, însă Tapia se apleca deja peste masă, atent, un ţăcănit, gata flacăra.

— D-E-A, repetă Willy Rangel, apăsând mult pe fiecare abreviere… Drug Enforcement Administration. Ştiţi

dumneavoastră. Agenţia antidrog din ţara mea.

— Fir-ar. Nu mai spuneţi – Teresa suflă fumul observându-l pe *gringo*... Foarte departe de traseele dumneavoastră, văd. Nu ştiam că agenţia dumneavoastră avea intrerese la Marbella.

— Dumneavoastră locuiţi aici.

— Şi ce am eu de-a face?

O contemplară fără să spună nimic, câteva secunde, iar apoi se priviră unul pe altul. Teresa văzu că Tapia îşi arcuia o sprânceană, monden. E treaba ta, amice, părea să sugereze gestul. Eu doar oficiez ca acolit.

— Haideţi să ne înţelegem, doamnă, spuse Willy Rangel. Nu mă aflu aici pentru nimic care să aibă de-a face cu modul dumneavoastră actual de a vă câştiga existenţa. Nici don Héctor, care e atât de amabil să mă însoţească. Vizita mea are de-a face cu nişte lucruri care s-au petrecut cu multă vreme în urmă.

— Cu doi ani în urmă, specifică Héctor Tapia, ca de departe. Sau ca din afară.

— Şi cu altele care sunt pe punctul de a se petrece, în ţara dumneavoastră.

— În ţara mea, spuneţi.

— Aşa e.

Teresa se uită la ţigară. N-am s-o termin, spunea gestul ei. Tapia o înţelese perfect, căci îi aruncă celuilalt o privire neliniştită. Dă-i bătăi că o scăpăm, îndemna el fără cuvinte. Rangel părea să aibă aceeaşi părere. Aşa că trecu la miezul problemei.

— Vă spune ceva numele Cesar *Batman* Güemes?

Trei secunde de tăcere, două priviri lipite de ea. Scoase fumul cât putu de lent.

— Ei bine, să vedeţi că nu.

Cele două priviri se încrucişară între ele. Din nou spre ea.

— Totuşi, spuse Rangel, dumneavoastră l-aţi cunoscut cu ceva vreme în urmă.

— Ce ciudat. Atunci mi l-aş aminti imediat, nu-i aşa? Se uită la ceasul de perete, căutând o modalitate politicoasă de a se ridica şi de a pune capăt discuţiei. Şi acum, vă rog să mă iertaţi…

Cei doi bărbaţi se priviră din nou. Atunci cel de la DEA zâmbi. O făcu cu o mutră largă, simpatică. Aproape bonomă, în meseria lui, se gândi Teresa, cine zâmbeşte aşa păstrează efectul pentru marile ocazii.

— Mai acordaţi-mi cinci minute, spuse americanul. Ca să vă spun o poveste.

— Nu-mi plac decât poveştile cu final fericit.

— Acest final depinde de dumneavoastră.

Şi Guillermo Rangel, căruia toată lumea îi spunea Willy, se puse pe povestit. DEA, explică el, nu era un corp de operaţiuni speciale. Se ocupa cu strângerea de date poliţieneşti, cu menţinerea unei reţele de spioni, cu plata acestora, cu elaborarea de rapoarte detaliate despre activităţile aflate în legătură cu producerea, traficul şi distribuirea drogurilor, cu atribuirea unor nume la toate astea şi cu structurarea unui caz pentru a se putea susţine în faţa unui complet de judecată. Do aceea utiliza agenţi. Precum el însuşi. Persoane care pătrundeau în organizaţiile traficanţilor şi acţionau acolo. Chiar Rangel în persoană lucrase aşa, mai întâi infiltrat în nişte grupuri de nativi mexicani din golful California şi mai apoi în Mexic, în calitate de controlor de agenţi sub acoperire, vreme de opt ani; mai puţin o perioadă de paisprezece luni, când fusese detaşat la Medellín, Columbia, ca om de legătură între agenţia lui şi Blocul de Cercetare al poliţiei locale însărcinat cu capturarea şi uciderea lui Pablo Escobar. Şi, bineînţeles, faimoasa fotografie a traficantului doborât, înconjurat de oamenii care îl omorâseră la Los Olivos, o făcuse Rangel însuşi. Acum stătea înrămată pe peretele biroului său din Washington D. C.

— Nu văd ce m-ar putea interesa pe mine din toate astea, spuse Teresa.

Stingea ţigara în scrumieră, fără grabă, însă hotărâtă

să termine acea conversaţie. Nu era prima oară când poliţiştii, agenţii sau traficanţii veneau cu poveşti. Nu avea chef să-şi piardă vremea.

— V-am povestit asta, spuse simplu americanul, ca să vă faceţi o imagine despre munca mea.

— Mi-am făcut o imagine foarte limpede. Şi acum, vă rog să mă iertaţi.

Se ridică. Héctor Tapia se ridică şi el, cu un reflex automat, încheindu-se la haină, îşi privea însoţitorul, deconcertat şi neliniştit, însă Rangel rămăsese aşezat.

— Blondul Dávila era agent DEA, spuse cu simplitate. Lucra pentru mine, şi de asta a fost omorât.

Teresa studie ochii inteligenţi ai americanului, care pândeau efectul. Acum ai dat lovitura de teatru, se gândi. Şi nici pomeneală, doar dacă nu ţi-a mai rămas ceva loc. Simţea o pornire să râdă în hohote. Un râs amânat doisprezece ani, de la Culiacán, Sinaloa. Gluma postumă a afurisitului de Blond. Dar se mărgini să ridice din umeri.

— Acum, spuse cu mult sânge rece, povestiţi-mi ceva ce eu nu ştiu.

Nici să nu te uiţi în ea, spusese Blondul Dávila. Agenda nici să n-o deschizi, negruţo. Du-i-o lui don Epifanio Vargas şi ofer-o la schimb pentru viaţa ta. Însă în acea seară, la Culiacán, Teresa nu putu rezista ispitei. Oricum ar fi gândit Blondul, ea avea idei proprii, şi sentimente. De asemenea, curiozitatea de a şti în ce iad tocmai o vârâseră. De aceea, cu câteva momente înainte ca Fierros Motanul şi Pote Gálvez să-şi facă apariţia în apartamentul din apropiere de piaţa Garmendia, încalcă regulile, răsfoind acel carneţel din piele unde erau cheile pentru ceea ce se întâmplase şi pentru ceea ce era pe cale să se întâmple. Nume, adrese. Contacte de o parte şi de cealaltă a graniţei. Avu timp să se trezească la realitate înainte ca totul să se precipite şi să se vadă fugind cu Coltul în mână, singură şi terorizată, ştiind exact de ce anume încerca să scape. Rezumase totul bine chiar în acea seară, fără să vrea, don Epifanio Vargas. Bărbatului tău, îi

spusese, îi plăceau prea mult poantele. Glumele, jocul. Pariurile riscante care o includeau chiar şi pe ca. Teresa ştia toate astea când se dusese la capela lui Malverde cu agenda pe care niciodată n-ar fi trebuit s-o citească şi pe care o citise, blestemându-l pe Blond pentru felul de a o pune aşa în pericol tocmai ca s-o salveze. Un raţionament tipic pentru jucătorul parşiv, amator să vâre în gura lupului capul său şi pe al altora. Dacă au să mă ardă, se gândise ticălosul, Teresa n-are scăpare. Nevinovată sau nu, astea sunt regulile. Dar exista o posibilitate îndepărtată: să demonstreze că ea acţiona într-adevăr cu bună-credinţă. Fiindcă Teresa n-ar fi predat agenda niciodată şi nimănui dacă ar fi ştiut ce conţinea. Niciodată, dacă ar fi fost la curent cu jocul periculos al bărbatului care umpluse acele pagini cu adnotări mortale. Ducându-i-o lui don Epifanio, naşul Teresei şi al Blondului însuşi, ea îşi demonstra ignoranţa. Nevinovăţia. Niciodată n-ar fi cutezat, în caz contrar. Iar în acea după-amiază, aşezată pe patul din apartament, răsfoind paginile care însemnau în acelaşi timp condamnarea ei la moarte şi singura salvare posibilă, Teresa îl blestemase pe Blond pentru că, în sfârşit, înţelegea totul foarte bine. Să o ia la fugă pur şi simplu însemna să se condamne singură să nu ajungă prea departe. Trebuia să predea agenda tocmai ca să demonstreze că nu îi cunoştea conţinutul. Avea nevoie să înghită teama care îi răsucea maţele şi să-şi păstreze mintea liniştită, vocea neutră chiar în clipa groazei, rugămintea sinceră adresată omului în care Blondul şi ea se încredeau. Iubita traficantului. Animăluţul speriat. Eu nu ştiu nimic. Spuneţi-mi şi dumneavoastră, don Epifanio, ce aveam eu să citesc. De aceea era încă în viaţă. Şi de aceea acum, în salonaşul biroului ei din Marbella, agentul DEA Willy Rangel şi secretarul de ambasadă Héctor Tapia o priveau cu gura căscată, unul aşezat şi celălalt în picioare, cu degetele încă pe nasturii de la haină.

— Aţi ştiut asta în tot acest timp? întrebă americanul, neîncrezător.

— De doisprezece ani ştiu.

Tapia se lăsă să cadă din nou în fotoliu, de această dată uitând să-şi descheie nasturii.

— Doamne Isuse Cristoase, spuse.

Doisprezece ani, îşi spuse Teresa. Supravieţuind unui secret din acelea care ucideau. Fiindcă în acea ultimă seară de la Culiacán, în capela lui Malverde, în atmosfera sufocantă a căldurii umede şi în fumul lumânărilor, ea jucase aproape fără speranţă jocul pregătit de bărbatul ei mort, şi câştigase. Nici glasul, nici emoţiile, nici frica nu au trădat-o. Pentru că don Epifanio era un om cumsecade. Şi ţinea la ea. Ţinea la amândoi, cu toate că înţelegea din agendă – poate că ştia dinainte, sau nu – că Raimundo Dávila Parra lucra pentru agenţia antidrog a guvernului american şi că, mai mult ca sigur, *Batman* Güemes pusese să fie omorât din cauza asta. Şi astfel Teresa i-a putut păcăli pe toţi, jucându-şi pariul nebunesc pe muchie de cuţit, exact cum prevăzuse Blondul că avea să se întâmple. Îşi imaginase conversaţia cu don Epifanio a doua zi. Ea nu ştie nimic. Nici pe departe. Cum aveam să aduc cu mine afurisita de agendă dacă aş fi ştiut? Aşa încât o puteţi lăsa în pace. Haide. Avusese doar o posibilitate dintr-o sută, dar fusese îndeajuns ca s-o salveze.

Acum Willy Rangel o observa pe Teresa cu multă atenţie si, de asemenea, cu un respect care mai înainte nu-şi făcuse simţită prezenţa, în acest caz, spuse el, vă rog să luaţi din nou loc şi să ascultaţi ceea ce vreau să vă spun. Doamnă. În acest moment e mai necesar ca oricând. Teresa şovăi o clipă, însă ştia că americanul avea dreptate. Se uită într-o parte şi-n alta şi apoi la ora indicată de ceasul de perete, simulând nerăbdarea. Zece minute, spuse. Niciunul în plus. Apoi se aşeză la loc şi îşi aprinse încă un Bisonte. Tapia era încă atât de uimit în fotoliul său, încât de astă dată uită să-i ofere un foc; iar când, într-un târziu, apropie flacăra, murmurând o scuză, ea îşi aprinsese deja ţigara cu propria brichetă.

Atunci omul de la DEA povesti adevărata istorie a Blondului Dávila.

Raimundo Dávila Parra era din San Antonio, Texas. Nativ mexican. Cetăţenie nord-americană de la nouăsprezece ani. După ce lucrase de foarte tânăr de partea ilegală a traficului de droguri, trecând peste graniţă marijuana în cantităţi mici, a fost recrutat de agenţia antidrog după ce fusese arestat la San Diego cu cinci kilograme din acest produs. Avea calităţi şi era amator de risc şi de emoţii tari. Curajos, rece în pofida aparenţei sale extrovertite, după o perioadă de instrucţie, pe care în mod oficial şi-o petrecuse într-o închisoare din nord – de fapt, stătuse acolo o vreme ca să-şi asigure acoperirea – Blondul fu trimis la Sinaloa cu misiunea de a se infiltra în reţelele de transport ale cartelului din Juárez, unde avea prieteni vechi. Îi plăcea munca asta. De asemenea, îi plăcea să zboare, şi făcuse un curs de pilotaj la DEA, deşi, ca acoperire, făcuse altul la Culiacán. A pătruns în mediile traficanţilor prin intermediul companiei Norteña de Aviación, mai întâi ca angajat de încredere al lui don Epifanio Vargas, cu care a acţionat în marile operaţiuni de transport aerian ale Stăpânului Cerului, şi apoi ca pilot al lui Cesar *Batman* Güemes. Willy Rangel fusese controlorul său. Niciodată nu comunicau prin telefon, cu excepţia cazurilor de urgenţă. Se întâlneau o dată pe lună în hoteluri discrete din Mazatlán şi Los Mochis. Şi toate informaţiile valoroase pe care DEA le-a obţinut în acea perioadă despre cartelul din Juárez, inclusiv despre luptele sângeroase pentru putere pe care le-au avut de purtat traficanţii mexicani pentru a-şi câştiga independenţa faţă de mafiile columbiene, au provenit din aceeaşi sursă. Blondul valora greutatea lui în coca.

În cele din urmă, l-au ucis. Pretextul formal era adevărat: amator să-şi asume riscuri în plus, profita de drumurile în avionetă pentru a transporta droguri proprii. Îi plăcea să joace la două capete, şi în asta era implicat şi vărul lui, Creţul Parra. DEA era mai mult sau mai puţin la curent; însă era vorba de un agent valoros, şi îi lăsau marja

lui. Fapt este că, în cele din urmă, traficanţii i-au reglat conturile. O bucată de vreme, Rangel a stat în cumpănă dacă asta se întâmplase din cauza afacerilor lui private sau fiindcă cineva îl turnase. I-a luat trei ani până să afle. Un cubanez deţinut la Miami, care lucra pentru cei din Sinaloa, s-a agăţat de prevederea despre martorii protejaţi şi a umplut optsprezece ore de bandă de magnetofon cu dezvăluirile lui. A povestit cum Blondul Dávila a fost asasinat pentru că cineva i-a demontat acoperirea. O eroare prostească: un funcţionar nord-american de la Poliţia de Frontieră din El Paso a avut acces în mod întâmplător la o informaţie confidenţială şi a vândut-o traficanţilor pentru optzeci de mii de dolari. Ceilalţi au pus lucrurile cap la cap, au început să aibă suspiciuni si, într-un fel sau altul, s-au fixat asupra Blondului.

— Povestea cu drogurile transportate în Cessna, conchise Rangel, a fost un pretext. Umblau după el. Partea curioasă e că aceia care l-au omorât nu ştiau că era agent de-al nostru.

Tăcu. Teresa încă mai asimila toate acestea.

— Şi cum puteţi fi sigur?

Americanul încuviinţă din cap. Profesional.

— De la asasinatul agentului Camarena, traficanţii ştiu că niciodată nu iertăm moartea unui om de-al nostru. Că insistăm până când cei răspunzători mor sau sunt închişi. Ochi pentru ochi. E o regulă; dacă se pricep şi ei la ceva, atunci se pricep la coduri şi la reguli.

Exista o nouă răceală în această expunere. Suntem duşmani foarte răi, spunea tonul. Acţionăm în forţă. Cu dolari şi cu o tenacitate dată naibii.

— Dar pe Blond l-au ucis de-a binelea.

— Mda. Rangel clătina iarăşi din cap. De aceea vă spun că omul care a dat ordinul direct să se întindă capcana la Espinazo del Diablo nu ştia că era agent… Numele lui poate că vă spune ceva, cu toate că mai adineaori aţi negat că-l cunoaşteţi: Cesar *Batman* Güemes.

— Nu-mi aduc aminte.

— Sigur. Chiar şi aşa, vă pot asigura că el se limita să îndepLínească o sarcină. Individul ăla trafica în voia lui, i se spusese. S-ar cuveni o învăţătură de minte. Ştim că *Batman* Güemes s-a lăsat rugat. Pe cât se pare, Blondul Dávila îi era pe plac… Însă la Sinaloa înţelegerile sunt înţelegeri.

— Şi cine, după dumneavoastră, a trasat sarcina şi a insistat ca Blondul să moară?

Rangel îşi frecă nasul, se uită la Tapia şi apoi se întoarse spre Teresa, zâmbind strâmb. Stătea pe marginea fotoliului, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Nu mai părea bonom. Acum, hotărî ea, atitudinea lui era aceea a unui câine de vânătoare mânios şi cu memorie bună.

— Altul de care cu siguranţă că nu vă aduceţi aminte… Astăzi deputatul de Sinaloa şi viitorul senator Epifanio Vargas Orozco.

Teresa se rezemă cu spatele de perete şi se uită la puţinii clienţi care, la ora aceea, beau la Old Rock. Uneori putea reflecta mai bine când se găsea printre necunoscuţi, observând, în loc să stea singură cu cealaltă femeie pe care o purta după ea. Pe drumul de întoarcere la Guadalmina, îi spusese dintr-o dată lui Pote Gálvez să se îndrepte spre Gibraltar; iar după ce trecură de grilaj, îl îndrumă pe pistolar pe străzile înguste, până când îi ordonă să oprească Cherokee-ul dinaintea faţadei albe a micului bar englezesc unde obişnuia să meargă în alte vremuri – în altă viaţă – cu Santiago Fisterra. Înăuntru totul era la fel ca înainte: metopele şi urcioarele atârnate de grinzile din tavan, pereţii acoperiţi de fotografii cu vapoare, gravuri istorice şi amintiri marinăreşti. Ceru la bar un Foster’s, berea pe care o bea întotdeauna Santiago când veneau acolo, şi se duse să se aşeze, fără s-o guste, la masa obişnuită, lângă uşă, sub tablouaşul cu moartea amiralului englez – acum ştia cine era acel Nelson şi cum fusese secat la Trafalgar. Cealaltă Teresa Mendoza dădea

târcoale studiind-o de la distanţă, atentă, în aşteptarea unor concluzii. A unei reacţii la tot ce tocmai i se povestise, ceea ce, puţin câte puţin, completa tabloul general care o explica pe ea, şi pe cealaltă, şi de asemenea lămurea, în sfârşit, toate evenimentele care o purtaseră până la acel jalon al vieţii sale. Iar acum ştia chiar mult mai multe decât crezuse că ştie.

Mi-a făcut mare plăcere, fusese răspunsul ei. Asta a fost exact ceea ce spusese atunci când omul de la DEA şi cel de la ambasadă terminară de povestit ceea ce veniseră să povestească şi se opriră să o observe, în aşteptarea unei reacţii. Domniile voastre sunteţi nebuni, mi-a făcut mare plăcere, la revedere, îi văzu plecând decepţionaţi. Poate că se aşteptau la comentarii, la promisiuni. La înţelegeri, însă chipul ei inexpresiv, atitudinea ei indiferentă le lăsară prea puţine speranţe. Nici pomeneală. Ne trimite să ne ducem învârtindu-ne, spusese în şoaptă Héctor Tapia pe când plecau, însă nu destul de în şoaptă ca ea să nu audă. În ciuda purtării sale alese, diplomatul părea dărâmat. Gândiţi-vă bine, fu comentariul celuilalt. Despărţirea dumneavoastră. Păi nu văd, răspunse ea în timp ce uşa li se închidea deja în spate, la ce ar trebui să mă gândesc. Sinaloa e foarte departe. Mă iertaţi.

Dar rămăsese aşezată acolo, în barul gibraltarian, şi se gândea. Îşi amintea punct cu punct, rânduind în minte tot ce-i spusese Willy Rangel. Povestea lui don Epifanio Vargas. A Blondului Dávila. Propria ei poveste. Vechiul şef al Blondului, spusese americanul, însuşi don Epifanio, fusese cel care aflase de chestiunea cu DEA. În perioada iniţială, ca proprietar al companiei Norteña de Aviación, Vargas îşi închiriase avioanele la Southern Air Transport, un paravan al guvernului american pentru transportul de arme şi de cocaină cu care CIA finanţa gherila opoziţiei în Nicaragua; şi însuşi Blondul Dávila, care pe vremea aceea era deja agent DEA, fusese unul din piloţii care descărcau materiale de război pe aeroportul Los Llanos, Costa Rica, întorcându-se la Fort Lauderdale, în Florida, cu droguri de la cartelul din Medellín. După ce toate acestea s-au

isprăvit, Epifanio Vargas a păstrat conexiuni bune de partea cealaltă, şi astfel a putut afla mai târziu despre filtraţia funcţionarului de la Poliţia de Frontieră care îl turnase pe Blond. Vargas îl plătise pe turnător şi, un timp, păstrase informaţia fără să ia nici o hotărâre. Mahărul din munţi, bătrânul ţăran răbdător din San Miguel de los Hornos, era din cei care nu se precipitau niciodată. Era aproape în afara afacerii directe, drumurile sale erau altele, activitatea farmaceutică pe care o manevra de la distanţă mergea bine, iar privatizările de stat din ultima vreme îi permiseseră să spele capitaluri însemnate, îşi ţinea familia într-o imensă proprietate din apropiere de El Limon, pentru care schimbase casa din cartierul Chapultepec din Culiacán, iar pe amanta lui, fost manechin şi cunoscută prezentatoare de televiziune, într-o locuinţă luxoasă din Mazatlán. Nu vedea de ce s-ar fi complicat cu decizii care îl puteau prejudicia fără alt beneficiu decât răzbunarea. Blondul lucra acum pentru *Batman* Güemes, şi asta nu era treaba lui Epifanio Vargas.

Totuşi, povestise în continuare Willy Rangel, lucrurile s-au schimbat. Vargas a făcut o mulţime de bani din comerţul cu efedrina: cincizeci de mii de dolari kilogramul în Statele Unite, faţă de cei treizeci de mii pentru cocaină şi cei opt mii pentru marijuana. Avea relaţii bune care îi deschideau porţile politicii; era momentul să rentabilizeze jumătatea de milion lunară pe care ani la rând o investise în mituirea funcţionarilor publici. Vedea dinaintea lui un viitor liniştit şi respectabil, departe de emoţiile vechii meserii. După ce stabilise legături financiare, de corupţie sau de complicitate cu principalele familii din oraş şi cu statul, avea bani suficienţi ca să spună ajunge, ori ca să continue să-i câştige prin mijloace convenţionale. Aşa încât, dintr-o dată, au început să moară oameni suspect de legaţi de trecutul său: poliţişti, judecători, avocaţi. Optsprezece în trei luni. Era ca o epidemie. Iar în această perspectivă, figura Blondului reprezenta şi ea un obstacol: ştia prea multe despre vremurile eroice de la Norteña de Aviación. Agentul DEA se înfigea în trecutul lui ca o pană

periculoasă care îi putea dinamita viitorul.

Dar Vargas era isteţ, nuanţă Rangel. Foarte isteţ, cu acea şiretenie ţărănească ce îl purtase până acolo unde se afla. Aşa încât îi pusese altuia în cârcă treaba, fără să dezvăluie de ce. *Batman* Güemes n-ar fi lichidat niciodată un agent DEA; însă un pilot de avionete care umbla de capul lui, înşelându-şi şefii câte olecuţă pe ici pe colo, era altceva. Vargas insistase pe lângă *Batman*: o învăţătură de minte exemplară etc. Pentru el şi pentru vărul lui. Ceva care să-i descurajeze pe cei ce umblă cu asemenea şmecherii. Şi mie mi-a lăsat chestiuni nerezolvate, aşa încât consider-o ca pe o favoare personală. Şi, la urma urmei, tu eşti acum patronul lui. Responsabilitatea îţi aparţine.

— De când ştiţi toate astea? întrebă Teresa.

— În parte, de mult. Cam de când s-au întâmplat – omul de la DEA dădea din mâini pentru a sublinia evidenţa. Restul, de acum vreo doi ani, când martorul protejat ne-a pus la curent cu amănuntele… Şi a mai spus ceva – făcu o pauză observând-o atent, ca şi cum ar fi invitat-o să completeze ea însăşi punctele de suspensie. Că mai târziu, când dumneavoastră aţi început să creşteţi de partea asta a Atlanticului, Vargas s-a căit că vă lăsase să plecaţi vie din Sinaloa. Că i-a amintit lui *Batman* Güemes că aveaţi chestiuni nerezolvate în ţara dumneavoastră… Şi că acesta a trimis doi pistolari să termine treaba.

E povestea ta, sugera expresia insondabilă a Teresei. Tu eşti cel care o pui la cale.

— Nu mai spuneţi. Şi ce s-a întâmplat?

— Asta ar trebui să povestiţi dumneavoastră. De ei nu s-a mai ştiut nimic niciodată.

Héctor Tapia interveni, domol.

— De unul dintre ei, vrea să spună domnul. Pe cât se pare, celălalt e în continuare aici. Retras. Sau aproape.

— Şi pentru ce veniţi să-mi spuneţi toate astea taman acum?

Rangel se uită la diplomat. Acum chiar că e rândul

tău, spunea acea privire. Tapia îşi scoase încă o dată ochelarii, iar apoi şi-i puse la loc. După aceea îşi privi unghiile, de parcă ar fi avut notiţe scrise acolo.

— În ultima vreme, spuse el, cariera politică a lui Epifanio Vargas e în ascensiune. Imparabilă. Prea multă lume îi datorează prea mult. Mulţi îl iubesc sau se tem de el, şi aproape toţi îl respectă. A avut abilitatea să se retragă din activităţile directe ale cartelului din Juárez înainte ca acesta să-şi înceapă confruntările grave cu justiţia, când lupta se ducea la bun sfârşit aproape în exclusivitate împotriva competitorilor din Golf… În cariera lui a implicat în aceeaşi măsură judecători, antreprenori şi politicieni, cât şi autorităţi din Biserica mexicană, poliţişti şi militari: generalul Gutiérrez Rebollo, care era pe punctul de a fi numit procuror antidrog al Republicii înainte să se descopere legăturile lui cu cartelul din Juárez şi să sfârşească în penitenciarul Almoloya, era intim cu el… Şi mai e şi faţeta populară: de când a reuşit să fie numit deputat, Epifanio Vargas a făcut multe pentru Sinaloa, a investit bani, a creat locuri de muncă, a ajutat oamenii…

— Asta nu-i rău, îl întrerupse Teresa. Firesc, în Mexic, e ca aceia care jefuiesc ţara să păstreze totul numai pentru ei… PRI şi-a petrecut şaptezeci de ani făcând asta.

Există nuanţe, replică Tapia. Pentru moment, PRI nu mai guvernează. Noile împrejurări pregătesc multe lucruri. Poate că, până la urmă, se vor schimba puţine, însă există intenţia incontestabilă de a schimba ceva. Sau de a încerca să se schimbe. Şi tocmai în acest moment, Epifanio Vargas e pe punctul de a fi desemnat senator al Republicii…

— Iar careva vrea să-l bulească, înţelese Teresa.

— Da. Poate că e un fel de a spune. Pe de o parte, un sector politic cu multă greutate, legat de guvern, nu doreşte să vadă în Senatul naţiunii un traficant sinaloez, chiar dacă e retras în mod oficial şi e deja deputat în exerciţiu… De asemenea, există nişte socoteli mai vechi, pe care ar dura prea mult să le detaliem.

Teresa îşi imagina acele socoteli. Toţi ticăloşi, în

războaie surde pentru putere şi pentru bani, cartelurile drogurilor şi prietenii cartelurilor respective şi diferitele familii politice aflate sau nu în legătură cu drogurile. Oricine ar guverna. *México lindo*, ca de obicei.

— Iar în ce ne priveşte, sugeră Rangel, să nu uităm că a pus să fie omorât un agent DEA.

— Exact; acea responsabilitate împărtăşită părea să-l uşureze pe Tapia. Întrucât guvernul Uniunii Americane, care, aşa cum ştiţi, doamnă, urmăreşte foarte îndeaproape politica ţării noastre, n-ar putea vedea cu ochi buni un Epifanio Vargas senator… Aşa încât se încearcă să se creeze o comisie la nivel înalt care să acţioneze în două faze: prima, să înceapă o investigaţie asupra trecutului deputatului. A doua, dacă adună probele necesare, să-i ridice privilegiile şi să termine cu cariera lui politică, ajungând inclusiv la un proces judiciar.

— La capătul căruia, spuse Rangel, nu excludem posibilitatea de a-i solicita extrădarea în Statele Unite.

Şi ce caut eu în harababura asta? voi să ştie Teresa. Cum vine asta, să călătoriţi până aici ca să-mi spuneţi mie povestea de parcă am fi cu toţii camarazi? Atunci Rangel şi Tapia se priviră din nou, diplomatul îşi drese glasul o clipă, şi în timp ce scotea o ţigară dintr-o tabacheră de argint – oferindu-i-o Teresei, care refuză din cap – spuse că guvernul mexican urmărise cu atenţie, hm, cariera doamnei în ultimii ani. Că nu avea nimic împotriva ei, întrucât activităţile ei se realizau, atât cât se putea şti, în afara teritoriului naţional – o cetăţeană exemplară, sugeră Rangel din partea lui, atât de serios încât ironia rămase diluată în cuvinte. Şi că, având în vedere toate acestea, autorităţile erau dispuse să ajungă la o înţelegere. Un acord mulţumitor pentru toată lumea. Cooperare în schimbul imunităţii. Teresa îi observa. Suspicioasă.

— Ce fel de cooperare?

Tapia îşi aprinse ţigara cu multă grijă. Cu aceeaşi grijă cu care părea să mediteze la ceea ce urma să spună. Sau, mai curând, la felul cum urma să o spună.

— Dumneavoastră aveţi conturi personale acolo. De asemenea, ştiţi multe despre perioada Blondului Dávila şi despre activitatea lui Epifanio Vargas – se hotărî într-un târziu. Aţi fost un martor privilegiat şi aproape că v-a costat viaţa. Unii cred că, poate, aţi avea de câştigat dintr-o reglare. Posedaţi cu prisosinţă mijloace ca să vă dedicaţi altor activităţi, bucurându-vă de ceea ce aveţi şi fără să vă îngrijoraţi pentru viitor.

— Ce-mi spuneţi?

— Ceea ce auziţi.

— Fir-ar… Şi cărui fapt îi datorez atâta generozitate?

— Niciodată nu acceptaţi plăţi în droguri. Numai bani. Sunteţi o operatoare de transport, nu proprietară, nici distribuitoare. Cea mai importantă din Europa în acest moment, fără îndoială. Dar asta-i tot… Ceea ce ne lasă o marjă de manevră rezonabilă, în faţa opiniei publice…

— Opinia publică? Despre ce naiba îmi vorbiţi?

Diplomatul zăbovi până să-i răspundă. Teresa putea auzi răsuflarea lui Rangel; omul de la DEA se foia, neliniştit, încrucişându-şi degetele.

— Vi se oferă posibilitatea să vă întoarceţi în Mexic, dacă doriţi, continuă Tapia, ori să vă stabiliţi în mod discret unde vă va plăcea… Inclusiv autorităţile spaniole au fost consultate în această privinţă: există înţelegerea ca Ministerul de Justiţie să îngheţe toate procedurile şi investigaţiile în curs… Care, după ştirea mea, se află într-o fază foarte avansată şi pot face, pe termen mediu, ca lucrurile să devină destul de dificile pentru, hm, Regina Sudului… Cum se spune în Spania, să ştergem cu buretele şi s-o luăm de la capăt.

— Nu ştiam că americanii ar avea o mână atât de lungă.

— Depinde pentru ce.

Atunci Teresa izbucni în râs. Îmi cereţi, spuse încă neîncrezătoare, să vă povestesc tot ce presupuneţi că ştiu despre Epifanio Vargas. S-o fac pe turnătoarea, la anii mei. Şi sinaloeză.

— Nu doar să ne povestiţi, interveni Rangel. Ci să povestiţi acolo.

— Acolo înseamnă unde?

— În faţa comisiei de justiţie a Procuraturii Generale a Republicii.

— Vreţi să spuneţi, să mă duc să dau declaraţii în Mexic?

— Ca martor protejat. Imunitate absolută. Ar avea loc în Districtul Federal, sub tot felul de garanţii personale şi juridice. Cu recunoştinţa naţiunii şi a guvernului Statelor Unite.

Teresa se ridică dintr-o dată. Pur reflex, fără să vrea măcar. De astă dată se ridicară amândoi în acelaşi timp: deconcertat Rangel, stingherit Tapia. Ţi-am zis eu, spunea figura acestuia când schimbă ultima privire cu omul de la DEA. Teresa se duse la uşă şi o deschise brusc. Pote Gálvez era afară, în hol, cu braţele uşor depărtate, fals paşnic în grăsimea lui. Dacă e nevoie, îi spuse ea din ochi, aruncă-i afară în şuturi.

— Dumneavoastră – aproape că scuipă – aţi înnebunit.

Şi iat-o acum, aşezată la vechea masă din barul gibraltarian, reflectând la toate acestea. Cu o viaţă minusculă care îi răsărea în pântece, fără să ştie ce avea să facă cu ea. Având ecoul recentei discuţii în cap. Întorcând pe o parte şi pe alta senzaţiile. Ultimele cuvinte şi vechile amintiri. Durerea şi recunoştinţa. Imaginea Blondului Dávila – nemişcat şi tăcut cum stătea ea acum, în acea cârciumă din Culiacán – şi amintirea celuilalt bărbat aşezat lângă ea în plină noapte, în capela sfântului Malverde. Blondului tău îi plăceau poantele, Teresita. Adevărat că n-ai citit nimic? Atunci du-te, şi încearcă să te îngropi atât de adânc încât să nu te găsească. Don Epifanio Vargas. Naşul ei. Omul care o putuse omorî, dar se milostivise şi nu o făcuse. Care mai apoi se răzgândise, şi

nu mai izbutise.

16
Încărcătura palmată

Teo Aljarafe se întoarse după două zile cu un raport mulţumitor. Plăţi primite punctual la Grand Cayman, demersuri pentru a obţine o mică bancă proprie şi un şantier naval în Belize, o bună rentabilitate a fondurilor spălate şi dispuse, o dată curăţate de praf şi de paie, în trei bănci din Zürich şi în două din Liechtenstein. Teresa îi ascultă cu atenţie raportul, revăzu documentele, semnă câteva hârtii după ce le citi minuţios, iar apoi se duseră să ia masa la Casa Santiago, în faţa promenadei maritime din Marbella, cu Pote Gálvez stând afară, la una din mesele de pe terasă. Fasole cu şuncă şi greier prăjit, mai bun şi mai suculent decât langusta. Un Señorío de Lazán, din rezerva ’96. Teo era vorbăreţ, simpatic. Atrăgător. Cu sacoul pe spătarul scaunului şi cu mânecile cămăşii albe răsfrânte de două ori peste antebraţele bronzate, cu încheieturile ferme şi uşor păroase, Patek Philippe, unghii curate, verigheta strălucind la mâna stângă. Uneori îşi întorcea profilul impecabil de acvilă spaniolă, cu paharul sau cu furculiţa la jumătatea drumului, ca să privească spre stradă, atent la cine intra în local. De vreo două ori se ridică să salute. Tomás Pestaña, care lua cina în fund cu un grup de investitori germani, îi ignorase în aparenţă atunci când intraseră, însă imediat veni ospătarul cu o sticlă de vin bun. Din partea domnului primar, spuse. Cu salutările domniei sale.

Teresa îl privea pe bărbatul din faţa ei şi medita. Nu avea să-i spună în ziua aceea, nici mâine şi nici mai târziu, şi poate niciodată, ce purta în pântece. Şi mai ales, pe lângă asta, un lucru era cât se poate de curios: la început crezuse că imediat va începe să aibă senzaţii, o conştiinţă fizică a vieţii ce începea să se dezvolte în interiorul ei. Însă nu simţea nimic. Doar certitudinea şi reflecţiile la care o

purta aceasta. Poate că pieptul îi crescuse puţin şi, de asemenea, dispărură durerile de cap; dar nu se simţea însărcinată decât atunci când medita asupra acestui fapt, citea încă o dată buletinul medical ori constata cele două lipsuri marcate pe calendar. Şi totuşi – se gândea în acea clipă, ascultând conversaţia banală a lui Teo Aljarafe – iată-mă. Gravidă ca o gospodină, cum se spune în Spania. Cu ceva, sau cu cineva, pe drum, şi fără să fi hotărât ce-am să fac cu viaţa mea nenorocită, cu a creaturii ăsteia care deocamdată nu e nimic, dar va fi dacă am s-o las – îl privi atentă pe Teo, parcă pândind un semnal decisiv… Ori cu viaţa lui.

— E ceva în curs? întrebă Teo în şoaptă, cu un aer distrat, între două înghiţituri din vinul primarului.

— Nimic deocamdată. Rutină.

La desert, el îi propuse să meargă la casa din strada Ancha sau la orice hotel bun din Milla de Oro şi să-şi petreacă acolo restul serii şi noaptea. O sticlă, un platou cu şuncă, sugeră. Fără grabă. Însă Teresa tăgădui din cap. Sunt obosită, spuse ea tărăgănând ultima silabă. Azi nu prea am chef.

— Nu ai de vreo lună, comentă Teo. Zâmbea, atrăgător. Liniştit, îi atinse degetele, tandru, iar ea îşi privi propria mână nemişcată pe faţa de masă, de parcă n-ar fi fost a ei cu adevărat. Cu mâna aceea, se gândi, îl împuşcase în faţă pe Fierros Motanul.

— Ce-ţi mai fac fetele?

O privi surprins. Teresa nu întreba niciodată de familia lui. Era un soi de acord tacit cu ea însăşi, pe care îl respecta întotdeauna mort-copt. Sunt bine, spuse după un moment. Foarte bine. Ce bine-mi pare, răspunse ea. Ce bine-mi pare că sunt bine. Şi mama lor, presupun. Toate trei.

Teo lăsă linguriţa pentru desert în farfurie şi se aplecă peste masă, observând-o cu atenţie. Ce se întâmplă, spuse. Spune-mi ce-i cu tine azi. Ea privi în jur, oamenii de la mese, traficul de pe bulevardul luminat de soarele ce

începea să coboare peste mare. Nu-i nimic cu mine, răspunse, cobo-rând glasul mai mult. Dar te-am minţit, spuse mai apoi. E ceva în curs. Ceva ce încă nu ţi-am spus.

— De ce?

— Pentru că nu întotdeauna îţi spun totul. O privi, preocupat. O francheţe impecabilă.

Cinci secunde aproape exacte, iar apoi îşi îndreptă privirea spre stradă. Când o privi din nou, surîdea un pic. Foarte mişto, îi atinse din nou mâna şi, de astă dată, ea nu şi-o retrase.

— E important?

Haide, îşi zise Teresa. Aşa stau afurisitele de lucruri, şi fiecare te ajută să-ţi clădeşti propriul destin. Aproape întotdeauna ultimul futai vine de la tine. La bine şi la rău.

— Da, răspunse. E o navă pe drum. Se numeşte *Luz Angelita*.

Se întunecase. Greierii cântau în grădină de parcă ar fi înnebunit. Când se aprinseră luminile, Teresa ordonă să fie stinse, iar acum stătea aşezată pe treptele din portic, cu spatele rezemat de una din coloane, uitându-se la stele peste bogatele coroane negre ale sălciilor. Avea o sticlă de tequila cu sigiliul intact între picioare, iar în spate, pe măsuţa de lângă şezlonguri, se auzea muzică mexicană la combină. Muzică sinaloeză pe care Pote Gálvez i-o împrumutase chiar în acea seară, care-i piesa, patroană, asta-i ultima chestie cu Los Broncos de Reynosa pe care mi-au trimis-o de acolo, să-mi spuneţi îndată cum vi se pare:

Venea iapa şchiopătând, cu-ncărcătura palmată.

Trecea printre nişte pini de la munte din Chihuahua.

Puţin câte puţin, pistolarul îşi îmbogăţea colecţia de cântece. Îi plăceau cele mai dure şi mai violente; în primul şi-n primul rând, spunea foarte serios, ca să îndepărteze nostalgia. Că eşti de unde eşti pe bune, n-ai ce-i face. Tonomatul lui particular includea tot neamul din nord, de

la Chalino – vorbe mari, stăpână – până la Exterminador, Invasores de Nuevo León, As de la Sierra, El Moreño, Broncos, Huracanes şi alte formaţii tari din Sinaloa şi de pe-acolo; cei care preschimbaseră pagina poliţiei din ziare în material muzical, cântece care vorbeau despre trafic, despre morţi şi despre împuşcături, despre încărcături cu aia fină, despre avionete Cessna şi transporturile anului, despre federali, soldaţi, traficanţi şi înmormântări. La fel cum odinioară fuseseră cântecele Revoluţiei, narcomelodiile erau acum noua epică, legenda modernă a unui Mexic care se afla acolo şi nu avea intenţia să se schimbe, printre alte motive pentru că o parte din economia naţională depindea de toate acestea. O lume marginală şi aspră, arme, corupţie şi droguri, unde singura lege care nu era violată era cea a cererii şi ofertei.

Muri acolo Juan cel Mare, dar pe-ai lui i-a apărat.

Iapa o făcu să treacă şi-l ucise pe soldat.

Încărcătura palmată se numea cântecul[12]. La fel ca a mea, se gândea Teresa. Pe coperta CD-ului, membrii formaţiei Broncos de la Reynosa îşi dădeau mâna, iar unul dintre ei lăsa să se zărească de sub haină un pistol enorm la centură. Uneori îl observa pe Pote Gálvez în timp ce asculta acele melodii, atentă la expresia pistolarului. Mai beau câte un pahar din când în când. Care-i piesa, Bălţatule, descurcă-te cu o tequila. Şi rămâneau aşa amândoi tăcuţi, ascultând muzică, el respectuos şi păstrând distanţa, iar Teresa îl vedea plescăind din limbă şi clătinând din cap, dă-i, simţind şi amintindu-şi în felul lui, trăgând câte-o băută în minte, prin Don Quijote şi La Ballena şi prin alte bombe *culichi* care îi rătăceau în amintire, poate fiindu-i dor de tovarăşul lui, Fierros Motanul, din care la ora aceea nu mai rămăseseră decât nişte ciolane învelite în ciment, departe de drumurile lui, fără nimeni care să-i aducă flori la groapă şi fără nimeni care să cânte melodii în amintirea lui scârboasă de nemernic, Motanul, despre care Pote Gálvez şi Teresa nu

12 În argou mexican, “ încărcătura” (carga,sp) desemnează heroina.

mai schimbaseră nici un cuvânt, niciodată.

Lui don Lamberto Quintero camioneta-i vine-n urmă.
Se duceau către Salado,
Numai ca să fac-o tură.

La combină se auzea acum melodia cu Lamberto Quintero, care, împreună cu cea cu Calul Alb a lui José Alfredo, era printre favoritele lui Pote Gálvez. Teresa văzu umbra pistolarului ivindu-se în uşa porticului, aruncând o privire şi dispărând imediat. Ştia că e acolo înăuntru, îndeajuns de aproape ca să audă glasul ei, ascultând. Dumneavoastră aţi avea deja melodii cât să vă săturaţi dacă aţi fi în ţara noastră, patroană, spusese el odată, parcă în prelungirea altei discuţii. Nu adăugă poate că şi eu aş apărea în unele; însă Teresa ştia că aşa gândea. În realitate, hotărî ea în timp ce desigila sticla de Herradura Reposado, toţi afurisiţii de bărbaţi aspirau la asta. Ca Blondul Dávila. Ca însuşi Pote. Ca, în felul lui, Santiago Fisterra. Să figureze în textul unei melodii reale sau imaginare, muzică, vin, femei, bani, viaţă şi moarte, fie şi plătind cu propria lor piele. Şi nu se ştie niciodată, o fulgeră ghidul, uitându-se la uşa unde se ivise pistolarul. Nu se ştie niciodată, Bălţatule. La urma urmei, melodia întotdeauna o scriu alţii.

Un camarad îi vorbeşte:
vine-o camionetă-ncoace.
Lamberto zâmbind îi zise:
La ce-avem automate?

Bău direct din sticlă. O înghiţitură lungă, care îi coborî pe gât cu puterea unei împuşcături. Cu sticla încă în mână, ridică puţin braţul, oferindu-i-o cu o grimasă sarcastică femeii care o contempla dintre umbrele grădinii. Parşivă desăvârşită care n-ai rămas la Culiacán, şi uneori nu ştiu dacă tu ai trecut de partea asta ori dacă eu m-am dus acolo cu tine, sau dacă am schimbat rolurile în farsa asta, şi poate că tu eşti cea care stai aşezată în porticul casei şi eu cea care stau pe jumătate ascunsă, uitându-mă la tine şi la ce porţi în pântece. Vorbise despre asta încă o

dată – intuia că era ultima – cu Oleg Iasikov, chiar în acea după-amiază, când rusul o vizitase ca să vadă dacă treaba cu haşişul era gata, după ce vorbiseră despre toate şi ieşiseră să se plimbe până la plajă, precum obişnuiau. Iasikov o privea cu coada ochiului, studiind-o în lumina a ceva nou, care nu era nici mai bun, nici mai rău, ci mai trist şi mai rece. Nu ştiu, spuse, dacă acum, că mi-ai povestit anumite lucruri, eu te văd altfel sau dacă tu, Tesa, eşti cea care se schimbă într-un fel sau altul. Da. Azi, în timp ce stăteam de vorbă, mă uitam la tine. Surprins. Niciodată nu-mi dăduseşi atâtea detalii şi nici nu-mi vorbiseşi pe tonul acesta. *Niet*. Păreai o navă care porneşte în larg. Iartă-mă dacă nu mă exprim bine. Da. Sunt lucruri complicate de explicat. Chiar şi de gândit.

O să-l am, spuse ea dintr-o dată. Şi o făcu fără să se gândească înainte, ca şi când hotărârea se plămădea în clipa aceea în mintea ei, legată de alte hotărâri pe care le luase şi de altele pe care era pe cale să le ia. Iasikov se opri, inexpresiv, un răstimp destul de îndelungat; iar apoi clătină din cap, nu pentru a aproba ceva, căci nu era treaba lui, ci pentru a sugera că ea era liberă să aibă ce voia şi, de asemenea, că o credea pe deplin capabilă să-şi asume consecinţele. Făcură câţiva paşi şi rusul privea marea care se colora în cenuşiu o dată cu lăsarea serii, iar într-un târziu, fără să se întoarcă spre ea, spuse: niciodată nu ţi-a fost frică de nimic, Tesa. *Niet* şi *niet*. Nimic. De când ne-am cunoscut, nu te-am văzut şovăind atunci când îţi jucai libertatea şi viaţa. Chiar niciodată. De aceea te respectă lumea. Da. De aceea te admir eu.

— Şi de aceea, conchise, te afli unde te afli. Da. Acum.

Atunci ea râse tare, într-un fel straniu care-l făcu pe Iasikov să se întoarcă. Rus nenorocit, spuse. N-ai nici cea mai mică idee. Eu sunt cealaltă fată, pe care tu n-o cunoşti. Cea care se uită la mine, sau cea la care mă uit eu; nu mai sunt sigură nici de mine. Singura certitudine e că sunt laşă, fără nimic din ce trebuie să am. Fii atent; mi-e atât de frică, atât de slabă mă simt, atât de nehotărâtă, încât îmi

cheltuiesc toată energia şi toată voinţa, o ard pe toată până la ultimul gram, încercând s-o ascund. Nu-ţi poţi imagina efortul. Fiindcă eu niciodată n-am ales, iar textul mi l-au scris tot timpul alţii. Tu. Pati. Ei. Închipuie-ţi ce neroadă. Nu-mi place viaţa în general, şi nici a mea în particular. Nici măcar nu-mi place viaţa parazită, minusculă, pe care o port acum în mine. Sunt bolnavă de ceva ce de mult am renunţat a mai înţelege, şi nici măcar nu am onoare, fiindcă tac. De doisprezece ani o duc aşa. Tot timpul disimulez şi tac.

După asta rămaseră amândoi în tăcere, privind cum marea termina să se întunece. În cele din urmă Iasikov clătină iar din cap, foarte încet.

— Ai luat o decizie în legătură cu Teo? întrebă cu delicateţe.

— N-avea grijă de el.

— Operaţiunea…

— N-ai grijă nici de operaţiune. Totul e în regulă. Inclusiv Teo.

Mai sorbi din tequila. Cuvintele cântecului despre Lamberto Quintero rămaseră treptat în urmă când se ridică şi merse cu sticla în mână prin grădină, pe lângă dreptunghiul întunecat al piscinei. Tot privind cum treceau fete, el stătea, nici sinchiseală, spunea cântecul. Când cu focuri bine trase pe loc viaţa îi luară. Păşi printre arbori; crengile joase ale sălciilor îi atingeau chipul. Ultimele strofe se stinseră în urma ei. Pod ce duci spre Tierra Blanca, tu ce l-ai văzut trecând. Dă-le veste că Lamberto nu va fi uitat nicicând. Ajunse până la poarta care dădea spre plajă, iar în acel moment auzi în spate, pe pietrişul mărunt, paşii lui Pate Gálvez.

— Lasă-mă singură, spuse fără să se întoarcă.

Paşii se opriră. Continuă să meargă şi îşi scoase pantofii când simţi sub picioare nisipul moale. Stelele alcătuiau o boltă de puncte luminoase până la linia

întunecată a orizontului, peste marea ce vuia pe plajă. Se duse până la ţărm, lăsând apa să-i ude picioarele în acel du-te-vino al ei. Existau două lumini separate şi nemişcate: două vase de pescuit care operau în apropiere de coastă. Lucirea îndepărtată a hotelului Guadalmina o ilumina puţin când îşi scoase blugii, chiloţii şi tricoul, pentru ca mai apoi să intre, foarte agale, în apa care îi înfiora pielea, încă ţinea sticla în mână, şi mai bău o dată ca să alunge frigul, o înghiţitură foarte lungă, aburi de tequila care urcară pe nas până îi înăbuşiră suflul, apă până la şolduri, valuri uşoare care o legănau pe picioarele înfipte în nisipul de pe fund. Apoi, fără să cuteze să se uite spre cealaltă femeie care stătea pe plajă lângă grămăjoara de haine şi o privea, azvârli sticla în mare şi se scufundă în apa rece, simţind-o cum i se închide, neagră, peste creştet, înotă câţiva metri pe fund şi apoi se ridică la suprafaţă, scuturându-şi părul şi apa de pe faţă. Atunci începu să pătrundă din ce în ce mai mult în întinderea întunecată şi rece, avansând cu mişcări ferme ale picioarelor şi ale braţelor, ţinându-şi faţa în apă până la nivelul ochilor şi apoi ridicând-o din nou ca să respire, spre larg, tot mai spre larg, îndepărtându-se de plajă până când nu mai ajunse cu picioarele la fund şi totul dispăru treptat, cu excepţia ei şi a mării. Acea întindere sumbră ca moartea căreia simţea dorinţa să i se dăruie, şi să se odihnească.

Făcu cale întoarsă. Se înapoie surprinsă că făcea asta, în timp ce sucea problema pe toate feţele, încercând să afle de ce nu înotase mai departe, până în inima nopţii. Crezu că ghiceşte atunci când păşi din nou pe nisipul de pe fund, pe jumătate uşurată şi pe jumătate buimăcită la contactul cu uscatul, şi ieşi din apă înfiorându-se de frigul de pe pielea ei udă. Cealaltă femeie plecase. Nu se mai afla lângă hainele aruncate pe plajă. Fără îndoială, se gândi Teresa, a hotărât s-o ia înainte, şi mă aşteaptă încotro mă duc.

Lucirea verzuie a radarului lumina de jos, din penumbră, faţa comandantului Cherki, firele albe ce îi răsăreau din bărbia rasă neglijent.

— Iată-l, spuse, arătând un punct întunecat de pe ecran.

Vibraţia motorului de pe *Tarfaya* făcea să tremure pereţii despărţitori ai îngustei timonerii. Teresa stătea rezemată lângă uşă, ferită de frigul nopţii cu un jerseu gros, pe gât, cu mâinile în buzunarele scurtei de ploaie. Mângâind pistolul cu mâna dreaptă. Comandantul se întoarse spre ea.

— În douăzeci de minute, spuse el, dacă dumneavoastră nu dispuneţi altceva.

— E vasul dumitale, comandante.

Scărpinându-şi creştetul sub boneta de lână, Cherki aruncă o privire spre micul ecran iluminat al GPS-ului. Prezenţa Teresei îl stingherea, ca şi pe restul membrilor echipajului. Era neobişnuit, protestase el la început. Şi periculos. Însă nimeni nu-i spusese că avea de ales. După ce confirmă poziţia, marocanul învârti roata timonei la tribord, observând atent cum acul busolei iluminate în habitaclu se oprea în punctul dorit, iar apoi puse pilotul automat. Pe ecranul radarului, ecoul era acum chiar la prova, la douăzeci şi cinci de grade faţă de floarea de crin care, în busolă, arăta nordul. Zece mile pe muchie. Celelalte punctuleţe întunecate, slabe urme a două şalupă care se îndepărtaseră după ce transbordaseră pe vasul de pescuit ultimele colete de haşiş, se găseau în afara razei radarului de treizeci de minute. Pragurile Xauen rămăseseră mult în urmă, undeva la pupa.

— *Iallah Bismillah*, spuse Cherki.

Să mergem acolo, traduse Teresa. În numele Domnului. Asta o făcu să surâdă în semiîntuneric. Mexicani, marocani sau spanioli, mai toţi îşi aveau sfântul lor Malverde pe undeva. Constată că Cherki se întorcea din când în când, observând-o cu o curiozitate şi cu un

reproş prost disimulate. Era un marocan din Tanger, pescar veteran, în acea seară câştiga ceea ce carmacele lui nu-i aduceau nici în cinci ani. Balansul vasului *Tarfaya* pe hulă se atenuă puţin atunci când comandantul împinse maneta ca să mărească viteza pe noua direcţie, intensificând huruitul motorului. Teresa văzu cum culisanta urca până la şase noduri. Se uită afară. De cealaltă parte a geamurilor vopsite cu salpetru, noaptea se întindea neagră ca smoala. Acum mergeau cu luminile de navigaţie aprinse; pe radare erau văzuţi oricum, cu sau fără lumini, iar o barcă cu luminile stinse trezea suspiciuni. Îşi aprinse altă ţigară ca să atenueze mirosurile: motorina pe care o simţea în stomac, vaselina, carmacele, puntea impregnată de urmele de peşte vechi. Simţea un început de greaţă. Sper să nu mă apuce acum răul de mare, se gândi. La ora asta. Cu toţi parşivii ăştia chiorându-se.

Ieşi afară, pe coverta udată de umezeala nopţii. Briza îi răvăşi părul, alinând-o un pic. Se zăreau nişte umbre pitite pe fondul copastiei, printre coletele de patruzeci de kilograme învelite în plastic, cu mânere pentru facilitarea transportului: cinci marocani bine plătiţi, de încredere, care, asemenea comandantului Cherki, lucraseră şi alte daţi pentru Transer Naga. La prora şi la pupa, profilate pe jumătate în luminile de navigaţie ale vasului de pescuit, Teresa desluşi încă două umbre: escorta ei. Marocani din Ceuta, tineri, tăcuţi şi în formă bună, de o loialitate verificată, cu câte un pistol-mitralieră Ingram 380 cu cincizeci de cartuşe sub scurtă şi cu câte două grenade MK2 în buzunare. *Harqueños*[13], îi numea doctorul Ramos, care dispunea de o duzină de oameni pentru asemenea ocazii. Luaţi cu dumneavoastră doi *harqueños*, şefa, spusese. Ca să fiu eu liniştit cât timp dumneavoastră vă aflaţi la bord. Dacă tot vă încăpăţânaţi să mergeţi de data asta, ceea ce mi se pare un risc inutil şi o nebunie, şi în plus nu vi-l luaţi pe Pote Gálvez, permiteţi-mi măcar să vă organizez un pic securitatea. Ştiu că toată lumea e bine

13 *Harqueno* (sp.) – participant la o expediţie militară, termen utilizat în Maroc.

plătită şi aşa mai departe. Dar pentru orice eventualitate.

Se duse la pupa şi constată că ultimul cauciuc, un Valiant de zece metri lungime cu două motoare puternice, era tot acolo, remorcat cu o parâmă groasă, având încă la bord treizeci de colete şi pilotul, un alt marocan, sub nişte pleduri. Apoi fumă rezemată de copastia umedă, privind urma fosforescentă a spumei ridicate de prora vasului de pescuit. Nu avea nevoie să fie acolo, şi ştia asta. Indispoziţia din stomacul ei se ascuţi ca un reproş. Dar nu asta era problema. Ar fi vrut să se ducă, să supervizeze totul în persoană, din motive complicate care aveau mult de-a face cu ideile ce îi dădeau târcoale în ultimele zile. Cu inevitabilul curs al unor lucruri ce nu mai aveau cale de întoarcere Şi simţi frica – familiara şi stingheritoarea, vechea frică fizică, înrădăcinată în memorie şi în muşchii trupului său – când, cu câteva ceasuri în urmă, se apropia pe *Tarfaya* de coasta marocană pentru a superviza operaţiunea de încărcare de pe cauciucuri, umbre plane şi scunde, figuri întunecate, glasuri stinse fără nici o lumină, fără nici un zgomot inutil, fără alt contact prin radio decât nişte anonime pocnituri ale *walkie-talkie*-urilor pe frecvenţe succesive prestabilite, câte un singur apel de telefon mobil pentru fiecare ambarcaţiune spre a verifica dacă totul mergea cum trebuie pe ţărm, în timp ce comandantul Cherki supraveghea cu îngrijorare ecranul radarului pândind un ecou, potera marocană, ceva neprevăzut, elicopterul, reflectorul care să-i lumineze şi să dezlănţuie dezastrul sau iadul. Undeva în noapte, în larg, la bordul acelui Fairline Squadron, luptând împotriva răului de mare cu pastile şi cu resemnare, Alberto Rizocarpaso stătea aşezat dinaintea ecranului unui PC portabil conectat la Internet, cu aparatele sale de radio, cu telefoanele şi cu cablurile şi cu bateriile de jur-împrejur, supervizând totul aşa cum un controlor de trafic aerian urmăreşte mişcarea avioanelor ce-i sunt încredinţate. Mai la nord, la Sotogrande, doctorul Ramos probabil că fuma o pipă după alta, atent la radio şi la telefoanele mobile la care nu mai vorbise niciodată până atunci şi care aveau să

fie folosite numai în acea noapte. Iar într-un hotel din Tenerife, la multe sute de mile spre Atlantic, Farid Lataquia juca ultimele cărţi ale riscantei cacialmale care avea să permită, cu noroc, lichidarea *Copilăriei duioase* potrivit planurilor.

E adevărat, se gândi Teresa. Avea dreptate doctorul. Nu am nevoie să fiu aici, şi totuşi aici mă văd, rezemată de bordul vasului ăstuia de pescuit urât mirositor, riscându-mi libertatea şi viaţa, jucând straniul joc de la care nu mă pot sustrage de data asta. Despărţindu-mă de atâtea şi atâtea lucruri care mâine, când va ieşi soarele care acum străluceşte pe cerul din Sinaloa, vor fi rămas în urmă pentru totdeauna. Cu o Beretta bine unsă şi cu încărcătorul ticsit cu muniţie parabellum atârnându-mi în buzunar. Un arsenal de război pe care n-o mai car după mine de doi ani de zile şi care are mai mult de-a face cu mine, dacă se-ntâmplă ceva, decât cu ceilalţi. Garanţia mea că, dacă ceva iese rău, n-am să ajung într-o afurisită de închisoare marocană, şi nici într-una spaniolă. Certitudinea că, în orice moment, pot ajunge acolo unde vreau eu să ajung.

Azvârli chiştocul în mare. E ca şi cum ai trece prin ultimele formalităţi, reflecta. Ultima probă înainte să te odihneşti. Sau penultima.

— Telefonul, doamnă.

Luă celularul pe care i-l întindea comandantul Cherki, intră în timonerie şi închise uşa. Era un SAZ88 special, codificat pentru uzul poliţiei şi al serviciilor secrete, din care Farid Lataquia făcuse rost de şase bucăţi plătind o avere pe piaţa clandestină, în timp ce-l ducea la ureche, privi ecoul pe care comandantul îl semnala pe ecranul radarului. La o milă, pata întunecată a vasului *Xoloitzcuintle* se mărea cu fiecare baleiaj al antenei. Exista o lumină la orizont, ce se întrezărea pe hulă.

— E farul de la Alborán? întrebă Teresa.

— Nu. Alborán e la douăzeci şi cinci de mile, iar farul se vede abia de la zece. Lumina aceea e vasul nostru.

Ascultă la telefon. O voce bărbătească spuse „verde şi roşu la o sută nouăzeci pentru mine”. Teresa se întoarse să verifice GPS-ul, se uită din nou pe ecranul radarului şi repetă cu glas tare, în timp ce comandantul mişca raza de bătaie a radarului spre a calcula distanţa. „Totul OK pe verdele meu”, spuse atunci vocea din telefon; şi, înainte ca Teresa să repete aceste cuvinte, comunicaţia se întrerupse.

— Ne văd, spuse Teresa. O să-i abordăm dinspre tribordul lor.

Se găseau în afara apelor marocane, însă acest fapt nu elimina pericolul. Se uită prin geamuri spre cer, temându-se că va vedea ivindu-se umbra de rău augur a elicopterului Poliţiei de Frontieră. Poate că e acelaşi pilot, se gândi ea, cel care va zbura în noaptea asta. Cât timp a trecut între un lucru şi altul, între aceste două clipe din viaţa mea.

Formă numărul memorat al lui Rizocarpaso. Spune-mi de sus, zise când auzi laconicul „Zero Zero” al gibraltarianului. „În cuib şi nimic nou”, fu răspunsul. Rizocarpaso se afla în contact telefonic cu doi oameni, unul plasat pe vârful Stâncii cu un puternic binoclu cu vedere noctură, iar celălalt pe şoseaua ce trecea prin apropiere de baza elicopterului din Algeciras. Fiecare cu celularul său. Santinele discrete.

— Pasărea a rămas la sol, îi spuse lui Cherki, întrerupând comunicaţia.

— Slavă Domnului.

Fusese nevoită să se înfrâneze ca să nu-l întrebe pe Rizocarpaso despre restul operaţiunii. Faza paralelă. La acea oră trebuiau să existe deja veşti, iar absenţa unei ştiri începea să o neliniştească. Sau, văzut altfel, îşi spuse cu o strâmbătură amară, să o liniştească. Se uită la ceasul de alamă fixat pe unul din pereţii timoneriei, în orice caz, nu-i folosea la nimic să se mai chinuiască. Gibraltananul avea să comunice vestea când o va afla.

Acum se zăreau clar luminile vasului. *Tarfaya* urma să le stingă pe ale sale când avea să fie aproape, ca să se camufleze cu ecoul său de pe radar. Se uită la ecran. O jumătate de milă.

— Vă puteţi pregăti oamenii, comandante.

Cherki părăsi timoneria, iar Teresa îl auzi împărţind ordine. Când ea se ivi în uşă, umbrele nu mai erau pitite lângă copastie; se mişcau pe punte, aranjând parâme şi trancheţi şi stivuind colete la prora de la babord. Se strânsese parâma de remorcare, iar motorul de pe Valiant răsună în timp ce pilotul se pregătea să-şi efectueze propriile evoluţii. Cei doi *harqueños* ai doctorului Ramos rămăseseră nemişcaţi, cu Ingram-urile şi cu grenadele sub haină, ca şi cum nu era nimic cu ei. Acum *Xoloitzcuintle* se distingea foarte bine, cu containerele stivuite la prora şi cu luminile de navigaţie, albă de bătaie şi verde de tribord, reflectându-se pe crestele hulei. Teresa îl vedea pentru prima oară, şi aprobă alegerea lui Farid Lataquia. Avea o operă moartă joasă, pe care încărcătura o apropia de nivelul mării. Asta urma să înlesnească manevra.

Cherki reveni la timonerie, deconecta pilotul automat şi începu să cârmească la mână, apropiind cu grijă vasul de pescuit de portcontainere, paralel cu latura de tribord şi pe la traversul pupei. Teresa duse binoclul la ochi pentru a studia vasul: acesta scădea viteza, fără să se oprească de tot. Văzu oameni mişcându-se printre containere. Sus, pe eleronul de tribord de pe punte, alţi doi se uitau la *Tarfaya*: fără îndoială, căpitanul şi un ofiţer.

— Puteţi stinge, comandante.

Erau îndeajuns de aproape pentru ca acele două ecouri de radar să se contopească într-unul singur. Vasul de pescuit rămase pe întuneric, iluminat doar de luminile celuilalt vas, care îşi modificase uşor direcţia, pentru a le proteja în banda sa. Nu se mai zărea lumina de bătaie, iar cea verde strălucea pe eleronul punţii ca un smarald orbitor. Erau aproape lipite, şi atât pe banda vasului de pescuit cât şi pe aceea a portcontainerului marinarii

aşezau tranchete groase. *Tarfaya* îşi ajusta viteza înainte, încet, după cea a lui *Xoloitzcuintle*. Vreo trei noduri, socoti Teresa. O clipă mai târziu, auzi o plesnitură stinsă: zgomotul aruncătorului de cablu. Oamenii de pe nava de pescuit apucară parâma care mergea până la capătul gaiului şi o strânseră de bintele de pe covertă, fără să întindă prea mult. Aruncătorul de cablu plesni încă o dată. O lungime la prora, alta la pupa. Manevrând timona cu grijă, comandantul Cherki trase lângă portcontainere, bord la bord, şi lăsă motorul să meargă, însă fără să angreneze. Cele două vase navigau acum la aceeaşi viteză, cel mare conducându-l pe cel mic De asemenea, Valiant-ul, manevrat cu iscusinţă de pilotul său, se afla şi el ataşat la *Xoloitzcuintle*, la prora vasului de pescuit, şi Teresa văzu cum membrii echipajului de pe vas începeau să ridice colete. Cu ceva noroc, se gândi în timp ce supraveghea radarul mângâind lemnul timonei, totul se va isprăvi într-o oră.

Douăzeci de tone cu direcţia Marea Neagră, fără escale. Când cauciucul se îndreptă către nord-vest cu ajutorul GPS-ului conectat la radarul Raytheon, luminile de pe *Xoloitzcuintle* se pierdeau la orizontul întunecat, departe spre răsărit. *Tarfaya*, care şi le reaprinsese pe ale sale, era ceva mai aproape, lumina sa de bătaie legănându-se pe hulă, navigând fără grabă spre sud-vest. Teresa dădu un ordin, iar pilotul şalupei apăsă maneta schimbătorului, mărind viteza, coca semirigidei izbind cu gurna crestele valurilor, cu cei doi *harqueños* aşezaţi la prora pentru a-i da stabilitate, cu cagulele vestelor de salvare ridicate pentru a se feri de stropi.

Teresa formă din nou numărul memorat, iar când auzi secul „Zero Zero” al lui Rizocarpaso spuse doar: bebeluşii s-au culcat. Apoi se opri să privească în întuneric spre apus, ca şi când ar fi căutat să vadă cu cinci mile mai departe, şi întrebă dacă există vreo noutate. „Negativ”, fu răspunsul, întrerupse comunicarea şi privi spatele pilotului

aşezat pe banca centrală de comandă a Valiant-ului. Îngrijorată. Vibraţia motorului puternic, zgomotul apei, izbiturile în hulă, noaptea din jur, asemenea unei sfere negre, îi aduceau amintiri bune şi rele; însă nu era momentul, conchise. Erau prea multe lucruri în joc, chestiuni nerezolvate ce urmau să fie puse cap la cap. Fiecare bucată de drum pe care şalupa o parcurgea la treizeci şi cinci de noduri, milă după milă, o apropia de soluţionarea inevitabilă a acestor probleme. Simţi dorinţa să prelungească alergarea nocturnă lipsită de repere, cu luminiţe foarte îndepărtate care abia semnalau uscatul ori prezenţa altor nave în neguri. Să o prelungească oricât de mult, spre a amâna totul, suspendată între mare şi noapte, sPatiu intermediar lipsit de responsabilităţi, simplă aşteptare, cu dovlecii huruitori împingând din spate, cu cauciucul de pe benzi întinzându-se elastic la fiecare salt al carenei, cu vântul în faţă, stropii de spumă, spatele întunecat al bărbatului aplecat asupra comenzilor amintindu-i atât de mult de spatele altui bărbat. Al altor bărbaţi.

Era, una peste alta, o oră la fel de sumbră ca şi ea însăşi. Teresa însăşi. Sau, cel puţin, aşa simţea noaptea şi aşa se simţea ea. Cu un cer fără subţirele crai-nou ce durase doar o clipă, lipsit de stele, cu o ceaţă care cobora inexorabil dinspre răsărit şi care în acel moment înghiţea ultimul reflex din lumina de bătaie de pe *Xoloitzcuintle*. Teresa, scrutându-şi atentă inima uscată, mintea liniştită rânduind fiecare din piesele nerezolvate ca şi cum ar fi fost nişte bancnote de un dolar din teancurile pe care le mânuise cu secole în urmă pe strada Juárez din Culiacán, până în ziua când Bronco-ul negru se oprise lângă ea, iar Blondul Dávila coborâse geamul, şi ea, fără să ştie, o apucase pe lungul drum care acum o ţinea acolo, aproape de Strâmtoarea Gibraltar, încâlcită în bucla unui paradox atât de absurd. Trecuse râul în plină viitură, cu încărcătura palmată. Ori era pe punctul s-o facă.

— *Sinaloa*, doamnă.

Strigătul o făcu să tresară, smulgând-o din gândurile

ei. Fir-ar, îşi zise. Tocmai în noaptea asta şi taman acum. Pilotul îi arăta luminile ce se apropiau rapid de partea cealaltă a norilor de stropi şi a siluetelor bodyguarzilor pitiţi la prora. Iahtul naviga iluminat, alb şi zvelt, cu luminile străpungând marea, în direcţia nord-est. Inocent ca o porumbiţă, se gândi în timp ce pilotul făcea Valiant-ul să descrie un semicerc larg şi îl apropia de platforma de la pupa, unde un marinar era pregătit să-l întâmpine. Înainte ca paznicii care veneau să o susţină să ajungă la ea, Teresa calculă lusinul, puse un picior pe o margine a cauciucului şi sări la bord, profitând de impulsul canarisirii următoare. Fără să-şi ia rămas-bun de la cei de pe şalupă şi fără să se uite în urmă, păşi pe punte, cu picioarele umflate de frig, în timp ce marinarul elibera parâma şi planeadora pleca huruind cu cei trei ocupanţi, cu misiunea îndeplinită, întorcându-se la baza ei din Estepona. Teresa coborî să-şi spele salpetrul de pe faţă cu apă dulce, îşi aprinse o ţigară şi îşi turnă trei degete de tequila într-un pahar. Îl dădu peste cap în faţa oglinzii din baie, fără să respire. Violenţa înghiţiturii făcu să-i dea lacrimile, şi rămase acolo, cu ţigara într-o mână şi cu paharul gol în cealaltă, privind cum picăturile îi alunecau încet pe faţă. Nu-i plăcu expresia pe care-o avea; ori poate că expresia nu era a ei, ci îi aparţinea femeii ce privea din oglindă: cearcăne sub ochi, părul răvăşit şi întărit de sare. Şi lacrimile acelea. Se întâlneau din nou, şi părea mai obosită şi mai îmbătrânită. Dintr-o dată se duse în cabină, deschise dulapul unde avea geanta, scoase portofelul de piele cu iniţialele ei şi studie un răstimp jumătatea de fotografie şifonată pe care o ţinea mereu acolo, cu mâna ridicată şi cu fotografia dinaintea ochilor, comparându-se cu fetişcana cu ochii larg deschişi, având braţul Blondului Dávila băgat în canadiana de pilot, ocrotitor, pe umerii ei.

Sună telefonul codificat pe care îl ţinea în buzunarul de la blugi. Vocea lui Rizocarpaso informă scurt, fără dichisuri sau explicaţii de prisos: „Naşul bebeluşilor a plătit botezul”, spuse. Teresa ceru să-i confirme, iar el îi răspunse că nu exista nici o îndoială: „A venit la petrecere

toată familia. Tocmai s-a confirmat la Cádiz”. Teresa întrerupse comunicarea şi îşi vârî celularul în buzunar. Simţea cum ameţeala îi revenea. Alcoolul ingerat se îmbina prost cu huruitul motorului şi cu balansul navei. Cu ceea ce tocmai auzise şi cu ceea ce urma să se întâmple. Puse cu grijă fotografia la loc în portofel, stinse ţigara în scrumieră, socoti cei trei paşi care o despărţeau de toaletă şi, după ce străbătu cu calm acea distanţă, îngenunche să vomite tequila şi restul lacrimilor.

Când ieşi pe punte, cu faţa din nou spălată şi învelită în vesta de salvare peste jerseul pe gât, Pote Gálvez aştepta nemişcat, o siluetă neagră rezemată de copastie.

— Unde e? întrebă Teresa.

Pistolarul întârzie cu răspunsul. Ca şi cum s-ar fi gândit. Ori ca şi cum i-ar fi oferit ei ocazia să se gândească.

— Jos, spuse în cele din urmă. În cabina numărul patru.

Teresa coborî, sprijinindu-se de balustrada din lemn de tec. Pe coridor, Pote Gálvez murmură mă scuzaţi, patroană, luând-o înainte ca să deschidă uşa închisă cu cheia. Aruncă înăuntru o privire profesională, iar apoi se dădu deoparte ca să-i facă loc să treacă. Teresa intră, urmată de pistolar, care închise uşa la loc în spatele lor.

— Poliţia de Frontieră, spuse Teresa, a abordat în seara asta *Luz Angelita*.

Teo Aljarafe o privea inexpresiv, ca şi cum s-ar fi aflat departe şi nimic din toate acestea n-ar fi avut de-a face cu el. Barba de-o zi îi albăstrea bărbia. Era tolănit în cuşetă, îmbrăcat cu nişte pantaloni albaştri şifonaţi şi cu un pulover negru, în şosete. Pantofii erau pe jos.

— L-au asaltat la trei sute de mile vest de Gibraltar, continuă Teresa… Acum vreo două ore. În acest moment îl duc la Cádiz… Îi luaseră urma de când ieşise din Cartagena… Ştii despre ce vas vorbesc, Teo?

— Sigur că ştiu.

A avut timp, îşi spuse ea. Aici înăuntru. Timp de

meditat. Dar nu ştie unde s-a jucat cartea sentinţei.

— E ceva ce nu ştii, explică Teresa. *Luz Angelita* e curat. Cele mai ilegale chestii pe care au să le găsească pe el, când au să-l ia bucăţică cu bucăţică, au să fie vreo două sticle de whisky care n-au plătit impozite… Înţelegi ce înseamnă asta?

El rămase nemişcat, cu gura întredeschisă, procesând toate acestea.

— O momeală, spuse în cele din urmă.

— Chiar aşa. Şi ştii de ce nu te-am informat înainte că vasul acela era o momeală? Fiindcă aveam nevoie ca, atunci când pasai informaţia oamenilor pentru care o faci pe turnătorul, toţi să creadă la fel cum ai crezut şi tu.

Continua s-o privească în acelaşi fel, cu atenţie maximă. Aruncă o privire fugară spre Pote Gálvez, iar apoi se uită din nou la ea.

— Ai făcut altă operaţiune în noaptea asta.

Sunteţi isteţ mai departe şi mă bucur, se gândi ea. Vreau să înţelegeţi de ce. În alt fel ar fi poate mai uşor. Dar vreau să înţelegeţi. Dumneavoastră aveţi o boală incurabilă. Ba nu. Un bărbat are acest drept. Să nu fie minţit în legătură cu sfârşitul său. Toţi bărbaţii mei au murit ştiind de ce mureau.

— Da. Altă operaţiune, de care tu n-ai aflat. În timp ce coioţii de la Frontieră îşi frecau mâinile abordând *Luz Angelita* în căutarea unei tone de coca pe care n-a îmbarcat-o niciodată, oamenii noştri făceau afaceri în altă parte.

— Foarte bine ticluit… De când ştii?

Ar putea să tăgăduiască, se gândi dintr-o dată. Ar putea să tăgăduiască totul, să protesteze indignat, să spună că am înnebunit. Dar s-a gândit suficient de când Pote l-a închis aici. Mă cunoaşte. La ce bun să mai pierdem vremea, s-o fi gândind. La ce bun.

— De mult. Judecătorul acela din Madrid… Sper că ai obţinut ceva câştiguri din asta. Cu toate că mi-ar plăcea să ştiu că n-ai făcut-o pentru bani.

Teo îşi strâmbă gura, şi ei îi plăcu acea stăpânire de sine. Mai că reuşea să zâmbească, individul, în ciuda posturii în care se găsea. Doar clipea foarte des. Niciodată până atunci nu-l văzuse clipind aşa.

— N-am făcut-o numai pentru bani.

— Te-au presat?

Încă o dată aproape că se ivi zâmbetul. Dar fu doar o grimasă sarcastică. Cu prea puţină speranţă.

— Imaginează-ţi.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegi? Teo analiza acel cuvânt, cu fruntea încruntată, în căutare de semne pentru viitorul său… Da, se poate. Erai tu sau eram eu.

Tu sau eu, repetă Teresa în sinea ei. Dar îi uită pe ceilalţi: doctorul Ramos, Farid Lataquia, Rizocarpaso… Toţi cei ce s-au încrezut în el şi în mine. Oameni pentru care suntem răspunzători. Duzini de persoane loiale. Şi un Iuda.

— Tu sau eu, spuse cu voce tare.

— Exact.

Pote Gálvez părea contopit cu umbrele pereţilor, iar ei doi se priveau în ochi cu calm. O conversaţie ca atâtea altele. Noaptea. Lipsea muzica, ceva de băut. O noapte la fel ca atâtea altele.

— De ce n-ai venit să-mi spui? Am fi putut găsi o soluţie.

Teo tăgădui din cap. Se aşezase pe marginea cuşetei, cu picioarele pe podea.

— Uneori totul se complică, spuse cu simplitate. Te încâlceşti, te înconjori de lucruri care devin indispensabile. Mi-au dat ocazia sa ies, păstrând ceea ce am… Să ştergem cu buretele.

— Da. Cred că pot înţelege şi asta.

— Îţi pot spune ce vrei să afli, spuse. Nu va trebui să…

— Să fii interogat.

— Asta-i.

— Nimeni n-are să te interogheze, Teo.

O privea în continuare, în aşteptare, cântărind acele cuvinte. Alte clipiri. O privire rapidă spre Pote Gálvez, şi din nou spre ea.

— Foarte abilă, povestea din seara asta – spuse în cele din urmă, precaut. Să mă foloseşti ca să plasezi momeala… Nici nu mi-a trecut prin minte… Era coca?

Tatonare, îşi zise ea. Încă nu renunţă la viaţă.

— Haşiş, răspunse. Douăzeci de tone.

Teo rămase pe gânduri. Din nou încercarea de zâmbet care nu izbutea să i se fixeze pe buze.

— Presupun că nu-i un semn bun faptul că-mi spui asta, conchise.

— Nu. Adevărul e că nu-i.

Teo nu mai clipea. Era în continuare în alertă, în căutarea altor semnale – numai el ştia care erau. Sumbru. Şi dacă nu citeşti pe faţa mea, îşi spuse ea, ori în felul meu de a tăcea despre ceea ce tac, ori în modul în care ascult ceea ce mai ai de spus, înseamnă că tot timpul ăsta petrecut alături de mine nu ţi-a folosit la nimic. Nici nopţile şi nici zilele, nici discuţiile şi nici tăcerile. Spune-mi atunci unde te uitai când mă îmbrăţişai, nătărău afurisit. Cu toate că s-ar putea să ai în tine mai multă clasă decât am crezut. Dacă e aşa, îţi jur că mă linişteşte. Şi mă bucură. Cu cât mai bărbaţi cu-adevărat sunteţi tu şi toţi ceilalţi, cu atât mai mult mă linişteşte şi mă bucură.

— Fiicele mele, murmură Teo dintr-o dată.

Părea că înţelege în sfârşit, ca şi cum până atunci ar fi examinat alte posibilităţi. Am două fete, repetă absent, privind-o pe Teresa fără să o privească. Lumina slabă a lampei din cabină îi adâncea mult obrajii, două pete negre prelungite până la maxilare. Nu mai părea o acvilă spaniolă şi arogantă Teresa observă chipul impasibil al lui Pote Gálvez. Cu ceva timp în urmă, ea citise o poveste cu samurai: când îşi făceau harakiri, un camarad de-al lor le dădea lovitura de graţie, ca să nu-şi piardă solemnitatea. Pleoapele uşor mijite ale pistolarului, aşteptând gesturile

patroanei sale, întăreau această asociere. Şi e păcat, îşi spuse Teresa. Solemnitatea. Teo suporta bine, şi mi-ar fi plăcut să-l văd aşa până la sfârşit. Să mi-l amintesc în felul ăsta când n-am să mai am altceva de care să-mi amintesc, dacă cumva eu însămi am să rămân în viaţă.

— Fiicele mele, îl auzi repetând.

Suna stins, cu un uşor tremurat. Ca şi cum, deodată, vocii lui îi era frig. Cu ochii rătăciţi într-un loc indefinit. Ochii unui om care era deja departe, mort. Carne moartă. Ea o cunoscuse încordată, tare. Se bucurase de ea. Acum era carne moartă.

— Nu mă bate la cap, Teo.

— Fiicele mele.

Totul era atât de unic, reflectă Teresa, uimită. Fetele tale sunt surorile copilului meu, conchise în sinea ei, sau vor fi poate, dacă, după ce vor trece şapte luni, încă mai respir. Şi uite cum nu-mi pasă de problema mea. Nu-mi pasă nici că e şi al tău şi că te duci fără măcar să ştii, şi la naiba cu nevoia ta de-a şti. Nu simţea nici milă, nici tristeţe, nici teamă. Doar aceeaşi indiferenţă pe care o nutrea pentru ce purta în pântece; dorinţa de-a termina cu acea scenă, aidoma cuiva care elimină un intermediar deranjant. Doar amarezi, spusese Oleg Iasikov. Şi nimic în urmă. La urma urmelor, îşi spuse, ei m-au adus până aici. Până la punctul ăsta de vedere. Şi au făcut-o cu toţii: Blondul, Santiago, don Epifanio Vargas, Fierros Motanul, Teo însuşi. Până şi Locotenentul O'Farrell m-a adus. Se uită la Pote Gálvez, iar pistolarul îi susţinu privirea, cu pleoapele tot mijite, în aşteptare. Este jocul domniilor voastre, se gândi Teresa. Cel pe care l-aţi jucat întotdeauna, iar eu doar schimbam dolari pe strada Juárez. N-am avut niciodată vreo ambiţie. N-am inventat regulile lui afurisite, dar până la urmă a trebuit să mă obişnuiesc cu ele. Începea să se enerveze, şi ştiu că nimic din ce rămânea de făcut nu trebuia să o enerveze. Aşa încât numără în gând până la cinci, cu chipul aplecat, înseninându-se. Apoi încuviinţă încet, aproape imperceptibil.

Atunci Pote Gálvez îşi scoase revolverul de la brâu şi căută perna de pe cuşetă. Teo repetă încă o dată chestia cu fiicele lui; apoi se cufundă într-un geamăt asemenea unui protest, a unui reproş ori a unui sughiţ. Toate acestea trei laolaltă, poate. Iar în timp ce ea se îndrepta spre uşă, văzu că el rămăsese cu ochii fixaţi în acelaşi loc, fără să vadă altceva în afara puţului de umbre spre care îl împingeau. Teresa ieşi pe coridor. Dea Domnul, se gândea, să-şi fi pus pantofii. Nu era un mod de a muri demn de un bărbat, să o facă în ciorapi. Auzi împuşcătura amortizată când punea mâna pe balustrada scării pentru a urca pe punte.

Paşii pistolarului răsunau în spatele ei. Fără să se întoarcă, aşteptă să se rezeme în dreptul ei, pe copastia udă. O dâră luminoasă se ivea spre răsărit, în timp ce luminile de pe coastă străluceau din ce în ce mai aproape, cu clipirile farului de la Estepona chiar la nord. Teresa îşi ridică gluga vestei. Frigul se înteţea.

— Am să mă întorc acolo, Bălţatule.

Nu-i spuse unde. Nu era nevoie. Pote Gálvez îşi aplecă un pic mai mult trupul greoi peste bord. Foarte gânditor şi tăcut. Teresa îi auzea răsuflarea.

— E timpul să reglez nişte conturi nerezolvate.

Din nou tăcere. Sus, în lumina de pe punte, se conturau silueta căpitanului şi cea a omului de cart. Surzi, muţi şi orbi. Străini de toate, în afară de instrumentele pe care le priveau. Câştigau îndeajuns pentru ca nimic din ceea ce se petrecea la pupa să nu fie treaba lor. Pote Gálvez stătea mai departe aplecat, uitându-se la apa neagră care vuia dedesubt.

— Dumneavoastră, patroană, păreţi că ştiţi ce faceţi… Dar bănuiesc că asta poate fi ceva parşiv.

— Mai înainte voi avea grijă să nu-ţi lipsească nimic.

Pistolarul îşi trecea o mână prin păr. Un gest perplex.

— Văleu, stăpână… Singură? Nu mă jigniţi.

Tonul era într-adevăr îndurerat, încăpăţânat.

Rămaseră amândoi privind lumina intermitentă a farului din depărtare.

— Ne pot cocoşa pe amândoi, zise Teresa domol. Foarte naşpa.

Pote Gálvez stătu tăcut încă un răstimp. Una din acele tăceri, intui ea, care înseamnă bilanţul unei vieţi. Se întoarse să-l privească cu coada ochiului şi văzu cum garda îşi trecea din nou mâna prin păr, iar apoi îşi afunda uşor capul între umeri. Parcă e un urs mare şi loial, se gândi. Superdrept. Cu aerul ăsta resemnat, hotărât să plătească fără să discute. După reguli.

— Apăi să ştiţi că-i tot un drac, patroană… Totuna-i să mori într-un loc sau în altul.

Pistolarul se uita în urmă, la siajul navei Sinaloa, unde trupul lui Teo Aljarafe se scufundase în mare, lestat cu cincizeci de kilograme de greutăţi din plumb.

— Iar uneori, adăugă el, e bine să alegi, dacă poţi.

17
Lăsai paharul băut pe jumătate

Ploua peste Culiacán, Sinaloa; iar casa din cartierul Chapultepec părea închisă într-un balon de tristeţe cenuşie. Parcă ar fi existat o graniţă definită între culorile grădinii şi tonurile plumburii de-afară: pe ferestre, picăturile mai mari se năruiau în fire prelungi de apă ce făceau peisajul să se onduleze, amestecând verdele ierbii şi al coroanelor dafinilor de India cu portocaliul florii de *tabachin*, cu alb de *capiros*, cu liliachiu şi roşu de *amapa* şi *buganvilea*; însă culoarea se stingea pe zidurile înalte ce înconjurau grădina. Mai departe exista doar o panoramă difuză, tristă, unde abia se puteau distinge, dincolo de albia nevăzută a râului Tamazula, cele două turnuri şi marea cupolă albă a catedralei, iar mai în depărtare, la dreapta, turnurile cu plăcuţe de faianţă galbenă ale bisericii Santuario.

Teresa stătea la fereastra unui salonaş de la etajul superior, contemplând peisajul, deşi colonelul Edgar Ledesma, comandant-adjunct al Zonei Militare a Noua, o sfătuia să nu facă asta. Fiecare fereastră, spusese el privind-o cu ochii lui de războinic rece şi eficient, e o ocazie bună pentru un lunetist. Iar dumneavoastră, doamnă, nu aţi venit să oferiţi ocazii. Colonelul Ledesma era un tip plăcut, valabil, ce-şi purta cei vreo cincizeci de ani foarte semeţ, cu uniforma lui şi cu părul ras, ca şi cum ar fi fost un soldăţel. Însă ea se săturase de vederea limitată de la parter, de salonul mare cu mobile Concordia amestecate cu metacrilat şi cu tablourile înfiorătoare de pe pereţi – casa fusese confiscată de guvern de la un traficant care îşi efectua condamnarea la Puente Grande – cu ferestrele şi cu porticul ce lăsau să se vadă doar un pic grădina şi piscina goală. De sus, putea ghici în depărtare, reconstituindu-l din memorie, oraşul Culiacán. De asemenea, îl vedea pe unul din federalii care se ocupau cu escorta în sPatiul interior: un bărbat cu impermeabilul îngroşat de vesta antiglonţ, cu beretă şi cu o puşcă R15 în mână, care fuma ferit de apă, cu spatele rezemat de trunchiul unui arbore de mango. Mai departe, dincolo de grilajul de la intrarea ce dădea în strada General Anaya, se distingeau o camionetă militară şi siluetele verzi a doi soldaţi care făceau de gardă în echipament de luptă. Acesta era acordul, o informase colonelul Ledesma cu patru zile în urmă, când Learjet-ul cu zbor special care o aducea de la Miami – singura escală pornind de la Madrid, întrucât DEA recomanda lipsa oricărei opriri intermediare pe teritoriul mexican – ateriza pe aeroportul din Culiacán. Zona a Noua se ocupa cu securitatea generală, iar federalii cu securitatea imediată. Rămâneau eliminaţi din operativ cei de la circulaţie şi judiciarii, pentru că se considerau a fi mai permeabili la infiltrări, şi pentru evidenţa faptului că unii dintre ei acţionau ca asasini în treburile murdare din traficul de droguri. Federalii erau şi ei accesibili pentru un teanc de dolari; însă grupul de elită desemnat pentru această operaţiune, din Districtul Federal – era interzisă

intervenţia agenţilor cu conexiuni sinaloeze – era verificat, se spunea, în integritate şi în eficienţă. În ce-i priveşte pe militari, nu că s-ar fi dovedit incoruptibili; însă disciplina şi organizarea lor îi făceau mai scumpi. Mai dificil de cumpărat şi, de asemenea, mai respectaţi. Chiar şi atunci când efectuau confiscări în munţi, ţăranii considerau că îşi făceau treaba, fără să caute reglări de conturi. Concret, colonelul Ledesma avea faimă de om integru şi dur. De asemenea, traficanţii îi omorâseră un fiu locotenent. Acest fapt cântărea mult.

— Ar trebui să vă depărtaţi de colo, patroană. Din cauza curentului.

— Da' de unde, Bălţatule – îi zâmbea pistolarului. Lasă vrăjeala.

Fusese un soi de vis ciudat; parcă asista la un lanţ de situaţii care nu i se întâmplau ei. Ultimele două săptămâni se rânduiau în amintirea ei ca o succesiune de capitole intense şi perfect definite. Noaptea ultimei operaţiuni. Teo Aljarafe citind absenţa viitorului în întunericul cabinei. Héctor Tapia şi Willy Rangel privind-o stupefiaţi într-un apartament din hotelul Puente Romano, când şi-a expus decizia şi exigenţele: Culiacán în loc de Districtul Federal – lucrurile se fac aşa cum trebuie, spusese, ori nu se mai fac. Semnarea unor documente private cu garanţii de ambele părţi, în prezenţa ambasadorului Statelor Unite la Madrid, a unui înalt funcţionar de la Ministerul de Justiţie spaniol şi a altuia de la Externe. Şi apoi, după se tăiaseră punţile, lunga călătorie peste Atlantic, escala tehnică pe pista din Miami cu Learjet-ul înconjurat de poliţişti, faţa impenetrabilă a lui Pote Gálvez ori de câte ori privirile lor se încrucişau. Or să vrea să vă ucidă tot timpul, o avertizase Willy Rangel. Pe dumneavoastră, pe bodyguardul dumneavoastră şi pe oricine va răsufla prin preajmă. Aşa că încercaţi să aveţi grijă. Rangel o însoţise până la Miami, punând la punct cele necesare. Instruind-o asupra a ceea ce se aştepta de la ea şi asupra a ceea ce putea aştepta ea. Partea de după – dacă exista un „după" – includea facilităţi pe timpul următorilor cinci ani pentru a

se stabili unde voia: America sau Europa, identitate nouă incluzând un paşaport nord-american, protecţie oficială, ori să fie lăsată în voia ei, dacă asta dorea. Iar când ea răspunsese că partea de după era doar treaba ei, mulţumesc, el îşi frecă nasul şi încuviinţă ca şi când ar fi priceput. La urma urmelor, DEA calculase că Teresa deţinea fonduri sigure, în bănci elveţiene şi din Caraibe, de cincizeci până la o sută de milioane de dolari.

Continuă să privească ploaia care cădea dincolo de ferestre. Culiacán. În seara când sosise, când convoiul de militari şi de federali care aştepta pe pistă aborda la scara avionului, Teresa descoperise, în dreapta, bătrânul turn galben al vechiului aeroport, având încă duzini de Cessna şi de Piper-uri staţionate, iar la stânga noile instalaţii în construcţie. Surburban-ul în care se instala cu Pote Gálvez era blindat, cu geamuri fumurii, înăuntru se aflau doar ea, Pote şi şoferul, care avea la bord un radio deschis pe frecvenţa poliţiei. Erau lumini albastre şi roşii, soldaţi cu căşti de luptă, federali în civil şi în cenuşiu întunecat, înarmaţi până-n dinţi în partea din spate a camioanelor şi în portierele deschise ale Suburban-urilor, cu şepci de baseball, *poncho*-uri lucind de ploaie, mitraliere montate, îndreptate în toate părţile, antene de radio ce se legănau la luarea curbelor în toată viteza, în vuietul sirenelor. Da' de unde. Cine-ar fi crezut, spunea faţa lui Pote Gálvez, că aveam să ne întoarcem în felul ăsta. Astfel străbătură bulevardul Zapata, întorcând la Libramiento Norte în dreptul benzinăriei El Valle. Apoi urmară splaiul, cu plopii şi cu sălciile mari ce prelungeau ploaia până la pământ, luminile oraşului, colţurile familiare, podul, albia întunecată a râului Tamazula, cartierul Chapultepec. Teresa crezuse că avea să simtă în inimă ceva special când va fi din nou acolo; dar adevărul, descoperi ea, era că nu exista o mare diferenţă între un loc şi altul. Nu simţea nici emoţie, nici frică. Pe tot traseul, ea şi Pote Gálvez se priviră de multe ori. În cele din urmă, Teresa întrebă ce ai în cap, Bălţatule; iar pistolarul zăbovi puţin înainte să răspundă, uitându-se afară, cu mustaţa ca o trăsătură de

penel întunecată pe chip şi cu stropii de apă de pe geam împestriţându-i şi mai mult faţa atunci când treceau prin dreptul unor surse de lumină. Apăi să vedeţi că nimic deosebit, patroană, replică într-un târziu. Doar că-mi pare ciudat. O spuse fără intonaţie, cu chipul lui inexpresiv, cu trăsături de indian din nord. Aşezat foarte solemn lângă ea, pe pielea din Suburban, cu mâinile încrucişate pe burtă. Şi pentru prima oară după acea pivniţă îndepărtată din Nueva Andalucia, Teresei i se păru neajutorat. Nu era lăsat să poarte arme, deşi era prevăzut că în casă aveau să existe, pentru protecţia personală a amândurora, pe lângă federalii din grădină şi soldaţii care se învârteau prin perimetrul moşiei, pe stradă. Din când în când pistolarul se întorcea să se uite pe geam, recunoscând un loc sau altul dintr-o ochire. Fără să deschidă gura. La fel de tăcut ca atunci când, înainte de-a părăsi Marbella, ea îi ceruse să se aşeze în faţa ei şi îi explică de ce venea. De ce veneau. Nu ca să toarne pe careva, ci ca să-i prezinte nota de plată bine încărcată unui nemernic. Doar lui şi atât. Pote rămăsese un răstimp gândindu-se. Şi spune-mi pe bune ce părere ai, îl întrebase ea. Vreau să ştiu înainte să permit să mă însoţeşti când mă întorc acolo. Apăi vedeţi că eu n-am nici o părere, fusese răspunsul. Şi vă spun, sau mai bine zis nu spun ce nu spun, cu tot respectul. Poate că am şi eu sentimentele mele, patroană. La ce să vă spun că nu, dacă da. Dar ce am eu sau ce n-o să mai am e treaba mea. Păi, nu. Dumneavoastră credeţi că e bine să faceţi un lucru sau altul, îl faceţi şi e totuna. Dumneavoastră decideţi să vă duceţi şi gata, iar eu apăi nici pomeneală. Vă însoţesc.

Se depărta de fereastră şi se duse până la masă, în căutarea unei ţigări. Pachetul de Faros era tot acolo, lângă Sig Sauer şi cele trei încărcătoare pline cu muniţie 9 parabellum. La început, Teresa nu era familiarizată cu pistolul acela, iar Pote Gálvez îşi petrecu o dimineaţă învăţând-o să-l demonteze şi să-l monteze la loc cu ochii închişi. Dacă vine cineva noaptea şi echipa dumneavoastră o ia la sănătoasa, patroană, mai bine să vă puteţi descurca fără să aprindeţi lumina. Acum pistolarul se apropie cu un

chibrit aprins, înclină uşor din cap când ea îi mulţumi, iar apoi se duse în locul pe care îl ocupase Teresa lângă fereastră, să arunce o privire afară.

— Totul e în ordine, spuse ea, scoţând fumul.

Era o plăcere să tragă din ţigările astea după atâţia ani. Pistolarul ridică din umeri, lăsând să se înţeleagă că, în privinţa ordinii, la Culiacán acest cuvânt se dovedea a fi relativ. Apoi se duse pe coridor şi Teresa îl auzi vorbind cu unul dintre federalii care erau în casă. Trei înăuntru, şase în grădină, douăzeci de soldaţi în perimetrul exterior, înlocuiţi la fiecare douăsprezece ore, ţinându-i la distanţă pe curioşi, pe ziarişti şi pe ticăloşii care, fără îndoială, la acea oră dădeau târcoale aşteptând să le pice o ocazie. Mă întreb, socoti în sinea ei, cât o fi oferit pe pielea mea deputatul şi candidatul la Senat pentru Sinaloa don Epifanio Vargas.

— Cât crezi c-om valora, Bălţatule?

Apăruse iarăşi în uşă, cu înfăţişarea aceea de urs greoi pe care o avea atunci când se temea să nu se facă observat prea mult. Liniştit în aparenţă, ca de obicei, însă ea văzu cum, dincolo de pleoapele lui mijite, ochii întunecaţi şi bănuitori nu încetau să măsoare apa la mămăligă.

— Pe mine mă omoară pe gratis, patroană… Da' dumneavoastră sunteţi acuma o captură babană. Nimeni nu s-ar vârî în buclucul ăsta fără un sac de lovele.

— Or fi chiar escortele sau or veni de-afară? El pufni, încreţindu-şi mustaţa şi fruntea.

— Bănuiesc că de-afară, spuse. Traficanţii şi poliţiştii sunt la fel, dar nu întotdeauna, deşi uneori da… Mă-nţelegeţi?

— Mai mult sau mai puţin.

— Asta-i a' dreaptă. Iar din soldaţi, colonelul îmi pare ca lumea de tot. De treabă… Din ăia care îşi execută pe loc trădătorii.

— O să vedem acuşica, nu?

— Apăi să vedeţi că ar fi ultraexcelent, stăpână Să

vedem odată şi să ne cărăm.

Teresa zâmbi când auzi asta. Îl înţelegea pe pistolar, întotdeauna aşteptarea se dovedea a fi mai rea decât cafteala, oricât de insuportabilă ar fi fost aceasta din urmă. În orice caz, ea adoptase măsuri suplimentare. Preventive. Nu era o fetiţă nepricepută, avea mijloace şi ştia cum stau lucrurile. Călătoria la Culiacán fusese precedată de o campanie de informare la nivelurile adecvate, inclusiv presa locală. Numai Vargas, era lozinca. Nici turnătorie, nici ciripeală, nici fluierături: o chestiune personală în genul duel pe marginea prăpastiei, iar în rest, să se bucure de spectacol, în siguranţă. Nici un nume în plus, nici o dată. Nimic. Doar don Epifanio, ea şi fantoma Blondului Dávila arzând la Espinazo del Diablo, cu doisprezece ani în urmă. Nu era vorba de o delaţiune, ci de o răzbunare limitată şi personală; asta se putea înţelege prea bine la Sinaloa, unde prima dată un lucru era rău văzut, iar a doua oară era normă pentru uz şi sursă regulată pentru cimitire. Acela fusese pactul din hotelul Puente Romano, iar guvernul Mexicului căzuse de acord. Americanii, deşi scrâşnind din dinţi, căzuseră şi ei. Un martor concret şi un nume concret. Nici măcar Cesar *Batman* Güemes ori ceilalţi mahări care odinioară fuseseră apropiaţi de Epifanio Vargas nu trebuiau să se simtă ameninţaţi. Era de aşteptat ca acest fapt să-i liniştească îndeajuns pe *Batman* şi pe restul. De asemenea, sporea posibilităţile de supravieţuire ale Teresei şi reducea fronturile de acoperit. Până la urmă, în rechineala banilor şi a narcopoliticii sinaloeze, don Epifanio fusese sau era un aliat, o personalitate locală; însă, în acelaşi timp, un competitor şi, mai devreme sau mai târziu, un duşman. Multora le-ar fi prins de minune să fie scos din scenă la un preţ atât de scăzut.

Sună telefonul. Pote Gálvez înşfăcă receptorul, iar apoi rămase uitându-se la Teresa ca şi cum de partea cealaltă se rostise numele unei stafii, însă ea nu fu

nicidecum surprinsă. De patru zile aştepta apelul acela. Şi deja erau în întârziere.

— E neregulamentar, doamnă. Nu sunt autorizat.

Colonelul Edgar Ledesma stătea în picioare pe covorul din salon, cu mâinile încrucişate la spate, cu uniforma de lucru bine călcată, cu cizmele strălucitoare udate de ploaie. Părul lui scurt, de soldat get-beget, îi stătea foarte bine, confirmă Teresa, cu firele lui albe cu tot. Atât de educat şi atât de curat, îi aducea aminte puţin de căpitanul acela de la Garda Civilă din Marbella, cu mult timp în urmă, al cărui nume îl uitase.

— Au trecut mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la declaraţia dumneavoastră la Procuratura Generală.

Teresa rămăsese aşezată, fumând, cu picioarele încrucişate şi cu pantalonii ei din mătase neagră. Privindu-l de jos. Relaxată. Foarte grijulie să pună lucrurile la locul lor.

— Daţi-mi voie să vă spun, colonele. Eu nu mă aflu aici în calitate de prizonieră.

— Bineînţeles că nu.

— Dacă accept protecţia dumneavoastră, este pentru că doresc să o accept. Însă nimeni nu mă poate împiedica să mă duc unde vreau. Aşa a fost înţelegerea.

Ledesma îşi sprijini greutatea trupului pe o cizmă, iar apoi pe cealaltă. Acum se uita la avocatul Gaviria, de la Procuratura Generală a Statului, legătura lui cu autoritatea civilă care răspundea de toată chestiunea. Gaviria stătea şi el în picioare, deşi ceva mai departe, cu Pote Gálvez îndărăt, rezemat de tocul uşii, şi adjutantul militar al colonelului – un tânăr locotenent – privind peste umărul lui, din coridor.

— Spuneţi-i doamnei, îl rugă colonelul, că ceea ce ne cere e imposibil.

Gaviria îi dădu dreptate lui Ledesma. Era un individ slăbuţ, plăcut, îmbrăcat şi ras foarte corect. Teresa îl privi

în fugă, lăsând privirea să-i alunece ca şi când nu l-ar fi văzut.

— Eu nu cer nimic, colonele, îi spuse militarului. Vă comunic doar că am intenţia să ies de aici pentru o oră şi jumătate. Că am o întâlnire în oraş. Dumneavoastră puteţi lua măsuri de securitate, sau puteţi să n-o faceţi.

Ledesma clătina din cap, neputincios

— Legile federale îmi interzic să deplasez trupe prin oraş. Cu oamenii ăştia pe care îi am aici afară deja încălcăm regulamentul

— Iar în ce-o priveşte, autoritatea civilă… începu să spună Gaviria.

Teresa stinse ţigara în scrumieră, cu atâta putere încât îşi arse unghiile.

— Să nu vă posomorâţi, domnule avocat. Nici atâtica. Faţă de autoritatea civilă mă voi ţine de cuvânt mâine, aşa cum este prevăzut, la ora exactă.

— Ar trebui să ţinem seama că, în termeni legali…

— Auziţi. Am hotelul San Marcos plin de avocaţi care mă costă o căruţă de bani – arătă spre telefon… Câţi vreţi să chem?

— Ar putea fi o capcană, argumentă colonelul.

— Fir-ar. Nu mai spuneţi.

Ledesma îşi trecu o mână prin păr. Apoi făcu câţiva paşi prin încăpere, urmărit de ochii angoasaţi ai lui Gaviria.

— Va trebui să mă consult cu superiorii mei.

— Consultaţi-vă cu cine vreţi, spuse Teresa. Dar un lucru să vă fie limpede: dacă nu mă lăsaţi să mă duc la întâlnirea asta, interpretez că sunt reţinută aici, în ciuda înţelegerilor cu guvernul. Iar asta desface acordul… În plus, vă amintesc că în Mexic nu există acuzaţii împotriva mea.

Colonelul o privi fix. Îşi muşca buza inferioară ca şi

cum l-ar fi deranjat o pieliţă desprinsă. Porni spre uşă, dar se opri la jumătatea drumului.

— Ce câştigaţi dacă vă puneţi pielea în joc aici?

Era evident că voia să înţeleagă cu adevărat. Teresa îşi descrucişa picioarele, netezind cu mâinile cutele de pe mătasea neagră. Ce câştig sau ce pierd, răspunse, e treaba mea, iar dumneavoastră vi se bălăngăne. O spuse în felul acesta şi rămase tăcută, iar după o clipă îl auzi pe militar suspinând ursuz, încă o privire între el şi Gaviria.

— Voi cere instrucţiuni, spuse colonelul.

— Eu de asemenea, glosă funcţionarul.

— Haidem. Cereţi ce aveţi de cerut, între timp, eu am nevoie de o maşină la poartă la ora şapte fix. Cu omul acesta – arătă spre Pote Gálvez – înăuntru şi bine înarmat… Ce-o mai fi împrejur sau pe deasupra, colonele, e treaba dumneavoastră.

Vorbise uitându-se tot timpul la Ledesma. Şi de data asta, socoti, îmi pot permite să zâmbesc un pic. Îi impresionează mult când o muiere zâmbeşte în timp ce le suceşte boaşele. Care-i piesa, copoiule. Te credeai calul din Marlboro.

Zum, zum. Zum, zum. Ştergătoarele de parbriz sunau monoton, cu ploaia bătând ca o grindină de gloanţe pe capota Suburban-ului. Când federalul care conducea învârti volanul spre stânga şi intră pe bulevardul Insurgentes, Pote Gálvez, care stătea lângă şofer, se uită într-o parte şi în cealaltă şi puse amândouă mâinile pe cornul de cârlan AK47 pe care-l ţinea pe genunchi. De asemenea, mai avea într-un buzunar de la haină un *walkie-talkie* conectat pe aceeaşi frecvenţă cu radioul din Suburban, iar Teresa asculta de pe bancheta din spate vocile agenţilor şi ale soldaţilor care participau la operativ. Obiectiv Unu şi Obiectiv Doi, spuneau. Obiectivul Unu era ea însăşi. Iar cu Obiectivul Doi avea să se întâl-nească într-o clipă.

Zum, zum. Zum, zum. Era ziuă, dar cerul cenuşiu întuneca străzile şi unele magazine aveau luminile aprinse. Ploaia multiplica clipirile luminoase ale micului convoi. Suburban-ul şi escorta sa – două Ram-uri federale şi trei camioane Lobo cu soldaţi cocoţaţi în spatele mitralierelor – ridicau şuvoaie de apă din torentul cafeniu ce umplea străzile şi curgea spre Tamazula, revărsându-se din conducte şi canale. Pe cer era o dungă neagră, în fund, conturând clădirile mai înalte de pe bulevard, şi o altă dungă roşiatică, mai jos, care părea să se încovoaie sub povara celei negre.

— O rezervă, patroană, spuse Pote Gálvez.

Cornul de cârlan răsună când îl apăsă pe închizător, iar asta atrase asupra pistolarului o privire neliniştită, cu coada ochiului, din partea şoferului. Pe când o depăşeau fără să micşoreze viteza, Teresa văzu că era vorba de o rezervă militară şi că soldaţii, cu căşti de luptă, cu automatele R15 şi M16 pregătite, opriseră pe o parte a drumului două maşini ale poliţiei şi îi păzeau, fără disimulare, pe oamenii legii aflaţi înăuntru. În mod evident, colonelul Ledesma avea încredere atât cât trebuia; şi tot în mod evident, după ce întorsese pe toate feţele legile ce interziceau deplasarea trupelor prin oraş, comandantul-adjunct al Zonei a Noua găsise pe unde să fenteze regulamentul – la urma urmei, starea naturală a unui militar se învecina întotdeauna cu starea de asediu. Teresa observă mai mulţi soldaţi şi federali eşalonaţi pe sub copacii ce divizau dublul sens al bulevardului, cu indicatoare care deviau circulaţia spre alte străzi. Şi chiar acolo, între liniile de cale ferată şi marele pătrat de ciment al Unităţii Administrative, capela lui Malverde părea mult mai mică decât în urmă cu doisprezece ani, aşa cum şi-o amintea ea.

Amintiri. Dintr-o dată înţelese că, pe timpul acelei atât de îndelungate călătorii dus-întors, nu dobândise

decât trei certitudini asupra vieţii şi fiinţelor omeneşti: că omoară, îşi amintesc şi mor. Fiindcă vine un moment, îşi spuse, când priveşti înainte şi vezi numai ce-ai lăsat în urmă: cadavre rămase pe parcurs în spatele tău, în timp ce tu mergeai. Printre ele rătăceşte şi al tău, iar tu nu ştii. Până când într-un târziu îl vezi, şi ştii.

Se căută printre umbrele capelei, în pacea băncuţei aşezate la dreapta efigiei sfântului, în penumbra roşiatică a lumânărilor ce ardeau trosnind slab printre florile şi ofrandele atârnate pe perete. Acum, afară, lumina se ducea foarte repede, iar strălucirea intermitentă roş-albastră a unei maşini federale lumina intrarea cu clipiri tot mai intense pe măsură ce se întuneca cenuşiul murdar al după-amiezei. Oprindu-se în faţa sfântului Malverde. Privindu-i părul negru parcă vopsit la coafor, haina albă şi eşarfa de la gât, ochii de indian şi mustaţa pitorească, Teresa îşi mişcă buzele ca să se roage, cum făcea odinioară – *Dios vendiga mi camino y permita mi regreso* – însă nu reuşi să ajungă la nici o rugăciune. Poate că e un sacrilegiu, se gândi dintr-o dată. Poate că nu trebuia să stabilesc întâlnirea în locul ăsta. Poate că timpul m-a făcut proastă şi arogantă, şi se apropie ceasul să plătesc pentru asta.

Ultima dată când fusese acolo exista o altă femeie care o privea dintre umbre. Acum o căuta fără s-o găsească. Dacă nu cumva, hotărî ea, eu sunt cealaltă femeie sau o port în mine, iar fata cu ochi speriaţi, fetiţa care fugea cu o poşetă şi cu un Colt în mână, s-a preschimbat într-una din stafiile acelea întunecate ce rătăcesc în urma mea, privindu-mă cu ochi acuzatori, sau trişti, sau indiferenţi. Poate că asta este viaţa, şi respiri, umbli, te mişti numai pentru ca într-o zi să te uiţi în urmă şi să te vezi acolo. Pentru ca să te recunoşti în morţile succesive, ale tale şi ale altora, la care te condamnă fiecare din paşii tăi. Îşi vârî mâinile în buzunarele pardesiului – pe dedesubt avea un pulover, blugi, cizme comode cu talpă din cauciuc – şi scoase pachetul de Faros. Îşi aprindea una la flacăra unei lumânări de-a lui Malverde

când don Epifanio Vargas se contura în clipirile roş-albastre de la intrare.

— Teresita. De când nu ne-am văzut.

Era aproape la fel, aprecie. Înalt, corpolent, îşi atârnase impermeabilul într-un cuier de lângă poartă. Costum închis la culoare, cămaşă descheiată, fără cravată, cizme cu vârful ascuţit. Cu faţa aceea care amintea de vechile filme cu Pedro Armendáriz. Avea multe fire albe în mustaţă şi pe la tâmple, câteva riduri în plus, talia poate uşor rotunjită, însă era acelaşi.

— Abia dacă te recunosc.

Făcu câţiva paşi, pătrunzând în capelă după ce se uitase într-o parte şi-n alta bănuitor. O privea fix pe Teresa, încercând să o pună în legătură cu cealaltă femeie pe care o avea în memorie.

— Dumneavoastră nu v-aţi schimbat prea mult, spuse ea. Poate câteva kilograme în plus. Şi firele albe.

Stătea aşezată pe bancă, lângă efigia lui Malverde, şi nu se mişcă atunci când îl văzu intrând.

— Ai o armă? întrebă don Epifanio, precaut.

— Nu.

— Ce bine. Pe mine m-au căutat aici afară împuţiţii ăia. Nici eu nu aveam.

Suspină uşor, se uită la Malverde cel scăldat în lumina tremurătoare a lumânărilor, iar apoi din nou la ea.

— Vezi tu. Tocmai am împlinit şaizeci şi patru de ani. Dar nu mă plâng.

Veni până aproape de ea, studiind-o de sus, cu atenţie. Ea rămase aşa cum era, susţinându-i privirea.

— Cred că ţi-a mers bine, Teresita.

— Nici dumneavoastră nu v-a mers rău.

Don Epifanio clătină din cap, într-o încuviinţare lentă. Gânditor. Apoi se aşează lângă ea. Stăteau exact la fel ca ultima oară, doar că ea nu avea un Colt în mână.

— Doisprezece am, nu-i aşa? Tu şi eu chiar aici, în acelaşi loc, cu faimoasa agendă a Blondului…

Se întrerupse, dându-i ocazia să-şi amestece amintirile cu ale lui. Însă Teresa păstră tăcerea. După o clipă, don Epifanio scoase o havană din buzunarul de sus al sacoului. Niciodată nu mi-am imaginat, începu să spună în timp ce scotea eticheta. Dar se opri încă o dată, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia că ceea ce nu-şi imaginase niciodată nu avea importanţă. Cred că toţi te-am subestimat, spuse într-un târziu. Bărbatul tău, eu. Toţi. Partea cu „bărbatul tău” o spuse ceva mai în şoaptă, şi parcă încerca s-o strecoare, nebăgată în seamă, printre celelalte.

— Poate că de asta sunt încă în viaţă. Celălalt reflectă asupra acestui fapt în timp ce apropia de havană flacăra unei brichete.

— Nu e o stare permanentă, nici garantată – conchise cu primul fum. Rămâi viu până când încetezi a mai fi.

Fumară un timp amândoi, fără să se privească. Ea avea ţigara aproape consumată.

— De ce te-ai vârât în treaba asta?

Aspiră pentru ultima oară jarul dintre degete. Apoi lăsă chiştocul să cadă şi îl strivi cu grijă. Păi să vedeţi, replică, doar ca să reglez nişte conturi mai vechi. Conturi, repetă el. Apoi trase din nou din havană şi emise o opinie: conturile acelea e mai bine să fie lăsate aşa cum sunt. Nici pomeneală, spuse Teresa, dacă te fac să dormi prost.

— Tu nu câştigi nimic, argumentă don Epifanio.

— Ce câştig e treaba mea.

Câteva clipe ascultară cum trosnesc lumânărelele din altar. Şi rafalele de ploaie care loveau acoperişul capelei. Afară continua să clipească albastrul şi roşul maşinii federale.

— De ce vrei să mă seci? Asta înseamnă să faci jocul adversarilor mei politici.

Era un ton bun, recunoscu ea. Aproape de afecţiune. Mai puţin un reproş şi mai mult o întrebare îndurerată. Un

naş trădat. O prietenie rănită. Niciodată nu l-am văzut ca pe un tip rău, se gândi. Adesea a fost sincer, şi poate că e în continuare.

— Nu ştiu cine sunt adversarii dumneavoastră, şi nici nu-mi pasă, răspunse. Dumneavoastră l-aţi omorât pe Blond. Şi pe Creţ. Şi pe Brenda şi pe copii.

Dacă tot era vorba de afecţiuni, într-acolo se îndreptau ale sale. Don Epifanio privi jarul havanei, încruntat.

— Nu ştiu ce ţi-au putut povesti. În orice caz, asta e Sinaloa… Eşti de-aici şi ştii care sunt regulile.

Regulile, spuse lent Teresa, includ şi reglarea de conturi cu cine ţi-a rămas dator. Făcu o pauză şi auzi răsuflarea bărbatului atent la cuvintele ei. Aţi vrut mai apoi, adăugă, să fiu omorâtă şi eu.

— Asta nu-i adevărat – don Epifanio părea scandalizat. Ai fost aici, cu mine. Ţi-am protejat viaţa… Te-am ajutat să scapi.

— Vorbesc de mai târziu. Când v-a părut rău.

În lumea noastră, argumentă el după ce se gândi un răstimp, afacerile sunt complicate. Se opri să o studieze după ce spuse asta, ca unul care aşteaptă un calmant să-şi facă efectul. În orice caz, adăugă într-un târziu, aş înţelege dacă ai vrea să-mi prezinţi note de plată de-ale tale. Eşti sinaloeză şi respect acest lucru. Dar să te-nţelegi cu americanii şi cu fricoşii ăia care încearcă să mă răstoarne din guvern…

— Dumneavoastră nu ştiţi cu cine naiba m-am înţeles.

O spuse sumbră, cu o fermitate care îl puse pe celălalt pe gânduri, cu havana în gură şi cu ochii mijiţi din cauza fumului, clipirile din stradă alternându-se în umbre roşii şi albastre.

— Spune-mi un lucru. În seara când ne-am întâlnit tu citiseşi agenda, nu-i aşa? Ştiai povestea Blondului Dávila… Şi totuşi, nu mi-am dat seama. M-ai păcălit.

— Îmi pierdeam viaţa.

— Şi de ce să dezgropăm treburile astea vechi?

— Fiindcă până acum n-am ştiut că dumneavoastră aţi fost cel care i-a cerut o favoare lui *Batman* Güemes. Iar Blondul era bărbatul meu.

— Era un parşiv de la DEA.

— Cu toate astea, parşiv şi de la DEA, era bărbatul meu.

Îl auzi înăbuşindu-şi o înjurătură de la munte în timp ce se ridica. Trupul lui părea să umple mica incintă a capelei.

— Ascultă – privea efigia lui Malverde, ca şi cum l-ar fi chemat ca martor pe sfântul patron al traficanţilor. Eu întotdeauna m-am purtat bine. Eram naşul vostru, al amândurora. Îl apreciam pe Blond şi te apreciam pe tine. El m-a trădat, şi cu toate astea eu ţi-am protejat trupuşorul ăsta frumos… Celelalte s-au petrecut mai târziu, când viaţa ta şi a mea au apucat-o pe drumuri diferite. Acum a trecut timpul, sunt în afara acestor lucruri. Sunt bătrân, am chiar şi nepoţi. Mă descurc bine în politică, iar Senatul îmi va permite să fac lucruri noi. Asta înseamnă, printre altele, să aibă de câştigat Sinaloa… Ce câştigi prejudiciindu-mă? Că îi ajuţi pe americanii ăştia să consume jumătate din drogurile din lume în timp ce decid, după cum le convine, când un traficant e bun şi când e rău? Pe cei care finanţau cu droguri gherilele anticomuniste din Vietnam, iar apoi au venit să ni le ceară nouă, mexicanilor, ca să plătească armele opoziţiei din Nicaragua? Ascultă, Teresita: ăştia care acum se folosesc de tine m-au făcut să câştig o grămadă de bani cu Norteña de Aviación, ajutându-mă, în plus, să-i spăl în Panama… Spune-mi ce-ţi oferă acum parşivii… Imunitate? Bani?

— Nu-i vorba nici de una, nici de alta. E ceva mai complicat. Mai greu de explicat.

Epifanio Vargas se întorsese să o privească din nou. În picioare lângă altar. Lumânările îi îmbătrâneau mult trăsăturile.

— Vrei să-ţi povestesc – insistă – cine mă tot fute în Uniunea Americană? Cine e cel care presează cel mai mult

la DEA? Un procuror federal din Houston pe nume Clayton, foarte legat de Partidul Democrat… Şi ştii ce era înainte să fie numit procuror? Avocatul apărării pentru traficanţii mexicani şi americani, şi prieten intim de-al lui Ortiz Calderón: directorul de interceptare aeriană al Poliţiei Judiciare Federale mexicane, care acum trăieşte în Statele Unite ca martor protejat, după ce a vârât în buzunar milioane de dolari… Iar în partea asta, cei care încearcă să mă elimine sunt aceiaşi care mai înainte făceau afaceri cu americanii şi cu mine: avocaţi, judecători, politicieni care încearcă să arunce praf în ochi şi să găsească un ţap ispăşitor. Pe ăştia vrei să-i ajuţi belindu-mă pe mine?

Teresa nu răspunse. Celălalt o privi un răstimp, iar apoi clătină din cap, neputincios.

— Sunt obosit, Teresita. Am muncit şi am luptat mult în viaţă.

Era adevărat, iar ea ştia asta. Ţăranul din Santiago de los Caballeros o dusese greu cândva, la viaţa lui. Nimeni nu-i dăduse nimic de pomană.

— Şi eu sunt obosită.

Continua să se uite la ea cu luare-aminte, în căutarea unei breşe pe unde să întrevadă ce avea în minte.

— Atunci nu există nici o reparaţie posibilă, conchise.

— Bănuiesc că nu.

Jarul havanei străluci pe faţa lui don Epifanio.

— Am venit să te văd – spuse, iar acum tonul era diferit – oferindu-ţi tot soiul de explicaţii… Poate că îţi datoram lucrul ăsta, poate că nu. Dar am venit la fel cum am venit acum doisprezece ani, când aveai nevoie de mine.

— Ştiu asta şi vă mulţumesc. Dumneavoastră nu mi-aţi făcut niciodată alt rău decât acela pe care l-aţi considerat indispensabil… Dar fiecare pe drumul lui.

O tăcere îndelungată. Pe acoperiş continua să cadă ploaia. Sfântul Malverde privea impasibil în gol, cu ochii lui pictaţi.

— Toate astea de aici de-afară nu garantează nimic,

spuse într-un târziu Vargas. Iar tu ştii asta. În paisprezece sau în şaisprezece ore se pot întâmpla multe.

Mi se fâlfâie, răspunse Teresa. E rândul dumneavoastră să fiţi botezat. Don Epifanio dădu afirmativ din cap în timp ce repeta partea cu botezul, ca şi cum ea ar fi rezumat bine starea lucrurilor. Apoi îşi ridică mâinile, spre a le lăsa să cadă pe şolduri, dezolat. Trebuia să te ucid în noaptea aia, se căina el. Chiar aici. O spuse fără patimă în glas, foarte educat şi obiectiv. Teresa îl privea de pe băncuţă, nemişcată. Chiar că trebuia, spuse cu calm. Dar n-aţi făcut-o, iar acum o să-mi plătiţi. Poate că nota va fi exagerată, în realitate, e vorba de Blond, de Fierros Motanul, de alţi bărbaţi pe care nici măcar nu i-aţi cunoscut. Până la urmă, dumneavoastră plătiţi pentru toţi. Şi eu plătesc.

— Eşti nebună.

— Nu. Teresa se ridică, în clipirile dinspre poartă şi în lumina roşie a lumânărilor. Nu sunt nebună, sunt moartă. Teresita Mendoza a dumneavoastră a murit acum doisprezece ani, şi am venit s-o îngrop.

Îşi rezemă fruntea de fereastra uşor asudată de la etajul al doilea, simţind cum aburul umed îi răcorea pielea. Reflectoarele din grădină făceau să strălucească rafalele de apă, preschimbându-le în mii şi mii de picături luminoase care se abăteau în contralumină, printre crengile copacilor, ori sclipeau suspendate de capătul frunzelor. Teresa avea o ţigară între degete, iar sticla de Herradura Reposado era pe masă lângă un pahar, scrumiera plină şi Sig Sauer-ul cu cele trei încărcătoare de rezervă. La combină cânta José Alfredo; Teresa nu ştia dacă era una din melodiile pe care le punea mereu pentru ea Pote Gálvez, caseta din maşini şi din hoteluri, ori dacă făcea parte dintre bunurile casei:

Lăsai paharul băut pe jumătate, să-ţi urmez paşii, nu ştiu pentru ce.

Stătea aşa de câteva ceasuri bune. Tequila şi muzică. Amintiri şi prezent lipsit de viitor. Să mi se sfârşească

viaţa. Noaptea nefericirii mele. Bău jumătatea de pahar care îi mai rămăsese şi îl umplu din nou înainte de a se întoarce la fereastră, încercând ca lumina din cameră să nu o facă prea vizibilă. Îşi umezi din nou buzele cu tequila, în timp ce fredona cuvintele cântecului. Jumătate din soarta-mi ai luat-o cu tine. Sper să-ţi folosească nu ştiu cu cine.

— Au plecat toţi, patroană.

Se întoarse încet, făcându-i-se dintr-o dată foarte frig. Pote Gálvez era în uşă, numai în cămaşă. Niciodată nu se prezenta astfel în faţa ei. Avea un *walkie-talkie* în mână, un revolver în teaca din piele prinsă de centură, şi părea foarte serios. Mortal. Sudoarea îi lipea cămaşa de torsul lat.

— Cum adică toţi?

O privi aproape cu reproş. De ce mai întrebaţi, dacă aţi înţeles. Toţi înseamnă toţi, mai puţin dumneavoastră şi cel de faţă. Asta spunea pistolarul, fără s-o spună.

— Federalii din escortă, lămuri el în cele din urmă. Casa e goală

— Şi unde s-au dus?

El nu răspunse. Se mărginea să ridice din umeri. Teresa citi restul în ochii lui de suspicios din nord. Pote Gálvez nu avea nevoie de radar ca să detecteze copoii.

— Stinge lumina, spuse.

Încăperea rămase în întuneric; pătrundeau doar lumina de pe coridor şi reflectoarele de afară. Combina făcu clic, şi José Alfredo amuţi. Teresa se apropie de cadrul ferestrei şi aruncă o privire. Departe, dincolo de marea poartă zăbrelită de la intrare, totul părea normal: se vedeau soldaţi şi maşini sub felinarele înalte din stradă, în grădină, totuşi, nu zări nici o mişcare. Federalii care obişnuiau să patruleze pe-acolo nu se zăreau nicăieri.

— Când s-au schimbat, Bălţatule?

— Acum cincisprezece minute. A venit un grup nou şi ceilalţi au plecat.

— Câţi?

— Ca întotdeauna: trei urâţi în casă şi şase în grădină.

— Şi radioul?

Pote apăsă de două ori butonul aparatului *walkie-talkie* şi i-l arătă. Nici ţipenie, stăpână. Nimeni nu zice nimic. Dar dacă vreţi, putem să stăm de vorbă cu soldaţii. Teresa clătină din cap. Se duse până la masă, apucă Sig Sauer-ul şi îşi vârî cele trei încărcătoare de rezervă în buzunarele pantalonilor, câte unul în fiecare buzunar de la spate, iar pe al treilea în buzunarul din faţă din partea dreaptă. Erau grele.

— Uită-i. Prea departe – manevră închizătorul pistolului, clac, clac, un glonţ pe ţeava şi cincisprezece în încărcător, şi îl puse la curea. În plus, oricum sunt înţeleşi.

— Am să azvârl o ochire, spuse pistolarul, dacă-mi permiteţi.

Ieşi din încăpere, cu revolverul într-o mână şi cu *walkie-talkie*-ul în cealaltă, în timp ce Teresa se apropia din nou de fereastră. O dată ajunsă acolo, se aplecă cu grijă să observe grădina. Totul părea în ordine. O clipă crezu că vede două siluete negre mişcându-se printre nişte brazde de flori, sub înalţii arbori de mango. Nimic altceva, şi nici măcar nu era sigură de asta.

Atinse patul pistolului, resemnată. Un kilogram de oţel, plumb şi praf de puşcă: nu era mare lucru faţă de ce i se putea organiza afară, îşi scoase semanarul de la încheietură, vârându-şi în buzunar cele şapte inele de argint. Nu era cazul să facă zgomot de parcă ar fi purtat zurgălăi. Mintea îi funcţiona singură de ceva vreme, de cum Pote Gálvez venise să-i dea vestea cu încurcătura. Cifre în favoarea şi împotriva ei, bilanţuri. Posibilităţi şi probabilităţi. Socoti încă o dată distanţa care despărţea casa de grilajul de la poarta principală şi de ziduri, şi recapitula ceea ce înregistrase în memorie în ultimele zile: locuri protejate şi descoperite, rute posibile, capcane în care să evite să cadă. Se gândise atât de mult la toate acestea încât, ocupată acum cu revizuirea lor punct cu

punct, nu avu timp să i se facă frică. Dacă nu cumva frica, în acea seară, era cunoscuta senzaţie de neajutorare fizică: carne vulnerabilă şi singurătate infinită. Situaţia.

Chiar despre asta era vorba, constată dintr-o dată. În realitate, nu venea la Culiacán ca să depună mărturie împotriva lui don Epifanio Vargas, ci pentru ca Pote Gálvez să spună suntem singuri, patroană, şi ea să se simtă ca acum, cu Sig Sauer-ul îndesat la brâu, pregătită să înfrunte încercarea. Gata să treacă pragul obscur pe care vreme de doisprezece ani îl avusese în faţa ochilor furându-i somnul în zorii murdari şi cenuşii. Iar când voi vedea iar lumina zilei, se gândi, dacă voi mai ajunge s-o văd, totul va fi altfel. Sau nu. Se îndepărtă de fereastră, se duse până la masă şi trase o ultimă înghiţitură de tequila. Lăsai paharul băut pe jumătate, se gândi. Pentru mai târziu. Încă mai zâmbea imperceptibil când Pote Gálvez se desluşi în cadrul uşii. Ţinea în mână un corn de cârlan, iar pe umăr o desagă din foaie de cort, şi avea o înfăţişare greoaie. Teresa îşi duse instinctiv mână la pistol, dar se opri la jumătatea drumului. Nu Bălţatul, îşi zise. Prefer să-i întorc spatele şi să mă omoare decât să n-am încredere, iar el să-şi dea seama.

— Daţi-i zor, patroană, spuse pistolarul. Ne-au întins o cursă cum nu-ntinde nici Coiotul. Poponari parşivi.

— Federali sau soldaţi? Sau de amândouă?

— Eu aş zice că e o chestie a urâţilor şi că ceilalţi stau şi se uită. Da' cine mai ştie. Să cer ajutor prin radio?

Teresa râse. Ajutor pentru cine, spuse. S-au dus toţi să-nfulece şi să dughească la *taqueria* Durango. Pote Gálvez o privi un răstimp, se scarpină la tâmplă cu ţeava AK-ului şi, într-un târziu, schiţă un zâmbet pe jumătate buimăcit, pe jumătate feroce. Aşa-i, pe bune, stăpână, spuse în cele din urmă, înţelegând. Om face ce-om putea. Spuse asta şi se opriră amândoi să privească încă o dată între lumină şi umbră, într-un fel în care nu se mai priviseră niciodată înainte vreme. Atunci Teresa râse din nou, sinceră, cu ochii larg deschişi şi trăgând aer în piept

cu putere, iar Pote Gálvez dădu din cap de sus în jos, ca unul care înţelege o poantă bună. Aici e Culiacán, patroană, spuse pistolarul, şi ce bine că râdeţi taman acum. De v-ar putea vedea copoii ăia înainte să le prăjim spinarea, sau viceversa. Păi, poate că râd numai de frică să nu mor, spuse ea. Sau de frică să nu mă doară în timp ce mor. El încuviinţă încă o dată şi spuse: apăi să vedeţi că la fel ca toţi, sau ce-aţi crezut. Da' până să ne vină de hac mai avem ceva vreme. Şi fie că murim sau nu, oricum, prin zonă or să mai moară şi alţii.

Ascultă. Zgomote, scârţâituri, ropot de ploaie în geamuri şi pe acoperiş. Evită ca totul să fie asurzit de bătăile inimii, zvâcnetul sângelui în venele minuscule ce străbat interiorul urechilor. Calculează fiecare pas, fiecare privire. Nemişcarea cu gura uscată şi tensiunea ce urcă dureros prin coapse şi prin stomac până la piept, tăindu-ţi puţina răsuflare pe care ţi-o mai îngădui. Greutatea Sig Sauer-ului în mâna dreaptă, cu palma strânsă în jurul patului. Părul pe care ţi-l dai de pe faţă fiindcă îţi cade în ochi. Picătura de sudoare ce se rostogoleşte până pe pleoapă şi alunecă pe la colţul ochiului, iar până la urmă o ştergi de pe buze cu vârful limbii. Sărată. Aşteptarea.

Altă scârţâitură pe coridor, sau poate pe scară. Privirea lui Pote Gálvez de la uşa din faţă, resemnată, profesionistă, îngenuncheat în falsa lui grăsime, iţindu-şi faţa pe jumătate din cadru, cu cornul de cârlan pregătit, fără pat, pentru a-l manevra mai comod, un încărcător cu treizeci de focuri pus şi încă unul lipit cu *masking tape* de acesta, cu gura în jos, gata să-l întoarcă şi să-l schimbe când primul se va goli.

Alte scârţâituri. Pe scară. Lăsai paharul, murmură Teresa fără cuvinte, băut pe jumătate. Se simte goală pe dinăuntru şi lucidă pe dinafară. Nu există reflecţii, nici gânduri. Nimic în afară de repetarea absurdă a refrenului cântecului şi de concentrarea simţurilor în interpretarea

unor zgomote şi senzaţii. Există un tablou la capătul coridorului, sus, unde porneşte scara: nişte armăsari negri galopând pe o imensă întindere verde, în faţa tuturor aleargă un cal alb. Teresa numără caii: patru negri şi unul alb. Îi numără la fel cum a numărat cei doisprezece stâlpi ai balustradei de deasupra casei scării, cele cinci culori ale glasvandului ce dă spre grădină, cele cinci uşi de pe partea asta a coridorului, cele trei aplice de iluminat de pe pereţi şi lampa ce atârnă din tavan. De asemenea, numără în minte glonţul de pe ţeavă şi pe cele cincisprezece din încărcător, primul foc în dublă acţiune, un pic mai greu, iar apoi restul ies toate, şi tot aşa unul după altul din muniţia de rezervă care apasă în încărcătoarele ţinute în buzunarele blugilor. Există ceva de ars, deşi totul depinde de ce au şi mişeii, în orice caz, recomandă Pote Gálvez, mai bine să o ardem puţin câte puţin, patroană. Fără emoţie şi fără grabă, etapă cu etapă. Durează mai mult şi se iroseşte mai puţin. Iar dacă se termină plumbul, aruncaţi în ei cu sudălmi, care dor şi ele.

Scârţâiturile sunt paşi. Urcă.

Un cap se iveşte cu precauţie pe palier. Păr negru, tânăr. Un tors şi încă un cap. Ţin arme în faţă, ţevi care se mişcă descriind arce în căutarea a ceva în care să tragă. Teresa întinde braţul, îl priveşte cu coada ochiului pe Pote Gálvez, îşi ţine răsuflarea, apasă pe trăgaci. Sig Sauer-ul sare parcă scuipând tunete, bum, bum, bum, şi înainte de cel de-al treilea, toate sunetele de pe coridor sunt înghiţite de rafalele AK-ului mânuit de pistolar, raaaca, sună, raaaca, raaaca, iar coridorul se umple de fum acru, şi prin fum se zăresc desprinzându-se în ţăndări jumătate din stâlpii de la balustradă, raaaca, raaaca, iar cele două capete dispar şi la parter se aud voci strigând, şi zgomot de oameni alergând; într-acestea, Teresa încetează focul şi îşi îndreaptă arma în altă parte fiindcă Pote, cu o agilitate neaşteptată la un om de dimensiunile lui, se ridică şi aleargă aplecat spre scară, raaaca, raaaca, face din nou cornul lui de cârlan la jumătatea drumului şi, o dată ajuns acolo, îndreaptă ţeava AK-ului în jos, fără să ţintească,

slobozeşte încă o rafală, caută grenada în traista de pe umăr, îi scoate piedica cu dinţii, ca-n filme, o azvârle pe casa scării, se întoarce alergând mărunt, aplecat, şi se aruncă pe burtă la podea în timp ce casa scării face pum-pumbaaa şi, prin fum şi zgomot şi printr-un val de aer fierbinte care o izbeşte în faţă pe Teresa, ce-o mai fi fost pe scară, inclusiv caii, tocmai s-au dus la mama mă-sii.

La mama naibii.

Acum se stinge brusc lumina în toată casa. Teresa nu ştie dacă asta e bine sau e rău. Aleargă la fereastră, se uită afară şi constată că şi grădina a rămas pe întuneric şi că singurele lumini sunt cele din stradă, de cealaltă parte a zidului şi a porţii zăbrelite. Aleargă aplecată, întorcându-se spre uşă dă peste masă şi o răstoarnă cu tot ce e pe ea, tequila şi tutunul, la dracu', se întinde din nou pe jos, ivindu-şi jumătate de faţă şi pistolul. Casa scării e un puţ aproape negru, slab iluminat de strălucirea ce pătrunde prin glasvandul spart care dă spre grădină.

— Cum vă simţiţi, stăpână?

Pote Gálvez a spus asta într-un murmur. Bine, răspunde Teresa în şoaptă. Destul de bine. Pistolarul nu mai spune nimic, îl simte în penumbră, trei metri mai încolo, de cealaltă parte a coridorului. Bălţatule, şuieră. Se vede ca naiba afurisita ta de cămaşă albă. Apăi nici pomeneală, răspunde el. Nu mai e cazul să ne schimbăm.

— Vă descurcaţi bine, patroană. Păstraţi muniţia.

De ce acum nu mi-e frică, se întreabă Teresa. Cui dracu' am impresia că i se întâmplă toate astea? Îşi atinge fruntea cu o mână uscată, îngheţată, şi apucă pistolul cu o mână umedă de sudoare. Cineva să-mi spună care din mâinile astea e a mea.

— Se-ntorc nemernicii, şopteşte Pote Gálvez, ochind cu cornul.

Raaaaca, Raaaca. Rafale scurte ca şi cele dinainte, cu tuburile de 7.62 zăngănind pe podea peste tot, fumul învolburat printre umbre dând usturime în gât, flamele AK-ului din mâna pistolarului, flamele Sig Sauer-ului pe care

Teresa îl ţine cu amândouă mâinile, bum, bum bum, deschi-zând gura pentru ca detunăturile să nu-i spargă timpanele, trăgând spre flamele ce se ridică de pe scară cu vâjâituri ce trec, ziaaang, ziaaang, pocnesc sinistru în ghipsul pereţilor şi în lemnul uşilor, şi ridică zăngănit de geamuri sparte când se ciocnesc de ferestrele de pe cealaltă parte a coridorului. Căruciorul pistolului oprit înapoi dintr-o dată, clic, clac, fără alte focuri de tras, şi Teresa deconcertată, până când îi pică fisa şi apasă butonul ca să scoată încărcătorul gol, şi pune altul, cel pe care-l purta în buzunarul din faţă al blugilor, iar când slobozeşte căruciorul, acesta închide un glonţ. Se pregăteşte să tragă din nou, dar se opreşte, fiindcă Pote a ieşit cu jumătate de trup din adăpost, şi o altă grenadă de-a lui se rostogoleşte pe coridor până la scară, iar de astă dată flacăra e enormă în întuneric, purn-pummbaaa din nou, parşivilor, iar când pistolarul se ridică în picioare şi aleargă aplecat spre casa scării, cu cornul pregătit, Teresa se ridică şi ea şi aleargă lângă el, şi ajung împreună la balustrada zdrobită, iar când apar ca să ardă tot cu focurile trase în jos, flamele împuşcăturilor lor luminează cel puţin două trupuri prăbuşite printre rămăşiţele treptelor.

Haida-de. O dor plămânii de atâta respirat praf de puşcă, îşi înăbuşă tuşea atât cât poate. Nu ştie cât timp a trecut, îi e foarte sete. Nu-i este frică.

— Câtă muniţie, patroană?

— Puţină.

— Vine.

În întuneric, prin aer, înşfacă două din încărcătoarele pline pe care i le aruncă Pote Gálvez şi îl scapă pe al treilea, îl caută pe jos bâjbâind, şi îl pune într-un buzunar de la spate.

— N-are să ne ajute nimeni, patroană?

— Lasă vrăjeala.

— Soldaţii sunt afară… Colonelul părea cinstit.

— Jurisdicţia lui se termină la poarta dinspre stradă. Ar trebui să ajungem acolo.

— Nici pomeneală. Prea departe.

— Da. Prea departe.

Scârţâituri şi paşi. Apucă pistolul şi ocheşte spre umbre, strângând din dinţi. Poate că a sosit ceasul, se gândeşte. Dar nu urcă nimeni. Da’ de unde. Alarmă falsă.

Dintr-o dată iată-i acolo, şi nu i-au auzit urcând. Acum grenada care vine pe jos le este destinată lor, iar Pote Gálvez are destul timp ca s-o prevină. Teresa se rostogoleşte înăuntru, acoperindu-şi capul cu mâinile, iar explozia încadrează uşa şi luminează coridorul ca ziua. Asurzită, întârzie până să priceapă că zgomotul îndepărtat pe care îl aude sunt rafalele furioase trase de Pote Gálvez. Şi eu ar trebui să fac ceva, se gândeşte. Aşa încât se ridică, clătinându-se din pricina şocului exploziei, apucă pistolul, se târâie în genunchi până la uşă, se sprijină de cadru cu o mână, sare în picioare, iese şi începe să tragă orbeşte, bum, bum, bum, flame peste flame, în timp ce zgomotul creşte, devenind tot mai clar şi mai apropiat, şi dintr-o dată se pomeneşte în faţa unor umbre negre care vin spre ea printre fulgerări de lumină portocalie şi albastră şi albă, bum, bum, bum, gloanţe care trec, ziaaang, şi pocnesc în pereţi în toate părţile, până când din spate, dintr-o parte, chiar de sub braţul ei stâng, ţeava AK-ului lui Pote Gálvez se alătură focului, raaaca, raaaaaca, de astă dată nu cu rafale scurte, ci interminabil de lungi, parşivilor, îl aude strigând, parşivilor, şi înţelege că ceva merge prost şi că poate l-au nimerit pe el sau au nimerit-o pe ea, că poate ea însăşi moare chiar în acea clipă şi nu ştie. Dar mâna ei

dreaptă continuă să apese pe trăgaci, bum, bum, şi dacă trag înseamnă că sunt încă în viaţă, se gândeşte. Trag, deci exist.

Cu spatele lipit de perete, Teresa îşi pune ultimul încărcător în culata Sig Sauer-ului. E uimită că n-are nici o zgârietură. Zgomot de ploaie afară, în grădină. Uneori îl aude plângându-se printre dinţi pe Pote Gálvez.

— Eşti rănit, Bălţatule?

— Am scrântit-o nasol tare, patroană… Am ceva plumb în mine.

— Doare?

— Hait! La ce să vă zic că nu, dacă da.

— Bălţatule.

— Spuneţi.

— Faza-i parşivă. Nu vreau să ne omoare fără muniţie, ca pe nişte iepuraşi.

— Apăi ordonaţi şi gata. Dumneavoastră porunciţi.

Porticul, decide. E un acoperiş în consolă cu nişte arbuşti dedesubt, la celălalt capăt al coridorului. Fereastra de deasupra nu e o problemă, fiindcă la ora asta nu mai are nici un geam întreg. Dacă ajung acolo, vor putea să sară în grădină şi apoi să-şi deschidă drum, sau să încerce s-o facă, până la grilajul de la intrare sau până la zidul dinspre stradă. Oricum, au să tragă în ei şi militarii, dar acesta e un risc în plus de înfruntat. Sunt ziarişti afară, şi oameni care se uită. Iar don Epifanio Vargas poate cumpăra pe mulţi, însă nu poate cumpăra pe toată lumea.

— Te poţi mişca, Bălţatule?
— Apăi să vedeţi că da, patroană. Pot.
— Ideea e fereastra de pe coridor, şi-apoi în grădină.
— Ideea e cum vreţi dumneavoastră.

S-a mai întâmplat o dată, se gândeşte Teresa. S-a întâmplat ceva asemănător, iar Pote Gálvez era şi el acolo.

— Bălţatule.
— Porunciţi.
— Câte grenade mai avem?
— Una.
— Păi dă-i drumul.

Grenada încă se mai rostogoleşte când ei o rup la fugă pe coridor, iar pocnetul îi prinde lângă fereastră. Auzind în spate rafalele cornului de cârlan cu care trage pistolarul, Teresa îşi trece picioarele peste cadru, încercând să nu se rănească în aşchiile de sticlă; dar, când pune mâna stângă, se taie. Simte lichidul dens şi cald curgându-i prin palmă în timp ce izbuteşte să ajungă afară, cu ploaia biciuindu-i faţa. Ţiglele consolei îi scârţâie sub picioare, îşi pune revolverul la brâu înainte să se lase să alunece pe suprafaţa udă, ţinându-se de burlanul ce coboară de pe acoperiş. Apoi, după ce zăboveşte o clipă atârnată, îşi dă drumul să cadă.

Clefăie prin noroi, cu pistolul din nou în mână. Pote Gálvez aterizează lângă ea. O lovitură. Un geamăt de durere.

— Fugi, Bălţatule. Spre gard.

Nu-i timp. Fasciculul unei lanterne îi caută insistent din casă, şi încep din nou flamele. De astă dată gloanţele fac chiu-chiu, afundându-se în băltoace. Teresa ridică Sig Sauer-ul. Numai să nu mi-l înfunde tot rahatul ăsta, se

gândeşte. Trage foc după foc, cu grijă, fără să-şi piardă capul, descriind un arc, iar apoi se-ntinde pe burtă în noroi. Dintr-o dată bagă de seamă că Pote Gálvez nu mai trage. Se-ntoarce să se uite după el şi, în lumina îndepărtată dinspre stradă, îl vede rezemat de o coloană a porticului, în partea cealaltă.

— Îmi pare rău, patroană, îl aude şuierând… Acum chiar că mi-au tras-o într-o veselie.

— Unde?

— Taman în maţe… Nu ştiu dacă e ploaia sau e sânge, da' curg la litri de ţi-e mai mare dragul.

Teresa îşi muşcă buzele înnoroiate. Se uită la luminile de dincolo de poartă, la felinarele din stradă care conturează palmierii şi arborii de mango. Are să fie greu, constată, să izbutesc de una singură.

— Şi cornul?

— Chiar acolo. Între dumneavoastră şi mine. I-am pus un încărcător dublu, plin, dar mi-a scăpat din mână când m-au nimerit.

Teresa se ridică puţin să vadă. AK-ul e aruncat pe treptele din portic. O rafală ieşită din casă o sileşte să se lipească la loc de pământ.

— Nu ajung.

— Apăi să vedeţi că pe bune că-mi pare rău.

Se uită din nou spre stradă. Sunt oameni îngrămădiţi la poartă, sirene de poliţie. O voce spune ceva prin megafon, însă ea nu reuşeşte să înţeleagă. Printre copaci, la stânga, aude un clefăit. Paşi. Poate o umbră. Cineva vrea să încercuiască prin partea aceea. Sper, se gândeşte dintr-o dată, că parşivii ăştia nu au vizoare de noapte.

— Am nevoie de corn, spuse Teresa.

Pote Gálvez întârzie până să-i răspundă. Ca şi când s-ar gândi.

— Nu mai pot trage, patroană, spune într-un târziu. N-am puls… Dar pot încerca să vi-l apropii.

— Lasă vraja. Au să te spargă dacă scoţi botul.

— Mi se fâlfâie. Când se termină, se termină şi gata, şi-i totuna.

Altă umbră clefăind printre copaci. Timpul se scurge, înţelege Teresa. Încă două minute şi ultima cale nu va mai fi.

— Pote.

O tăcere. Ea nu-l strigase niciodată aşa, pe nume.

— Porunciţi.

— Apropie-mi afurisitul de corn.

Din nou tăcere. Ropotul ploii în bălţoace şi pe frunzele copacilor. Apoi, în fund, glasul stins al pistolarului:

— A fost o cinste să vă cunosc, patroană.

— Asemenea.

Acesta e cântecul Calului Alb, îl aude Teresa fredonând pe Potemkin Gálvez. Şi cu aceste cuvinte în urechi, pufnind de furie şi de disperare, ea apucă Sig Sauer-ul, se ridică pe jumătate şi începe să tragă spre casă pentru a-şi acoperi omul. Atunci noaptea se sfărâmă din nou în flame, iar gloanţele pocnesc în portic şi în trunchiurile copacilor; şi, conturându-se peste toate acestea, vede ridicându-se silueta rotofeie a pistolarului, în strălucirea împuşcăturilor, şi venind şchiopătând până spre ea, îngrijorător de încet, în timp ce gloanţele se înteţesc din toate părţile şi se ciocnesc unul după altul în trupul lui, zgâlţâindu-l ca pe o păpuşă căreia i se rup articulaţiile, până când se prăbuşeşte în genunchi peste cornul de cârlan. Şi e mort deja omul acela care, în ultima zvâcnire de agonie, ridică arma de ţeava şi o aruncă în faţă, orbeşte, în direcţia aproximativă în care socoteşte că trebuie să se afle Teresa, înainte de a se rostogoli pe trepte şi de a cădea cu faţa în noroi.

Atunci strigă ea. Nemernici, spune smulgându-şi măruntaiele în acel urlet, goleşte ce-i mai rămăsese în pistol spre casă, îl aruncă pe jos, ia cornul şi o rupe la fugă, afundându-se în zloată, către copacii din stânga, pe unde văzuse furişându-se mai înainte umbrele, cu crengile

joase şi cu arbuştii biciuindu-i faţa, orbind-o în lovituri de apă şi de ploaie.

O umbră mai precisă ca altele, cornul adus lângă obraz, o rafală scurtă care îi loveşte în recul bărbia, rănind-o. Asta sare de mama mă-sii. Flame în spate şi dintr-o parte, poarta şi zidul mai aproape decât înainte, oameni în strada iluminată, megafonul care continuă să debiteze cuvinte de neînţeles. Umbra nu mai este şi, alergând încovoiată, cu cornul încins în mână, Teresa vede o siluetă pitită. Silueta se mişcă; aşa încât, fără să se oprească, apropie ţeava AK-ului, apasă pe trăgaci şi îi lipeşte un foc din mers. Nu cred că o să reuşesc, se gândeşte imediat ce se stinge flama, chircindu-se cum poate. Nu cred. Alte împuşcături din spate şi ziaaang, ziaaang sunând aproape de capul ei, ca repezi tăuni de plumb. Se întoarce şi mai apasă o dată pe trăgaci, cornul îi saltă în mână cu afurisitul de recul, iar strălucirea propriilor ei focuri o orbeşte în timp ce-şi schimbă poziţia, tocmai în clipa în care cineva ciuruie locul unde se afla cu o secundă în urmă. Oftică-te, parşivule. Alte umbre în faţă. Paşi alergând în spate. Umbra şi Teresa se împuşcă reciproc de la gura ţevii, atât de aproape încât întrezăreşte chipul la lumina scurtă a împuşcăturilor: o mustaţă, ochi larg deschişi, o gură albă. Aproape că-l împinge cu ţeava cornului, luând-o înainte pe când celălalt cade în genunchi printre arbuşti. Ziaaaang. Alte gloanţe şuieră, căutând-o, se împiedică. Se rostogoleşte pe jos. Cornul face clic, clac. Teresa se aruncă cu spatele în noroi, târându-se aşa, cu ploaia curgându-i pe faţă, în timp ce apasă pe siguranţă, scoate lungul încărcător curbat dublu, îl răsuceşte rugându-se să nu aibă prea mult noroi în muniţie. Arma o apasă pe burtă. Ultimele treizeci de gloanţe, constată, sugându-le pe cele care se ivesc din încărcător, ca să le cureţe. ÎI pune. Clac. Închide trăgând înapoi cu putere închizătorul. Clac, clac. Atunci, dinspre poarta din apropiere, ajunge glasul uimit al unui soldat sau al unui

poliţist:

— Hai, traficanta mea! Arată-le cum ştie să moară o sinaloeză.

Teresa priveşte spre grilaj, buimăcită. Nehotărâtă dacă să înjure sau să râdă. Acum nu trage nimeni. Se aşază în genunchi, iar apoi se ridică în picioare. Scuipă noroi amar cu gust de metal şi de praf de puşcă. Aleargă în zig-zag printre copaci, dar face prea mult zgomot cu clefăitul. Alte pocnituri şi flame în spatele ei. I se pare că vede alte umbre care alunecă pe lângă zid, cu toate că nu e sigură. Trage o rafală scurtă la dreapta şi alta la stânga, nenoro… murmură, aleargă încă cinci sau şase metri şi se piteşte din nou. Ploaia se evaporă atingând ţeava arzătoare a armei. Acum e destul de aproape de zid şi de poartă ca să constate că aceasta e deschisă, ca să distingă oamenii de acolo, ascunşi pe după automobile, şi ca să audă cuvintele care se repetă la megafon:

— Veniţi încoace, doamnă Mendoza… Suntem militari din Zona a Noua… Vă vom proteja.

M-ar putea proteja un picuţ mai încoace, se gândeşte. Fiindcă mi-au mai rămas douăzeci de metri, şi sunt cei mai lungi din viaţa mea. Sigură că nu va apuca să-i străbată niciodată, se ridică în ploaie şi se desparte, una după alta, de toate fantomele care au însoţit-o atâta vreme. Ne mai vedem, gagiilor. Superafurisită Sinaloa, îşi spune ca încheiere. O rafală la dreapta şi încă una la stânga. Apoi strânge din dinţi şi o rupe la fugă, împiedicându-se în noroi. Obosită de pică, sau aproape, însă de astă dată nu trage nimeni. Aşa încât se opreşte dintr-o dată, surprinsă, se întoarce şi vede grădina întunecată şi, în fund, casa în beznă. Ploaia ciuruie noroiul dinaintea picioarelor ei în timp ce se îndreaptă încet către poartă, cu cornul de cârlan într-o mână, spre oamenii care privesc dintr-acolo, soldaţi cu pelerine lucind în ploaie, federali în civil şi în uniformă, maşini cu clipiri luminoase, camere de televiziune, oameni întinşi pe trotuare, sub ploaie. *Flash*-uri.

— Aruncaţi arma, doamnă.

Se uită la reflectoarele care o orbesc, buimăcită, fără să priceapă ce i se spune, în cele din urmă, ridică un pic AK-ul, privindu-l ca şi cum ar fi uitat că îl ţinea în mână. E greu. Al naibii. Aşa încât îl lasă să cadă pe jos şi începe să meargă din nou. Fir-ar, îşi spune în timp ce trece de poartă. Sunt obosită de plesnesc. Sper că vreun nemernic o avea o ţigară.

Epilog

La ora zece dimineaţa, Teresa Mendoza compăru la Procuratura Generală de Justiţie a Statului, strada Rosales fiind închisă traficului prin camionete militare şi soldaţi în echipament de luptă. Convoiul sosi cu toată viteza, în zgomot de sirene, cu luminile clipind sub ploaie. Erau oameni înarmaţi pe terasele clădirilor, uniforme cenuşii de federali şi verzi de soldaţi, barieră la colţurile străzilor Morelos şi Rubi, iar centrul istoric părea al unui oraş în stare de asediu. De la intrarea Şcolii Libere de Drept, unde era delimitat un sPatiu pentru ziarişti, am văzut-o coborând din Suburban-ul blindat cu geamuri fumurii şi trecând pe sub arcul forjat al Procuraturii, îndreptându-se spre curtea interioară neocolonială cu felinare din fier şi coloane din piatră. Eu eram cu Julio Bernal şi cu Élmer Mendoza, şi abia am putut s-o observ un moment, luminată de flash-urile fotografilor care îşi foloseau aparatele, pe scurtul drum de la Suburban la intrare, înconjurată de agenţi şi de soldaţi, sub umbrela cu care o fereau de ploaie. Serioasă, elegantă, îmbrăcată în negru, cu un pardesiu de gabardină închis la culoare, poşetă din piele neagră şi cu mână stângă bandajată. Părul pieptănat pe spate cu cărare pe mijloc, strâns într-un coc la ceafă, cu cercei din argint.

— Iată o fetişcană cu boaşe, observă Élmer.

Îşi petrecu înăuntru o oră şi cincizeci de minute, în faţa comisiei alcătuite din procurorul de Justiţie din Sinaloa, comandantul Zonei a Noua, un vice-procuror general al Republicii venit de la Districtul Federal, un deputat local, un deputat federal, un senator şi un notar cu funcţie de secretar. Şi poate că, în timp ce se aşeza şi răspundea la întrebările pe care i le puneau, a putut vedea pe masă titlurile ziarelor din Culiacán din acea dimineaţă: Bătălie în Chapultepec. Patru federali morţi şi trei răniţi

apărând martora. A murit şi un pistolar. Şi un altul, mai senzaţionalist în materie de „poliţia vă informează”: Traficanta li s-a strecurat printre picioare. Mai târziu mi s-a spus că membrii comisiei, impresionaţi, au tratat-o de la început cu extremă deferenţă, că până şi generalul comandant al Zonei a Noua şi-a cerut scuze pentru lacunele din apărare şi că Teresa Mendoza l-a ascultat mărginindu-se să încline puţin capul. Iar când, o dată terminate declaraţiile, s-au ridicat cu toţii şi ea a făcut-o la rândul ei, a spus mulţumesc domnilor şi s-a îndreptat spre uşă, cariera politică a lui don Epifanio Vargas era distrusă pentru totdeauna.

Am văzut-o apărând la întoarcere. A trecut pe sub arc şi a ieşit în exterior protejată de body-guarzi şi militari, cu flash-urile fotografilor clipind pe faţada albă, în timp ce Suburban-ul pornea motorul şi se deplasa încet în întâmpinarea ei. Atunci am observat că ea se oprise, privind în jur ca şi cum ar fi căutat ceva printre oameni. Poate un chip, sau o amintire. Apoi a făcut ceva straniu: a vârât o mână în buzunar, a scotocit înăuntru şi a scos ceva, o hârtiuţă sau o fotografie, pentru a o contempla câteva clipe Ne aflam prea departe, aşa încât am înaintat îmbrâncindu-i pe ziarişti, în intenţia de-a arunca o privire mai de aproape, până când un soldat m-a împiedicat să avansez. Putea fi, m-am gândit, vechea jumătate de fotografie pe care o văzusem în mâna ei în timpul vizitei mele în casa din cartierul Chapultepec. Însă de la distanţa aceea îmi era cu neputinţă să aflu.

Atunci a rupt-o. Orice-ar fi fost, hârtie sau fotografie, am observat cum o sfâşia în bucăţele minuscule înainte de a o risipi toată pe caldarâmul umed. Apoi Suburban-ul s-a interpus între ea şi noi, şi asta a fost ultima oară când am văzut-o.

În după-amiaza aceea, Julio şi cu Élmer m-au dus în La Ballena – cârciuma preferată a Blondului Dávila – şi am cerut trei Pácifico medii în timp ce îi ascultam pe Los Tigres del Norte cântând Carne arsă la tonomat. Beam tustrei în tăcere, privind alte chipuri tăcute dimprejur. După o vreme, am aflat că Epifanio Vargas şi-a pierdut în acele zile calitatea de deputat şi că a petrecut o perioadă ca deţinut în închisoarea Almoloya, în timp ce se analiza extrădarea solicitată de guvernul Statelor Unite; o extrădare pe care, în urma unui proces lung şi scandalos, Procuratura Generală a Republicii a sfârşit prin a o respinge. Cât despre celelalte personaje ale acestei povestiri, fiecare şi-a urmat drumul. Primarul Tomás Pestaña continuă să se afle în fruntea destinelor oraşului Marbella. De asemenea, fostul comisar Nino Juárez se menţine ca şef de securitate al lanţului de magazine de modă, devenit o puternică multinaţională. Avocatul Eddie Álvarez se îndeletniceşte acum cu politica în Gibraltar, unde un cumnat de-al lui e ministru al Economiei şi Muncii. Iar pe Oleg Iasikov l-am putut intervieva ceva mai târziu, când rusul efectua o scurtă condamnare în închisoarea Alcalá-Meco, pentru o afacere încurcată cu emigranţi ucraineni şi trafic de arme. S-a dovedit a fi un tip surprinzător de amabil, a vorbit despre vechea lui prietenă cu puţine inhibiţii şi cu multă afecţiune, iar până la urmă mi-a povestit unele lucruri interesante pe care le-am putut introduce în ultimul moment în această istorisire.

Despre Teresa Mendoza nu s-a mai ştiut nimic niciodată. Unii dau asigurări că şi-a schimbat identitatea şi chipul şi că trăieşte în Statele Unite. Florida, se spune. Sau California. Alţii afirmă că s-a întors în Europa cu fiica ei, sau cu fiul, dacă e adevărat că până la urmă l-a avut. Se vorbeşte despre Paris, Mallorca, Toscana; însă, în realitate, nimeni nu ştie nimic, în ce mă priveşte, în acea ultimă zi, în faţa sticlei mele de bere din La Ballena, Culiacán, ascultând cântece la tonomat printre muşteriii mustăcioşi şi tăcuţi, am regretat că îmi lipsea talentul ca să pot rezuma totul în trei minute de muzică şi cuvinte. Povestea

mea avea să fie, ce să-i faci, una tipărită pe mai bine de cinci sute de pagini de hârtie. Fiecare face ce poate, însă aveam certitudinea că undeva, în apropiere de locul acela, cineva compunea deja cântecul care de îndată avea să circule prin Sinaloa şi prin întregul Mexic, cântat de Los Tigres, sau de Los Tucanes, sau de vreo altă formaţie de legendă. Un cântec pe care acei indivizi cu înfăţişare bolovănoasă, cu mustăţi mari, cămăşi cadrilate, şepci de baseball şi pălării de panama care ne înconjurau pe Julio, pe Élmer şi pe mine în aceeaşi cârciumă – poate că la aceeaşi masă – unde stătuse aşezat Blondul Dávila, urmau să-l asculte, gravi, atunci când avea să răsune la tonomat, fiecare cu câte o bere Pacifico de o jumătate în mână, încuviinţând în tăcere. Povestea Reginei Sudului. Melodia Teresei Mendoza.

La Navata, mai 2002

Există romane complexe, care le datorează multe multora. Pe lângă Cesar Batman Güemes, Élmer Mendoza şi Julio Bernal – camarazii mei din Sinaloa – Regina Sudului n-ar fi fost niciodată posibilă fără prietenia celui mai bun pilot de elicopter din lume: Javier Collado, de pe avionul BO-105 la bordul căruia am trăit multe nopţi de vânătoare nocturnă urmărind şalupe în Strâmtoare. Lui Chema Beceiro, pilot al unei turbo-şalupe HJ a Poliţiei de Frontieră, îi datorez reconstituirea minuţioasă a ultimei călătorii pe mare a lui Santiago Fisterra, inclusiv stânca lui León. Datoria mea de gratitudine include precisele amintiri din închisoare ale lui Patsi O'Brien, consilierea tehnică a lui Pepe Cabrera, Manuel Céspedes, José Bedmar, José Luis Dominguez Iborra, Julio Verdú şi Aurelio Carmona, generoasa prietenie a lui Sealtiel Alatriste, Óscar Lobato, Eddie Campello, René Delgado, Miguel Tamayo şi Germán Dehesa, entuziasmul editoarelor mele Amaya Elezcano şi Marisol Schulz, implacabila minte holmesiană a Mariei José Prada şi umbra ocrotitoare a mereu devotatei Ana Lyons; fără a o uita pe Sara Vélez, care şi-a împrumutat chipul pentru fişa de poliţie şi fotografia de tinereţe a compatrioatei sale Teresa Mendoza. Cu excepţia câtorva dintre numele citate adineaori, care apar în roman cu identitatea lor reală, restul – persoane, adrese, societăţi, ambarcaţiuni, locuri – e ficţiune ori a fost utilizat cu libertatea ce reprezintă privilegiul romancierului. Cât despre celelalte nume care, din motive evidente, nu pot fi menţionate aici, ele ştiu cine sunt, cât le datorează autorul şi cât le datorează această istorisire.

SFÂRŞIT

CUPRINS:

1. Căzui din norii peste care-umblam…7
2. L-au zărit dulăii legii, însă i-a cam luat cu frig…35
3. Când anii se vor duce…61
4. Hai unde nimeni nu ne-o judeca…87
5. Ce-am semănat colo-n munţi…115
6. Îmi pun la bătaie viaţa, îmi pun la bătaie soarta… 142
7. Fost-am însemnat cu Şapte…177
8. Pungi de-un kil…202
9. Şi muierile-s în stare…232
10. Mă aflu într-un colţ de cârciumioară…257
11. Eu nu ştiu să ucid, dar am să-nvăţ…289
12. Ce zici de te cumpăr…319
13. Şi-n două-trei su’ de metri ridic orice-avionetă… 355
14. Vor fi pălării în plus…383
15. Amici am la mine-n ţară, care-mi spun că mă iubesc…405
16. Încărcătura palmată…432
17. Lăsai paharul băut pe jumătate…457
Epilog…490